

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Eve Dallas çivi gibi sert,
ateş kadar yakıcı."

Stephen King

NORA ROBERTS

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

ÇIPLAK ÖLÜM

Bir Eve Dallas Polisiyesi

©psilon®

ÇOKSATAN LİSTELERİNİN DEĞİŞMEZ İSMİ

NORA ROBERTS'TAN POLİSİYE TUTKUNLARINA ÖZEL BİR SERİ...

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

Dünyayı teknolojinin yönettiği bir zamanda, insan yüreğini hâlâ karşı konulamayan tek bir dürtü yönetmektedir: Tutku. Teğmen Eve Dallas, acımasız bir katilin peşindedir. Polis olarak çalıştığı on yıldan uzun süre boyunca pek çok şeye tanık olur ve hayatta kalmanın içgüdülerine bağlı olduğunu çok iyi bilir. Yine de Eve'in soruşturduğu vakanın şüphelilerinden biri olan Roarke'la ilişkiye girmemesini söyleyen her türlü uyarıyı hiçe sayar. Oysa tutku ve baştan çıkarmanın da kendine özgü kuralları vardır.

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

“Roberts'ın Ölüm serisi kesinlikle kaçırılmamalı.”

Harlan Coben, *New York Times* çoksatan yazarı

“Çok eğlenceli.” *Cosmopolitan*

“Eşi benzeri yok.” *Library Journal*

KDV'den
muafır.

₺29,50

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

ÇIPLAK ÖLÜM

Çıplak Ölüm

Orijinal Adı: *Naked in Death*

Nora Roberts

Çeviri: Akın İnsel

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç

Editör: Tanju Anapa

Düzeltili: Fahrettin Levent

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

3. Baskı: Aralık 2019

ISBN: 978-975-331-374-2

© Nora Roberts, 1995

Berkley Books, New York

Bu eser, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

Türkçe yayım hakkı, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:

Yıldız Mücellit Matbaacılık ve Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş.

Maltepe Mah., Gümüşsuyu Cad.,

Dalgıç Çarşısı, No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: (212) 613 17 33 Faks: (212) 501 31 17

Sertifika No: 46025

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul

Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98

İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com

E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sertifika No: 34590

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

ÇIPLAK ÖLÜM

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

Nora Roberts

(J. D. Robb)

Çeviri
Akın İnsel

BİR

Karanlıkta uyandı. Penceredeki panjurun aralıklarından giren günün ilk ışıkları, yatağın üzerinde çizgi halinde gölgeler oluşturmuştu. Bir hücrede uyanmaktan farksızdı.

Rüya etkisini kaybederken, bir süre hareketsiz, titreyerek yatmaya devam etti. Görevde geçen on yıla rağmen Eve, hâlâ rüya görüyordu.

Altı saat önce bir adam öldürmüş ve ölümün adamın gözlerinin içine süzülmesini seyretmişti. Ne ilk kez silah kullanıyordu ne de ilk kez rüya görüyordu. Yaptıklarının sonuçlarına katlanmayı öğrenmişti çoktan.

Zihninden bir türlü atamadığı şey, çocuktur. Zamanında yetişip kurtaramadığı, rüyalarında çılgınları kendi çılgınlıklarına karışan çocuk.

Eve, elleriyle yüzünde biriken teri silerken, bu kadar küçük bir kızda nasıl bu kadar kan olabilir? diye düşündü. Ve yine biliyordu ki bu meseleyi unutmaması gerekiyordu.

Kurallara göre bu sabahı muayene olmakla geçirecekti. Silahıyla birinin ölümüne sebep olan her memur, göreve devam etmeden önce duygusal ve psikiyatrik testlerden geçmek zorundaydı. Eve, bu testleri çok sıkıcı bulurdu.

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

Daha önce olduğu gibi bu sefer de onların hakkında gelecekti.

Kalktığı anda, tepedeki ışıklar otomatik olarak kısık düzeyde yandı ve banyoya giden yolu aydınlattı. Aynadaki görüntüsünden irkildi. Gözleri uykusuzluktan şişmişti, teni de morga gönderdiği cesetler kadar solgundu.

Daha fazla düşünmeden esneyerek duşa girdi.

“Otuz üç derece, hızlı,” komutuyla aynı anda suyun yüzüne çarpması için hafifçe döndü. Sıcak suyun meydana getirdiğı buhar altında sabunlanırken bir yandan da bir gece önceki olayları düşünüyordu. Muayene saat dokuzdan önce başlamazdı. O zamana kadar üç saati vardı, dinlenmeli ve rüyanın etkisinden tamamen kurtulmalıydı.

Genelde ufacık şüpheleri ve pişmanlıkları bile hemen fark ediyorlardı. Bunun anlamı, o makineler ve onları kullanan baykuş gözlü teknisyenlerle daha yoğun bir seans yapmak zorunda kalmaktı.

Eve’in, yirmi dört saatten fazla sokaklardan ayrı kalmaya hiç niyeti yoktu.

Bornozunu giydi, mutfağı yürüdü ve servis robotunu koyu bir kahve ve az kızarmış bir tost için programladı. Pencereden sabah işe gidenleri ve gece vardiyasından dönenleri taşıyan hava trafiğinin gürültüsünü duyabiliyordu. Bu daireyi yıllar önce kendi seçmişti. Gürültüyü ve kalabalığı seviyordu. Esneyerek, servisi bulunmayan bir yerde çalışan ve şehirde çalışabilecek kadar şanslı olmayan işçileri taşıyan eski model bir *airbus*’ın geçişini izledi.

Ekranına *New York Times*’ın o günkü baskısını getirdi ve kafein vücuduna yayılırken başlıklara göz attı. Servis robotu tostunu yine yakmıştı, ama aldırmadan yedi. Yerken, kafasından yeni bir robot alması gerektiğı düşüncesi geçiyordu.

Tele-link çaldığında, kaşlarını çatmış, *robot cocker spaniel* köpeklerinin toplu katliamı ile ilgili bir makaleyi okuyordu. Eve hemen bağlantıyı kurdu ve Kumandanın görüntüsünün ekrana gelmesini izledi.

“Kumandan.”

“Teğmen,” dedi Kumandan, sert bir sesle. Yüzünde, Eve’in hâlâ ıslak olan saçlarıyla uyuklu gözlerinin farkında olduğunu belirten bir ifade vardı.

“Olay var, Yirmi Yedi Batı Broadway, on sekizinci kat. Yetkili sensin.”

Eve kaşlarından birini kaldırarak “Bugün muayenede olmam lazım. Dün gece saat 22:35’te birini öldürdüm,” dedi.

Kumandan bu cevabı hiç umursamadı. “Çok yoğunuz,” dedi. “Rozetinle silahını al ve hemen olay yerine git. Kod 5, Teğmen.”

“Evet, efendim.” Kumandanın görüntüsü ekrandan kayboldu. Kod 5, Kumandana doğrudan sorumlu olmak; basınla konuşma yasağı ve diğer bölümlere gelişmelerden bilgi vermemek demekti.

Bir başka deyişle tek başınaydı.

Serserilerin hiç eksik olmadığı Broadway, her zamanki gibi gürültülü ve kalabalıktı. Cadde, yaya ve gökyüzü trafiği bir felaketti. Hava insan ve araçlardan gelen kokuyla boğucu bir hal almıştı.

Görevdeki ilk günlerindeyken burasının, sergilenen oyunları kaçırmak istemeyen turistlerin büyük bir kalabalık oluşturduğu, gözde bir eğlence merkezi olduğu zamanları anımsadı.

Bu saatte bile seyyar satıcıların tezgâhlarından duman-

lar yükseliyordu. Burada, piring eriştesinden soya sosisine kadar, her şeyi bulmak mümkündü. Dumanları tüten bir Glida-Grill satıcısına çarpmamak için direksiyonu kırdığında adamın ortaparmağı ile yaptığı işareti görmezden geldi.

Eve, elindeki şişeden daha kötü kokan bir sarhoşun hemen yanından geçip aracını park etti ve indi. Bir süre beton bir yığın üzerinden gökyüzüne doğru keskin bir bıçak gibi yükselen, elli katlı parlak metal binayı seyretti. Daha kapıya varmadan iki uygunsuz teklif almıştı bile.

Broadway'deki bu beş blokluk bölümün fahişelerin müşteri bekledikleri bir yer olduğunu bildiğinden, şaşırmadı. Kapıdaki üniformalı polis memuruna rozetini gösterdi.

“Teğmen Dallas.”

“Evet efendim,” diye cevap verdi görevli memur ve meraklı gözlerden bir an önce kurtulmak için kartını kapıdan geçirdi. Asansöre kadar beraber gittiler.

Kapılar kapanırken memur, “On sekizinci kat,” dedi.

“Bilgi istiyorum,” dedi Eve ve teybini çalıştırarak bekledi.

“Olay mahalline ilk gelen ben değilim, Teğmen. Yukarda ne olmuşsa gizli tutuluyor. Bir yetkili içerde sizi bekliyor. 1803 numarada bir cinayet işlenmiş ve Kod 5 yürürlükte.”

“Merkezi kim aradı?”

“Bilgim yok, efendim.”

Kapılar açıldığında memur asansörde kaldı. Eve, dar bir koridorda tek başınaydı. Yer yer eskimiş halının üzerinde sessizce 1803 numaraya yaklaşırken güvenlik kameraları onu takip ediyordu. Kapıyı açmadan, rozetini gözetleme deliğine kaldırarak kendini tanıttı ve kapı açılana kadar rozeti orada tuttu.

“Dallas.”

“Feeney,” dedi Eve gülümseyerek. Tanıdık bir yüz gördüğüne memnun olmuştu. Ryan Feeney eski bir dost ve Elektronik Tanımlama Bölümü’ndeki bir üst düzey görev için caddelerdeki işini bırakmış, eski bir iş ortağı idi. “Demek bu günlerde bilgisayarlıları da göreve gönderiyorlar,” dedi Eve.

“En yetkililerini ve en iyisini.” Feeney’nin yüzünde alaycı bir ifade vardı; kısa boylu, ufak elli, küt parmaklı, kızıl saçlı, tıknaz, ufak tefek bir adamdı. “Yorgun görünüyorsun.”

“Zor bir geceydi.”

“Evet, duydum,” dedi Feeney. Her zaman yanında bulundurduğu şekerli fıstıklardan ikram ederken, Eve’in, içerde kendisini neyin beklediği hakkında bir fikri olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Eve rütbesine göre oldukça gençti, otuz yaşında bile değildi, ama iri kahverengi gözlerindeki ifade hiç de toy biri olmadığını gösteriyordu; toy olma şansı hiç olmamıştı. Bakımı daha kolay olduğu için kısa kestirmeyi tercih ettiği, açık kumral saçları, hafif gamzeli çenesi ve çıkık elmacık kemiklerinin oluşturduğu üçgen şeklindeki yüzüyle çok uyumluydu.

Uzun boylu, uzun bacaklıydı ve zayıf görünmesine rağmen, Feeney, onun deri ceketinin altında sert adalelere sahip bir kadın olduğunu biliyordu. Hepsinden önemlisi iyi yürekli ve zekiydi.

“Bu çok nazik bir olay, Dallas.”

“Onu anladım. Kurban kim?”

“Sharon DeBlass, Senatör DeBlass’ın torunu.”

Her iki isim de Eve için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Politika benim ilgi alanım değil, Feeney.”

“Senatör Virginia’dan, aşırı sağcı olarak biliniyor. Babadan kalma bir serveti var. Torunu birkaç yıl önce solculuğa merak sardı, New York’a taşındı ve lisanslı bir eş oldu.”

“Yani bir fahişeydi,” dedi Dallas, apartmanın içine bir göz atarken. Daire modern bir anlayışla, cam ve ince krom malzemedен yapılmış mobilyalarla döşenmişti; duvarlarda imzalı hologramlar asılıydı ve duvarın içine oyulmuş koyu kırmızı renkte bir bar vardı. Barın arkasında, birbiri içine girmiş, donuk pastel renkte şekillerden oluşan bir ekran görölüyordu.

Bir bakire kadar derli toplu ve bir orospu kadar soğuk, diye düşündü Eve. “Yaşamak için seçtiği yere bakınca anlaşılıyor.”

“Büyükbabasının politikacı olması işi nazikleştiriyor. Kurban yirmi dört yaşında. Beyaz ve kadın. Yatağında öldürölmiş.”

Eve bir kaşını kaldırarak “Şiir gibi desene, orada yaşadı, orada öldü. Nasıl ölmüş.”

“O da başka bir sorun. Gel de kendin gör.”

Yatak odasına doğru giderken her iki dedektif de ceplerinden küçük birer kutu çıkardılar.

Yağ lekelerini ve parmak izlerini örtmek için ellerinin ön ve arkasını spreylediler.

Eve kapının önünde ayakkabılarının tabanını da spreyledi. Böylelikle yerdeki, saç, deri gibi küçük parçaların ayakkabılarına yapışmasını engellemiş olacaktı.

Eve huzursuzdu. Normal şartlarda ses ve resim kayıtları için Cinayet Bölümü’nden iki dedektifin daha orada bulunması gerekiyordu. Ayrıca laboratuvar görevlileri işlerine başlamak için bekliyor olmalıydılar.

Bu göreve sadece Feeney ile kendisinin gönderilmiş olması, çok nazik bir iş üzerinde olduklarını gösteriyordu.

“Giriş, asansör ve koridordaki güvenlik kameraları,” dedi Eve.

“Diskleri etiketledim bile.” Feeney yatak odasının kapısını açtı ve girmesi için Eve’e yol verdi.

Görünen manzara hiç de hoş değildi. Eve için –aziz veya günahkâr fark etmez– ölüm her zaman kötü bir sondu. Ama gördüğü şey son derece şaşırtıcıydı ve insanda özel olarak hazırlanmış hissini uyandırıyordu.

Yatak büyük, gerçek satenden, koyu şeftali rengi parlak bir çarşafla kaplıydı. Küçük spot lambalar, hareket halindeki yatağın tam ortasında, kanlar içinde yatmakta olan kadının üzerine odaklanmıştı.

Yatak, odaya yayılan programlanmış müziğin ritmine uyarak müstehcen bir zarafetle dalganıyordu.

Genç kız, karmakarışık olmuş, alev gibi kızıl saçlarının şelalesi içindeki *cameo* broşlara benzeyen yüzü, tavandaki aynaya dikilmiş cam gibi cansız, zümrüt yeşili gözleri ve yatağın ritmiyle bir kuğu gölü versiyonunu anımsatır gibi hareket eden süt beyaz kalçalarıyla hâlâ güzeldi.

Çıplak kadının bacakları artistik bir şekilde değil, yatağın ortasında X harfi meydana getirecek şekilde yerleştirilmişti.

Alnında, göğsünde ve bacaklarının arasında birer delik vardı. Her taraf kan gölüne dönmüştü, genç kadının kanı parlak çarşaflara yayılmış, kan lekeleri ve kan birikintileri oluşturmuştu.

Vernikli duvarlar da kan içindeydi. Sanki şeytan ruhlu bir çocuk ölümün resmini yapmaya çalışmıştı.

Bu kadar çok kan, sık rastlanan bir şey değildi, ancak Eve bir gece önce de yeteri kadar kan görmüş olduğundan bu manzara karşısında sükûnetini muhafaza edebildi.

Derin bir nefes almalı ve artık o küçük çocuğun hayalini kafasından silmeliydi.

“Her şeyi kaydettin mi?”

“Evet.”

“O zaman kapat şu lanet müziği.” Feeney müziği durduran kumanda aletini bulduğunda, Eve rahat bir nefes aldı. Yatak da durmuştu. “Yaralar,” dedi Eve yakından inceleyince, “bıçak yarası olmayacak kadar düzgün, ama lazer için çok geniş.” Birden eskiden seyrettiği sinema ve video filmleri geldi aklına.

“Ah! Ulu Tanrım! Feeney, bunlar kurşun yarası!”

Feeney elini cebine soktu ve bir plastik torba çıkardı. “Bunu kim yaptıysa bir hediye bırakmış,” diyerek torbayı Eve’e uzattı. “Böyle bir antika, müzayedelerde sekiz-on bin eder, ama karaborsada kesinlikle iki mislidir.”

Eve büyülenmiş gibi, torbanın içindeki silahı aldı. “Ağır...” dedi, “... ve kocaman.”

Feeney, “Otuz sekiz kalibre,” dedi. “Müze dışında ilk defa görüyorum. Bu bir Smith-Wesson, model on, mavi çelikten yapılmış.” Tabancaya hayranlıkla baktı. “Gerçek bir klasik. Yirminci asrın ikinci yarısında polisler tarafından kullanılırdı. Silah Yasağı Yasası geçtikten sonra yirmi iki veya yirmi üçte yapımını durdurdular.”

“Tarih kurdu olan sensin.” Bu Feeney’nin niye orada olduğunu açıklıyordu. Eve torbayı kokladı, yağ ve yanık kokusu genzini yaktı. “Yeni gibi görünüyor. Biri buna iyi bakmış,” dedi torbayı Feeney’ye geri uzatırken. “Kötü bir ölüm şekli, on senedir bu bölümdeyim ilk defa böyle bir şey görüyorum.”

“Benim ikinci görüşüm. On beş sene önce Aşağı Doğu Yakası’nda, çılgın bir parti sırasında adamın biri yirmi ikilik düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

bir tabanca ile beş kişiyi öldürdükten sonra elindekinin bir oyuncak olmadığını anlamıştı. Manzara felaketti.”

Eve, “Eğlence ve oyun,” diye mırıldandı. “Bütün koleksiyoncuları araştıracağız, bakalım kaç kişi böyle bir parçaya sahip. Belki de biri kayıp silah ihbarında bulunmuştur.”

“Olabilir.”

Eve kurbanı bakarak, “Büyük bir olasılıkla karaborsadan alınmıştır,” diye devam etti. “Eğer bu işte birkaç senedir çalışıyorsa müşterilerinin düzenli kayıtları olmalı. Basit bir seks cinayeti değil bu, Kod 5 kurallarına göre, araştırmayı baştan sona benim yapmam lazım.” İçini çekti. “Bunu her kim yaptıysa, her şeyi iyi planlamış. Antik silah, yaraların bir çizgi gibi yukardan aşağı sıralanmış durumu, ışıklar, cesedin pozisyonu. Merkezi kim aradı Feeney?”

“Katil,” dedi Feeney. “Buradan Merkez’i aradı, görüntülü olarak, sesli değil. Yatağın kenarındaki kamera kurbanın yüzüne odaklanmıştı.”

“Gösteriyi seviyor,” dedi Eve, soluğunu bırakarak. “Kendini beğenmiş, akıllı piç! Bahse girerim, onunla önce yatmış, sonra işini bitirmiştir.” Kolunu kaldırıp indirerek, “Bir, iki, üç,” diye devam etti.

“Oldukça soğukkanlı,” dedi Feeney.

“Gerçekten öyle. Çarşafı bile düzeltmiş, ne kadar düzgün görüyor musun? Öyle bir poz verdirmiş ki herkes bu kadının mesleğinin ne olduğunu kolayca anlar. Yatağın ortasında kollar, bacaklar açılmış. Yatağı durdurmamış, çünkü o da gösterinin bir parçası. Silahı bırakmış, çünkü kendisinin sıradan bir adam olduğunu düşünmemizi istemiyor. Cesedin bulunmasını bile kendisi organize etmiş, tesadüfe bırakmamış. Eminim bundan büyük bir keyif almıştır.”

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

“Kurbanın sadece erkeklerle değil, kadınlarla da beraber olmak için lisansı vardı,” diye bilgi verdi, Feeney.

“Katil kadın değil. Bir kadın onu bu şekilde –hem güzel hem müstehcen– bırakmazdı. Hayır, kadın olduğunu sanmıyorum. Bakalım neler bulabiliriz. Bilgisayarını inceledin mi?”

“Hayır, bu senin davan Dallas. Ben sadece yardım için buradayım.”

Eve elbise dolabına doğru yürürken, “Bak bakalım o zaman, müşteri dosyaları var mı?” dedi ve dikkatle çekmeceleri araştırmaya başladı.

Pahalı zevkleri varmış, diye düşündü. Öyle giysiler vardı ki gerçek ipektendi, bu dokunuş başka hiçbir şeye benzemezdi. Dolabın üzerindeki parfüm şişesi son derece özeldi ve pahalı seks kokuyordu.

Çekmeceler titiz bir şekilde yerleştirilmişti. İç çamaşırlar itina ile katlanmış, süveterler renk ve cinslerine göre sıralanmıştı. Gardırop da öyle.

Açıkcısı kurban iyi giyinmeyi seviyor ve malının kıymetini çok iyi biliyordu.

Ve çıplak ölmüştü.

“Kayıtları çok düzenli,” diye seslendi Feeney. “Her şey burada. Müşteri listesi, randevular, zorunlu olduğu aylık muayeneler ve haftalık güzellik salonu programları dahil. Birincisi için Trident Kliniği’ni ikincisi için Paradise’ı kullanıyormuş.”

“Her ikisi de mevcutların en iyisi. Bir arkadaşım Paradise’taki bir seans için bir sene para biriktirmişti.”

“Karımın kız kardeşi yirmi beşinci evlilik yıl” dönümünde gittiğinde ödediği para oğlumun düğünü için harcadığımız kadardı. Hey bakar mısın! Özel adres defteri de burada.”

“İyi, kopyala Feeney,” diyen Eve, Feeney’nin çıkardığı

ıslık sesi üzerine, başını çevirip Feeney'nin elindeki altın kaplama mini el bilgisayarına bir göz attı. "Neler oluyor?"

"Çok önemli isimler var. Politika, eğlence ve para dünyasından. İlginç! Roarke'ın ev telefonu da burada."

"Roarke mı? O da kim?"

"Tek bildiğim ismi. Büyük para babası. Dokunduğu her şeyi altına çeviren cinsten. Spor sayfalarının dışında ciddi şeyler de okumalısın Dallas."

"Hey, bütün başlıkları okuyorum. *Cocker spaniel* köpeklerinin katliamını duydun mu?"

Feeney sükûnetle, "Roarke her zaman en büyük haberdar," dedi. Eve'in dikkatle dinlediğini fark edince de "Zengin bir sanat eseri koleksiyonu var, sanat ve antika," diye devam etti. "Lisanslı bir silah koleksiyoncusu. Dedikodulara göre nasıl kullanacağını da iyi biliyor."

"O zaman onu ziyaret etsem iyi olacak."

"Bir mil yakınına yaklaşabilirsen şanslısın demektir."

"Kendimi şanslı hissediyorum," dedi Eve, cesedin üzerinden uzanıp elini çarşafın altına soktu.

"Adamın çok güçlü dostları var, Dallas. Bu olayla ilişkisini gösteren yeterli kanıtın olmadıkça bir şansın olacağını hiç sanmam."

Parmakları soğuk vücutla kanlı çarşaf arasındaki bir şeye dokununca, "Yanılıyorsun Feeney," dedi Eve. "Altında bir şey var." Dikkatlice cesedin omzunu kaldırdı ve elini altına soktu. "Bir kâğıt," diye mırıldandı. "Koruyucu bir kılıf içinde." İlaçlı parmağıyla kılıfın üzerindeki kan lekelerini, yazılar okunabilir hale gelinceye kadar sildi.

ALTININ BİRİ

“El yazısı gibi görünüyor,” dedi ve kâğıdı Feeney’ye uzattı. “Dostumuz çok zeki ve kendini beğenmiş, henüz işini bitirmemiş.”

Eve, geri kalan zamanı normalde daha küçük rütbelilerin yapması gereken, komşuları sorgulamak, ifadelerini ve izlenimlerini kaydetmek gibi işlerle geçirdi.

Bu arada o sabah çarpmak üzere olduğu Glida-Grill satıcısından bir sandviç alma fırsatını da buldu. Bir gece evvel ve sabah yaşadıklarından sonra, Paradise’ın resepsiyon memurunu, kendisine sanki kapıdan içeri sürünerek gelmiş gibi baktığı için suçlayamazdı.

Şehrin en kaliteli salonunun çiçeklerle donanmış lobi-sinde, özel tasarlanmış şelalelerin çıkardığı ahenkli su sesi salonu bir müzik yayını gibi dolduruyordu. Rahat koltuklara ve sandalyelere uzanmış veya oturmakta olan müşterilere küçük kaplar içinde gerçek kahve ya da şampanya ikram ediliyordu. Dergi, kulaklık ve moda dergilerinin diskleri firmanın bir başka ikramıydı.

Resepsiyon memuru, salonun vücut geliştirme tekniklerinin bir eseri olabilecek şahane göğüslere sahipti. Üzerinde vücudunu sımsıkı saran, salonun logosu gibi kırmızı renkte, kısa, üniformayı andıran bir giysi vardı. Özenle taranmış, kâkülleri yılan gibi kıvrılmış siyah saçları vardı.

Eve çok eğleniyordu.

“Özür dilerim,” dedi kadın, nazik olmasına özen gösterdiği, bir bilgisayardan çıkabilecek kadar düz bir ses tonuyla, “Müşterilerimizi randevuyla kabul ediyoruz.”

Eve gülümseyerek, “Kolay,” dedi ve rozetini gösterdi. “Bu bana bir randevu ayarlamanızı sağlar. Sharon DeBlass’a kim hizmet ediyor?”

Resepsiyon memuru bekleme odasına doğru endişeli gözlerle bakarak, “Müşterilerimizin ihtiyaçları son derece gizli tutulur,” dedi.

Eve eğlenerek U şeklindeki masaya doğru eğildi ve “Bundan eminim,” dedi. “Şimdi yaptığım gibi kibar ve alçak sesle konuşurken birbirimizi anlarız umarım, Denise.” Kadının adını göğsündeki kimlikten okumuştur. “Yoksa, daha yüksek sesle konuşmak zorunda kalırım ve herkes duyar. Eğer ilk teklifim hoşuna gittiye beni müşterilerinizi rahatsız etmeyeceğimiz bir odaya götürürsün ve görevi her ne ise Sharon DeBlass’a hizmet eden kişiyi bana gönderirsin.”

“Güzellik Uzmanı,” dedi Denise sessizce, “beni takip edin lütfen.”

“Memnuniyetle.”

Eve, filmler dışında hayatında hiç bu kadar güzel bir yer görmemişti. Yerler ayaklarının içine gömülebileceği yükseklikte kırmızı renkte halıyla kaplıydı. Işıklandırma tavanında asılı kristal damlacıklardan geliyordu. Kendini orada saatlerce kremlenerek, yağlanarak masaj yaptırırken hayal edemiyordu. Ama bir gün güzellik için vakit ayıracaksa böylesine medeni koşullarda olması ilginç olurdu doğrusu.

Resepsiyon memuru onu duvarlarından birinin baştan başa üç boyutlu bir kır manzarasıyla kaplanmış olduğu bir odaya aldı. İnsanı rahatlatan kuş sesleri ve içerdeki hafif esinti duvardaki resimle uyum içindeydi.

“Biraz bekler misiniz?”

Eve, “Elbette,” dedi ve kapı kapanır kapanmaz, yastıklarla bezenmiş yumuşacık koltuğa kendini bıraktı. Oturur oturmaz yandaki kumanda tablosunda bir ışık yandı ve sadece bir robotta görülebilecek kadar hoş ve şirin, gülümseyen bir yüz belirdi.

“İyi günler, Paradise’a hoş geldiniz. Güzellik gereksinimleriniz ve rahatınız bizim için çok önemlidir. Güzellik uzmanınızı beklerken, içecek bir şeyler almaz mıydınız?”

“Tabii. Kahve, sütsüz.”

“Ne tür tercih ederdiniz? Seçiminiz için klavyede C harfine basınız.”

Eve gülmemek için kendini zor tutarak, söylenenleri yaptı. İki dakikalık bir zaman içinde tercihlerini *French Riviera* veya *Caribbean Cream*’e indirgeyebilmişti.

Kapı açıldığında henüz kararını vermemişti. Vazgeçti, ayağa kalktı ve tuhaf giyimli bostan korkuluğunu karşıladı.

Adam küpe çiçeği rengi gömleği ve çağla yeşili rengi pantolonunun üzerine, kulübün logosu renginde kırmızı bir iş gömleği giymişti. Saçları uzundu ve arkaya doğru taranmıştı. Acınacak kadar zayıf olan yüzünün rengi pantolonunun renginden farksızdı. Yumuşak bakışlı, ceylan gözleriyle Eve’i süzerek elini uzattı ve hafifçe sıktı.

“Çok özür dilerim efendim, çok şaşırdım.”

Eve, “Sharon DeBlass hakkında bilgi istiyorum,” diyerek bir kez daha rozetini uzattı.

“Evet, Teğmen Dallas, anlıyorum. Ama siz de takdir edersiniz ki, müşteri bilgileri son derece gizli tutulur. Paradise hizmetinin mükemmelliği kadar bu konuda gösterdiği özenle de tanınır.”

“İsterseniz arama izni alabilirim, Bay?..”

Adam yüzük dolu elini hafifçe sallayarak, “Ah, Sebastian... sadece Sebastian lütfen,” dedi. “Yetkilerinizi sorgulamıyorum, Teğmen, ama bana bu soruşturmanın amacını söylerseniz sevinirim.”

Eve sözlerinin, Sebastian’ın yüzünün renginin soldurmasını ve adamın gözlerinde beliren şaşkın ifadeyi izleye-

rek, “Sharon DeBlass cinayetinin nedenlerini araştırıyorum,” dedi. “Bunun dışında fazla bir şey söyleyemem.”

Adam, “Cinayet mi? Aman Tanrım! Dünyalar güzeli Sharon öldü mü? Bir yanlışlık olmalı!” diyerek, gözlerini kapattı ve bir sandalyeye oturdu. Kumanda tablosundaki ses ne ikram edebileceğini sorduğunda, hafifçe elini sallayarak. “Tanrım! Evet, bir konyak lütfen hayatım, bir kadeh Trevalli.”

Eve yanına oturdu, kayıt cihazını çıkardı ve “Bana Sharon’ı anlatın,” dedi.

“Muhteşem bir yaratık. Fiziksel olarak harika ama daha ötesi de var.” Otomatik bir tepsi içinde konyağı servis edildi. Sebastian bir yudum aldı. “Kusursuz bir zevk anlayışı, cömert bir yüreği ve müthiş bir zekâsı olan bir kadındı,” dedi.

Ceylan bakışlarını Eve’e çevirdi. “Onu daha üç gün önce görmüştüm,” dedi.

“İşiniz gereği mi?”

“Normal haftalık randevusuydu, yarım gündü. Bir hafta tam bir hafta yarım gün kalırdı.” Sarı renkte bir mendil çıkarıp gözlerini kuruladı. “Sharon kendine iyi bakardı, kendini iyi bir şekilde sunmanın kesinlikle çok önemli olduğuna inanırdı.”

“İşi açısından önemli bir nitelik.”

“Doğal olarak. O sadece eğlenmek için çalışıyordu. Paraya ihtiyacı yoktu. Ailesi varlıklıydı. Seksten zevk alırdı.”

“Sizinle mi?”

Sebastian yüzünü buruşturdu, gül rengi dudakları acı denebilecek bir ifadeyle büküldü. “Ben onun danışmanı, sırdaşı ve arkadaşıydım,” dedi. Elindeki eşarbı öfkeyle sol omzunun üzerine atarken, “Bizim seks ilişkisinde olmamız son derece uygunsuz ve profesyonelliğe aykırı bir davranış olurdu,” diye devam etti.

“Onu çekici buluyor muydunuz? Cinsel olarak?”

“İnsanın onu çekici bulmaması mümkün değildi. O... O cinselliği pahalı bir parfüm gibi incelikle sunardı.” İçkisi-
sinden bir yudum aldı. “İnanamıyorum, ondan geçmiş za-
manda söz ediyoruz. Ölmüş... Öldürülmüş.” Eve’e bakarak
“Öldürülmüş demiştiniz değil mi?” diye sordu.

“Evet, doğru.”

Sebastian, “Ah o yaşadığı çevre,” dedi öfkeyle. “Daha
uygun bir yere taşınması için onu kimse ikna edemezdi.
Aristokrat ailesinin burnunun dibinde gösterişli ve uçuk
bir yaşamdan zevk alıyordu.”

“Ailesi ile arası iyi değildi, öyle mi?”

“Kesinlikle. Onları şoka sokmaya bayılırdı. Sharon son
derece özgür bir ruhtu, onlar ise son derece... sıradandılar.”
Öyle bir ses tonu vardı ki sıradan olmak, cinayet işlemekten
daha büyük bir günah sanırdınız.

“Büyükbabası hâlâ fahişeliğin yasaklanması için tasarılar
sunmaya devam ediyor. Sanki geçtiğimiz yüzyıldan ders
almamış, bu tür meselelerin düzenli ve kontrol altında ol-
masının sağlık ve insan güvenliği açısından ne kadar önemli
olduğunun farkında değilmiş gibi. Doğum kontrolü, cin-
siyet belirleme, kimyasal dengeleme ve silah yasağına karşı
da tasarılar vermeye devam ediyor.”

Eve kulaklarına inanamıyordu. “Senatör silah yasağına
karşı mı?”

“Hem de nasıl. Sharon’ın bana anlattığına göre
Senatör’ün zengin bir silah koleksiyonu var. Ve düzenli
olarak silah endüstrisinin canlanması için –kendisine göre
modası geçmiş olan– bu yasanın kaldırılması konusunda
konferanslar verip duruyor. Senatör’e kalsa, yirminci yüz-
yılıda olduğu gibi birbirimizi öldürüyor olacaktık.”

Eve, “Hâlâ cinayet işleniyor,” diye mırıldandı. “Sharon tatminsiz, aşırı saldırgan bir arkadaş ya da müşteriden bahsetti mi?”

“Sharon’ın çok arkadaşı vardı. İnsanları kendisine çekerdi âdeta, tıpkı...” dedi ve uygun bir sıfat bulmak için bir süre düşündü. “Tıpkı, egzotik ve güzel kokulu bir çiçek gibi çekiciydi ve bildiğim kadarıyla bütün müşterileri ona hayrandı. Çok seçiciydi. Seks yaptığı kişilerin bazı standartlara uygun olması gerekiyordu. Görünüm, zekâ, soyluluk, beceri gibi. Daha önce söylemiştim, seksten zevk alıyordu, hem de her biçiminden. O çok... cüretkâr bir kadındı.”

Bu sözler Eve’in, Sharon’ın evinde bulduğu kadife kelepçeler, kamçılar, kokulu yağlar, cinsel gücü artıran ilaçlar gibi oyuncaklarla uyum sağlıyordu. Sanal seks yapmakta kullanılan kulaklıklar Eve’i bile şaşırtmıştı.

“Özellikle ilgi duyduğu kimse var mıydı?” diye sordu Eve.

“İlgı duyduğu erkekler vardı, ama canı çabuk sıkılırdı. Kısa bir süre önce Roarke’tan bahsetmişti. Bir partide tanışmışlardı ve onu çok çekici buluyordu. Buraya son geldiği günün akşamı beraber yemek yiyeceklerdi. Egzotik bir şeyler yapmamı istedi, çünkü beraber Meksika’ya gideceklerdi.”

“Meksika mı? Öldürüldüğü gecedden bir gün önce olmalı.”

“Evet, çok heyecanlıydı. Saçını çingene modeli yaptık. Teninin rengine biraz daha altın sarısı görünüm verdik ve tam bir vücut bakımı yaptık: Çingene kırmızısı tırnaklar, sol kalçaya kırmızı bir kelebek dövme; yüzüne yirmi dört saat bozulmama garantili makyaj – böylece seyahati sırasında sorun yaşamayacaktı,” dedi ağlayarak. “Beni öptü, bu sefer âşık olabileceğini söyledi, bana şans dile Sebastian, dedi ve gitti. Bu ondan duyduğum son sözlerdi.”

İKİ

Hiç sperme rastlanmamıştı. Eve, elindeki otopsi raporuna bakıp küfretti. Kurbanın kullandığı doğum kontrol hapları boşalmadan sonraki otuz dakika içinde bütün spermleri yok etmişti.

Yaralarının derinliği kurbanın seks hayatını daha fazla araştırmak için gerekli testlerin yapılmasına izin vermiyordu. Ya kendisini korumak için ya da sembolizm uğruna onu paramparça etmişti.

Sperm yok. Kurbanın kanı dışında kan izi yok. DNA yok.

Laboratuvar görevlileri ne kurbanın, ne günlük temizliği yapan uzmanın ne de katilin parmak izlerine rastlamışlardı.

Cinayet silahı da dahil olmak üzere, her yer dikkatlice silinmişti.

Eve'e göre güvenlik diskleri en fazla bilgi veren kaynaklardı.

Asansör gözetim diskini bir kez daha bilgisayarına yerleştirdi.

Disk çalışmaya başladı.

Gorham binası. Asansör A. 2-12-2058. 06:00.

Eve diski biraz ileri sardı. Asansörün kapıları ilk kez öğleyin açılmıştı. Elinin tersi ile kumanda tablosuna dokunarak görüntüyü yavaşlattı ve asansöre binerek beşinci kat komutunu veren sinirli küçük adamı incelemeye başladı.

Eve, yakasını düzelterip, ağzına bir sprey sıkıldığını izlediğinde adamın oldukça pinpirikli biri olduğunu düşündü. Büyük olasılıkla, evli, iki çocuklu, haftada bir kaçamak yapmasına olanak sağlayan düzenli işi olan bir tip, diye düşündü.

Adam asansörden beşinci katta indi. Birkaç saat, ara sıra lobiye inip, alışveriş yapan ve yüzlerindeki ifadeden yorgun oldukları anlaşılan bir-iki fahişe dışında, asansörü pek kullanan olmadı. Birkaç müşteri geldi ve gitti. Hareketlilik saat sekiz gibi başladı.

Saat onda, şık giyimli bir çift asansöre bindi. Kadın, adamın kürkünün önünü açmasına izin verdi. İnce ve yüksek topuklu ayakkabıları ve bacaklarının arasından başlayıp sol memesinin ucunda sona eren bir gül dalı dövmesinin dışında kadın çırılçıplaktı. Halka açık bir yerde, kanunları çiğniyor olduklarının farkında değillermiş gibi okşuyordu adam kadını. Asansör on sekizinci katta durduğu zaman, kadın kürkünün önünü kapattı ve gittikleri tiyatro hakkında bir şeyler konuşarak beraberce asansörden indiler. Eve, kurbanın hem komşusu hem de büyük bir olasılıkla meslektaş olan bu adamı ertesi gün sorgulamak için defterine not aldı.

Kopukluk 12:05 de başladı. Görüntü hafif bir bip sesi ile kayboldu ve tekrar geri geldiğinde saat 02:46 idi.

İki saat kırk bir dakika kayıptı.

On sekizinci katın güvenlik diskleri de aynı durumdaydı. Hemen hemen üç saate yakın kayıp bir zaman söz ko-

nusuydu. Adamın güvenlik sistemlerinden anladığı, binayı güvenlik kameralarını etkisiz hale getirecek kadar iyi tanıdığı belliydi. Hiç acele etmemiş gibi görünüyordu. Otopsi raporunda ölüm saati iki olarak belirlenmişti.

Kadını öldürmeden önce onunla iki saat geçirmişti. Öldürdükten sonra da bir saate yakın bir süre orada olduğu halde, hiçbir iz bırakmamıştı.

Akıllı çocuk.

Sharon, gece yarısı randevusunu bir yere kaydettiye bile, muhtemelen o da silinmişti.

Bu da demekti ki, katil onun kayıtlarına nasıl erişebileceğini ve nerede bulacağını bilecek kadar yakından tanıdığı biriydi.

Aklına o an gelen bir şey üzerine, Eve tekrar öne doğru eğildi.

“Gorham binası, New York, mal sahibi kim?” dedi.

Kayıtlar ekranda belirdiğinde Eve’in gözlerinde bir hayret ifadesi okunuyordu.

Gorham binası, mal sahibi Roarke Şirketler Grubu, şirket merkezi 500, Beşinci Cadde, başkan ve CEO Roarke, New York, 222, Doğu Merkez Park.

“Roarke,” diye düşündü Eve. “Her yerde karşıma çıkmaya başladın, değil mi?” Sonra ilave etti: “Bütün bilgileri, görüntüleri bas.”

Çağrı cihazının, sinyalini duymazlıktan gelen Eve, kahvesini yudumlayarak yazıcıdan çıkan bilgileri okumaya başladı.

Roarke –bilinen bir adı yok– İrlanda, Dublin, 10.06.2023 doğumlu. Kimlik No: 33492-ABR-50. Ebeveyn bilinmiyor. Bekâr. 2042 de kurulmuş olan Roarke Şirketler Grubu’nun başkanı ve

CEO'su, merkez New York, şubeler Chicago, New Los Angeles, Dublin, Londra, Tokyo, Bonn, Paris, Frankfurt, Milan, Sydney. Gezegenler arası şubeler, İstasyon 45, Bridgestone Kolonisi, Vegas II, FreeStar One. Emlak alım satımı, ithalat-ihracat, gemi taşımacılığı, eğlence dünyası, ilaç, nakliye, imalat gibi konularda faaliyet gösteriyor. Tahmin edilen mal varlığı üç milyar sekiz yüz milyon.

Bir kaşını kaldırarak, meşgul çocuk, diye düşündü Eve, şirketlerinin uzun bir listesi ekranda sıralanınca.

“Eğitim,” diye sordu.

Bilinmiyor.

“Sabıka kaydı.”

Bilgi yok.

“Dublin, Roarke olarak araştır.”

Bilgi yok.

“Kahretsin! Pek esrarengiz bir adam, pekâlâ, tarifini yap ve görüntüle.”

Roarke, siyah saçlı, mavi gözlü, boyu 1.85, ağırlığı 80 kilo.

Bilgisayar tarifi listelemeye devam ederken, Eve, bir resmin yüz kelimedenden daha değerli olacağını düşünüyordu.

Görüntüsü ekranda belirmişti. Son derece yakışıklıydı, dar ve estetik bir yüzü vardı. Evet saçları siyahtı, ama bilgisayar bu kadar gür olduğundan ve omuzlarına kadar indiğinden söz etmemişti. Gözleri maviydi ama rengin yoğunluğu ve ifade ettiği gücü kelimelerle tarif etmek mümkün değildi.

Eve, görüntüsüne baktığı anda bu adamın neyi ve kimi isterse elde edebileceğini, kullandıktan sonra da hiçbir rahatsızlık duymadan bir kenara atabileceğini düşündü.

Evet, bu adam, isterse bir insanı öldürebilirdi. Bunu son

derece soğukkanlı ve planlı olarak, çok rahat bir şekilde yapabiliirdi.

Bilgileri toparlayıp bir an önce Roarke ile konuşması gerektiğine karar verdi.

Evine gitmek üzere, merkezden ayrıldığında, kar atıştırmaya başlamıştı. Evde unuttuğu eldivenlerini bulabilme umuduyla, ceplerini yokladı. Üzerinde sadece bir deri ceket, şapkasız ve eldivensiz, kemiklerini sızlatan rüzgâra karşı, şehir merkezine doğru hareket etti.

Aracını tamirciye götürmeyi düşünmüştü fakat bir türlü vakit bulamamıştı. Şimdi, bu kalabalık trafikte, titreyerek kendine bir yol bulmaya çalışırken, bozuk ısıtma sistemini tamir ettirmediği için pişman olmasına yetecek kadar zamanı vardı.

Bir buz yığını haline gelmeden evine varabilirse, ilk işinin randevu alarak, tamirciye gitmek olacağına yeminler ediyordu.

Ama, eve vardığında ilk düşüncesi, yemek oldu. Kapıyı açarken sıcak bir kase çorba veya bir tabak dolusu cips –eğer kalmışsa tabii– daha sonra da içine lağım suyu karışmış gibi kokmayan sıcak bir kahve hayal ediyordu.

Kapının içine bırakılmış, ince, dört köşe paketi hemen gördü. Yeniden nefes almaya fırsat kalmadan, silahı elindeydi. Silahı ve gözleriyle odayı tarayarak, bir tekme darbesiyle kapıyı kapattı. Pakete dokunmadan, içerde kimse olmadığından emin olmak için, tek tek odaları dolaştı.

Silahını yerine koyduktan sonra, ceketini çıkardı ve bir kenara fırlattı. Yere eğildi ve kenarları sıkıca bantlanmış diski aldı. Üzerinde ne bir etiket ne de not vardı.

Eve, onu mutfağa götürdü, bantlarını çıkarıp bilgisayara taktı.

Ve yemeği tamamen unuttu.

Görüntü ve ses birinci sınıftı. Film ekranda başlarken, yavaşça sandalyesine oturdu.

Sharon DeBlass, çıplaktı ve bir göl büyüklüğündeki yatağında, saten çarşaflar üzerinde yatağın ritmine uygun sallanıyordu.

“Özel bir şey yapmamı ister misin, sevgilim?” dedi sonra, dizlerinin üzerinde doğrulup memelerini avuçlarının içine alarak.

“Niye yanıma gelmiyorsun?” dedi dilini ıslak dudaklarının üzerinde gezdirerek. “Yeniden sevişiriz.” Gözleri aşağıya doğru kaydı ve yüzünde bir gülümseme belirdi. “Senin de hazır olduğun görülüyor.” Güldü ve saçlarını geriye doğru attı.

“Oyun oynamak istiyoruz, öyle mi?” Hâlâ gülümseyerek, ellerini yukarı kaldırdı. “Canımı yakma,” dedi, titreyerek. Bakışlarında heyecan vardı. “Ne istersen yaparım, ne istersen. Buraya gel ve bana istediğini yap. Seni istiyorum.” Elleriyle kendini okşamaya başlamıştı.

“Bana sahip olurken o koca silahı bana doğru tut. Seni istiyorum. Seni istiyorum.”

Eve ani patlama ile irkildi. Kadın alnından kanlar akarak oyuncak bir bebek gibi, arkaya düşerken, Eve’in midesine kramp girdi. İkinci silah sesine o kadar şaşırmadı. Ama gözlerini ekranda tutmak için büyük bir çaba harcıyordu. Son silah sesinden sonra sessizlik oldu. Müzik sesi arasında katilin kesik kesik nefes alıp verdiği duyuluyordu.

Kamera aşağıya doğru indi ve sapıkça çıplak kadının vücudundaki kurşun yaralarının üzerinde dolaştı. Daha sonra,

diskteki görüntü, Eve'in DeBlass'ı ilk gördüğü pozisyonu göstermeye başladı, bacakları sonuna kadar açılmış ve X pozisyonu almış olarak. Görüntü kameranın bir yazı üzerinde odaklanmasıyla son buldu.

ALTININ BİRİ

İkinci kez seyretmek Eve için daha kolay oldu veya Eve, öyle olduğunu düşündü. Bu kez kameranın, birinci silah sesinden sonra hafifçe kayması ve iç çekmeye benzer bir nefes sesi dikkatini çekti. Bir ipucu bulabilmek amacıyla her hareketi tekrar incelemek, konuşulanları yeniden dinlemek için videoyu tekrar çalıştırdı. Fakat katil ipucu bırakma konusunda çok akıllıydı. Bunu her ikisi de biliyordu.

Katil, ne kadar iyi ve ne kadar soğukkanlı olduğunu Eve'in bilmesini istemişti sadece.

Ve onu, nerede ve ne zaman isterse bulabileceğini bilmesini istemişti.

Ellerinin hâlâ titriyor olmasına öfkelenerek ayağa kalktı. Eve gelirken içmeye niyetlendiği kahve yerine, soğutucudan bir şişe şarap çıkardı ve kadehini yarıya kadar doldurdu.

Bir kerede bitirdi ve kendisine, diğer yarım kadeh için *en kısa zamanda* sözü vererek, Kumandanın evinin numarasını tuşladı.

Kulağında parlayan küpeleri ve kuaförden yeni çıkmış saçları ile telefona Kumandanın karısı cevap verdi. Eve kadını meşhur akşam yemeklerinden biri sırasında rahatsız etmiş olduğunu anladı.

“Teğmen Dallas, Bayan Whitney. Rahatsız ettiğim için üzgünüm. Kumandanla konuşmam gerekiyor.”

“Misafirlerimiz var, Teğmen.”

“Anlıyorum, efendim. Özür dilerim.” Politikanın canı

cehenneme, diye düşündü Eve. Yüzünde sahte bir gülümsemeyle, “Ancak çok acil,” dedi.

“Her zaman öyledir, değil mi?”

Makine beklemeye alındı, Tanrıya şükür o korkunç fon müziklerinden biri ya da haber bülteni yayını yoktu. Kumandanın sesini duyana kadar üç dakika geçti.

“Dallas.”

“Kumandan, size şifreli hattan acil bir mesaj göndermem gerekiyor.”

“Hakikaten acil olsa iyi olur, Dallas. Yoksa karım bana bunun hesabını sorar.”

“Emredersiniz, efendim.” Polisler evlenmemeli, diye düşündü Eve, video görüntüsünün kendi ekranından Kumandanın ekranına transferini beklerken.

Ellerini masanın üzerinde birbirine kenetleyerek, ekranda yeniden beliren video görüntülerini seyretti. Gönderim tamamlandığında, Whitney ekrana geldi. Bakışları çok sıkıntılıydı.

“Bunu nereden buldun?”

“Bana gönderdi. Karakol dönüşü kapıdan içeri girdiğimde girişte yerde duruyordu.” Sesi dikkatli ve sakindi. “Kim olduğumu, ne olduğumu ve nerede yaşadığımı biliyor.”

Whitney bir süre sessiz kaldı. “Yarın, saat yedide ofisimde bekliyorum. Diski de getir, Teğmen.”

“Evet, efendim.”

Yayın tamamlandığında içgüdülerinin emrettiği iki şeyi yaptı. Diskin bir kopyasını çıkardı ve kendine bir kadeh şarap koydu.

Vücudu sıırılsıklam, her yanı sarsılarak, nefes nefese uyan-
dığında saat sabahın üçüydü. Işıkların yanması için komut

verirken sesi bir kurbağanınki kadar cılız çıkıyordu. Karanlıkta rüyalar her zamankinden daha korkutucuydu. Titreyerek sırtüstü yattı. Bu seferki diğerlerinden daha kötüydü.

Bir adam öldürmüştü. Yapacağı başka hiçbir şey yoktu. Adam kullandığı uyuşturucuların öylesine etkisi altındaydı ki, sersemletmek işe yaramayacaktı. Buna rağmen denemişti. Tanrım! Adam üzerine gelmeye devam ediyordu. Geliyordu... geliyordu... gözlerinde o vahşi bakış ve elinde üzerinden kan damlayan bıçağıyla.

Küçük kız ölmüştü. Eve'in onun için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Lütfen Tanrım! diye yalvarıyordu, yapılabilecek bir şey varken yapmamış olmayayım, lütfen!

Küçük kızın vücudu çılgına dönmüş adam tarafından parça parça edilmişti. Ve sonra... adamın Eve ateş ettikten sonraki bakışları, o bakışlarda yaşamın kaybolması...

Fakat bu sefer bu kadarla kalmamıştı. Bu sefer adam gelmeye devam etmişti. Eve çıplaktı ve saten çarşafların arasında dizlerinin üzerine çökmüş duruyordu. Bıçağın yerini silah almıştı ve bu silah birkaç saat önce bilgisayarda gördüğü tanıdık bir yüzün elindeydi. Bu yüz Roarke adındaki adama aitti.

Roarke ona gülümsüyordu, Eve de onun kendisine sahip olmasını istiyordu. Ateş ettiği zaman vücudu ona duyduğu cinsel açlık ve dehşetle sarsıldı. Kafasına, göğsüne ve bacaklarının arasına ateş ettiğinde...

Ve bütün bunlar olurken, oralarda bir yerde, zavallı küçük kız yardım isteyerek haykırıyordu.

Eve bununla mücadele edemeyecek kadar yorgundu. Döndü, yüzünü yastığına gömdü ve hıçkırıklara boğuldu.

“Teğmen.” Kumandan Whitney, Eve'e oturacağı sandalyeyi işaret ederken saat tam yediydi. On iki yıldır bu

pozisyonda bulunmasının bir sonucu olarak, çok keskin gözlere sahipti.

Eve'in hiç uyumadığının ve geçirdiği kötü gecenin izlerini silmek için epey bir çaba sarf etmiş olduğunun farkındaydı. Sessizce, elini uzattı.

Eve, diskle kılıfını plastik bir delil torbasının içine koymuştu. Whitney diske baktı ve masasının ortasına koydu.

“Protokole göre davaya hâlâ devam etmek isteyip istemediğini sormam lazım,” dedi ve devam etti. “Sorduğumuzu varsayacağız.”

“Evet, efendim.”

“Evin güvenli mi?”

Eve, “Öyle sanıyordum,” derken çantasından diskin orijinalini çıkarıyordu. “Sizinle temas ettikten sonra güvenlik disklerini inceledim. On dakikalık bir zaman boşluğu var. Raporumdan da anlayacağınız gibi güvenlik sistemlerini etkisiz hale getirme becerisine sahip, video ve kayıt sistemleri konusunda bilgili ve antika silahlara ilgi duyan biri bu adam.”

Whitney raporu kenara koydu. “Bu bizim alanımızı daraltmaz.”

“Hayır, efendim. Görüşmek istediğim birkaç kişi daha var. Bu katille ilgili elektronik araştırma öncelikte değil, ama kaptan Feeney'nin yardımlarına muhakkak ihtiyacımız olacak. Bu adam izlerini siliyor. Cinayet mahallinde bıraktığı silahın dışında elimizde somut bir delil yok. Feeney normal kanallardan silahın nereden geldiğini araştırdı, ama bir şey bulamadı. Karaborsa kaynaklı olduğunu varsaymalıyız. Kurbanın özel randevu defterini ve diğer kayıtları araştırıyorum, ama emekli olmaya niyetli olmadığı için zaman alacak.”

“Zaman ayrı bir problem, teğmen. Altının biri. Sence ne demek istiyor?”

“Beş kişiyi daha öldürmeyi kafasına koyduğunu bizim de bilmemizi istiyor. İşinden zevk alıyor, dikkatimizin hep onun üzerinde olmasını istiyor.” Derin bir nefes aldı “Tam bir psikolojik karakter tahlili için elimizde yeterli bilgi yok. Cinayetin heyecanının ne kadar süreceğini, yeni kurbanını ne zaman seçeceğini bilemiyoruz. Bugün de olabilir, bir sene sonra da. Onun bir dikkatsizlik yapmasını bekleyemeyiz.”

Whitney sadece başını salladı. “Haklı olduğun halde adam öldürme konusunda bir sorunun var mı?”

Bıçak kanlar içindeydi. Küçük kızın parçalanmış cesedi ayaklarının altındaydı. “Üstesinden gelemeyeceğim bir şey yok.”

“Umarım öyledir. Bu kadar hassas bir davada silahını kullanıp kullanmamak konusunda tereddüt edecek bir polis memuru istemem.”

“Merak etmeyin, efendim.”

Eve Kumandanın en iyi elemanıydı ve Kumandan genç kızın söylediklerinin doğruluğundan şüphe duymuyordu.

“Biraz politikaya ne dersin?” dedi dudaklarında alaylı bir ifadeyle. “Senatör DeBlass buraya geliyor. Dün akşam New York’a gelmiş.”

“Politika en güçlü olduğum alan sayılmaz.”

“Bunu biliyorum. Ama sen bunu halledersin. Soruşturmadan sorumlu kişi ile görüşmek istiyor ve bunun için benim üstlerime başvurmuş. Emir Şeften geldi. Senatör’le tam bir işbirliği içinde olman isteniyor.”

“Bu bir Kod 5 soruşturması,” dedi Eve sertçe, “Emri veren Tanrı bile olsa, bir sivile gizli bilgileri vermem mümkün olamaz.”

Whitney’nin yüzündeki gülümseme şimdi daha belir-

gindi. Sıradan bir yüzü vardı – muhtemelen doğuştan sahip olduğu yüzdü. Ama içten gülümsediği zaman, kakao rengi derisinin üzerinde parıldayan bembeyaz dişleri onu çok özel biri yapıyordu.

“Söylediklerini duymamış olayım. Sen de benim, ona bildiklerinden başka bir şey vermeni emrettiğimi duymamış ol. Benden duyman gereken Teğmen, bu Virginia’lı adam, kendini herkesten üstün gören, kibirli bir geri zekâlı. Ve bu geri zekâlı herif çok güçlü biri. Dikkatli ol.”

“Evet, efendim.”

Whitney saatine baktı ve masasının üzerindeki dosyayı çekmecesine koydu. Eve ayağa kalkınca, “Bir kahve içecek vaktin var, Teğmen,” dedi. “Eğer, uyku problemin varsa önerilen sakinleştiricilerden alabilirsin. Memurlarımın formda olmasını arzu ederim.”

“Yeteri kadar formdayım, efendim.”

Senatör Gerald DeBlass’ın kendini beğenmiş biri olduğuna hiç şüphe yoktu. Ve tanıştırmalarından bir dakika sonra, Eve de adamın geri zekâlılığı konusunda Kumandanla aynı fikirdeydi.

1.80 boyunda, boğa gibi yapılı bir adamdı. Beyaz saçları o kadar kısa kesilmişti ki, başını olduğundan büyük ve saçsızmış gibi gösteriyordu. Siyah gözleri de tıpkı burnu ve ağzı gibi çok iriydi ve kalın kaşlar ile çevriliydi.

Kocaman elleri vardı, tanıştırdıkları sırada tokalaştıklarında, Eve, aynı zamanda bir bebek kadar yumuşak bir cildi olduğunu fark etti.

Yardımcısını da beraberinde getirmişti. Derrick Rockman, kırk yaşlarında, çakı gibi bir adamdı. Boyu 1.95 var-

dı ve Eve, DeBlass'ın ondan yirmi kilo fazlalığı olduğunu düşündü. İyi dikilmiş pırıl pırıl ince çizgili elbisesinde ve kravatında bir tek kırışık yoktu. Senatörün kaşmir paltosunu çıkarmasına yardım ederken, muntazam hatlı yüzünde ciddi ve çok çekici bir ifade vardı.

“Torunumu öldüren canavarı bulmak için ne yaptınız?” diye sordu DeBlass.

“Mümkün olan her şeyi Senatör,” diye cevapladı Whitney, ayakta durduğu yerden. Gerçi DeBlass’a oturması için yer göstermişti, ama adam odanın içinde dönüp duruyordu, tıpkı Doğu Washington’daki Yeni Senato Meclisinde olduğu gibi.

“Yirmi dört saatten fazla zamanınız vardı,” diye bağırdı DeBlass, “Yanlış duymadıysam bu araştırmaya sadece iki memur atamışsınız.”

“Evet, güvenlik gerekçesiyle, en iyi iki adamımı,” dedi, Kumandan. “Teğmen Dallas, soruşturmanın başında ve yalnızca bana bilgi veriyor.”

DeBlass bu sefer gaddar, siyah gözlerini Eve’e çevirdi. “Ne ilerleme kaydettiniz?”

“Ölüm silahını belirledik, zamanını tespit ettik. Delilleri toplamaya, komşuları sorgulamaya devam ediyoruz, kişisel ve iş kayıtlarını inceliyoruz. Son yirmi dört saatte neler yaptığını tespit etmeye çalışıyoruz.”

“Müşterilerinden biri tarafından öldürüldüğü ortada, bunu anlamak için çok zeki olmak gerekmiyor.”

“Ölümünden birkaç saat öncesi için kaydettiği bir randevusu yoktu. En son müşterisinin de cinayet saatinde başka yerde olduğuna dair tanıkları var.”

“Saçmalık bu,” dedi DeBlass, “Cinsel ilişki için para ödeyen bir adam, cinayetten vicdan azabı duymaz.”

Eve, Senatör'ün sözlerinin olayla ne ilişkisi olduğuna anlam veremedi ama görevini hatırladı. “Üstünde çalışıyoruz, Senatör,” dedi.

“Randevu kayıtlarının bir kopyasını istiyorum,” dedi.

“Bu mümkün değil, Senatör,” dedi Whitney yumuşak bir ses tonuyla, “Cinayetle ilgili bütün deliller çok gizli muhafaza edilir.”

DeBlass sadece homurdandı ve Rockman'a döndü.

“Kumandan,” dedi Rockman sol göğüs cebinden resmî mühürlü bir yazı çıkararak. “Bu belge, Senatör'ün Bayan DeBlass'ın öldürülmesiyle ilgili bütün bilgi ve soruşturma ile delilleri görebileceğine dair şefinizin imzaladığı bir izin belgesi.”

Whitney belgeyi bir kenara koymadan önce göz ucuyla şöyle bir göz attı. Politikayı her zaman sinsî bir oyun olarak düşünmüştü ve politik davranmaya mecbur kalmaktan nefret ediyordu. “Şefle kendim konuşmak istiyorum. Dedığınız doğruysa istediğiniz belgelerin kopyalarını öğleden sonra hazır ederim,” dedi, DeBlass'a bakarak. “Bir vakanın soruşturmasında delillerin gizliliği soruşturmanın başarısı için önemli bir husus. Bunda ısrar etmeniz soruşturmayı riske sokacaktır.”

“Vaka, dediğiniz benim kanımdan, canımdan bir parça.”

“Bu durumda, Bayan DeBlass'ın katilini adalete teslim edebilmemiz için bize yardımcı olacağınızı umuyorum.”

“Adalete elli senedir hizmet ediyorum. Sözünü ettiğiniz bilgileri de en geç bugün öğle saatlerinde hazır etmenizi istiyorum,” dedi Senatör. Paltosunu koluna attı. “Ve bu manyağı yakalamak için elinizden geleni yapmadığınızı hissedersen, bu buradaki son göreviniz olacaktır.” Eve'e

dönerek “Size gelince Teğmen, bundan sonraki soruşturmanız, bilgisayar hırsızlarını kovalamak olacaktır.”

Senatör gazap rüzgârı gibi odayı terk ettikten sonra Rockman gözlerinde ciddi, nazik bir ifadeyle “Senatör’ü mazur görmelisiniz, sinirleri çok bozuk, torunu ile arası iyi olmasa da, o aileden biriydi. Senatör için hiçbir şey ailesinden daha önemli değildir. Böylesine vahşi ve anlamsız bir şekilde öldürülmesi onu çok üzdü,” diyerek, özür diledi.

“Doğru,” diye fısıldadı Eve, “Heyecandan konuşamadı bile.” Rockman gülümsedi. Hem neşeli hem de üzüntülü görünmeyi çok iyi beceriyordu. “Gururlu insanlar üzüntülerini saldırının arkasına gizlerler. Kabiliyetlerinizden ve güvenilirliğinizden hiç kuşkumuz yok, Teğmen,” dedi ve Kumandana dönerek, “Bilgileri bu öğleden sonra bekliyoruz, vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.”

“Oldukça kibar,” dedi Eve, Rockman kapıyı kapattıktan sonra. “Dediklerini yapmayacaksın değil mi, Kumandan?”

“Neye mecbursam onu vereceğim,” dedi Whitney öfkeyle. “Şimdi git ve daha fazla bilgi topla.”

Polislik çoğu zaman sıkıcı bir işti. Eve, DeBlass’ın randevu defterindeki isimleri, bilgisayarının ekranında son beş saattir izlerken, kendisini bir maraton yarışçısından daha yorgun hissediyordu.

Feeney’nin, kendi becerisi ve yüksek teknoloji ürünü aletleriyle incelemek için, isimlerin çoğunu almış olmasına rağmen, geriye kalanlar küçük bir soruşturma ekibinin kısa sürede tarayamayacağı kadar fazlaydı.

Sharon’ın çok sevilen bir kız olduğu anlaşıyordu.

Kibarlığın daha yararlı olacağını düşündüğünden Sharon’ın müşterilerini tele-link ile arayıp kendisini ta-

nıttı, görüşme fikrine karşı çıkanları nazikçe adalete engel olmamalarını hatırlatarak, Merkeze davet etti.

Müşteri listesindekilerin çoğu ile şahsen görüşmeleri bitirdiğinde, vakit öğleden sonrayı biraz geçmişti. Gorham'a doğru yola çıktı.

DeBlass'ın komşusu, asansördeki şık adam Charles Monroe'ydu. Eve geldiğinde, bir müşterisini ağırlamaktaydı.

Siyah bornozu içinde son derece yakışıklı görünüyordu ve buram buram seks kokuyordu. Charles çapkınca gü-lümsedi.

“Üzgünüm, Teğmen. Saat üçteki randevumun bitmesine on beş dakika daha var.”

“Beklerim,” dedi Eve kapıdan içeri bir adım atarak. Burası DeBlass'ın dairesinden farklıydı. Eve kendini deri yastıklı koltukların olduğu, kalın tüylü halı ile kaplı bir salonda buldu.

“Ah!” dedi Charles neşeyle, arkasındaki kısa koridorun sonundaki kapının sessizce kapandığını fark ederek. “Takdir edersiniz ki gizlilik ve güven işimin gereğidir. Müşterimin kapıma polisin dayanmasından rahatsızlık duymasına anlayış göstereceğinizi umarım.”

“Dert değil. Mutfağınız var mı?”

Adam derin bir nefes aldı. “Elbette, hemen şu kapıdan geçince, lütfen rahatınıza bakın, fazla uzun sürmez,” dedi.

Eve, “Acelem yok, keyfinize bakın,” diyerek mutfağa doğru yürüdü. Mükellef salonla kıyaslandığında burası büyük bir tezat oluşturunuyordu.

Charles'ın evde yemek yemediği kesindi. Buna rağmen küçük bir soğutucu yerine büyük boy bir soğutucusu vardı. Bir Pepsi aldı ve Charles'ın saat üçteki randevusunun bitmesini beklemeye başladı.

Kısa bir süre sonra salondan bir kadınla erkeğin fısıltı halindeki seslerini ve gülüşmelerini duydu. Birkaç dakika sonra Charles yüzünde aynı nazik gülümsemeyle içeri girdi.

“Beklettiğim için özür dilerim.”

“Sorun yok. Başka birini bekliyor musunuz?”

Charles, “Akşama kadar, hayır,” diyerek kendisi de do-laptan bir Pepsi aldı, ince uzun bir bardağa koydu, kutuyu avcunda ezip yuvarladı ve çöp öğütücüsüne attı. “Akşam yemeği, opera ve romantik bir beraberlik.”

“Operayı sever misiniz?” diye sordu Eve.

“Nefret ederim. Gece boyunca koca göğüslü bir kadın Al-
manca haykırıışlarını dinlemekten daha sıkıcı bir şey olabilir mi?”

Eve düşündü ve “Sanırım, hayır,” dedi.

“Görüyorsunuz, zevkler değişir.” Mutfak camının altındaki çıkıntının üzerinde oturmakta olan Eve’in yanına il-
şirken yüzündeki gülümseme kayboldu. “Bu sabah Sharon hakkındaki haberleri dinledim. Birisinin geleceğini tahmin ediyordum. Korkunç bir şey! Öldüğüne inanamıyorum.”

“Onu iyi tanıyor muydunuz?”

“Üç yıldan beri burada komşuyuz, müşterilerimizden bir istek geldiğinde işimizin gereği arada bir beraber çalış-
tığımız da oldu.”

“İşinizin gereği olmadığı zaman da, birlikte oldunuz mu?”

Charles, “O güzel bir kadındı, beni de oldukça çekici buluyordu,” diye cevaplandırdı, gözleriyle renkli camın ar-
kasından bir turist gezi otobüsünün geçişini izlerken. “Bi-
rimiz kendisini tatilde hissettiği zaman diğeri buna uyar-
dı.” Yine gülümsüyordu. “Gerçi bu pek nadirdi. Şekerci dükkânında çalışmak gibi bir şey, bir süre sonra çikolatadan

bile tat almamaya başlıyorsunuz. O iyi bir arkadaşı ve ben onu çok seviyordum.”

“Bana cinayet gecesi gece yarısı ile sabah saat üç arasında nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?”

Adam kaşlarını yukarı kaldırdı. Herhalde cinayet zanlısı olarak düşünülebileceğini hiç aklına getirmemişti. Ama Eve, onun mesleğinde olanların, her şeyi düşünmesi gerektiği kanısındaydı.

“Bir müşteri ile beraberdim. Gece burada kaldı.”

“Müşterileriniz her zaman burada mı kalırlar?”

“Teğmen, bu müşterinin tercihi böyleydi. Eğer çok gerekliyse ismini size verebilirim. Ama önce onunla kendim konuşup durumu açıklamak isterim.”

“Bu bir cinayet soruşturması Bay Monroe, dolayısıyla gerekli. Müşterinizi buraya ne zaman getirdiniz?”

“Saat on civarı. Miranda’da, Altıncı Caddedeki gök kafede yemek yedik.”

“Onda...” dedi Eve, adamın hatırladığını gördü.

“Asansördeki güvenlik kamerası, değil mi?” dedi Charles, gülümseyerek “Çok eski bir kanun. Beni ele verebilirsiniz, Teğmen, ama inanın bana zaman harcamaya bile değmez.”

“Güvenlik tedbirleri alınmış yerlerde cinsel davranışlarda bulunmak bir suçtur, Bay Monroe.”

“Charles, lütfen.”

“Önemli değil, Charles, ancak lisansını altı ay için alabilirler. Bana onun ismini söyle, biz de bu meseleyi aramızda sessizce halledelim.”

Adam, “En iyi müşterilerimden birini kaybetmeme sebep olacaksınız,” diye homurdandı. “Darleen Howe... ad-

resini de verebilirim.” Ayağa kalktı ve elektronik randevu defterinden aldığı bilgiyi Eve’e verdi.

“Teşekkür ederim. Sharon size müşterilerinden bahse-der miydi?”

Charles, “Arkadaştık,” dedi canı sıkkın bir tavırla. “Gerçi etik olarak doğru olmasa da aramızda işten konuşurduk. Ben daha muhafazakâрім zannediyorum. Ama o alışılma-mış şeyler yapabiliirdi, bazı komik hikâyeleri vardı. Biraraya gelir otururduk ve o anlatmayı severdi. İsim yok. Ama o onlar için bazı takma isimler kullanırdı, imparator, çakal, sütçü kız gibi.”

“Onu endişelendiren, rahatsız eden birinden bahsetti mi hiç? Şiddet kullanan biri?”

“Şiddete aldırılmazdı. Endişelendiği kimse de yoktu. Sha-ron her zaman kontrolü elinde tutardı. Her zaman öyle isterdi, çünkü hayatı boyunca hep başkasının kontrolünde yaşamıştı. Ailesi ile arası iyi değildi. Bu mesleği bir kariyer sahibi olmak için değil ailesini kızdırmak için seçmişti. Ama daha sonra hoşlandığını anladı.”

Omuzlarını silkti, bardağından bir yudum daha aldı. “Ayakta kaldı ve bir düzüşüp iki kuş vurdu. Bu onun sözü. “Görölüyor ki taşlardan biri onu öldürdü.”

“Öyle,” dedi Eve, kayıt cihazını kapatırken. “Şehirden ayrılma, Charles. Seni arayacağım.”

“Hepsi bu kadar mı?”

“Şimdilik, evet.”

Charles ayağa kalktı, gülümseyerek “Seninle konuşmak zevkliydi... Eve,” dedi deneyimli parmaklarıyla kadının ko-lunu okşayarak. Eve kaşlarını kaldırdığı zaman, parmakla-rını çenesine götürdü. “Acelen var mı?”

“Neden?”

“Birkaç saat vaktim var ve sen çok çekici bir kadınsın. İri altın rengi gözler, çenendeki bu küçük gamze. Bir süre beraberce zamanı durdurmaya ne dersin?”

Eve, adamın dudaklarını kendi dudaklarına iyice yaklaştıracak kadar eğilmesini izledi, sonra, “Bu bir rüşvet mi, Charles?” dedi. “Öyleyse ve sen düşündüğümün yarısı kadar iyiysen...”

Charles, “Daha da iyiyim,” diyerek Eve’in altdudağını hafifçe dişledi ve elini memelerini okşamak üzere aşağıya doğru kaydırıldı. “Çok, çok daha iyi.”

Eve, “Bu durumda... seni cinayetle suçlamalıyım,” dedi. Charles başını geri çekince, “Bu ikimizi de üzer sanırım,” diyerek neşeli bir şekilde adamın yanağını okşadı. “Her neyse, yine de düşündüğün için teşekkür ederim.”

Charles çenesiyle oynayıp ona kapıya doğru eşlik ederken “Eve?” diye seslendi.

Eve, eli kapının tokmağında, dönüp adama baktı. “Evet.”

“Rüşvet bir yana, fikrini değiştirecek olursan seni daha iyi tanımak isterim.”

Genç kız, “Seni ararım,” diyerek, kapıyı kapattı ve asansöre doğru yürüdü.

Charles’ın müşterisini uyurken bırakıp dairelerinden çıkarak, Sharon’inkine girmesi, biraz seks yaptıktan sonra onu öldürmesi hiç de zor değil, diye düşünüyordu.

Kafasında bu düşüncelerle asansöre girdi.

Adam apartman sakinlerinden olduğu için bir yolunu bulup güvenliğe sızabilir ve kameraların icabına baktıktan sonra tekrar müşterisinin yanına dönebilirdi.

Lobiye geldiğinde, Eve bu senaryonun bu kadar akla yatkın olması çok kötü, diye düşünüyordu. Ondan hoşlanmıştı, ama ne yazık ki görüşene kadar Charles Monroe kısa şüpheliler listesinin en başında yer alıyordu.

ÜÇ

Eve cenaze törenlerinden nefret ederdi. İnsanların ölüm sonrası merasimlerde ısrar etmesinden tiksiniyordu. Çiçekler, müzik, boş konuşmalar ve ağlamalar.

Bir Tanrı var olabilirdi. Bu tür şeylere inancını tamamen yitirmemişti. Ama inanıyordu ki, Tanrı varsa, o da bu saçmalıklara gülerdi.

Bunlara rağmen, Sharon De Blass'ın cenazesine katılmak üzere Virginia'ya gelmişti. Kurbanın ailesini ve arkadaşlarını birarada görmek, gözlemlemek, analiz etmek ve bir hükme varmak istemişti.

Senatör bir adım gerisinde duran Rockman'la gelmişti. Gözleri kuru, suratı asıktı. Oğluyla gelini yanında duruyordu.

Sharon'ın anne ve babası genç, çekici, kendi hukuk bürolarına sahip, başarılı avukatlardı.

Richard DeBlass'ın başı öne eğilmiş, gözlerinin altı şişmişti. Babasından daha az dinamik biri olduğu hissini uyandırıyordu. Eve, acaba babasından ve karısından aynı uzaklıkta durması tesadüf mü diye merak etti. Elizabeth

Barrister, siyah elbisesinin içinde şık ve zarıftı, dimdik duruyordu, parlak kahverengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Eve, kadının gözlerinin kızarmış ve yaşlarla dolu olduğuna dikkat etti.

Eve hayatı boyunca hep çocuğunu kaybetmiş bir annenin neler hissettiğini merak etmişti.

Senatör DeBlass'ın bir kızı da vardı ve sağ tarafında duruyordu. Meclis üyesi Catherine DeBlass babasının izinden yürüyüp politikaya atılmıştı. Dal gibi incecik kollarıyla siyah elbisesinin içinde, son derece zayıf, fakat vakur bir şekilde duruyordu. Kocasını Justin Summit kilisenin önünde güllerle kaplı tabuta bakıyordu. Yanlarında duran henüz büyüme çağındaki oğulları, Franklin huzursuzca kımıldanıp duruyordu. Ve sıranın en sonunda, aileden ayrı olarak DeBlass'ın karısı Anna duruyordu.

Ne kımıldıyor ne de ağlıyordu. Eve, onu bir kere olsun torunundan geriye kalan, çiçeklerle örtülü tabuta bakarken görmemişti.

Şüphesiz başkaları da vardı. Elizabeth'in annesiyle babası el ele tutuşmuş ağlıyorlardı. Kuzenler, akrabalar ve arkadaşlar zaman zaman gözlerini siliyorlar ya da korku ve hayranlıkla etraflarına bakıyorlardı. Başkan bir mesaj göndermişti ve kilise, senato yemekhanesinde olabileceğinden daha fazla politikacıyla doluydu.

Bir sürü insan arasından Roarke'ın yüzünü fark etmek hiç de zor olmamıştı. Tek başınaydı. Gerçi oturduğu sırada başkaları da vardı ama duruşu onu binada on bin kişinin içinde bile fark ettirecek nitelikteydi.

Yüz ifadesinden hiçbir şey anlamak mümkün değildi. Ne suçluluk duygusu, ne üzüntü ne de ilgi. Sanki basit ve

bayağı bir oyun seyrediyor gibiydi. Eve cenaze törenlerini tarif etmek için başka bir kelime düşünememişti.

Güzel, biçimli, esmer bir kadın dahil, birden fazla gözün üzerinde olmasına rağmen, Roarke herkese aynı tepkiyi veriyordu. Onları görmezlikten geliyordu.

Herkese ve her şeye karşı kendini koruyan, soğuk, buz gibi yüz ifadesinin altındaki sıcaklığı hissetmek mümkündü. Eve'e göre bu kadar genç yaşta bu kadar yüksek mevki de olmak zekâ ve disiplinin dışında hırs da gerektirirdi. Ve Eve'e göre hırs, sürekli yanmakta olan bir yakıttı.

İleriye bakıyordu, ancak birdenbire başını çevirdi ve beş sıra ötede durmakta olan Eve'in gözlerinin içine baktı.

Eve, bu bakışın etkisine rağmen hâlâ ayakta durabildiğine şaşıyordu. İçindeki istek onun gözlerini kaçırmasına ve kırpmasına engel oldu. Kısa bir süre birbirlerine baktılar. Sonra kilise içinde hareket başladı ve kiliseyi boşaltmakta olan insanlar aralarına girdiler. Eve, Roarke'ı tekrar görebilmek için koridora adım attığında adam çoktan gitmişti.

Eve mezarlığa giden yolda araba ve limuzinlerin oluşturduğu uzun kuyruğa katıldı. Yukarda, cenaze arabası ve aile bireylerinin araçları uçuyordu. Sadece zengin ve geleneklerine tutku derecesinde bağlı insanlar toprağa gömmeye masraflarını karşılayabilirlerdi.

Kaşlarını çatarak parmaklarıyla direksiyonda tempo tutarken, o günkü gözlemlerini kaydediyordu. Sıra Roarke'a geldiğinde bir an tereddüt etti, sonra kaşları daha çok çatıldı.

“Niye kısa süre önce tanıdığı bir kişinin cenaze törenine katılma zahmetinde bulunmuş?” dedi cebindeki kayıt cihazına. “Elimizdeki bilgiye göre kısa bir süre önce ve sadece

bir kere karşılaşmışlardı. Davranış tutarsız, ve şüpheli.” Mezarlığın kemerli kapısından geçerken, bir kez titredi. Arabada yalnız olduğuna memnundu. Eve’e göre insanları bir deliğe sokmaya karşı bir kanun olmalıydı.

Daha fazla konuşma, daha fazla gözyaşı ve daha fazla çiçek. Hava bir kılıç kadar parlak fakat soğuktu. Eve mezarın yanında ellerini cebine soktu, eldivenlerini yine unutmuştu. Giydiği uzun siyah paltoyu ödünç almıştı. Paltonun içinde gri bir elbise ve ayaklarında parmaklarının donmasına engel olamayan, ince deri ayakkabıları vardı.

Rahatsız kıyafeti, onun düşüncelerini mezar taşlarının acı veren görüntüsünden ve taze, soğuk toprak kokusundan uzaklaştırıyordu. Sonsuz dünya için söylenen son sözlerin bitmesini bekledi ve Senatör’e yaklaştı.

“Senatör Blass, size ve ailenize başsağlığı dilerim.”

Senatör’ün gözlerindeki ifade bir taş kadar sert, keskin ve siyahtı. “Sempatini kendine sakla, Teğmen. Ben adalet istiyorum.”

“Ben de, Senatör DeBlass,” dedi Eve, Senatör’ün karısına elini uzatarak.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Eve başını salladı ve biraz dikkat edince Anna Blass’ın almış olduğu sakinleştirici ilaçların etkisinde olduğunu gördü. Elini çekerken, kadının gözleri Eve’in omzunun üzerindeki bir noktaya dikilmişti.

Kendisine başsağlığı dileyen diğer kişiye de, “Geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi aynı ifadesiz ses tonuyla.

Eve’in konuşmasına fırsat kalmadan, birisi sert bir şekilde koluna girdi. Rockman, yüzünde yapmacık bir gülümsemeyle, “Teğmen Dallas, Senatör ve ailesi cenazeye katılmakla gösterdiğiniz ilgiye teşekkür ediyorlar,” diyordu.

Sessizce onu uzaklaştırırken “Sharon’ın ailesi için, kızlarının cinayet soruşturmasından sorumlu bir memuru mezarının başında görmelerinin ne kadar zor olduğunu anlayacağınızı umarım.”

Eve, Rockman’ın kendisini bir beş metre kadar sürüklemesine müsaade etti sonra kolunu çekti. “Doğru iş seçmişsin Rockman. Beni buradan kovalamak için oldukça kibar bir yöntem.”

“Yanılıyorsunuz,” dedi Rockman gülümsemeye devam ederek, “Sadece bir zaman ve yer meselesi. Sizinle işbirliğine her zaman hazırız. Senatör’ün ailesini sorgulamak istiyorsanız, büyük bir memnuniyetle bunu sizin için ayarlayabilirim.”

“Ben kendi sorgulamalarımı kendi seçtiğim zaman ve yerlerde yaparım,” dedi Eve ve onun yüzündeki yapmacık gülümsemeyi silmek için devam etti. “Ya sen Rockman. O gece nerede olduğunu ispat edebilecek misin?” Gülümseme değişti ancak Rockman kendini çabuk toparladı. “Soruyu beğenmedim.”

“Ben de,” dedi Eve gülümseyerek. “Soruma cevap vermedin, Rockman.”

“Sharon öldürüldüğü gece Doğu Washington’daydım. Senatör ve ben geç vakitlere kadar önümüzdeki ay verilecek yeni bir kanun tasarısı üzerinde çalıştık.”

“Doğu Washington New York’tan çok uzak değil.”

“Doğru. Ancak geç vakitlere kadar çalıştıktan sonra, Senatör’ün misafir odasında kaldım. Ertesi sabah saat yedide beraber kahvaltı ettik. Raporlarınıza göre Sharon saat ikide öldürüldü. Bu durumda, cinayet için bana çok az bir zaman bırakıyor.”

Eve, Rockman’ı sinirlendirmek için, “Yeteri kadar değil,” dedi ve oradan uzaklaştı. DeBlass’a verdiği dosyadan,

güvenlik disklerinin silinmesi ile ilgili bilgiyi özellikle çıkarmıştı. Katil Gorham'a gece yarısı gelmişti. Söyledikleri doğru olmasa Rockman kurbanın büyükbabasını tanık olarak göstermeye cesaret edemezdi. Rockman'ın o akşam Doğu Washington'da çalışıyor olması bu dar alanı tümüyle ortadan kaldırıyordu.

Roarke'ı tekrar gördü, bu kez yalnız değildi, koluna giren Elizabeth Barrister'e doğru eğilmiş bir şeyler fısıldıyordu. Eve, bir yabancı için alışılmışın ötesinde bir teselli şekli, diye düşündü. Roarke'ın, Richard DeBlass'a dönüp konuşmaya başlamadan önce, bir eliyle Elizabeth'in sağ yanğını tutarak, sol yanğını öpmesi Eve'i daha çok şaşırttı.

Roarke, Senatör'e doğru ilerledi, konuşmaları çok kısa sürdü. Sonra genç adam yalnız olarak çimenlerin üzerinden mezar taşları arasında yürümeye başladı.

“Roarke.”

Roarke durdu, kilisedeki gibi bir yüz ifadesi ile döndü ve gözleri Eve'inkilerle buluştu. Eve, bir an için o gözlerde öfke, sabırsızlık ve hüznün görür gibi oldu ama bu çok kısa sürdü. Tekrar soğuk, mavi, anlaşılmaz bakışlar geri gelmişti.

Eve'in içinden gelen bir ses Roarke'ın etrafında koşuşturan insanlar –özellikle kadınlar– bulunmasına alışık olduğunu söylüyordu. Genç kız donmuş bacaklarını saran emanet paltosunun eteklerini dalgalandıran, uzun, yavaş adımlarla yürürken hiç acele etmedi.

Eve tam onun önüne gelince, “Sizinle konuşmak istiyorum,” dedi. Rozetini çıkardı ve tekrar göz göze gelmeden önce kısa bir süre Roarke'ın rozete bakışını seyretti. “Sharon DeBlass'ın cinayetini araştırıyorum.”

“Kurbanların cenaze törenlerine katılmak adetiniz midir, Teğmen Dallas?”

Büyüleyici İrlanda aksanlı sesi, (Irish Whiskey) sıcak viski üzerindeki krema gibi, tatlıydı. “Ya sizin, çok az tanıdığınız kadınların cenaze törenlerine katılmak adetiniz midir, Roarke?”

“Ben bir aile dostuyum,” dedi ve ilave etti. “Üşüyorsunuz Teğmen.”

Eve donmuş parmaklarını paltosunun ceplerine adama-kıllı sokarak, “Kurbanın ailesini ne kadar iyi tanıyorsunuz?” diye sordu.

Roarke “Yeteri kadar iyi,” diye cevaplarırken, kadın, soğuktan dişlerinin çıkaracağı sesi duyabileceğini düşünüyordu. Hafif bir rüzgâr genç kızın son derece ilginç yüzünü çevreleyen kötü kesilmiş saçlarını dalgalandırıyordu. Zeki, kendini beğenmiş ve seksi, diye düşündü Roarke. Bir kadına ikinci kez bakmak için üç iyi sebep. “Daha sıcak bir yerde konuşamaz mıyız?”

Eve söze, “Size bir türlü ulaşamadım,” diye başladı.

“Seyahat ettim. Şimdi ulaştınız. Zannederim siz de bugün New York’a döneceksiniz?”

“Evet ve otobüsü kaçırmak istemiyorsam çok az zamanım var. Bu ned...”

“Bu nedenle beraber geri dönüyoruz. Bu size beni sorgulamak için yeteri kadar zaman verir.”

“Sizi sorgulamak mı?” dedi Eve. Roarke’in dönüp ondan uzaklaşmasına canı sıkılmıştı, yetişmek için adımlarını daha fazla açarak, “Şimdi birkaç basit cevap istiyorum ve bu arada New York’ta daha resmî bir görüşme planlayabiliriz,” diye ekledi.

“Zamanı boşa harcamayı hiç sevmem,” dedi Roarke. “Sanırım siz de öylesiniz. Araba kiralamış mıydınız?”

“Evet.”

Elini uzatıp kontak kartını vermesini bekleyerek, “Arabayı geri gönderelim.”

“Gerekmez.”

“Yapmayın. Siz ve ben aşağı yukarı aynı zamanda aynı yöne gidiyoruz. Siz benimle konuşmak istiyorsunuz. Ben de bu konuşmayı gerçekleştirmek istiyorum.” Üniformalı bir şoförün beklediği limuzinin yanına gelince durdu, arka kapıyı açık tutarak, “Ben New York’a gidiyorum. Tabii, isterseniz beni havaalanına kadar takip edebilir, oradan tarifeli seferle uçabilir, daha sonra da ofisimi arayıp randevu alabilirsiniz; ya da benimle gelir, özel uçağında konuk olursunuz ve seyahat sırasında bütün dikkatimi size verebilirim.”

Eve, bir an tereddüt ettikten sonra kontak kartını cebinden çıkardı ve Roarke’ın avcunun içine bıraktı. Roarke, gülümseyerek onu limuzine davet etti ve Eve arka koltukta yerini alırken, genç adam şoförüne kiralık arabayla ilgili talimatları verdi.

Daha sonra Eve’in yanına oturduğunda “Şimdi...” dedi, bir sürahiye uzanarak, “biraz ısınmak için, konyaya ne dersiniz?”

Eve, arabanın sıcaklığının bacaklarını sardığını hissederken, konyak içerse bacaklarının tekrar titremeye başlayabileceği düşüncesiyle “Hayır,” diye cevap verdi.

“Anlıyorum. Görevdesiniz. Kahve belki?”

“Harika.”

Roarke yan panelin içine gizlenmiş otomattan iki kahve seçerken bileğindeki altın ışıldadı. “Süt?”

“Sade, lütfen.”

“Ağzının tadını bilen bir kadın.” Birkaç dakika sonra koruyucu kapıyı açıp zarif bir porselen fincan içinde Eve’e kahvesini ikram etti. “Uçakta daha fazla çeşidimiz var,” dedi, kahvesini alıp arkasına yaslanarak.

“İnanırım.” Kahveden çıkmakta olan duman harika kokuyordu. Bir yudum aldı neredeyse zevkten inleyecekti.

Bu gerçek bir Kolombiya kahvesiydi. Yirminci asrın sonlarında, yağmur ormanlarının mahvolmasından bu yana konsantrelerden yapılan taklit kahvelerden değildi. O lezzetli, kafein yüklü Kolombiya kahvesi çekirdeklerinin öğütülmesiyle elde edilmiş bir kahveydi.

Bir yudum daha aldı, neredeyse ağlayacaktı.

“Bir sorun mu var?” dedi Roarke, Eve’in tepkisi çok hoşuna gitmişti. Genç kızın kirpiklerini kırptırtmasını, ani mahcubiyetini izliyor, bir kadının bir erkek tarafından okşandığı zaman göstereceği türden bir reaksiyon, diye düşünüyordu.

“Gerçek bir kahve içmeyeli ne kadar uzun bir zaman oldu biliyor musunuz?”

Roarke gülümsedi. “Hayır.”

“Ben de,” dedi Eve utangaçlığı bir kenara bırakıp kahvesinden bir yudum daha alırken. “Beni affedin, ama bu çok özel bir an, uçakta konuşuruz.”

“Nasıl isterseniz.”

Araba yolun üzerinde kayar gibi giderken, Roarke kadını seyretmenin zevkine varıyordu.

Roarke tuhaf, diye düşündü. Genç kadının bir polis olabileceği hiç aklına gelmemişti. İçgüduları çoğu zaman onu yanıltmazdı. Cenaze töreninde sadece, Sharon gibi hayat dolu, aptal ve genç bir kadının ölmüş olması ne kadar aptalca, diye düşünmüştü.

O sırada bir şey hissetmişti, adalelerini saran, midesini geren bir şey. Eve’in bakışlarını fark ettiğinde yumruk yemiş gibi olmuştu. Dönüp onu gördüğünde ise ikinci yumruğu yemişti. Kaçamayacağı, yavaşlatılmış iki yumruk.

Büyülenmiş gibiydi.

Ama ikaz sinyali çalışmamıştı. Kadının polisle bir ilgisi olabileceği konusunda kendisini uyaran ikaz sinyali. Adam sadece, uzun boylu, kısacık, karışık saçlı, ela gözlü, seks için yaratılmış bir ağzı olan, zarif, kumral bir genç kadın görmüştü.

Eğer kadın gelip kendisini bulmasaydı, Roarke kim olduğunu öğrenmeye kararlıydı.

Polis olması çok kötüydü.

Eve, havaalanına ve Roarke'ın JetStar 6000 uçağına girene kadar konuşmadı.

Bu kadar kolay etkilendiği için kendinden nefret ediyordu. Kahve çok farklı bir şeydi. Kendisinin de anlayışla karşılayabildiği küçük bir zayıflıktı bu, ama uçağı girdiği zaman, rahat, derin koltuklar, antika halılar ve içinde gerçek çiçek bulunan kristal vazoların bulunduğu lüks kabini gördüğünde gözlerinin fal taşı gibi açılmasına ne demeli?

İllerdeki duvarda geniş bir seyir penceresi vardı ve önünde Roarke'ı yabancı kadınlarla görmeyi yadırgamayan üniformalı uçuş görevlisi bir kadın bulunmaktaydı.

“Konyak alır mıydınız efendim?”

“Arkadaşım kahve tercih ediyor, Diana, sade.” Bir kaşını yukarı kaldırarak, Eve'in onaylamasını bekledi. “Ben konyak alacağım.”

“Daha önce JetStar'ın methini işitmiştim.” Eve ceketini çıkardı ve Roarke'ın ceketıyla birlikte uçuş görevlisi tarafından alındı. “İyi bir ulaşım biçimi.”

“Teşekkürler, sadece tasarımı iki yılımızı aldı.”

“Roarke Şirketler Grubu'nun mu?”

“Doğru. Mümkün olduğu kadar bana ait olan şeyleri kullanmaya özen gösteririm. Kalkış için kemerinizi bağla-

manız gerekecek.” Öne doğru eğilerek diafona, “Hazırız,” talimatını verdi.

“Otuz saniye içinde kalkıyoruz,” diye bilgilendirildiler.

Eve, ne olduğunu anlamadan havalanmışlardı bile. O kadar yumuşak bir kalkıştı ki, Eve hiçbir rahatsızlık hissetmedi. Oysa normal havayollarının uçuşlarında öyle miydi? Beş dakika boyunca sırtın koltuğa yapışık oturman gerekirdi.

İçki ve –Eve’in ağzının sulanmasına sebep olan– küçük bir tabakta peynir ile meyve servisi yapıldı. Eve işe başlama zamanı geldi, diye düşündü.

“Sharon DeBlass’ı ne kadar zamandır tanıyordunuz?”

“Onunla geçenlerde ortak bir dostumuzun evinde tanıştık.”

“Aile dostu olduğunuzu söylemişsiniz.”

“Anne ve babasının dostuyum,” dedi Roarke, rahat bir tavırla. “Beth ve Richard’ı birkaç yıldır tanıyorum. Önce iş gereği başlayan tanışıklığımız zamanla kişisel dostluğa dönüştü. Sharon o sırada ya okulda ya da Avrupa’daydı, hiç tanışma fırsatımız olmamıştı. Onu ilk defa birkaç gün önce tanıdım, beraberce yemeğe gittik. Sonra da öldüğünü öğrendim.”

İç cebinden altın kaplama bir sigara tabakası çıkardı. Eve, bir sigara çıkarıp yakmasını hayretle izliyordu. “Tütün kullanımı yasak, Roarke.”

Genç adam gülümseyerek, “Uluslararası sularda, serbest hava sahası bölgesinde ve özel mülkiyette değil,” dedi ve devam etti, “Polisin özel hayatımıza girmekten ve ahlaki değerlerimizle uğraşmaktan daha önemli işleri olduğunu düşünüyorum, ne dersiniz, Teğmen?”

Eve tütünün çok hoş bir kokusu olduğunu itiraf etmek

zorundaydı. “Onun için mi silah koleksiyonu yapıyorsunuz? Özel yaşantınızın bir parçası olarak mı?”

“Onları çok ilginç buluyorum. Dedelerimiz bir zamanlar anayasal bir hak gereği bulundurma iznine sahiptiler. Uygarlaşma sürecinde bu tür anayasal haklarla biraz oynadık, diye düşünüyorum.”

“Bu tür silahlarla işlenmiş cinayetler hiçbir standarda uymayan sapıklık örnekleri.”

“Kuralları seviyorsunuz, Teğmen.”

Soru nazik olduğu kadar iğneleyiciydi. “Kurallar olmazsa, kaos olur.”

“Kaos, hayat demektir.”

Felsefenin zamanı değil, diye düşündü Eve. “1990 yapımı otuz sekiz kalibrelik Smith-Wesson tabancanız var mı?”

Roarke uzun ve bakımlı parmakları arasında, pahalı bir görüntü sergileyen sigarasından bir nefes aldı. “Sanırım o modelde bir silahım olacak. Onu öldüren silah mı?”

“Bana göstermenizde bir sakınca var mı?”

“Elbette yok, ne zaman isterseniz.”

Fazla kolay, diye düşündü Eve. Kolay olan her şeyden şüphe ederdi. “Ölümünden bir gece önce, Sharon ile Meksiko’da yemek yemiştiniz.”

“Doğru.” Roarke sigarasını söndürdü ve konyasını alarak geriye yaslandı. “Batı sahilinde küçük bir villam var. Hoşlanacağını düşünmüştüm. Yanılmamışım.”

“Sharon DeBlass ile fiziksel bir beraberliğiniz oldu mu?”

Bir an için Roarke’ın gözlerinin parlamasını hissetti, öfkeden mi yoksa keyiften mi olduğunu anlayamadığı bir parıltıydı bu. “Bu sorunuzla, onunla cinsel ilişkide bulunup, bulunmadığımı kastediyorsunuz sanırım. Pek inandırıcı olmasa da, hayır, Teğmen. Sadece yemek yedik.”

“Güzel bir kadını, bir fahişeyi, Meksiko’daki villanıza götürüyorsunuz ve tek yaptığınız şey, beraber akşam yemeği yemek öyle mi?”

Genç adam ağır hareketlerle, önündeki tabaktan, parlak, iri bir üzüm tanesi seçti. “Güzel kadınlarla birlikte olmak birçok nedenle hoşuma gider, üstelik bundan büyük zevk alırım. Ama profesyonellerle bir ilişki kurmam iki nedenden dolayı mümkün değil. Birincisi, seks için para ödemeyi doğru bulmuyorum.” Konyağından bir yudum aldı, bardağın kenarından Eve’i seyrediyordu. “İkincisi... paylaşmayı sevmem.” Kısa bir süre durakladı. “Ya siz?”

Karnından sesler geliyordu, duymazlıktan geldi. “Burada benden bahsetmiyoruz.”

“Ben ediyorum. Güzel bir kadınsınız ve burada en azından bir on beş dakika daha baş başayız. Tek paylaştığımız şey ise kahve ile konyak.” Eve’in gözlerinde belirmeye başlayan öfke ifadesine gülümseyerek. “Ne kadar kendime hakimim, ne kahramanca, değil mi?”

“Herhalde Sharon DeBlass ile farklı bir ilişkiniz vardı.”

“Bu konuda size katılıyorum.” Bir başka üzüm tanesi seçti ve Eve’e uzattı.

İştahlı olmak, büyük bir zayıflık diye düşünüyordu Eve, kendisine ikram edilen üzüm tanesini alarak ısırduğunda. “Meksiko’daki yemekten sonra onu bir daha gördünüz mü?”

“Hayır, onu saat sabah üç gibi bıraktıktan sonra, eve gittim, yalnız olarak.”

“Yalnız olarak eve gittikten sonraki kırk sekiz saati nasıl geçirdiğinizi anlatabilir misiniz?”

“İlk beş saatinde yataktaydım. Kahvaltı sırasında bir konferansa katıldım. Saat sekiz on beş civarında, kayıtlardan kontrol edebilirsiniz.”

“Edeceğim.”

“Hiç kuşkum yok, Teğmen. Size hayranım.”

“Konferanstan sonra neler yaptınız?”

“Saat dokuz gibi sona erdi. Saat ona kadar çalıştım, daha sonra muhtelif randevular için şehir merkezindeki büro-
ma gittim.” Cebinden küçük bir kart çıkardı, Eve bunun randevu kayıtları olduğunu gördü. “Sizin için listelememi ister misiniz?”

“Bir kopya yaptırıp ofisime gönderirseniz sevinirim.”

“Organize etmeye çalışırım. Akşam saat yedi gibi tekrar evdeydim. Japon imalatçı firma yetkililerimin de katıldığı bir yemekli toplantımız vardı. Saat sekizde yemeğe oturduk. Menüyü göndermemi ister misiniz?”

“Ukalalık yapmayın, Roarke.”

“Az kaldı, Teğmen. Erken bir akşam yemeğiymiş ve saat on birde elimde bir kitap ve konyakla yalnızdım, ta ki ertesi sabah saat yedide günün ilk kahvesini içene kadar. Bir kahve daha almaz mıydınız?”

Eve bir kahve daha almak için canını verirdi, ama başını iki yana salladı. “Sekiz saat yalnızdınız Roarke, bu süre içinde hiç kimseyle konuşmadınız mı ya da kimseyi görmediniz mi?”

“Hayır, hiç kimseyi görmedim. Ertesi gün Paris’te olmam gerektiği için sakın bir akşam geçirmek istedim. Galiba benim açımdan kötü bir durum, ama birini öldürecek olsaydım, herhalde başka bir yerde bulunduğumu kanıtlayacak bir şeyler ayarlardım.”

“Belki de buna ihtiyaç duymayacak kadar kendinizden eminsiniz,” diye yanıtladı Eve. “Sadece bir antika silah koleksiyoncusu musunuz? Yoksa silahları kullanabiliyor musunuz?”

Roarke, “İyi bir nişancıyımdır,” dedi ve kadehini kenara koydu. “Koleksiyonumu görmeye geldiğinizde size memnuniyetle gösterebilirim. Yarın sizin için uygun mu?”

“Güzel.”

“Saat yedi olabilir mi? Adresi biliyorsunuz sanırım.” Öne doğru eğildiğinde erkeğin eli koluna değince Eve’in içini bir ürperti kapladı. “Kemerinizi bağlamanız gerekiyor,” dedi yavaşça, “Birkaç dakika içinde inmiş olacağız.”

Roarke onun kemerini sıkıştırdı. Eve’in bu kadar sinirlenmesinin nedeni, Roarke’in bir erkek olması mı, bir cina-yet şüphelisi olması mı yoksa her ikisi miydi? Bilemiyordu.

“Eve,” diye mırıldandı Roarke. “Ne kadar basit ve kadınsı bir isim, size uyduğundan emin değilim.”

Uçuş görevlisi tabakları almaya geldiğinden, Eve bu yoruma cevap vermemeyi tercih etti. “Sharon DeBlass’ın dairesinde bulundunuz mu hiç?”

Çetin ceviz, diye düşündü Roarke, ama bütün bu sertliğin altında yumuşak ve sıcak bir kadın olduğundan emindi. Ne zaman keşfetme fırsatı bulacağını merak etti.

“Kiracı olduğu süreç içinde değil,” diyerek arkasına yaslandı. “Hatırlamıyorum ama bulunmuş olabilirim.” Gü-lümsedi ve kemerini bağladı. “Binanın sahibi olduğumu biliyorsunuzdur, eminim.”

Boş gözlerle pencereden dışarıya baktı ve sordu. “Hava-alanında aracınız var mı, yoksa sizi gideceğiniz yere bırakmamı ister misiniz?”

DÖRT

Eve, raporunu Whitney'ye verip evine döndüğünde, yorgun olmanın dışında yenilgiye uğramış gibi hissediyordu. Roarke Gorham binasının sahibi olduğunu, kahve ikram edermiş gibi söylediğinde, onunla olan ilk söyleşisi adamın bir puan almasıyla sona ermişti.

Bu skor hoşuna gitmiyordu.

Ödeşmenin zamanı gelmişti. Odasında, mesai saatleri dışında ve bilgisayarının başındaydı.

“Bağlan, Dallas, Kod 5, Kimlik No. 53478Q, Sharon DeBlass dosyasını aç.”

Ses ve kimlik bilgileri onaylandı, Dallas. Dosyayı açıyor.

“Roarke, alt dosyasını aç. Şüpheli Roarke – kurban tarafından tanınıyor. Kaynak C. Sebastian'a göre kurban şüpheliden hoşlanıyormuş. Şüpheli kızın cinsel ihtiyaçlarına cevap vermiş. Duygusal beraberlik olasılığı yüksek.

“Cinayeti işleme fırsatı: Şüpheli kurbanın yaşadığı binanın sahibi, dolayısıyla cinayet yerinin yabancıları değil. Cinayet gecesi sekiz saat boyunca nerede olduğunu belgeleyecek bir tanığı yok, bu zaman dilimi içine güvenlik diskinden

silinen zaman da dahil. Şüphelinin zengin bir antika silah koleksiyonu var ve iyi bir nişancı olduğunu itiraf etmekte.

“Şüphelinin karakter özellikleri: Son derece zeki, keyfine düşkün, kendine güveni yüksek, soğukkanlı.

“Cinayet sebebi.”

İşte bu noktada sıkıntısı vardı. Kafasında hesaplar yaparak, ayağa kalktı ve bilgisayar çalışır vaziyetteyken odanın içinde dolaşmaya başladı. Roarke gibi bir adam niçin cinayet işlerdi? Bundan ne gibi bir kazancı olabilirdi? Zenginlik ve bir yerlere gelmek, başka şekilde de kolayca kazanabileceği şeylerdi. Kadınlar ve seks ise hiç ter dökmeden elde edebileceği şeylerdi. Soğukkanlılıkla insan öldürebileceğinden de kuşkuluydu.

Sharon'ın cinayeti seks kokuyordu. Ama beraber kahve içtiği insanın Sharon DeBlass'ınki gibi bir cinayeti işleyebileceğini hiç düşünemiyordu. Belki de işin püf noktası buydu.

“Şüpheli ahlaki değerlere kanun yapıcının karışmaması gerektiğine inanmaktadır,” diye devam etti. “Seks, silah kısıtlamaları, uyuşturucu, tütün ve alkol kısıtlamaları ve ahlaki nedenlerle işlenen cinayetler ya yasaklanmış ya da kurallara bağlanmış. Lisanslı bir fahişenin, dostlarının tek kızının, ülkenin en fazla sözü edilen senatörlerinden birinin torununun yasaklanmış bir silahla öldürülmesi... şüphelinin, içinde yaşadığımız sisteme karşı bir baş kaldırması olamaz mı?

“Cinayet sebebi:” diye karar verdi ve tekrar yerine oturdu. “Dik başlılık kanunlara baş kaldırmak.” Sonra, “Olasılık değerlendirmesi yap,” diyerek bilgisayarına komut verdi.

Sistem gürültülü bir şekilde çalışmaya başladı. Kesinlikle bazı parçaların değişmesi lazımdı.

Verilen bilgi ve tahminler çerçevesinde, Roarke'in katil olma olasılığı yüzde seksen iki nokta altı.

Demek yanılmamıştı, bu mümkündü. Eve sandalyesinin arkasına yaslandı. Pek de eski sayılmayacak bir zamanda, bir çocuğun diğer bir çocuk tarafından ayağındaki pabuçlar için kurşunlandığı olmuştu.

İğrenç bir kendine güven değilse neydi bu?

Fırsatı vardı. Her türlü imkâna sahipti. Ve kendisini üstün görme özelliğini de varsayarsak, sebebi vardı.

Pekâlâ, o zaman niçin, düşünceleri ekranda ve kendi bilgisayarının duygusallıktan uzak mantığında onay görmesine rağmen, bir türlü Roarke'ı cinayet işlerken düşünemiyordu?

Çok basitti, Roarke'ı elindeki silahı, savunmasız, çıplak, kendisine gülümseyen bir kadına, belki onunla şehvetli bir sevişme sonrası, ateşlerken düşünemiyordu bir türlü.

Gözden kaçırılmaması gereken başka şeyler de vardı. Yeteri kadar bilgi toplayabilirse, fiziksel bir muayene için izin çıkarabilirdi.

Ne kadar ilginç olurdu? Roarke'ın beyninin içine yapılacak seyahat muhteşem bir yolculuk olurdu, diye aklından geçirdi.

Yarın akşam saat yedide ikinci adımını atacaktı.

Kapının çalması onu düşüncelerinden sıyırdı, ama canını da sıktı. "Kaydet ve ses girdisine kilitle, Dallas. Kod 5. Kapat."

Kimin geldiğini anlamak için kapıya yönelirken ekran bir bip sesiyle kapandı. Kapısının üzerindeki güvenlik ekranına baktığı anda bütün can sıkıntısını unuttu.

“Hey, Mavis.”

“Unuttun, değil mi?” diyordu, Mavis, hışımla bileziklerini sallayarak içeri girerken. Saçları bu akşam parlak gri renkteydi, ama yarın değiştirmesi işten bile değildi. İncecik beline kadar uzanan saçlarını arkaya savurduğunda âdeta yıldızlar uçuşuyordu.

“Hayır, unutmadım,” dedi Eve, kapıyı kapatıp, kilitleri tekrar ayarlarken. “Neyi unutmayacaktım?”

“Akşam yemeği, dans ve eğlence.” Derin bir iç çekişle kırk beş kiloluk vücudunu koltuğa bırakırken, Eve’in üzerindeki basit gri elbise dikkatini çekti. “Bunlarla geliyor olamazsın.”

Her zamanki gibi Mavis’in renkli kişiliğinin altı yedi metre yakınında, kendisini bir zavallı gibi hisseden Eve, elbisesine baktı “Zannederim haklısın,” dedi.

“Demek ki,” diye devam etti Mavis, pırlanta yüzüklü parmağını Eve’e doğru sallayarak. “Unuttun.”

Unutmuştu, ama şimdi hatırlıyordu. Jersey’in uzay limanlarında, Mavis’in yeni keşfettiği bir gece kulübüne gitmeyi planlamışlardı. Mavis’e göre, uzay pilotları sekse doymuyorlardı. Bu herhalde yerçekiminin olmadığı yerlerde uzun süre kalmalarından kaynaklanıyordu.

“Özür dilerim, harika görünüyorsun.”

Gerçekten öyleydi. Sekiz yıl önce, Mavis’i hırsızlık yaparken yakaladığında da gözüne harika görünmüştü. Eli çabuk ve yüzünde zeki bir gülümseme olan afacan bir çocuk.

Aradan geçen yıllarda arkadaş olmuşlardı. Polis olmayan pek fazla arkadaşı olmadığı için, bu arkadaşlığın Eve için ayrı bir önemi vardı.

Mavis, “Yorgun görünüyorsun,” dedi anlayışlı olmaktan çok suçlar bir ifadeyle, “Ve bir düşmen eksik.”

Eve'in parmakları otomatik olarak ceketine gitti ve eksik düğmenin olduğu yerdeki iplikleri çekiştirmeye başladı. "Lanet olsun, biliyordum," dedi ve ceketini çıkarıp sandalyenin üzerine attı. "Bak, unuttuğum için özür dilerim. Bugün kafam çok meşguldü."

"Siyah paltoma ihtiyaç duyma nedenin yüzünden mi?"

"Sağ ol, çok işe yaradı."

Mavis pırlantalı parmaklarıyla koltuğun kenarında tempo tutuyordu. "Polis işi değil mi? Ben de bir randevun var diye sevinmiştim. Canilerden başka insanlarla görüşmeye başlamanın zamanı geldi, geçiyor, Dallas."

"Bana ayarlamaya çalıştığın imaj danışmanını gördüm. Cani değildi ama sersemin tekiydi."

"Sen de çok seçicisin, hem o altı ay önceydi."

Bedava bir dudak dövmesi yapma bahanesiyle yatağa atmaya çalışmasından bu yana altı ay geçtiyse, yeteri kadar uzun değil, diye düşündü Eve, ama arkadaşını üzmemek için düşüncesini kendine sakladı. "Şimdi üzerimi değiştiririm."

"Sen bu akşam dışarı çıkmak ve uzay çocuklarıyla popo tokuşturmak istemiyorsun." Mavis ayağa fırladı, omzuna kadar inen kristal küpeleri şıkırdıyordu. "Ama git ve o çirkin eteği üzerinden çıkar, ben de bu arada bir Çin yemeği ısmarlarım."

Eve rahatladı. Mavis için kalabalık, gürültülü gece kulübüne ve seks düşkünü uzay teknisyenlerine tahammül edebilirdi ama ayaklarını uzatıp, Çin yemeğini mideye indirmek çok daha iyi bir fikirdi.

"Darılmaz mısın?"

Mavis bilgisayarda istediği restoranı seçerken, elini önemli değil anlamında salladı. "Ben her akşam bir kulüpteyim."

“Ama o iş,” diye seslendi Eve, yatak odasına doğru giderken.

Mavis, “Sen mi söylüyorsun,” dedi, dili dişlerinin arasında, ekrandaki menüden siparişini seçmeye çalışırken. “Birkaç yıl önce, geçimimi kazanmak için şarkı söylemek, benim için en iyi şey diye düşünürdüm. Ama ne oldu, zengin turistleri yolduğum günlerden daha fazla çalışıyorum. Yumurta rulosu ister misin?”

“İsterim. İşini bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi?”

Mavis seçim yapmakla meşgul olduğundan bir süre sesini çıkarmadı. “Hayır, alkışsız yaşayamam.” Cömert davranarak, hesabı kartıyla ödedi. “Kontratımda yapılan değişikliğe göre artık girişten de yüzde on alacağım. Karşımda artık usulüne uygun bir iş kadını var.”

“Sen hiçbir zaman usule uygun olamazsın,” dedi Eve, üzerinde bir NYPGT svetşört ve rahat bir kot pantolonla yanına geldiğinde.

“Haklısın. Geçen sefer getirdiğim şaraptan hiç kaldı mı?”

“İkinci şişenin büyük kısmı duruyor.” Eve şarap koymak için mutfığa doğru yürürken, sabahtan beri duyduğum en iyi fikir bu, diye düşündü. “Hâlâ dişçiyle beraber misin?”

Mavis, “Hayır,” dedi. Eğlence paneline gidip bir müzik programladı. “Çok ciddileşmeye başlamıştı. Dişlerime âşık olmasına ses çıkarmadım ama o bütün paketi istedi. Evlenmek istedi hayatım.”

“Vay hergele.”

“Bu günlerde kimseye güvenemiyorsun. Polislik nasıl gidiyor?”

Eve, “Şu sıralar oldukça yoğun,” dedi. Kapı zili çalınca başını kadehe doldurmakta olduğu şaraptan kaldırdı. “Yemek olamaz herhalde,” dedi. Mavis’in kapıya doğru neşeyle

ince topukları üzerinde kıvrılarak gittiğini duydu. “Önce kimin geldiğine bak,” diye seslendi ve arkasından ona yetismeye çalıştı. Mavis kapıyı açtığında henüz yarı yoldaydı.

Hem söylenmek hem de silahına uzanmak için sadece bir saniyesi vardı. Mavis’in çapkın kahkahasını duyunca rahatladı.

Eve kurye firmasının elemanını üniformasından tanıdı. Mahcup görünümlü, genç bir çocuğun, elindeki paketi Mavis’e vermekte olduğunu gördü.

“Hediyelere bayılırım,” dedi Mavis. Kurye çocuk utanarak geri çekildi. Mavis gümüş rimel sürülmüş kirpiklerini kırptıştırarak, “Sen de içeri gelmez misin?” diye sordu.

“Çocuğu rahat bırak,” dedi, Eve başını sallayarak, Mavis’in elinden paketi alıp, kapıyı kapattı.

“Bu yaşta o kadar tatlı oluyolar ki,” dedi Mavis. Güvenlik ekranına doğru bir öpücük gönderdi, sonra Eve’e döndü. “Niye bu kadar gerginsin, Dallas?”

Eve, “Üzerinde çalıştığım dava yüzünden biraz sinirliyim herhalde,” dedi, göz ucuyla altın yaldız folyoya sarılmış paketi şüpheyile süzdü. “Bana kim bir şey gönderebilir ki?”

“Üzerinde bir kart var,” diye, işaret etti Mavis. “Okuyabilirsin. Belki kim olduğunu yazıyordur.”

“Şuna bakar mısın, kim tatlıymış?” dedi Eve, kartı altın rengi zarftan çıkardığında.

Roarke

Eve’in omzunun üzerinden bakmakta olan Mavis bir ıslık koyuverdi. “Bizim bildiğimiz Roarke değil herhalde! Dünyanın ve uydularının yüzde yirmi sekizine sahip olan, zengin, seksi, esrarengiz, yakışıklı Roarke?”

Eve sadece bir kızgınlık hissediyordu. “Bildiğim tek Ro-
arke, o,” dedi.

“Onu tanıyor musun?” Mavis’in yeşil gölgeli gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Dallas, senin hakkını yiyormuşum, beni affet. Anlat bana her şeyi. Nasıl, ne zaman, niçin? Onunla yattın mı? Anlat, onunla yattın mı? En ufak detayı bile istiyorum.”

“Son üç yıldır gizli ve duygusal bir ilişkimiz oldu ve ona doğurduğum oğlumuz ayın öbür yüzünde budist rahipler tarafından yetiştiriliyor.” Eve kaşlarını çatarak, “Kendine gel, Mavis, üzerinde çalıştığım davayla ilgili olmalı,” dedi ve onun ağzını açmasına meydan vermeden ilave etti. “Ve çok gizli.”

Hiçbir şey Mavis’i etkileyemezdi. Gözlerini devirmeye devam etti. “Bana hiç değilse resimlerde görüldüğü kadar iyi olup olmadığını söyleyebilirsin herhalde.”

“Daha iyi,” diye mırıldandı Eve.

Mavis, “Tanrım, sahi mi?” diye inleyerek kendini tekrar koltuğa bıraktı. “Sanırım orgazm oluyorum.”

Eve, “Öyle diyorsan öyledir,” dedikten sonra paketi yere koydu. “Nerede yaşadığımı, nasıl bilebilir? Bir polis memurunun adresini rehberden bulman imkânsızdır. Nasıl bilebildi?” diye tekrar etti. “Ve neyin peşinde?”

“Tanrı aşkına, Dallas, aç şunu. Herhalde sana vuruldu. Bazı erkekler soğuk, ilgisiz ve görünüşüne aldırmayan kadınları çekici bulur. Onların çok derin olduğunu sanırlar. Bahse girerim elmas göndermiştir.” Kutuyu sallayarak ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. “Bir gerdanlık. Evet, elmas bir gerdanlık. Belki de yakut. Yakut sana ne kadar yakışır.”

Mavis pahalı ambalaj kâğıdını yırtmaya başladı, kutunun kapağını bir kenara fırlattı ve elini içine daldırdı. “Bu da ne?”

Eve, kokuyu almış ve elinde olmadan gülmeye başlamıştı. “Kahve,” diye mırıldandı, sesinin tonunun ne kadar yumuşadığının farkında olmadan. Sonra uzandı, Mavis’in elindeki basit kahverengi torbayı aldı.

“Kahve mi?” diyen Mavis, hayalleri yıkılmış bir halde aval aval Eve’e bakıyordu. “Tanrıdan fazla parası var, sana kahve mi gönderiyor?”

“Gerçek kahve.”

“Pekâlâ.” Tiksintiyle elini sallayan Mavis, “Kaç para olduğu umurumda bile değil. Kadınlar parlak şeyleri severler,” dedi.

Eve torbayı yüzüne yaklaştırdı ve uzun, uzun kokladı. “Şu karşındaki kadın değil. Orospu çocuğu beni nasıl etkileyeceğini çok iyi biliyor.” İçini çekti.

Eve ertesi sabah kendine bir fincan kahve yaptı. Arızalı mutfak robotu bile koyu ve pahalı kahvenin tadını bozmayı başaramamıştı. Bozuk ısıtıcısı ile donduran soğuk hava ve arabasının içinde eksi beş derecede esen rüzgâra rağmen, karakola giderken, yüzünde mutlu bir gülümseme vardı.

Ofisine girip de Feeney’nin kendisini beklemekte olduğunu gördüğünde, yüzünde hâlâ o mutlu ifade vardı.

“Pekâlâ,” dedi Feeney, “Kahvaltıda ne yedin ufaklık?”

“Hiçbir şey, kahve. Sadece kahve. Bana söyleyecek bir şeyin var mı?”

“Elizabeth Barrister, Richard DeBlass ve ailenin diğer fertlerini araştırdım.” Kalın harflerle Kod 5 yazılı bir disk uzattı. “Yeni bir şey yok. Rockman hakkında da sıra dışı bir

şeye rastlamadım. Sadece yirmi yaşlarında SafeNet isimli yarı askeri bir grubun mensubuymuş.”

“SafeNet,” diye tekrar etti Eve, yüzünü buruşturup.

“Grup dağıtıldığında sen herhalde sekiz yaşındaydın,” dedi Feeney sırtarak. “Tarih derslerinde duymuş olmalısın.”

“Kafamda bir çağrışım yapıyor. Çin ile küçük bir çatışmaya girdiğimiz sırada oluşturulan gruplardan biri değil mi?”

“Öyleydi, ama onlara kalsa küçük bir çatışmayla kalmayacaktı. Uluslararası Uzay Sahası konusunda çıkan bir anlaşmazlık çok tehlikeli boyutlara varabilirdi. Fakat diplomatlar savaşı başlamadan durdurmayı başarabildiler. Birkaç sene sonra dağıtıldılar. Gerçi SafeNet’in bir bölümünün zaman zaman yeraltında faaliyet gösterdiği hakkında dedikodular var.”

“Ben de bu dedikoduları duydum ve hâlâ duymaktayım. Rockman’ın böyle fanatik bir grup içinde yer alabileceğini düşünebilir misin?”

Feeney cevap vermeden önce bir dakika düşündü. “Rockman akıllı bir adam. Güç, gücü getirir. Ve DeBlass oldukça güçlüdür. Beyaz Saray’a girmeyi başarabilirse, Rockman yanında olacak.”

“Lütfen,” dedi Eve, bir eliyle midelerini tutarak. “Düşüncesi bile korkunç.”

Feeney, “Uzun hikâye, fakat gelecek seçimler için bazı çevrelerin desteğini aldığına dair duyumlar var,” dedi omuzlarını silkerek.

Eve “Her neyse, Rockman’ın tanığı var. DeBlass. Doğu Washington’da beraber diler,” dedi ve yerine oturdu. “Başka bir şey var mı?”

“Charles Monroe. İlginç bir yaşamı var, karanlık gelen

bir şey yok. Kurbanın kayıtlarını da inceliyorum. Bazen dosyaları değiştirirken yapılan bir dikkatsizlik sonucu, bazı karanlık noktalar kalabilir. Kadın öldüren bir insan dikkatsiz davranabilir gibi geliyor bana.”

“Feeney, bir ipucu bulduğunda sana en sevdiğin viskiden bir kasa alacağım.”

Feeney “Anlaştık. Roarke üzerinde hâlâ çalışıyorum,” diye ilave etti. “Son derece dikkatli biri. Bir güvenlik duvarının üstesinden geldiğimi sandığım anda karşıma yenisi çıkıyor. Hakkında ne bilgi varsa çok iyi korunuyor.”

“Ben altlarını kazmayı denerken sen de o duvarları delmeye çalış.”

Feeney gittikten sonra, Eve bilgisayarının başına geçti. Mavis’in yanında bakmak istemediği için ofisindeki bilgisayarı kullanmayı tercih etmişti. Soru çok basitti.

Eve, apartmanının adresini ve ismini girdi ve sordu: “Sahibi?”

Cevap çok basitti: Roarke.

Lola Starr seks lisansını alalı henüz üç ay olmuştu. En erken müracaat edebileceği tarih olan on sekizinci yaş gününde başvurmuştu. Arkadaşlarına, o zamana kadar amatör olarak çalıştığını anlatmaktan hoşlanırdı.

Toledo’daki evini terk ettiği gün, Alice Williams olan adını da değiştirmişti. Adı da, evi de artık ona çok sıkıcı geliyordu.

Hoş, melek gibi bir yüzü vardı. On altıncı yaş gününde burun ve çene estetiği yaptırmak amacıyla annesiyle babasını ikna etmek için yapmadığını bırakmamıştı.

Lola, seksi bir peri kızı gibi görünmek istiyordu ve bunu başardığı kanısındaydı. Kömür gibi siyah saçları, süt beyaz bir cildi vardı. Kendisine daha çok yakışacağını düşündüğü için, gözlerinin rengini kahverengiden zümrüt yeşiline değiştirmek için para biriktiriyordu.

Bütün hayatı boyunca lisanslı bir fahişe olmayı arzu etmişti. Diğer kızlar hukuk, finans, tıp, ya da endüstri alanlarında kariyer yapmak isteyebilirlerdi, ama Lola seks için yaratıldığını biliyordu.

Neden hayatını en iyi yaptığı şeyden kazanmayacaktı ki?

Arzulanmayı, zenginliği ve refah içinde yaşamayı seviyordu. En kolay bölüm arzulandı. Erkekler, özellikle yaşlı erkekler, Lola'nın hizmetlerinin karşılığını vermeye hazırdılar. Ama mesleğinin gerektirdiği masraflar Toledo'daki küçük odasında hayal ettiklerinden çok fazlaydı.

Lisans ücretleri, aylık muayeneler, kira ve günah vergisi bütün kârı götürüyordu. Mesleki eğitimle ilgili ödemelerini yaptıktan sonra geriye kalanla ancak Fahişeler Caddesinde tek odalı bir apartman dairesi kiralayabilmişti.

Yine de bazılarının hâlâ yaptığı gibi caddelerde çalışmaktan çok daha iyiydi. Ama Lola'nın daha iyi ve büyük planları vardı.

Bir gün çatı katında bir dairesi olacak, en kaliteli müşterileri ağırlayacak ve en iyi restoranlarda yemek yiyecekti. Özel jetlerle egzotik yerlere gidecek ve krallara hizmet edecekti.

Yeteri kadar iyi olduğunu biliyordu ve ömrü boyunca merdivenin alt basamaklarında kalmaya hiç niyeti yoktu.

Bahşişler çok işe yarıyordu. Profesyonellerin nakit ya da kredi kartıyla bahşiş almamaları gerekiyordu. Ama herkes alıyordu. Bir kadın olarak müşterilerinin küçük, değerli

hediye vermesini mutlaka tercih ederdi, ama çatı katı hayallerini gerçekleştirebilmek için parayı hemen bankaya yatırmayı kutsal bir görev edinmişti.

Bu gece, kendisine ‘babacım’ denmesini isteyen yeni bir müşteriye ağırlayacaktı. Gerekli hazırlıkları tamamladığında yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. Adam muhtemelen ondan küçük kızı olmasını ilk isteyen kişi olduğunu düşünmekteydi. Ama mesleğindeki şu ilk birkaç ay içinde, sübyancılık onun ihtisas konusu olmaya başlamıştı.

Yani, adamın kucağına oturacak, cezalandırılması gerektiği söylenerek kışına şaplak atılacaktı. Gerçekten, bir oyundan farksızdı ve adamların çoğu da çok şekerdi.

Kafasında bu düşüncelerle, beyaz yakalı ve baştan çıkarıcı eteği olan bir elbise seçti. Altına beyaz çoraplar dışında hiçbir şey giymedi. Bacak arasındaki tüyleri yeni aldırılmıştı, on yaşındaki bir çocuğunki kadar temiz ve yumuşaktı.

Aynadaki görüntüsünü biraz daha inceleyerek, dudaklarını parlatıp yanaklarını biraz daha renklendirdi.

Kapı çaldığında gülümsedi. Aynadaki genç ve hâlâ saf yüzü de ona gülümsüyordu.

Videolu güvenlik sistemini kurmaya parası yetmediğinden, gelenin kim olduğunu görmek için kapıdaki deliği kullandı.

Yakışıklıydı, buna memnun oldu. Ama babası olacak yaşıydı. Bu da adamı memnun edecekti.

Kapıyı açtı, utangaç ve cilveli bir ifadeyle, “Merhaba, babacım,” dedi.

Adam hiç zaman harcamak istemiyordu. Onun için şimdi zaman çok kıymetliydi. Kıza gülümsedi. Bir fahişe için, çok şeker bir görünümü vardı. Arkasında kapı kapan-

dığı zaman kızın eteğinin altına uzandı ve çıplak olduğunu hissedince memnun oldu. Çabuk tahrik olması işini hızlandıracaktı.

“Babacım,” dedi Lola rolüne uygun, kıkırdayarak, “çok ayıp.”

“Ayıp şeyler yaptığını duydum,” dedi adam somurtmakta olan kıza. Paltosunu çıkarıp, düzgün bir şekilde kenara koydu. Gerçi kızıdan başka hiçbir şeye dokunmayacaktı ama yine de ellerini spreyleyerek önlemine almıştı.

“Ben çok iyi bir kızım, babacım, çok iyi.”

“Sen çok yaramazsın, küçük kız.” Cebinden küçük bir video kamera çıkardı, kızın oyuncak hayvanlarının ve küçük yastıklarının süslediği dar yatağına doğru ayarladı.

“Videoya mı çekeceksin?”

“Evet.”

Bunun için ekstra ödeme yapması gerektiğini söyleyecekti, ama vazgeçti. Sonunda makbuz yazılırken söylerdi. Müşteriler fantezilerinin bu tür şeylerle bölünmesinden hoşlanmazlardı. Bunu eğitimde de göstermişlerdi.

“Git ve yatağa yat.”

“Peki, babacım,” dedi, küçük yastıklar ve sırttan küçük hayvanlarla süslü yatağına uzandı.

“Kendinle oynadığını duydum.”

“Hayır, babacım.”

“Babaya yalan söylemek hiç iyi bir şey değil. Seni cezalandırmam lazım, ama daha iyisi seni öpmeliyim.” Kız gülmüsedığında, yatağına doğru yürüdü. “Eteğini kaldır, küçük kız ve bana kendinle nasıl oynadığını göster.”

Lola için bu bölüm önemsizdi. Okşanmaktan hoşlanıyordu, ama kendi parmaklarının dokunuşu onu fazla he-

yecanlandırmazdı. Buna rağmen, eteğini kaldırdı, hareketlerinin utangaç ve çekingen görünmesine özen göstererek kendini okşamaya başladı.

Küçük parmaklarının bacaklarının arasında kayboluşu, adamı heyecanlandırdı. Kadınlar kendilerini ve onları arzulayanları kullanmak için, yaratılmamış mıydılar?

“Nasıl hissediyorsun?”

“Yumuşak,” diye fısıldadı. “Sen dokun, babacım. Bak nasıl yumuşak.”

Adam elini kızın elinin üzerine koydu, parmağı kızın içine girerken, yeteri kadar sertleşmeye başladığını hissetti. Her ikisi için de çabuk olacaktı.

“Düğmelerini aç,” diye emretti. Kız yakadan başlayarak aşağıya doğru düğmeleri bir bir açarken, adam eliyle yatağın üzerinde kıza pozisyon verdirmeye çalışıyordu. “Arkayı dön.”

Kızın programlanmış inlemeleriyle, çıplak teni kızarana kadar vurmaya başladı.

Kızın canının yanması adam için önemli değildi. Kız kendisini adama satmıştı bir kere.

“Aferin küçük kız.” Artık tamamen tahrik olmuş vaziyetteydi. Aletinin damarları sanki patlayacak gibiydi. Buna rağmen soyunurken dikkatli ve düzenli olmaya özen gösterdi. Çırılçıplak kıza arkadan sarıldı, elleriyle göğüslerini sıkıyordu. Ne kadar genç, diye düşündü, zevkten titremeye başlamıştı bile.

“Babacığın sana iyi kızları nasıl ödüllendireceğini gösterecek.”

Önce ağzına vermeyi düşündü, ama riske giremezdi. Kızın kullandığı doğum kontrol hapi, sadece vajinaya boşalan spermeleri öldürebilirdi, ağıza boşalanları değil.

Kızın diri vücudunu okşamaya devam ederek, kalçalarını

yukarı doğru kaldırdı ve zorla içine girmeye başladı.

İkisinin de tahmininden daha zor olacaktı. İlk abanmadan sonra adam bir süre bekledi. Kızın canının yanmasını ve bağırmasını istemiyordu, gerçi bağırırsa da böyle bir yerde kimin umurunda olurdu.

Kız, son derece hoş, acemi ve toydu. Kendisini de zevkten delirtebilecek ağır bir ritimle hareket etmeye devam etti.

Kız da adamın ritmine uygun bir şekilde hareket ediyordu, hatta inlemeleriyle çığlıklarının çoğu gerçektir. Kızın vücudunun titremesini hissediyordu, gülümsedi, bir orospuya gerçek orgazmı yaşatmak çok keyifliydi.

Gözlerini kapadı ve boşalmaya başladı.

Kız derin bir iç çekişle yastıklardan birini kucakladı. Umduğundan daha iyi olmuştu. Sürekli bir müşteri daha kazandığını ümit ediyordu.

“İyi bir çocuk muydum, babacım?”

“Çok, hem de çok iyi bir çocuktun, ama daha işimiz bitmedi. Kenara çekil.”

Kız kımıldarken, adam kalktı ve kameranın önünden çekildi. “Video mu seyredeceğiz babacım?”

Lola rolünü hatırlayarak, somurttu. “Videoları çok severim. Seyrederiz, sonra bana nasıl iyi kız olunduğunu bir kez daha gösterirsin.” Gülümsedi, bir bahşış beklentisiyle, “Bu sefer ben de sana dokunurum. Sana dokunmayı çok isterim,” dedi.

Adam gülümsedi ve cebinden susturucu takılmış bir SIG 210 çıkardı. Silahı kıza doğrulttuğunda kızın merakla gözlerini kırptığını gördü.

“Nedir o? Oynamam için bir oyuncak mı?”

Önce kafasına ateş etti, geriye doğru düştüğünde, silah

sadece pop diye bir ses çıkarmıştı. İkinci atış diri göğüslerinin arasına, üçüncüsü ise bacaklarının arasına doğrultulmuştu.

Kamerayı kapattı. Kızın şaşkınlıktan açılmış gözleriyle ona bakan cesedini, kanlı yastıklar ve gülümseyen küçük hayvanlar arasına yerleştirdi.

“Bu genç bir kızın yaşayacağı bir hayat değildi,” dedi ve kameraya giderek son sahneyi de kaydetmeye başladı.

BEŞ

Eve'in tek istediği bir lolipoptu. Günün önemli bölümü mahkemede ifade vermekle geçmişti. Öğle yemeği paydosu ise, elli dolara mal olmuştu. Bir muhbirden, iki aydır üzerinde çalışmakta olduğu bir kaçakçılık vakasında önemli bir ilerleme kaydetmesini sağlayan bilgiler almıştı.

Tek istediği, Roarke ile saat yedideki toplantısı için eve dönüp hazırlanmadan önce vücudundaki şeker eksikliğini çabucak telafi etmekti.

Arabayla girebileceği herhangi bir InstaStores'u tercih edebilirdi. Ama o, Batı Yetmiş Sekizinci Caddenin köşesindeki, kırk yıl önce Sosyal Reform Ordusunun Fransız hükümetini devirmesi üzerine Amerika'ya gelmiş, yılan gözlü, kaba bir mülteci olan Francois tarafından işletilen küçük şekerçi dükkânını tercih etti.

Francois Amerika'dan ve Amerikalılardan nefret ediyordu. Sosyal Reform Ordusu ihtilalden altı ay sonra dağıtılmıştı, ama Francois, Amerika'da kalmış ve Yetmiş Sekizinci Cadede çalıştırmakta olduğu küçük şekerçi dükkânının tezgahının arkasından etrafa politik nutuklar atmaya devam etmişti.

Eve, sinirlendirmek için ona Frank diye hitap ederdi ve en az haftada bir olmak üzere kendisini aşağılamak için ne numaralar icat ettiğini görmek üzere ona uğramayı âdet edinmişti.

Aklı lolipoplarda, otomatik kapıdan içeri girdi ve adımını atar atmaz her zamanki içgüdüleriyle bir şeylerin yanlış olduğunu hissetti.

Tezgâhın önündeki adamın sırtı ona dönüktü. Üzerinde oldukça heybetli, beden ölçüsü dışında her yerini gizleyebilen, uzun kapüşonlu bir ceket vardı.

Eve adamın boyunun 1.90'ın üzerinde, kilosunun da 120'ye yakın olduğunu tahmin etti. Bir problem olduğunu anlamak için Francois'nın korku dolu zayıf suratını görmesi gerekmiyordu. Eve günün menüsündeki sebze sotenin keskin, ekşi kokusunu aldığı gibi olayların kokusunu da almıştı.

Arkasındaki kapı kapanır kapanmaz, düşünmüş ve silahını çekmekten vazgeçmişti.

“Buraya, kaltak. Hemen.”

Adam döndü. Eve adamın melezlere özgü açık altın rengi yüzünü ve gözlerindeki o çok umutsuz ifadeyi gördü ve yüz hatlarını belleğine kaydederken, elindeki küçük, yuvarlak nesneye dikkat etti.

El yapımı bomba olması yeteri kadar sorun yaratmıyormuş gibi, adamın onu tutmakta olan elinin titriyor olması ayrı bir problemdi.

El yapımı bombalar genelde emniyetli değildi. Aptal herif aşırı terlerse bile herkesi öldürebileceğinin farkında değildi.

Francois'ya bir göz attı, eğer kendisine Teğmen diye hitap etmeye kalkarsa, bu her şeyin sonu olurdu. Ellerini görünür bir şekilde yukarda tutarak, tezgâha doğru yaklaştı.

“Ben masumum,” dedi adama, titrek bir sesle. “Evde çocuklarım beni bekliyor.”

“Kapa çeneni. Kapa çeneni. Yere yat. Kahrolası yere yat çabuk.”

Eve, elini belindeki silahına doğru uzatarak eğildi.

“Hepsini!” diye emretti adam. Elindeki küçük bombayla işaret ederek, “Hepsini istiyorum. Nakit, yemek çeki, ne varsa. Ve elini çabuk tut,” dedi.

“Kötü bir gündü,” diye sızlanmaktaydı Francois “İşler artık eskisi gibi değil. Siz Amerikalılar—”

Elindeki bombayı Francois’nın yüzüne doğru tutarak. “Bunu yemek ister misin?”

“Yo, hayır,” dedi Francois, bir yandan da yazarkasanın şifresini tuşluyordu. Eve, adamın kasa açıldığında öne doğru eğilip kasaya, daha sonra da kafasını yukarı kaldırıp her şeyi kaydetmekte olan güvenlik kamerasına doğru baktığını fark etti.

Eve, adamın bakışlarından kafasından geçenleri okur gibiydi. Adam yüzünün kaydedildiğini ve bütün New York’un parasını verse silinmeyeceğini, ama işini bitirdikten sonra günlük trafik içinde kaybolmak için caddeye çıkarken omzunun üzerinden fırlatacağı bombanın her şeyi sileceğini düşünüyordu.

Eve bir dalgıç gibi nefesini tuttu ve adamın bombayı tuttuğu kolunun altından hızla yukarı sıçradı. Ani vuruş sonucu bomba adamın elinden yukarı fırladı. Eve, çığlıklar, küfürler, soyguncu ve dualar eşliğinde iki adam ile sandıkların arasında yüksekçe bir yerde patlayıcıyı yakalamayı başardı. Tam yakalamıştı ki, adam kolunu ona doğru savurdu.

Eve, savrulan şeyin adamın yumruğu değil de elinin tersi olmasından dolayı kendini şanslı hissetti. Soya cipslerinin

olduğu tezgâha çarparken bir an yıldızları gördüğünü sandı ama patlayıcıyı elinden bırakmadı.

Tezgâhın üzerine düşerken, Kahretsin, yanlış el, diye düşünebilme fırsatı buldu. İki yüz elli kiloluk öfke dolu çaresiz dev üzerine saldırmadan önce, sol eliyle silahını çekmeye çalışmıştı.

“Alarmı çalıştır! Lanet olasıca!” diye bağırdı, ağzı açık bir şekilde seyretmekte olan Francois’ya “Çalıştır şu lanet şeyi!” dedi ve adamın nefesini kesen darbesini göğsünde hissetti. Bu sefer yumruğunu kullanmıştı.

Adam bir yandan ağlıyor, bir yandan patlayıcıyı ele geçirmek için Eve’in kolunu bükmeye, tırnaklamaya çalışıyordu. “Paraya ihtiyacım var. Almak zorundayım. Seni öldürürüm. Hepinizi öldürürüm.”

Eve dizini yukarı doğru savurmayı başardı. Bu atalardan kalma savunma tarzı, adamı etkisiz hale getirmese de ona zaman kazandırdı.

Kafası tezgâhın yanına çarptığında bir kez daha yıldızları saydı. Sabahtan beri aşerdiği şekerlemelerin hepsi üstüne dökülmeye başlamıştı.

“Seni orospu çocuğu! Seni orospu çocuğu,” diye bağıırıyordu, koluyla üç sert darbeyi birbiri ardına adamın suratına indirirken. Adam burnundan akan kanlara aldırmaksızın, kolunu yakaladı.

Eve bir an kolunun kırılacağını, kemiklerinin parçalanacağını o tatlı ve keskin acıyı hissedeceğini zannetti.

Nefesini içine çekip tam görüşü bulanmış, çığlık atmaya hazırlanmak üzereyken, adamın ağırlığı birden üzerinden kalktı.

Patlayıcı hâlâ elindeydi. Nefes almaya ve kusmamaya

çalışarak, sırtüstü döndü. İşte o pozisyonda iken sadece bir polise ait olabilecek kadar parlak ve siyah bir çift ayakkabı gördü.

“Tutuklayın onu.” Acıyla öksürdü. “Hırsızlığa teşebbüs, patlayıcı taşımak ve saldırı amacı olan, silahlı...” Resmî memura karşı koymaktan ve saldırıda bulunmaktan diye ilave etmek istedi ama kendisini tanıtmadığı için, sorun olabilirdi.

“Siz iyi misiniz, bayan? Ambülans çağıralım mı?”

Ambülans değil sadece bir lolipop istiyordu. “Teğmen,” diye düzeltti, kendini yukarı çekip kimliğini gösterirken. Saldırganın kontrol altına alınmış olduğunu; memurlardan birinin sersemletme aleti sayesinde kendinden geçirilmiş olduğunu memnuniyetle gördü.

“Bir çelik kutu lazım, çabuk!” dedi ve elinde ne tuttuğunu gördüklerinde, memurların renginin değişmesini seyretti. “Bu küçük bombacık yeteri kadar elden ele dolaştı. Hadi icabına bakalım.”

“Emredersiniz.” Memurlardan biri hemen dükkânın dışına çıktı. Elinde bomba taşıma ve imha etmekte kullanılan küçük kasalardan biri ile geri gelmesi sadece doksan saniye sürdü. Hiç kimse konuşmuyordu.

“Onu götürün,” diye tekrar etti Eve. Patlayıcı kontrol altına alındıktan sonra karın kaslarının titremekte olduğunu fark etti. “Ben rapor ederim. Siz Yüz Yirmi Üçüncü Bölgeden misiniz?”

“Evet! Teğmen.”

“İyi iş becerdiniz.” Eğildi, kavga sırasında ezilmemiş bir Galaksi lolipop seçti. “Ben eve gidiyorum.”

“Hey, onun parasını ödemedin,” diye bağırdı Francois, hemen arkasından.

Eve, “Cehennemin dibine git, Frank,” diye cevap verdi ve yürümeye devam etti.

Olay onu geciktirmişti. Roarke’ın malikânesine vardığında saat 19:10’du. Kolundaki ve omzundaki acıyı hafifletmek için ayakta tedavi olmuştu. Eğer birkaç gün içinde iyileşmezse, daha detaylı bir muayene için yatması gerekecekti. Eve doktorlardan nefret ederdi.

Arabasını park etti ve bir süre Roarke’ın evini inceledi. Ev değil sanki bir kaleydi. Central Park üzerinde bir kule gibi yükselen dört katlı bir kale. Eğer gözleri onu aldatmıyorsa, hakiki taştan yapılmış iki yüz senelik, eski binalardan biriydi.

Bir sürü camı vardı ve pencerelerden altın sarısı ışıklar süzülüyordu. Ayrıca her zaman yeşil kalabilen çalılıklarla ağaçların, artistik bir şekilde düzenlendiği bir güvenlik kapısı da vardı.

Binanın sessizliği, mimarisinden ve çevresinin yeşilliğinden çok daha etkileyiciydi. Burada şehir gürültüsünden, motor seslerinden, yayaların kaosundan eser yoktu. Başının üzerindeki gökyüzü bile şehir merkezinde alışık olduğundan farklıydı. Buradayken geçmekte olan araçların parlayan ışıklarını değil, yıldızları görebiliyordunuz.

İmkânlar el veriyorsa, güzel bir yaşam, diye düşündü ve arabasını tekrar çalıştırdı. Kapıya yaklaştı ve kendini tanıtmaya hazırlandı. Tarayıcının küçük kırmızı ışığının yanıp söndüğünü gördü ve kapılar sessizce ardına kadar açıldı. Demek gelişini programlamıştı. Sevinmesi mi, yoksa kızması mı gerektiğinden emin olamayarak arabasını açılan kapıdan içeriye doğru sürdü ve granit basamakların önünde bıraktı.

Kapıyı bir uşak açtı. Eski filmlerin ve videoların dışında hayatında hiç gerçek bir uşak görmemişti, gördüğü kadarıyla hayal kırıklığına da uğramayacaktı. Adamın gümüş rengi saçları ve saygılı bakışları vardı. Siyah bir takım elbise giymiş muntazam bağlanmış eski model bir kravat takmıştı.

“Teğmen Dallas.”

Hem İngiliz hem Slav izlenimi veren bir aksanla konuşuyordu. “Roarke ile randevum var,” dedi Eve.

Adam, “Sizi bekliyor,” diyerek onu bir evden ziyade bir müzenin girişini andıran geniş bir salona aldı. Zemin, üzerinde kırmızı ve çamur rengi tonlarında geniş desenli kilimlerin yer aldığı, parlak cilalı tahta ile kaplıydı. Yıldız biçiminde kristal camlardan oluşan bir avizeden gelen ışıqla aydınlanıyordu. Sol tarafta, yukarı doğru kıvrılan ahşap bir merdivenin, ejderha kafası oyulmuş tırabzan başı görünüyordu.

Duvarda resimler vardı – bir okul gezisinde müzede gördüğü fakat şimdi hangi yüzyıla ait olduğunu hatırlamadığı Fransız Empresyonist ressamlarının eserlerini andırıyorlardı.

Hologram veya canlı heykel yoktu. Sadece kanvas ve yağlı boya.

“Paltonuzu alabilir miyim?”

Eve, bu sözler üzerine kendine geldi ve uşağın gözlerinde bir kendini beğenmişlik ifadesi hissetti. Eve ceketini çıkardı ve uşağın ceketini manikürlü parmakları arasında itina ile tutuşunu seyretti.

Kanın büyük bir kısmını temizlemişti.

“Bu taraftan, Teğmen Dallas. Salonda biraz beklemeniz gerekecek. Roarke, şu anda kıtalararası bir görüşme yapıyor.”

“Sorun yok.”

Müze niteliği burada da kendini hissettiriyordu. Şöminede bir ateş yavaş yavaş yanıyordu. Malakit ve lapis taşları

oyularak yapılmış, içinde gerçek odunların yandığı şömine, mücevher gibi iki lambadan çıkan ışıkla aydınlanıyordu. Arkaları kavisli, çok şık iki kanepede odadaki zengin safir tonlarıyla uyum içindeydi. Her taraf değişik sanat eserleriyle doluydu. Heykeller, kâseler, işlenmiş camlar...

Ayakkabıları tahta üzerinde gıcırıyor, halıya geldiğinde gömülüyordu.

“İçecek bir şey alır mıydınız, Teğmen?”

Eve geriye baktı, ceketini elinde hâlâ kirli bir bez parçası gibi tutan uşağa gülümsedi. “Tabii. Neyiniz var Bay–”

“Summerset, Teğmen. Sadece Summerset. Ve ne istiyorsanız ikram edebileceğimizi sanıyorum,” dedi.

“Kahve sever,” dedi Roarke, kapının yanından. “Ama sanırım, kırk dokuz yılı bir Montcart’a hayır demeyecektir.”

Summerset’in gözlerinde bir anlık bir ışık belirdi, Eve uşağın dehşete kapıldığını düşündü.

“Kırk dokuz yılı mı, efendim?”

“Evet, teşekkürler, Summerset.”

“Emredersiniz, efendim.”

“Sizi beklettiğim için, özür dilerim,” diye başladı Roarke ve Eve’e doğru yürüdü.

“Sorun yok,” diyordu Eve, “Ben sade... Hey–” Eve, çenesini, Roarke’in elinden kurtarmaya çalışıyordu fakat adamın parmakları buna izin vermedi, yanağını ışığa doğru döndürdü. “Yüzünüz çürümüş,” dedi soğuk bir ifadeyle bakışlarını yaranın üzerinden kaldırmadan. Bakışları soğuktu ama parmakları değildi. Eve, karın kaslarının kasıldığını, sarsıldığını hissediyordu. “Bir lolipop için münakaşa ettik de,” diyerek omuzlarını silkti.

Göz göze geldiler. “Kim kazandı?”

“Ben. Benimle yiyeceğim şey arasına girilmeyeceğini bilmeliydi.”

Roarke “Bunu aklımda tutarım,” dedi ve genç kızı serbest bıraktı. Elini cebine soktu, çünkü ona yeniden dokunmak istiyordu. Bu duygu, onu rahatsız ediyordu. “Menüyü onaylayacağınızı umarım.”

“Ne menüsü? Ben buraya yemek yemeye gelmedim, Roarke. Koleksiyonunuzu görmeye geldim.”

“İkisini de yapacaksınız.” Döndü, o sırada Summerset, üzerinde buğday sarısı renginde açılmış bir şarap şişesi ve iki kadeh bulunan tepsiyle içeri girdi.

“Kırk dokuz yılı, efendim.”

“Teşekkür ederim. Ben koyarım.”

Şarapları koyarken bir yandan da Eve’e açıklıyordu: “Bu senenin ürünü size uyar, diye düşündüm. İncelikteki eksikliği...” döndü ve Eve’e kadehini uzattı. “Şehvani bir dolgunlukla tamamlanır.” Kadehini Eve’inki ile tokuşturdu ve bir yudum içmesini seyretti.

Tanrım, ne kadar güzel bir yüz, diye düşünüyordu. Bütün o duygu ve kontrol, bütün köşeler ve o yüz ifadeleri. Şu anda dilinin ucundaki şarabın tadının verdiği şaşkınlık ve zevki göstermemek için kendisiyle mücadele ediyor. Genç adam o dudakların tadına bakacağı anı iple çekiyordu.

“Beğendiniz mi?”

“İyi,” dedi, Eve, altın yudumlamaktan farksız, diye düşünerek.

“Memnun oldum. Montcart benim şarapçılık alanındaki ilk girişimim. Oturup ateşin keyfini çıkarmaya ne dersiniz?”

Eve, bir an için, kendini orada onunla oturup bacaklarını uzatarak ateşin yanışını seyrederken düşündü.

“Bu sosyal bir görüşme değil, Roarke. Bir cinayet soruşturması.”

“O zaman soruşturmanıza yemekte devam edersiniz,” dedi ve kolundan tuttu. “Bir lolipop için kavga edebilen bir kadın, sanırım orta karar kızarmış bir bifteğe hayır demez.”

“Biftek mi?” dedi, ağzının suyunun aktığını belli etmeye çalışarak. “Hakiki bir biftek... hakiki bir inekten mi?”

Roarke gülümsüyordu. “Montana’dan yeni geldi. Biftek tabii, inek değil.” Hâlâ tereddüt ettiğini görünce, “Hadi Teğmen, bir parça kırmızı etin sorgulama yeteneklerinize zarar vereceğini sanmam,” diye ısrar etti.

Eve, “Önceki gün de biri rüşvet vermeyi denemişti,” dedi, Charles Monroe’yu ve siyah ipek bornozunu anımsayarak.

“Neyle?”

“Biftek kadar ilginç değildi,” dedi ve Roarke’a doğru baktı. “Eğer deliller seni gösterirse, seni içeri tıkmakta hiç tereddüt etmem, Roarke.”

“Sizden başka bir şey beklemezdim, hadi yemek yiyelim.”

Onu yemek salonuna götürdü. Yine parlak kristaller, yine cilalı ahşap mobilyalar ve yine alevler içinde bir şömine – bu seferki içinde pembe damarlar olan bir mermerden yapılmıştı. Siyah elbiseli bir garson kadın, onlara başlangıç olarak kremalı bir sos içinde karides ikram etti. Şarapları getirildi ve yine kadehler tokuşturuldu.

Eve, görünüşüne fazla önem veren biri değildi, ama keşke kot pantolon ve süveter dışında bir şeyler giymiş olsaydım, diye düşünmekten kendini alamadı.

“Nasıl zengin oldunuz?”

“Bir sürü yoldan,” dedi Roarke belli etmeden kadının yemeğini yemesini seyrederek.

“Birini söyleyin.”

“Arzu,” dedi ve kelimenin bir süre aralarında uğuldamasına izin verdi.

“Pek yeterli değil,” dedi Eve, şaraptan bir yudum daha alıp gözlerini adamdan ayırmadan. “Herkes zengin olmayı arzu eder.”

“Yeteri kadar arzu etmezler. Onun için mücadele etmek, risk almak da gerek.”

“Siz risk aldınız öyleyse.”

“Tabii ki aldım. Fakirlik... rahat değil. Ben rahatı severim.”

Salataları –lezzetli otlarla karıştırılmış taptaze yeşil salata– servis edilirken, Eve’e gümüş bir kâsedeki ufak ekmeklerden ikram etti. “Çok farklı değiliz, Eve.”

“Evet, sanırım.”

“Polis olmayı istediniz ve onun için mücadele ettiniz. Riskleri göze aldınız. Kanunlara saygı duydunuz ve onları her şeyin üstünde tuttunuz. Ben para kazanıyorum, siz adaleti sağlıyorsunuz. Her ikisi de küçümsenecek işler değil,” dedi ve bir süre sustu. “Sharon DeBlass’ın ne istediğini biliyor musunuz?”

Eve elinde çatalı, bir süre tereddüt etti, sonra yeşillikleri birkaç saat önce toplanmış olan salataya çatalını batırdı. “Ne istediğini düşünüyorsunuz?”

“Güç. Seks bu gücü kazanmanın bir yoluydu sadece. Geçimini sağlayacak ve ona rahat bir yaşam verecek kadar parası vardı. Ama o daha fazlasını istiyordu. Çünkü para da bir güçtür. Müşterilerine karşı, kendisi için, daha da ötesi, ailesine karşı güçlü olmayı istiyordu.”

Eve çatalını yerine koydu. Şöminenin loş ışığında, Roarke çok tehlikeli görünüyordu. Ama bir kadını korkutacak türde bir tehlike değil, bir kadının arzu edeceği bir erkek

olmasından kaynaklanan bir tehlikeydi. Gözlerinde gölgeler dans ediyor, onları daha da anlaşılmaz yapıyordu.

“Çok az tanıdığınız bir kadın için oldukça iyi bir analiz.”

“Bir insan hakkında fikir sahibi olmak için pek uzun bir zaman gerekmez, özellikle o kişi Sharon DeBlass gibi apaçıksa. Onda sizin derinliğiniz yoktu, Eve. Sizin kontrolünüz ve gıpta edilecek kişiliğiniz yoktu.”

“Benden bahsetmiyoruz.” Kendisiyle bu şekilde konuşmasını ve ona bu şekilde bakmasını istemiyordu. “Size göre, DeBlass güce açtı. Öyle açtı ki büyük bir ziyafet öncesi öldürüldü.”

“İlginç bir teori. Burada sorulacak soru, o ziyafet neydi veya kimdi? olmalı.”

Aynı sessiz hizmetçi salata tabaklarını topladı ve kocaman porselen tabaklar içinde, altın renginde kızarmış patates dilimleriyle süslenmiş biftekleri getirdi.

Eve, Roarke ile yalnız kalana dek bekledi ve bifteğini kesmeye başladı. “Eğer büyük bir servet ve para sahibi isen, kaybedecek çok şeyin var demektir.”

“Şimdi de benim hakkımda konuşuyoruz. Bir başka ilginç teori,” dedi Roarke. “Beni tehdit etti ve ben de onun isteklerine boyun eğme veya reddetme yerine onu öldürmeyi seçtim. Öldürmeden önce sevişmiş miydim?”

“Siz söyleyin.”

“Mesleğini göz önüne alırsak senaryoya uyardı. Gerçi bu özel davanın basına pek fazla sızacağını zannetmiyorum, ama herkesin seksin ana motif olduğunu düşüneceğinden eminim. Onunla seviştim, daha sonra ateş ettim.” Bifteğinden bir lokma aldı. “Ama küçük bir problem var.”

“Nedir o?”

“Beni oldukça geri kafalı biri olarak görebilirsiniz ama ne şekilde olursa olsun, özellikle kadınlara zarar veremeyecek karakterde bir insanım ben.” Omuzlarını yukarı kaldırarak devam etti. “Şu anda mum ışığının yüzünüzdeki morluk üzerinde gezinmesi bile beni rahatsız etmeye yetiyor.” Uzanıp parmaklarıyla hafifçe Eve’in yanağına dokunarak genç kızı şaşırttı.

“Kaldı ki Sharon DeBlass’ı öldürmek beni çok daha fazla rahatsız edecekti.” Elini Eve’in yanağından çekip yemeğine döndü. “Gerçi bugüne kadar rahatsız olduğum bir sürü şeyi yapmak zorunda kaldığım olmuştur. Yemeğiniz nasıl?”

“Çok iyi.” Oda, mum ışığı, yemek, aslında iyiden de öteydi. Sanki bir başka dünyada, bir başka zaman dilimindeymiş gibiydi. “Siz kimin nesisiniz, Roarke?”

Genç adam gülümsedi ve kadehlerini tokuşturdu. “Polis olan sizsiniz. Siz bulun.”

Bulacaktı, kendi kendine söz verdi ve bulacağından hiç kuşku yoktu. “Sharon DeBlass hakkında başka ne teorileriniz var.”

“Fazla bir şey yok, heyecanı seviyordu. Risk almaktan ve kendisini sevenleri utandırmaktan hiç kaçınmazdı. Bana göre o...”

Merakla öne eğildi, Eve. “O ne, devam edin, bitirin sözünüzü.”

Roarke, “Acınacak bir haldeydi,” dedi son derece soğuk bir ifadeyle. “Bütün o parlak görüntünün altında acıklı bir şey vardı. Saygı duyduğu tek şey vücuduydu. Onu da zevk ve acı vermek için kullanıyordu.”

“Sana teklif etti mi?”

“Elbette, kabul edeceğimi düşündü herhalde.”

“Neden kabul etmedin?”

“Daha önce söylemiştim. Bir daha belirtmek isterim ki, ben daha farklı bir yatak arkadaşı tercih ederim. Kontrolün benim elimde olmasından hoşlanırım.”

Dahası da vardı ama kendine saklamayı tercih etti.

“Biraz daha biftek almaz mıydınız, Teğmen?”

Eve tabağına baktı, son kırıntısına kadar sıyırmış olduğuna dikkat etti. “Hayır, teşekkürler.”

“Tatlı?”

Reddetmekten nefret ediyordu, ama zaaflarını yeteri kadar göstermişti. “Hayır, koleksiyonunuza bakmak isterim,” dedi.

“O zaman kahve ve tatlıyı sonraya bırakıyoruz.” Kalktı ve elini uzattı.

Eve fark etmemiş gibi, sandalyesini geriye itti ve masadan kalktı.

Roarke tebessüm etti ve ona yolu gösterdi. Beraberce merdivenlerden çıktılar.

“Bir tek kişi için oldukça büyük bir ev.”

“Öyle mi dersiniz? Bana göre de, sizin daireniz bir kadın için çok küçük.” Eve, merdivenlerde kalakaldığında, adam gülümsüyordu. “Eve, biliyorsunuz, oturduğunuz binanın sahibi benim. Size gönderdiğim küçük hediyeden sonra kontrol ettiğinizi düşünmüştüm.”

“Su tesisatına bir göz attırmanız lazım. Duşta suyu on dakikadan fazla sıcak tutamıyorum.”

“Aklımda olsun. Diğer merdivenlerden yukarıya.”

“Asansörünüzün olmayışı oldukça şaşırtıcı doğrusu,” dedi Eve, merdiveni çıkmaya devam ederken.

“Asansör var. Ben yürümeyi tercih ediyorum diye, hizmetkârlara da eziyet edemem.”

“Hizmetkârlar,” dedi Eve, “Uzaktan kumandalı bir hizmetçiye rastlamadım.”

“Birkaç tane var. Ama ben çoğu zaman insanları maki-
neye tercih ederim. Bu taraftan.”

Bir avuç içi tarayıcısı kullanarak, şifreyi girdi ve kapılar açıldı. Eşikten içeri adımlarını attıkları anda ışıklar otomatik olarak yandı. Genç kadın beklediğinin ne olduğunu bilmiyordu ama bunu beklemediğinden emindi.

Bu bir silah müzesiydi, silahlar, bıçaklar, kılıçlar, oklar ve orta çağda kullanılan zırhlı giysilerden askerî birliklerin halen kullandıklarına varıncaya kadar her çeşit silah sergilenmekteydi.

Evin diğer bölümleri nasıl bir başka dünya gibiyse, burası da tamamen farklı, vahşi bir dünya görüntüsü sergiliyordu.

“Neden?” Gördükleri karşısında, Eve’in söyleyebildiği tek şey bu oldu.

Roarke, “Tarih boyunca insanların diğer insanlara zarar vermek için kullandıkları şeyler hep ilgimi çekmiştir,” dedi bir zincirle asılmış, üzerinde çiviler olan demir topa dokunarak. “Kral Arthur’dan yıllar önce şövalyeler bu silahı savaş meydanlarında taşıyorlardı. Bin sene kadar önce...” Bir dizi düğmeye bastı ve ortaya çıkan çekmecedan, yirmi birinci yüzyılın başında halk isyanı sırasında çok kullanılan, avuç içi kadar, kaygan bir silahı eline aldı. “İşte daha az hantal fakat aynı oranda öldürücü bir silah. Buna gelişme diyebilir miyiz?”

Silahı yerine koydu ve çekmeceyi kilitledi. “Ama siz öncekinden daha yeni sonrakinden daha eski bir şeyle ilgiliniyordunuz. Otuz sekizlik, Smith-Wesson, model ondu galiba?”

Eve, ne kadar korkunç bir oda diye düşünüyordu. Korkunç ve etkileyici. Bu tarz bir şiddet kesinlikle Roarke’a çok yakışıyordu.

“Bütün bunları toplamak yıllarınızı almış olmalı.”

“On beş,” dedi genç adam bir başka bölüme doğru yürürken. “Hatta neredeyse on altı sene. İlk silahımı on dokuz yaşımdayken kafama nişan alan bir adamdan aldım.”

Yutkundu. Bunu söylemek istememişti.

Eve adamın yanına yaklaştığında, “İsabet ettiremedi, sanırım,” dedi.

“Şanslıydım. Bacaklarının arasına indirdiğim tekme onu şaşırttı. Almanya’dan kaçak olarak soktuğu bir Baretta yarı otomatikti. Kendisine getirdiğim malı bedavaya almak istemişti. Sonuçta paramı aldım, ayrıca malı ve tabancayı da. Ve onun çirkin niyetleri sonucu, Roarke Şirketler Grubu’nun temeli atılmış oldu. Şu, sizin ilgilendiğiniz silah,” diyerek açılmakta olan vitrini işaret etti. “Zannederim, almak, son zamanlarda kullanılıp kullanılmadığını anlamak ve parmak izleri için testler yapmak isteyeceksiniz.”

Eve, başını sallarken bir sürü düşünce beyninde yarışıyordu. Sadece dört kişi cinayet silahının olay yerinde bırakıldığını biliyordu. Kendisi, Feeney, Kumandan ve Katil. Roarke ya hakikaten masumdu ya da çok ama çok akıllıydı. Genç kadın, belki her ikisi de, diye düşündü.

“İşbirliğinize teşekkür ederim,” diyerek omzundaki çantadan küçük plastik bir delil torbası çıkardı, tam silaha doğru uzanıyordu ki Roarke’in hangi silah olduğunu işaret etmediğini hatırladı. Göz göze geldiler ve Eve sordu, “Hangisi?”

Genç adam, “Bu,” dedi parmağıyla vitrinin üzerinden işaret ederek. Eve, silahı mühürleyip torbaya koyduktan sonra Roarke vitrini kapattı. “Dolu değil, ama bir örnek almak isterseniz kurşunlardan bir tane getirebilirim.”

“Teşekkürler. Raporumda işbirliğinizden söz edeceğim.”

“Gerçekten mi?” dedi gülümseyerek ve çekmecedan bir kutu çıkarıp Eve’e uzattı. “Başka neden söz edeceksiniz, Teğmen.”

Eve, “Ne gerekliyse,” dedi ve kutuyu alıp, torbanın içine koydu. Aynı zamanda cebinden çıkardığı bir not defterine aldığı şeylerin listesini yazmakla meşguldü.

“Bu sizin makbuzunuz,” diyerek kâğıdı Roarke’a uzattı.

“Bunlar en kısa zamanda size iade edilecek, tabii delil olarak kullanılması gerekmezse. Ama her şekilde muhakkak haberdar edileceksiniz.”

Roarke kâğıdı cebine koydu. “Müzik odası hemen yan tarafta, kahve ve konyaklarımızı orada içebiliriz.”

“Aynı müzikten hoşlanacağımızı hiç sanmıyorum, Roarke.”

“Şaşıracaksınız,” diye fısıldadı Roarke, “nelerden hoşlanabileceğimizi görünce...” Ve hafifçe yanağına dokunan eli bu kez boynuna kadar uzandı.

Eve, aniden silkindi ve adamın elini itmeye çalıştı. Roarke sadece elini itmekte olan bileği tuttu. Eve çok rahat bir şekilde onu orada yere serebilirdi, fakat kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atarak kalakaldı.

Roarke artık gülümsemiyordu.

“Sen korkak bir kadın değilsin, Eve,” dedi dudakları genç kadınıninkilerden birkaç santim uzaktayken. Dudakları birleştiğinde Roarke kolunu tutuş şeklini değiştirdi ve genç kadın kendini adamın kolları arasına bıraktığını hissetti.

Eve hiçbir şey düşünemez durumdaydı. Zaten bir an için düşünebilse inandığı bütün kuralları çiğnemekte olduğunu fark edecekti. Hissetmek, yaşamak ve anlamak istemişti.

Roarke’ın yumuşak dudakları genç kadının dudakları-

nı hafifçe kavrarken, dili dudaklarının üzerinde dolaşarak duygularına ayrı bir tat katıyordu.

Kalçalarına sıkıca oturmuş kot pantolonu üzerinde dolaşmakta olan usta eller, süveterinin altından tenine dokunmadan önce, genç kadının ciğerlerinde sanki bir ateş topu varmış gibi bütün vücudunu ateş basmıştı.

Tarif edemeyeceği bir duygu ile bacaklarının arasında ılık bir ıslaklık hissetti.

Roarke, önce istediğinin o çarpıcı, meydan okuyan dudaklar olduğunu sanmıştı, ama tadına vardktan sonra gerçekten istediği şeyin Eve'e sahip olmak olduğunu fark etti.

Eve ona sarılmıştı. O sert kaslı, ince vücudu titremeye başlamıştı. Erkeğin avcunu dolduran küçük diri göğüsleri heyecan vericiydi. Dudakları Roarke'in dudaklarıyla buluştuğunda boğazından şehvet dolu sesler yükseliyordu.

Roarke da yaşamının bir parçası olmuş olan sabır ve kontrol duygularını bir kenara bırakmıştı.

Hemen! Kadına o kadar şiddetle ihtiyaç duyuyordu ki, içinde infilak etmeye hazırdı. Onu hemen istiyordu.

Eğer Eve, beti benzi atmış, nefes nefese karşı koyup geri çekilmeseydi, onu hemen oraya yatırıp sahip olması işten bile değildi.

“Bunu yapamayız.”

“Sen öyle zannet,” diye cevap verdi, Roarke.

Tehlike Roarke'in etrafını sarmıştı. Eve odadaki ölüm ve şiddet silahları kadar net görüyordu bunu.

Bazı erkekler bir şey istedikleri zaman sorarlar, bazıları ise sormadan alırlardı.

“Sonradan pişman olacağımız şeyler yapmamamız lazım.”

Roarke, “Kuralları unut, Eve,” dedi ve ona doğru bir adım attı. Eve eğer geri çekilse veya kaçmaya çalışsa ödül

peşinde koşan bir avcı gibi peşini bırakmayacaktı. Ancak genç kız kaçmadı, karşısında durup başını iki yana salladı.

“Bir cinayet soruşturmasını şüpheliye karşı duyduğum fiziksel yakınlık dolayısıyla tehlikeye atamam.”

“Kahretsin! Onu ben öldürmedim!”

Roarke’ın kendini kaybettiğini görmek oldukça şaşırtıcıydı. Sesindeki öfke ve üzüntü yüzüne yansımıştı. Hepsinden korkuncu Eve adama inanıyordu. Emin değildi ama belki de inanmaya ihtiyaç duyuyordu.

“Sadece senin söylemenle olmaz. Kurbanı ve sisteme karşı bir sorumluluğum, yapmak zorunda olduğum bir işim var. Tarafsız kalmaya mecburum ve ben...”

Yapamam, diye düşündü. Yapamam.

Sözünü bitirmesine fırsat kalmadan, çantasındaki çağrı cihazı çalmaya başladı.

Cihazı çıkarıp cevap vermek için arkasını döndüğünde elleri titriyordu. Ekrandaki şifreden çağrının karakoldan geldiği anlaşılıyordu. Kendi şifresini tuşladı ve derin bir nefes aldıktan sonra ses kontrolü için sorulan soruyu yanıtladı.

“Teğmen Eve Dallas, sadece görüntü lütfen.”

Mesajı okurken, Roarke onu profilden görebiliyordu. Eve’deki değişikliği, gözlerinin donuklaşıp anlamsız bir ifade almasından anlamak mümkündü.

Çağrı cihazını yerine koyup Roarke’a döndüğünde biraz önce adamın kollarında titreyen kadından eser kalmamıştı.

“Gitmek zorundayım. Aldıklarım hakkında sizi ararım.”

“Polis kimliğinin arkasına saklanmayı çok iyi beceriyorsun. Sana da çok yakışıyor.”

“Zahmet etme ben yolu bulurum.”

“Eve.”

Genç kız kapıda durdu ve Roarke'a baktı. Siyah takım elbisesi içinde son derece hüzünlü bir görüntüsü vardı. Polis kabuğunun altındaki kadın kalbi heyecanla çarpıyordu.

“Tekrar görüşeceğiz.”

“Emin olabilirsiniz.”

Roarke, Summerset'in bir yerlerden çıkıp, Eve'e ceketini vereceğinden ve gerekli ilgiyi göstereceğinden emin olarak, gitmesine izin verdi.

Yalnız kaldığında, limuzininin döşemesinde bulup cebine attığı, Eve'in ilk tanıştıkları gün giydiği rüküş gri elbiseden kopmuş, gri kumaş düğmeyi eline aldı.

Bir süre baktı ve geri vermeye hiç niyeti olmadığını düşündü, kendisini aptal gibi hissediyordu.

ALTI

Lola Starr'ın kapısındaki polisin yeni mezun bir ace mi olduğu, üniformasının yeniliğinden, yaşının çok genç oluşundan ve yüzünün hafif yeşile çalan renginden anlaşıyordu.

Bu civarda birkaç ay çalışan bir polis, ceset gördüğünde kusma ihtiyacı duymazdı artık. Uyuşturucu bağımlıları, sokak fahişeleri ve tipik kötü adamlar her gün bu mezbelede birbirlerini ya zevk için ya da kanunsuz işlerden elde ettikleri kazançları paylaşamadıkları için öldürüyorlardı. Dışarıda Eve'i karşılayan koku, ya birinin kısa bir süre önce öldüğünün ya da çöp arabalarının uzun bir zamandır buraya uğramadığının habercisiydi.

"Memur bey," dedi ve rozetini gösterdi. Eğer çabuk davranmasa, o asansör bozuntusundan çıktığından beri, kendisini gergin bir ifade ile izleyen memurun titreyen elindeki sersemletici copla karşı karşıya kalabilirdi.

Adam, "Evet, efendim," dedi fal taşı gibi açtığı gözlerini bir türlü bir yerlerde sabit tutamayarak.

"Bana neler olduğunu anlat."

“Emredersiniz. Bina sahibi apartmanda ölü bir kadın olduğunu söyleyerek aracımı durdurdu.”

Eve, “Peki, gerçekten bir ölü var mıydı?” dedi genç polisin göğüs cebinde asılı kimlik kartına göz atarak. “Memur Prosky?”

Prosky, “Evet, efendim,” dedi yutkunarak. Yaşadığı dehşeti yüzündeki ifadeden anlamak mümkündü.

“Ölmüş olduğunu nasıl anladın, Prosky? Nabzını kontrol ettin mi?”

Genç polis yanakları kızararak, “Hayır, efendim. Kuralları uyguladım. Cinayet mahallini koruma altına aldım. Merkezi arayıp bilgi verdim. Bakınca ölmüş olduğunu anladım. Hiçbir şeye el sürülmedi.”

“Bina sahibi içeri girdi mi?” Bunların hepsini daha sonra da öğrenebilirdi, ama memurun bu sorularla kendini toparlamakta olduğunu memnuniyetle gözlemliyordu.

“Hayır, efendim. Girmediğini söylüyor. Kurbanın saat dokuzda randevusu olan müşterisinin şikâyeti üzerine apartmanı kontrol etmeye gelmiş. Kapıyı açmış ve onu görmüş. Tek odalı bir daire, Teğmen Dallas, kapıyı açar açmaz onu görürsünüz. Onu o şekilde gördükten sonra panik halinde aşağı inip, oradan geçmekte olan benim devriye aracımı durdurdu. Beraberce yukarı çıktık, şüpheli ölümü teyit ettikten sonra hemen rapor ettim.”

“Kısa bir süre için de olsa, yerinden hiç ayrıldın mı?”

Genç adam nihayet Eve’in gözlerinin içine bakmaya cesaret ederek, “Hayır, efendim, Teğmen. Bir an için bırakmayı düşündüm. Kendimi fazla iyi hissetmiyordum. Anlarsınız, bu benim ilk olayımdı, kendime hakim olmakta oldukça zorlandım,” dedi.

“Bana göre oldukça iyi idare etmişsin, Proskey.” Getirdiği çantadan koruyucu bir sprey çıkarıp ellerine sıktı. “Morg görevlilerini ara ve bir ambulans çağır. Ceset torbalanmalı ve etiketlenmeli.”

“Emredersiniz. Burada kalmam gerekiyor mu?”

“İlk grup gelene kadar. Sonra raporunu verebilirsin.” Ayakkabılarına da sprey sıkmaya devam ederek, “Evli misin, Proskey?” diye sordu.

“Hayır, efendim. Ama nişanlı sayılırım.”

“Raporunu verdikten sonra git ve nişanlını bul. Gördüklerinin etkisinden kurtulman için sıcak bir vücudun alkolden çok daha yararlı olacağını sanırım. Bina sahibini nerede bulabilirim?”

“Aşağıda A-1’de.”

“Söyle bir yere kaybolmasın. Burada işim biter bitmez ifadesini alacağım.”

İçeri girdi, kapıyı kapattı. Eve, cesedin, sağa sola dağılmış et parçalarının ve üzerleri kanla kaplanmış, küçük ve şirin oyuncakların görüntüsünden midesi rahatsız olacak acemi bir polis değildi. Gördükleri onu çok üzdü ve oyuncak bir ayının kollarına bırakılmış antika silahı gördüğünde yeniden öfkenin tepesine çıktığını hissetti.

“Küçük bir çocuktu.”

Saat sabahın yedisiydi. Eve daha evine gitmemişti. Masasında, bilgisayar raporları arasında bir saatlik bir uykuyla ayakta duruyordu. Lola Starr cinayeti Kod 5’le sınırlandırılmadığı için Uluslararası Suç Aktivitesi Kaynak Merkezi kaynaklarından yararlanabilirdi. Ancak şimdiye kadar USAKM’den hiçbir sonuç çıkmamıştı.

Sahte kahvenin kendisi gibi sahte enerjisiyle, bitkin ve sinirli bir halde Feeney'nin karşısında duruyordu.

“Dallas, o bir profesyoneldi.”

“Kahrolası lisansını sadece üç ay önce almıştı. Yatağında oyuncaklar, mutfağında şekerler vardı.”

Kurbanın acınacak vücudu küçük oyuncaklarla ucuz ve süslü yastıkların üstünde yatarken, eline geçen çocukça, masum şeyleri kafasından bir türlü atamıyordu.

“Lisede ponpon kızların arasında olmalıydı. Bunun yerine süslü elbiseler ve lüks apartman resimleri topluyor ve çirkin oyunlar tezgâhlıyordu. Sence ne yaptığını biliyor muydu?”

“Öleceğini düşündüğünü hiç sanmıyorum,” dedi Feeney. “Seksin ahlaki değerler içindeki yeri hakkında konuşmak ister misin?”

Eve, “Hayır,” dedi elindeki yazılı kâğıtlara bir süre bakarak. “Ama beni çok etkiledi. Daha çocukmuş...”

“Böyle şeylerden etkilenmemeye alışmış olman gerekirdi, Dallas.”

Eve, “Evet, biliyorum,” dedi kendini toparlamaya çalışarak. “Otopsi raporu öğleden önce gelir. Bana göre bulunduktan yirmi dört saat önce öldürülmüş olmalı. Silahı tanımladın mı?”

“SIG iki-on. 1980 yapımı, silahların gerçek Rolls-Royce'u olarak bilinir. Susturuculu. Bu eski tür susturucular sadece iki-üç atışlık ömre sahiptir. Kızın dairesi DeBlass'ınki gibi ses geçirmez olmadığı için katil susturucu kullanmaya mecburdu.”

“Telefon etmedi, çünkü bu sefer çabuk bulunmasını istemiyordu. En azından bir yere kaçana kadar,” dedi yüzünde düşünceli bir ifadeyle üzerinde resmî mühür olan bir kâğıdı eline aldı.

ALTININ İKİSİ

Eve alçak sesle, “Haftada bir,” dedi. “Of Tanrım! Feeney, bu adam bize fazla zaman bırakmıyor.”

“Kızın kayıtlarıyla randevularını inceliyorum. Önceki gece akşam sekizde bir randevusu varmış. Senin tahminlerine göre aradığımız adam o olmalı,” dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle. “John Smith.”

Elleriyle yüzünü ovuşturdu. “İsim tabancadan daha eski.”

“USAKM’den kısa bir süre içinde sonuç alabiliriz umarım.”

“Hâlâ araştırıyorlar,” diye mırıldandı Feeney, duygusal olarak bağlı olduğu USAKM’yi korumaya çalışıyordu.

“Bulabileceklerini hiç sanmıyorum. Bir zaman gezgini ile uğraşıyoruz.”

“Doğru, gerçek bir Jules Verne.”

Eve, “Bu bir yirminci yüzyıl cinayeti,” dedi ellerinin arkasından. “Silahlar, aşırı derecede şiddet, olay yerinde bırakılan mesajlar. Belki de katilimiz bir tarihçi olabilir. Bazı şeylerin değişmesini istemeyen biri.”

“Bir sürü insan bazı şeylerin eskisi gibi kalmasını arzu ediyor, Onun için dünya geri kafalılarla dolu.”

Eve, düşünceli bir şekilde ellerini aşağıya indirdi. “USAKM bu adamın kafasının içindekileri anlamak için bize yardım edemez. Sadece bir başka insanın beyni bu olaya yardımcı olabilir. Bu adam ne yapmaya çalışıyor, Feeney? Ve bunu neden yapıyor?”

“Hayat kadınlarını öldürüyor.”

“Karındaşen Jack zamanından beri fahişeler hep kolay hedef olmuştur. Öyle değil mi? Bütün kontrollere rağmen,

hâlâ müşterilerinin cinayet işlemelerine engel olamıyoruz, oldukça savunmasız bir meslek.”

“Bu eskisi kadar sık olmuyor. Bugün fahişelik öğretmenlik kadar güvenli bir meslek.”

“Hâlâ riski var. Dünyanın en eski mesleği ve en eski suçu. Bazı şeyler değişti. Meselâ insanlar artık eskisi gibi ateşli silahlarla insan öldürmüyor. Hem çok pahalı hem de bulmak zor. Seks de artık eskisi gibi sorun değil. Hem çok ucuz hem de elde edilmesi kolay. Farklı araştırma yöntemlerimiz var ve bir sürü yeni neden de oluştu. Her şey bir yana insanlar hâlâ birbirlerini öldürmeye devam ediyor. Araştırmaya devam et Feeney. Benim konuşmam gereken insanlar var.”

“Senin uykuya ihtiyacın var, çocuk.”

Eve, “Bırak o uyuşsun,” diye mırıldandı öfkeyle. “Bırak o piş uyuşsun.” Artık kurbanın ailesine haber vermenin zamanı gelmişti.

Eve, Roarke’ın şehir merkezindeki ofisine girdiğinde hemen hemen otuz iki saatten beri ayakta idi. Şaşkın ve ağlamaklı anne ve babaya biricik kızlarının ölümünü bildirmek gibi sıkıntılı bir işi halletmiş, ekranındaki bilgilerin hızla gözünün önünden geçişini seyretmişti.

Bina sahibiyle yaptığı görüşme de ayrı bir âlemdi. Adam, olayın ilk şokunu atlatmış olmanın rahatlığıyla bu olayın sebep olacağı kötü söylentilerden ve bunun kiralara yapacağı olumsuz etkilerden söz ederek sızlanıp durmuştu.

İşte, diye düşünüyordu Eve, insanların duyarlılığı bu-
raya kadar.

Gökyüzüne pürüzsüz, parlak, siyah bir mızrak gibi uzanan, yüz elli katlı, elmas gibi parlayan asma yollar ve bağ-

lantılı geçiş tüpleri ile Roarke Şirket Grubu, New York tam umduğu gibi ydi.

Burada Glida-Grill kulübeleri bulamazdınız; renkli ilanları ve ceplerinde güvenliği atlatmalarına yarayacak PC'leriyle sokak satıcılarına da rastlayamazdınız. Burada, sokaktaki otomatik satış makinelerinin alışveriş limiti sınırsızdı, istediğiniz kadar alışveriş yapabiliirdiniz. Biraz heyecansız da olsa, burada her şey daha sakindi.

İçerde, ana lobinin olduğu yerde üç tane Tony's Lokantası, pahalı giysiler satan bir butik, birkaç tane uzmanlık gerektiren ürünler satan dükkân ve sanatsal ağırlıklı oyunlar sergileyen küçük bir tiyatro vardı.

Zemindeki seramik taşlar hemen hemen bir metreka-re büyüklüğündeydi ve ay ışığı gibi parlıyordu. Pırıl pırıl cam asansörlerle insanlar yukarı aşağı çıkıp iniyor, otomatik yürüme bantlarıyla sağa sola rahatça gidebiliyorlardı. Hoparlörlerden gelen sesler insanları gidecekleri yere yönlendiriyor, hangi ofiste kimi nasıl bulacakları konusunda yardımcı oluyordu.

Kendi başlarına gezmeyi tercih edenler için bir düzine hareket eden harita vardı.

Eve yakınındaki bir ekrana doğru yürüdü ve yardım istedi.

“Roarke,” dedi. Ana rehberde numarasının yazılı olması canını sıkmişti.

“Üzgünüm,” dedi bilgisayar, son derece kibar, sakın bir ses tonuyla. Bu ses Eve'i sakinleştireceğine, daha fazla öfkeliendirdi. “Bu bilgiyi açıklamaya yetkim yok efendim.”

Eve “Roarke,” diye tekrar etti ve bu kez kimliğini taraması için bilgisayara doğru tuttu. Bilgisayar bilgileri kontrol

ve mukayese ederken ve muhtemelen aranan kişiye haber verirken, Eve oldukça sinirli görünüyordu.

“Lütfen doğu kanadına doğru devam edin, sizi karşılayacaklar.”

“Pekâlâ.”

Eve, kar beyazı mermer bir koridordan aşağıya doğru indi.

“Teğmen.” Koyu kırmızı bir elbise giymiş, saçları mermer kadar beyaz bir kadın ona gülümsüyordu. “Benimle gelin, lütfen.”

Kadın, kartını makineden geçirdikten sonra avcunu parmak izi kontrolü için siyah bir cama yasladi. Duvar sessizce iki yana açıldı ve özel bir asansör ortaya çıktı.

Eve, kadınla beraber asansöre girdi. Kadın en üst kat komutunu verdiğinde hiç şaşırmamıştı.

Roarke’ı en yukarda olmaktan başka bir şey tatmin edemezdi.

Rehberi yolculuk sırasında sessizce durdu. Parfümünün kokusu şık ayakkabıları ve zarif bir şekilde taranmış saçlarıyla uyum içindeydi. Eve, fazla bir çaba göstermeden kendine özen gösteren kadınlara hayranlık duyardı.

Eve böylesine muhteşem ve sessiz bir güzellik karşısında, bir yandan kenarı yırtık deri ceketini çekiştiriyor, bir yandan da iyi bir kuaföre para ayırma zamanı geldiğini düşünüyordu.

Böylesine dünyasal bir konuda karar veremeden asansörün kapıları sessizce küçük bir ev büyüklüğündeki, beyaz halı kaplı bir salona doğru açıldı. Etraf bol yeşillikli ficus, palmiye ağacı gibi gerçek bitkilerle doluydu. Pembe ve mor karanfillerle donanmış bir köşeden muhteşem bir koku geliyordu.

Bu bitkilerin oluşturduğu küçük bahçe leylak rengi kanepelerin, parlak cilalı masaların ve çeşitli renklerde şapkaları gerçek pirinçten yapılmış lambaların yer aldığı bir bekleme odasının etrafını çevirmişti.

Camlı bir bölmeye doğru yönlendirildi. Bütün Manhattan ayaklarının altındaydı. Manzara muhteşemdi. Eve'in Mozart olduğunu bilmediği bir tür müzik, gizli hoparlörlerden odanın içine akıyordu. Eve müzikle onuncu yaş gününde tanışmıştı.

Koyu kırmızı elbiseli kadın durdu, yüzünde nazik bir gülümseme ile gizli mikrofona doğru konuştu. "Teğmen Dallas, efendim."

"İçeri alın, Caro. Teşekkür ederim."

Caro avuç iini yine siyah pürüzsüz yüzeye bastırdı. "İçeri buyrun, Teğmen," diyerek nezaketle içeri davet etti.

Eve, "Teşekkürler," dedi ve merakla kadının yedi sekiz santim yüksekliğindeki topukların üzerinde nasıl byleşine bir zarafetle yürüyebildiğini düşünerek, uzaklaşmasını seyretti. Roarke'ın ofisine girdi.

Yanılmamıştı, burası da New York'taki şirket merkezinin geri kalan kısmı gibi son derece etkileyiciydi. New York'un üç boyutlu muhteşem manzarası, yüksek tavandaki ince spot ışıklar, tapaz sarısı ve zümrüt yeşili renklerin harmanlamasıyla seçilmiş pahalı mobilyalara rağmen, hakim olan unsur büyük abanoz ağacından yapılmış masanın arkasındaki adamdı.

Roarke gülümseyerek, masadan kalkıp ona doğru yürüdüğünde, Eve, bu adamı bu kadar çekici yapan şeyin ne olduğunu düşünüyordu.

"Teğmen, Dallas," dedi, hafif ve büyüleyici İrlanda aksanı ile. "Sizi görmek büyük bir zevk, her zamanki gibi."

“Geliş nedenimi bilerseniz, böyle düşünmeyebilirsiniz.”

“Niye şöyle geçip, başlamıyorsunuz. Bir çaresini düşünürüz. Kahve almaz mıydınız?”

Genç kız, “Beni kandırmaya çalışma, Roarke,” dedi ve biraz daha yaklaştı. Merakını tatmin etmek için olduğu yerden etrafa bir göz atı. Bir helikopter pisti kadar büyük bir odaydı ve beş yıldızlı bir otel odasında bulunabilecek bütün konfora sahipti. Şu anda kapalı olan bir duvar ekranı, otomatik servis yapan bir bar, kulaklık ve video donanımlı, ayak koyma yeri olan bir istirahat koltuğu, bu konforun sadece bir parçasıydı. En ileri teknoloji ürünü standart ofis ekipmanları ve sol tarafta içinde jakuzi ve kurulama tertibatı olan bir banyo bulunmaktaydı.

Roarke, yüzünde kayıtsız bir ifadeyle, onun odada dolaşmasını ve sakın gözlerle her şeyi dikkatle incelemesini seyrediyordu.

“Bir tur yapmak ister misin Eve?”

“Bu kadar... açık bir odada nasıl çalışabiliyorsun?” Elleri ile etrafı çevreleyen camları işaret ederek.

“Kapalı yerleri sevmem. Oturacak mısın, yoksa dolaşmaya devam mı edeceksin?”

“Ayakta durmak istiyorum. Bazı sorulara cevap vermeni istiyorum. Bu arada bir avukat bulundurma hakkını da hatırlatmak isterim.”

“Beni tevkif mi edeceksin?”

“Şu anda değil.”

“O halde avukat meselesini o zaman düşünürüz. Sor bakalım.”

Eve, gözlerini adamın gözlerinden ayırmamış olmasına rağmen ellerinin nerede olduğunu biliyordu. Her zamanki

gibi pantolonunun ceplerindeydi. Eller insanların kişiliklerini ele verirdi.

“Önceki gece saat sekizle on arası nerede olduğunu hatırlıyor musun?”

“Zannederim, saat sekizi biraz geçene kadar buradaydım.” Sakin bir şekilde masanın üzerindeki not defterine uzandı. “Saat 8:17’de ekranımı kapattım, binayı terk edip arabamla eve gittim.”

“Arabayı sen mi kullandın yoksa şoförün mü?”

“Ben kullandım. Burada sürekli bir araba bulundururum. İnsanları kendi keyfim için bekletmekten hiç hoşlanmam.”

“Ne kadar demokratsın,” dedi ve son derecede uygunsuz, diye düşündü. Tanrı biliyor ya bir tanığı olmasını içten arzuluyordu. “Daha sonra.”

“Kendime bir konyak koydum, banyo yaptım, geç vakit olmasına rağmen bir dostumla akşam yemeği yedim.”

“Saat kaçta ve kiminle?”

“Oraya vardığımda zannederim saat ondu. Madeline Montmart’ın evinde.”

Eve’in kafasında badem gözlü, ıslak dudaklı, kıvrırcık saçlı sarışının hayali canlandı. “Artist Madeline Montmart mı?”

“Evet. Yardımı olabilir mi bilmiyorum ama biraz tartıştık.”

Eve kinayeyi görmezden gelerek, “Saat sekiz on yedi ile on arasında yaptıklarınıza tanıklık edecek kimse yok o zaman?”

“Yanımda çalışanlardan biri dikkat etmiş olabilir, ama onların tanıklığı ne kadar geçerli olur bilmiyorum. İyi para ödüyorum ve ben ne söylersem onu tekrar edeceklerdir.” Durdu ve merakla sordu: “Yeni bir cinayet mi yoksa?”

“Lola Starr, lisanslı kiralık eş, birazdan basına bazı bilgiler verilecek.”

“Ve bazı bilgiler verilmeyecek.”

“Bir susturucun var mı, Roarke?”

Yüzündeki ifade değişmedi. “Birkaç tane. Çok yorgun görünüyorsun. Bütün gece uyumadın değil mi, Eve?”

“İşimin gereği, 1980 İsviçre yapımı bir SIG iki-on’un var mı?”

“Altı hafta önce bir tane aldım. Otur lütfen.”

“Lola Starr’ı tanıyor muydun?” Eve çantasına uzandı ve Lola’nın dairesinden aldığı, melek yüzü ve arsız bakışlı bir fotoğrafını uzattı.

Resim masasının üzerine bırakılırken, Roarke bakışlarını ona doğru çevirdi. Bu kez şefkat dolu bir ses tonuyla, “Lisans alacak yaşa gelmemiş henüz,” dedi.

“Dört ay önce on sekiz yaşına bastı. Doğum gününde başvurmuş.”

“Fikrini değiştirmek için hiç vakti yokmuş, değil mi?” Gözleri Eve’inkilerle buluştu. Evet çok üzücüydü. “Onu tanımıyorum. Fahişeler ve çocuklarla işim olmaz.” Fotoğrafı aldı ve Eve’e geri verdi. “Otur.”

“Şimdiye kadar...”

“Sana otur dedim.” Omuzlarından tuttu ve sandalyeye doğru itti. Yere düşen çantasından Lola’nın hiç de hoş olmayan diğer fotoğrafları döküldü.

Eve, istese ondan önce eğilip, fotoğrafları alabilirdi. Ama yapmadı. Belki de adamın fotoğrafları görmesini istiyordu.

Roarke eğilip Lola’nın olay yerinde çekilmiş fotoğraflarından birini aldı. Yavaşça “Ulu Tanrım,” dedi. “Benim böyle bir şey yapabileceğime gerçekten inanıyor musun?”

“Benim inanıp inanmamam bir şey ifade etmez. Soruşturma–” Roarke’ın gözlerindeki ifade sözünü bitirmesine izin vermedi.

Genç adam, “Benim böyle bir şey yapabileceğime gerçekten inanıyor musun?” diye sert bir ses tonuyla sorusunu tekrarladı.

“Hayır, fakat yapmak zorunda olduğum bir iş var.”

“Berbat bir iş.”

Eve resimleri geri aldı ve yerine koydu. “Zaman zaman.”

“Böyle bir şeye baktıktan sonra o gece nasıl uyuyabiliyorsun?”

Birden irkildi. Hemen kendisini toparlamasına rağmen, Roarke bunu fark etti ve söylediğine pişman oldu.

“Bu işi yapan piçi yakalayacağımdan emin olduğum için. Yolumdan çekil.”

Roarke olduğu yerde kaldı ve uzanıp genç kızın kolunu tuttu. “Benim pozisyonumda bir insan, diğer insanlar hakkında çabuk ve doğru kararlar verebilir. Seni hiç iyi görmüyorum.”

“Sana yolumdan çekil dedim.”

Beraber ayağa kalktılar, Roarke kolunu bırakmadığı için hâlâ Eve’in gitmesine engel oluyordu. “Tekrar yapacak,” dedi Roarke, alçak sesle. “Ne zaman, nasıl ve kim tarafından olacağını bilmemek seni yiyip bitiriyor.”

“Beni analiz etmeyi bırak. Merkezde bu iş için para alan, bir bölüm dolusu psikolog var.”

“Neden hiçbirine gitmedin şimdiye kadar? Muayene olmamak için elinden geleni yaptığını biliyorum.”

Eve çok sinirlenmişti.

Roarke keyifsizce gülümsedi.

“Tanıdıklarım vardır, Teğmen. Sharon’ın öldürüldüğü gece birini silahla öldürdüğün için formalite icabı da olsa muayeneye girmen gerekiyordu.”

Genç kız, “Benim işime karışma,” dedi öfkeyle “Dostlarının canı cehenneme.”

“Neden korkuyorsun? Kafanın ya da kalbinin içine girip neler olup bittiğine baktıkları zaman ne bulacaklarından korkuyorsun?”

Eve, “Hiçbir şeyden korkmuyorum,” dedi ve kolunu sertçe çekip kurtardı, ama Roarke elini yanağında gezdirdiyordu. Bunu öylesine umulmadık bir incelikle yapıyordu ki, Eve bacaklarının titrediğini hissetti.

“Sana yardım etmeme izin ver.”

“Ben—” Bu sefer de kendisinden bir şeyler, fotoğraflar gibi ortalığa dökülmek üzereydi, ama refleksleri sayesinde kendine hakim olmayı becerebildi. “Ben üstesinden gelirim.” Döndü, “Eşyalarınızı yarın sabah saat dokuzdan sonra istediğiniz zaman aldırabilirsiniz.”

“Eve.”

Eve, gözlerini kapıdan ayırmaksızın yürümeye devam etti. “Ne var?”

“Seni bu gece görmek istiyorum.”

“Olmaz.”

Roarke peşinden koşup ona sarılmak istiyordu, ama olduğu yerde kaldı. “Sana soruşturmanda yardım edebilirim.”

Eve durdu, yavaşça geri döndü. Roarke eğer cinsel açıdan bir hayal kırıklığı yaşıyor olmasaydı, genç kızın gözlerindeki şüphe ve alaycı ifadeye kahkahalarla gülebilirdi.

“Sharon’ın tanıdığı bazı insanları tanıyorum.”

Konuştukça Eve’in gözlerindeki alaycı ifade yerini ilgiye bırakıyordu. Fakat hâlâ kuşkuluydu. “O resimlerdeki

kızla, Sharon arasında bir ilişki olup olmadığını öğrenmek istediğini anlamak için çok zeki olmaya gerek yok. Belki bu konuda yardımcı olabilirim.”

Eve, “Bir şüpheliden gelecek bilgi soruşturmalarda fazla önem taşımaz, ama...” dedi Roarke’ın konuşmasına izin vermeden, “beni arayabilirsin.”

Roarke gülümsüyordu. “Seni yatakta çıplak görmeyi istemek çok garip bir şey mi acaba? Seni ararım, Teğmen.” Masasına geri döndü. “Bu arada, biraz uyumaya çalış.”

Eve, kapıyı arkasından kapattıktan sonra, Roarke’ın gözlerindeki gülümseme kayboldu. Uzun bir süre sessizce orada oturdu. Cebinde taşıdığı düğmeyle oynayarak, özel, güvenli hattından bir yeri aradı.

Bu görüşmenin kayıtlarda yer almasını istemiyordu.

YEDİ

Eve, Charles Monroe'nun kapısındaki gözetleme deliğine uzanıp kendini tanıtmaya hazırlanıyordu ki kapı açıldı. Siyah takım elbisesi, omuzlarına baştan savma bir şekilde attığı kaşmir pelerini ve ipek mendili ile Charles kapıda belirdi.

“Teğmen Dallas, sizi tekrar görmek ne büyük bir zevk.” Bakışları –Eve’in hak etmediğini düşündüğü bir düzeyde– iltifat doluydu. “Ve ne kadar üzgünüm ki çıkmak zorundayım.”

“Fazla zamanınızı almayacağım,” dedi ve ilerledi. “Sadece birkaç basit soru Bay Monroe, ya burada gayri resmî olarak ya da merkezde avukatınızla beraber.”

Charles biçimli kaşlarını çatı. “Bu konuyu daha evvel çözdüğümüzü zannediyordum. Pekâlâ teğmen, sorun bakalım.” Kapıyı kapattı. “Gayri resmî olarak.”

“Evvelki gece saat sekiz ila on bir arası nerelerdeydiniz?”

“Evvelki gece mi?” Cebinden bir elektronik ajanda çıkardı, birkaç tuşa dokundu. “Ah, Evet. Saat sekizde Büyük Tiyatro’da bir oyun için, yedi otuzda bir müşteriyi evinden aldım. Ibsen’in oldukça kasvetli bir oyununun ikinci

sahnelenişiydi, sanırım. Ortalarda, üçüncü sırada bir yerde oturduk. Oyun saat on bir gibi sona erdi. Daha sonra beraberce bir şeyler yedik ve yanılmıyorsam sabah saat üçe kadar beraberdik.”

Gülümseyerek elektronik ajandasını yerine koyarken, “Bu beni kurtarır mı?” diye sordu.

“Eğer müşteriniz doğrularsa...”

Charles’ın yüzündeki gülümseme kayboldu. “Teğmen, beni öldüreceksiniz.”

Eve, “Birisi meslektaşlarınızı öldürüyor,” dedi ve sordu. “İsim ve numara, Bay Monroe?” Eve, gerekli bilgileri aldıktan sonra, “Lola Starr’ı tanıyor musunuz?” diye sordu.

“Lola, Lola Starr... duyduğumu hiç sanmıyorum.” Tekrar ajandasını çıkardı adres bölümündeki bilgileri taradı. “Kesinlikle hayır. Neden?”

“Nedenini sabah haberlerinde duyarsınız,” dedi Eve, kapıyı açarken. “Şimdiye kadar sadece kadınlardı, Bay Monroe, ama sizin yerinizde olsam yeni müşteri alırken daha dikkatli olurum.”

Eve şiddetli bir baş ağrısıyla asansöre doğru yürüdü. Elinde olmadan, kırmızı güvenlik lambasının yanıp sönmekte olduğu, Sharon DeBlass’ın dairesinin kapısına doğru baktı.

‘Uykuya ihtiyacım var,’ diye söylendi kendi kendine. Eve gidip bir süre için kafasındaki her şeyi boşaltması gerektiğini düşünürken, kapıdaki mühürü açmak için kimlik bilgilerini tuşluyordu.

Etraf boş ve sessizdi. Olması gereken de buydu, ama her nedense bir şeylerin kendisine ilham vereceğini ümit etmişti. Ancak sadece şakaklarında bir zonklama vardı. Aldırmadı, yatak odasına doğru gitti.

Basının ya da cinayet mahallini görmek isteyen meraklıların girmesine engel olmak için pencereler de mühürlenmişti. Işıkların yanması için komut verdi ve yatak, kaybolmakta olan gölgelerin içinden ortaya çıktı.

Çarşaf lar incelenmek üzere adli tıpçılar tarafından alınmıştı. Vücut salgıları, saç ve deri analizleri tamamlanmış, kayda bile girmişti. Sallanan yatağın ortasında, saten çarşaf lar dan sızan kanın yol açtığı büyük bir leke vardı.

Yatağın başı da kandan yeterince nasibini almıştı. Eve, kimse bunu temizlemekle uğraşmaz, diye düşünüyordu.

Masaya baktı. Feeney hard disk i ve CD'leri gerektiği gibi inceleyebilmek için Sharon De Blass'ın masa üstü bilgisayarını merkeze götürmüştü. Oda aranmış ve teknisyenler tarafından taranmıştı. Yapılacak hiçbir şey yoktu.

Buna rağmen Eve kadının dolabına gitti, çekmeceleri sırasıyla elden geçirdi. Zenginliğin simgesi ipekliler, dantel, kaşmir ve saten giysiler. Bu eşyalara kim sahip çıkacaktı acaba?

Muhtemelen annesi. Peki ama kadın bugüne kadar neden gelip kızının eşyalarına sahip çıkmamıştı?

Düşünülmesi gereken bir şey.

Tekrar dolabı açtı. Etekler, elbiseler, son moda pelerinler, kaftanlar, ceketler ve bluzlar hepsinin ceplerini ve astarlarını bir kez daha kontrol etti. Sıra akrilik kutular içinde düzgün bir şekilde muhafaza edilen ayakkabılara geldi.

Kadının sadece iki ayağı vardı, nasıl oluyor da altmış çift ayakkabısı oluyor, diye can sıkıntısıyla düşündü. Bir şeyler bulabilmek umuduyla botların içlerine, ayakkabıların parmak uçlarına parmaklarını soktu.

Zavallı Lola, diye düşündü. Ufacık dolabında sadece iki çift komik görünümlü topuklu ayakkabısı, bir çift spor ayakkabısı ve bir çift sandaleti vardı.

Sharon kibirli bir kişiliğe sahip olmasına rağmen son derece düzenliydi. Ayakkabıları raflara itina ile istiflenmişti...

Bir gariplik var, diye düşündü Eve, tüyleri ürpererek geriye çekildi. Dolap bir oda büyüklüğündeydi ve ilk gördüğünde tıklım tıklım doluydu. En ufak boşluktan özenle yararlanılmaya çalışılmıştı. Oysa şimdi, raflarda büyük bir boşluk vardı. Ayakkabılar sekiz rafın sadece altısını işgal ediyorlardı.

Ama Eve burayı ilk gördüğünde ya da teslim ettiğinde böyle değildi. Renklerine ve modellerine göre sıralanmışlardı. On ikilik sıralar halinde dört sıraya istif edilmiş olduklarını çok iyi hatırlıyordu.

Küçük bir hata diye, gülümsedi, ama bir hata yapan bir kez daha yapabilir.

“Tekrar eder misin, Teğmen.”

“Ayakkabı kutularını yanlış yerleştirdi, Kumandan.” Aracının ısıtıcısı ayaklarına ılık bir rüzgâr üflerken titreyerek trafikle mücadele ediyordu. Beşinci Cadde’ye doğru alçaktan seyretmekte olan bir turist gemisinden hesaplı alışveriş hakkında tavsiyelerde bulunan rehberin sesi geliyordu. Gün içinde çalışma müsaadesi olan bazı yol işçileri, Altıncı ve Yetmiş Sekizinci Caddelerin girişinde tünel kazmaktaydılar. Eve bütün bu gürültülerin üstünde bir ses tonuyla “Olay yerine ait diskleri bir kez daha inceleyebilirsiniz. Dolabın nasıl düzenlendiğini çok iyi anımsıyorum. Bir insanın bu kadar fazla giysisi olması ve bu kadar düzgün muhafaza edebilmesi beni çok etkilemişti. Geri döndü.”

“Cinayet yerine geri mi döndü?” dedi Whitney kuru bir ses tonuyla.

“Katiller cinayet yerine daima geri dönerler. Klişelerin her zaman bir temeli vardır.” Sakin bir yer bulabilme ümidiyle batı yönünde bir caddeyi geçti ve kendini küçük, külüstür bir otobüsün arkasında buldu. Çok öfkelenmişti. New York’ta kimse evinde oturmaz mıydı? “Aksi takdirde klişe olamazlardı,” diye bitirdi sözünü. Aracını otomatiğe ayarladı, böylelikle ellerini ceplerine sokup biraz olsun ısıtabilirdi. “Başka şeyler de var. Mücevherlerini bölmeli bir çekmecede muhafaza ediyordu. Yüzükler bir bölümde, bilezikler diğerinde gibi. İkinci sefer baktığımda her şey karmakarışıktı.”

“Adli tıpçılar...”

“Onlardan sonra da oraya gitmiştim efendim. İkinci kez oraya döndüğünden eminim.” Eve, Whitney’nin ne kadar temkinli bir adam olduğunu biliyordu. Yöneticiler hep öyle değil miydi zaten! “Güvenlikten geçti ve içeri girdi. Bir şey arıyordu. Unuttuğu bir şeyi. Veya kadında kalmış bir şeyi. Bizim fark edemediğimiz bir şey.”

“Adli tıpçıların tekrar bir tarama yapmasını ister misin?”

“Evet efendim. Feeney’den Sharon’ın dosyalarını bir kez daha incelemesini de isterim. Orada bir şeyler vardı ve o kadar önemliydi ki, ikinci kez oraya dönme riskini göze aldı.”

“Şef bundan hoşlanmayacak ama gerekli talimatları vereceğim.” Güvenli telefondan konuştuklarını hatırladıktan sonra, “Şefin canı cehenneme,” dedi. “İyi iş becerdin, Dallas.”

“Teşekk–” Whitney daha sözünü bitirmeden görüşme sona ermişti bile.

Eve, altının ikisi, diye düşündü ve aracında olmanın rahatlığıyla soğuktan öte bir nedenle titredi. Hayatı onun ellerinde olan dört insan daha vardı.

Aracı garaja çektikten sonra, ertesini gün teknisyeni aramaya yemin etti. Eğer yanılmıyorsa, ısıtıcıdaki saçmalayan bir çipin tespit edilmesi için aracın bir hafta yatması demekti. Yeni bir araç için başvurmayı ve formalitelerini tamamlamayı aklının ucundan bile geçirmiyordu.

Bütün sıkıntılara rağmen, Eve, bu arabaya alışmıştı. Sadece üniformalı polisler hem yerde hem havada kullanılabilen araçlara sahip olabilirlerdi. Dedektifler klstrlerle idare etmek zorundaydı.

Ya toplu taşıma araçlarından yararlanacaktı, ya da garajdan bir araç kapıp, bürokratik işlemleri sonra halledecekti.

Hem yaşayacağı zorlukları düşünüyor, hem de Gorham binasının güvenlik disklerini bir kez daha incelemesini Feeney’ye söylemeyi kendine hatırlatıyordu. Asansöre bindi. Dairesinin kapısını açar açmaz silahına sarıldı.

Dairede tarif edilemez bir sessizlik vardı. Hemen yalnız olmadığını anladı. Elinde silahı, gözleriyle soldan sağa etrafı taramaya başladı.

Odanın loş ışığında sessizlik hüküm sürüyordu. Kaslarının gerilmesine ve silahı tutan parmağının neredeyse harekete geçmesine sebep olacak bir hareket fark etti.

“Mkemmekle refleksleriniz var, Teğmen,” dedi Roarke oturmakta olduğu sandalyeden kalkarken. “Son derece mkemmekle.” Yanındaki lambaya dokundu. “Umarım o silahla beni vurmaya düşünmüyorsunuz.”

Dşnebilirdi. Ona iyi bir titreşim verebilirdi. O zaman bakalım hâlâ bu kendini beğenmiş tavrını sürdürebilir miydi? Ancak basit bir intikam için bir sürü evrak düzenlemeye ve uğraşmaya hiç değmezdi.

“Burada ne arıyorsun?”

“Seni bekliyorum.” Ellerini kaldırdığında gözleri birbirine kilitlenmişti. “Silahsızım. İnanmıyorsan gelip kendin kontrol edebilirsin.”

Eve yavaşça ve isteksizce silahını yerine koydu. “Seni B ve E’den içeri atmak istediğimde, daha ben evrakları tamamlamadan seni serbest bıraktıracak bir yığın avukatın olduğunu biliyorum. Ama söyle bana seni neden birkaç saat için içeri atmayayım.”

“Faydası olmayacağı için ve sen çok yorgun görüldüğün için. Neden oturmuyorsun, Eve?”

“Sana buraya nasıl girdiğini sormayacağım.” Eve sinirden titrediğini hissetti ve adamın zarif bileklerini kelepçelemekten nasıl büyük bir zevk alabileceğini düşündü. “Binanın sahibi sensin, bu her şeyi açıklar.”

“Sende en fazla hayranlık duyduğum şey, bilinen şeylerle fazla zaman harcamaman.”

“Benim sorum: Neden?”

Roarke, “Ofisimden ayrıldıktan sonra hem kişisel hem de mesleki nedenlerle seni düşünmekte olduğumu fark ettim,” dedi gülümseyerek, sonra cana yakın bir şekilde, “Yemek yedin mi?” diye sordu.

“Neden?” diye sorusunu tekrarladı, Eve.

Roarke, ona doğru yaklaştı. “Mesleki olarak, ilgi duyacağın birkaç telefon görüşmesi yaptım. Kişisel olarak...” Elini yüzüne doğru kaldırdı, parmaklarıyla hafifçe Eve’in çenesini okşarken, “Gözlerindeki yorgunluk dikkatimi çekti ve seni beslemek gibi bir mecburiyet hissettim,” dedi.

Eve davranışının huysuz bir çocuğunkinden farksız olduğunu bile bile çenesini sert bir hareketle adamın parmaklarının arasından çekti.

“Ne gibi telefon görüşmeleri?”

Genç adam gülümsemeye devam etti ve tele-link'e doğru ilerledi. "Kullanabilir miyim?" dedi ve istediği numarayı tuşlamaya başladı. "Ben Roarke. Yemeği yukarı gönderebilirsiniz." Bağlantıyı kesti ve Eve'e döndü. "Spagettiye itiraz etmezsin umarım."

"Hayır. Ama yönetilmekten hoşlanmam."

Roarke, "İşte sende hoşuma giden bir başka şey de bu," dedi. Onun oturmayacağını bildiği için kendisi oturdu, tabakasını çıkardı. "Sıcak bir yemekten sonra gevşemek çok daha kolaydır. Sen yeteri kadar gevşeyemiyorsun, Eve."

"Ne yapıp, ne yapmadığımı bilecek kadar yakından tanımıyorsun beni. Üstelik burada sigara içebileceğini söylemedim."

Roarke, sigarasını yaktı, zayıf, hoş kokulu dumanın arkasından ona bakıyordu. "Beni evine habersiz girdiğim için tevkif etmedin, sigara içtiğim için de tevkif etmezsin. Bir şişe şarap getirdim. Biraz nefes alsın diye mutfakta tezgâhın üzerinde bıraktım. Biraz ister misin?"

"Benim istedi—" sözünü yarıda kesti, aniden kafasında bir şimşek çaktı ve öfkeyle daha önce nasıl aklına gelmediğini düşündü. Bir adımda bilgisayarının başındaydı, giriş istedi.

Bu Roarke'ın canını sıkıyordu. "Eğer dosyalarını kurcalamayı amaçlasaydım, senin gelmeni beklemezdim herhalde."

"Hiç sanmam. Tam senin yapabileceğin bir—" Güvenliğine dokunulmamış olduğunu gördü. Hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı hissetmeliydi bilemiyordu. Ekranın yanındaki küçük paket dikkatini çekti. "Bu nedir?"

Roarke, "Hiç fikrim yok," dedi ve sigarasından bir nefes daha aldı. "Geldiğimde kapının önünde duruyordu. Aldım ve oraya koydum."

Eve kutunun biçimi, ağırlığı ve ölçülerinden, içinde ne olduğunu anlamıştı. diski çalıştırdığında Lola Starr'ın öldürülüşünü seyredecekti.

Eve'in bakışlarındaki değişiklik üzerine Roarke oturduğu yerden kalktı ve nazik bir ses tonuyla, "Neler oluyor, Eve?" dedi.

"Polis işi, özür dilerim," dedi, sonra banyoya doğru yürüdü, içeri girdi ve kapıyı kapattı.

Suratını buruşturma sırası Roarke'taydı. Mutfığa girdi, bardakları buldu ve kendisine biraz şarap koydu. Çok sade bir yaşam tarzı, diye düşündü. Geçmişi ya da ailesiyle ilgili hiçbir ipucu yoktu. Onun hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için, o gelmeden yatak odasına girmeyi düşünmüştü, ama kendine hakim olmayı başarmıştı.

Bunun nedeni ona duyduğu saygıdan çok, kendisine meydan okuyan kadının eşyaları tarafından değil, kendisi tarafından bilgilendirilme arzusuydu. O burada yaşamıyor, diye düşündü. Sadece burada uyuyor, yiyor ve içiyor. Kendini işine adanmış, orada yaşıyor.

Şaraptan bir yudum aldı. Tadı hoşuna gitti. Sigarasını söndürüp iki bardakla oturma odasına döndü. Eve Dallas bilmecesini çözmek, ilginç olmaktan öte bir duyguydu.

Eve, aşağı yukarı yirmi dakika sonra odaya döndüğünde, beyaz ceketli bir garson pencerenin yanına konmuş bir masada, tabakları hazırlamayı bitirmek üzereydi. Koku muhteşem olsa da, Eve'in hiç iştahı yoktu. Baş ağrısı yine azmıştı ve ilaç almayı unutmuştu.

Roarke bir şeyler mırıldanarak garsonu gönderdi, kapı kapanıp Eve ile tekrar yalnız kalana dek hiçbir şey konuşmadı.

"Özür dilerim."

"Ne için?"

“Senin canını ne sıkıyorsa.” Bir kızgınlık anı hariç, Eve odaya girdiğinden beri çok soluktu. Şimdi ise yüzünde hiç renk yoktu. Roarke ona doğru yürümeye başladığında, bir kez daha sertçe kafasını salladı.

“Çekil git, Roarke.”

“Çekip gitmek kolay, çok kolay.” Nazikçe onu kollarıyla sardığında genç kızın irkildiğini hissetti. “Kendine bir dakika ver,” dedi, inandırıcı ve sakin bir ses tonuyla, “Kendin için bir dakika bile ayıramayacak kadar mı önemli?”

Eve tekrar başını salladı, ancak bu seferki davranışı çok bunalmış olduğunun göstergesiydi. Roarke bundan istifade ederek, onu daha fazla kendine doğru çekti. “Bana anlata-maz mısın?”

“Hayır.”

“O zaman başka biri var.”

“Hiç kimse yok.” Yanlış anlaşılacağını düşünerek ilave etti, geriye çekilirken. “Onu demek istemedim.”

Roarke, “Anlıyorum,” dedi yüzünde acı bir gülümse-meyle. “İkimiz için de bir süre için başka biri olmayacak.”

Eve’in geriye doğru çekilmesi kaçma anlamında değildi, “Kendine fazla güveniyorsun, Roarke.”

“Yanılıyorsun Teğmen, yanılıyorsun. Seninle uğraşmam gerekecek. Hem de bir hayli fazla... Yemeğin soğuyor.”

Eve’in tartışmayı sürdürmeye ve mücadele etmeye hali yoktu. Yerine oturdu ve çatalını eline aldı. “Sharon DeBlass’ın dairesine geçen hafta hiç gittin mi?”

“Hayır, neden gidecekmişim?”

Onu dikkatlice inceleyerek “Neden biri gider sence?” diye sordu.

Roarke bir dakika düşündü, sonra sorunun bilimsel bir yönü olmadığını düşündü. “Olayı yeniden yaşamak için.”

Sonra devam etti. “Geride kendisini ele verecek bir şey bırakmadığından emin olmak için.”

“Ve sen binanın sahibi olarak, buraya girdiğin gibi oraya da kolaylıkla girebilirdin.”

Eve, Roarke’ın dudaklarının gerildiğini gördü ve canının sıkılmakta olduğunu hissetti. Bu hep aynı şeylere cevap vermek zorunda kalan bir insanın kızgınlığını gösteriyordu. Ufak bir şeydi ama onun masumiyetini gösteren bir işaretti. “Evet, girmekte zorlanacağımı sanmam. Ama şifreyi bilmem işimi kolaylaştırır ve içeri rahatlıkla girmemi sağlardı.”

Hayır, diye düşündü, Eve. Ama şifre onun polis güvenliğini geçmesini sağlayamazdı. Onun için daha farklı bir uzmanlık gerekirdi.

“Zannederim yetkililerin dışında birinin cinayetten sonra oraya gitmiş olabileceğini düşünüyorsun?”

“Öyle de yorumlanabilir,” diye cevapladı. “Sizin güvenlik işlerinizle kim ilgileniyor, Roarke.”

“İşimde ve evimde Lorimar’ı kullanıyorum.” Kadehini kaldırdı. “Şirket benim olduğu için, oldukça pratik.”

“Tahmin ederim. Senin de güvenlik sistemleri hakkında bir bilgin olduğunu sanıyorum.”

“Güvenlik, uzun zamandır ilgi duyduğum bir konu diyebiliriz. Firmayı onun için aldım.” Bir miktar makarnayı çatalına doladı ve Eve’in dudaklarına uzattı. Uzattığı lokmanın kabul edilmesi onu çok sevindirdi. “Eve, yüzündeki o mutsuz ifadeyi silmek, senin geçen akşamki gibi coşkuyla yemek yediğini görebilmek için ne istiyorsan onu itiraf etmeye hazırım. Ama bilmeni isterim ki suçlarım arasında cinayet yer almıyor.”

Eve tabağına baktı ve yemeğe başladı. Mutsuz olduğunu anlamasından rahatsız olmuştu. “Seninle uğraşmam gerekcek, dediğin zaman neyi kastettin?”

“Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünüyorsun, olasılıkları, tuhaflıkları ayrı ayrı değerlendiriyorsun. Hislerinle hareket etmiyorsun. Yine de doğru zamanlamayla senin ayartılabileceğini düşünüyorum. Ama bunun hiç de kolay olmayacağını biliyorum.”

“Yapmak istediğin bu mu, Roarke? Beni ayartmak mı?”

“Seni ayartacağım. Ama bu akşam değil. Bunun ötesinde seni sen yapanın ne olduğunu keşfetmek istiyorum. Sana ihtiyacın olan konularda yardım etmek istiyorum. Şu anda istediğin bu katili yakalamak. Kendini suçluyorsun,” dedi ve ilave etti. “Bu çok aptalca ve can sıkıcı.”

“Kendimi suçlamıyorum.”

“Aynaya bak,” dedi Roarke, sakın bir tavırla.

“Yapabileceğim hiçbir şey yoktu,” diye patladı Eve. “Durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, hiçbirini durduramazdım.”

“Durdurabilmen mi gerekiyordu?”

“Yapmam gereken o.”

Roarke başını salladı. “Nasıl?”

Genç kız masayı iterek ayağa kalktı. “Aklımı kullanarak, zamanında hareket ederek, işimi yaparak.”

Roarke ellerini masanın üzerinde birbirine kenetledi, daha fazlası var, diye düşündü, umduğundan daha fazlası. “Şimdi yaptığın bu değil mi?”

Hayaller birbiri ardına Eve’in beyninin içinde şekillenmeye başlamıştı. Bütün ölümler ve kan. “Onlar öldü,” dedi. “Ölmelerine engel olmak için yapabileceğim bir şeyler olmalıydı.”

“Bir cinayeti önlemek için katilin kafasının içinde olman gerek. Bunu kim başarabilir?”

“Ben yapabilirim,” diye cevapladı hiddetle Eve. Doğruyu söylüyordu. Başarısız olmak dışında her şeyi yapabiliirdi. “Hizmet ve korumak – bunlar sadece birer kelime değil aynı zamanda, verilmiş bir sözdü. Eğer sözümü tutamıyorsa ben ne işe yararım. Hiç birini koruyamadım. Onlara ancak öldükten sonra hizmet edebiliyorum. Kahretsin, o daha bir bebektir, küçük bir bebek ve o adam onu parçalara ayırdı. Zamanında yetişemedim, zamanında yetişemedim, ama yetişebilmeliydim.”

Nefes nefese kalmıştı, bir elini ağzına götürerek koltuğa oturdu. “Tanrım,” söyleyebildiği tek şey buydu. “Tanrım. Tanrım.”

Roarke ona doğru yaklaştı ve sıkıca kollarından tuttu. “Eğer benimle konuşamıyorsan ya da konuşmak istemiyorsan, bir başkası ile muhakkak konuşmalısın. Bunu biliyorsun değil mi?”

“Ben hallederim, ben–” Roarke onu sarsmaya başladığında kelimeler boğazında düğümleniyordu.

“Sana neler oluyor? Anlatırsan kimin umurunda olacağını zannediyorsun? Bir an için bırak kendini.”

“Bilmiyorum.” Belki korkuydu, diye düşündü. Kendini çok derin düşünmeye zorlarsa, hayatını, rozetini ve silahını bir daha elinde tutabilir miydi, bilmiyordu.

“Onu görüyorum,” dedi, Eve derin bir nefes alarak. “Ne zaman gözlerimi kapasam ya da nelerin yapılması gerektiği konusunda konsantre olmaya çalışsam onu görüyorum.”

“Anlat bana.”

Roarke ayağa kalktı, şaraplarını tazeledi ve tekrar koltuğa oturdu. İçki Eve’in sinirlerinin yatışmasına ve boğazında-

ki kuruluğun kaybolmasına yardım etti. Beni bu derecede zayıf hale getiren ve dayanma gücümü azaltan şey yorgunluktu, diye düşünüyordu.

“Çağrı ben bir blok ötedeyken geldi. Bir davayı henüz kapatmış, bilgi girişini yeni bitirmiştım. Mesaj en yakın birimin müdahale etmesini istiyordu. En yakın birim de bendim. Aile içi şiddet. Hoş değildi, ama neredeyse kapının önündeydim, hiç seçeneğim yoktu. Bazı komşular dışarıda toplanmıştı, herkes bir anda konuşuyordu.”

Her şeyi çok iyi hatırlıyordu, iyi ayarlanmış bir video gibi. “Üzerinde sadece gecelik olan bir kadın ağlıyordu, yüzü yediği dayaktan olsa gerek, yara bere içindeydi, komşulardan biri kolundaki yaraya bir tampon koymaya çalışıyordu. Kanlar içindeydi. Onlara hemen bir ambulans çağırmalarını söyledim. Kadın “Kızım onun yanında, bebeğim onun yanında,” diye haykırıyordu sürekli.

Eve içkisinden bir yudum daha aldı. “Kolumu yakaladı, kanı üzerime damlıyor, haykırıyor ve onu durdurmam için bana yalvarıyordu. Bebeğini kurtarmamı istiyordu. Yardım istemeliydim ama durumun beklemeye tahammülü olmadığı kanısındaydım. Merdivenleri çıktım. Kendini kilitlediği üçüncü kata geldiğimde sesini duyuyordum. Köpürüyordu. Küçük kızın sesini duyduğumu sanıyorum ama emin değilim.”

Gözlerini kapamıştı. Yanılmış olmayı istiyor, bunun için dua ediyordu. Küçük kızın ölmüş olduğuna inanmak istiyordu. Böylece acı hissetmezdi. O kadar yakındı ki, ondan sadece birkaç basamak ötedeydiler...

“Kapıya gittiğimde adamı adıyla çağırdım, hatta çocuğun ismini de kullandım. İsimlerini yukarı çıkmadan

önce komşulardan öğrenmiştim. Böyle daha insancıl bir konuşma olacağını düşünüyordum. Kendimi tanıttım ve içeri gireceğimi söyledim. O bağırmaya devam ediyordu. Bir şeyleri kırdığını duyuyordum. Çocuğun sesini duymuyordum. Kapiyı kırmadan önce, zannederim ne olduğunu anlamıştım. Mutfaktaki bıçağı kullanarak zavallı çocuğu parçalara ayırmıştı.”

Eve bardağını kaldırdığında elleri titriyordu. “O kadar çok kan vardı ki. Çocuğun küçücük vücuduna rağmen o kadar çok kan akmıştı ki... Yerde, duvarda ve adamın üzerinde. Bıçağından hâlâ kan damladığını görüyordum. Çocuğun yüzü bana dönüktü. İri mavi gözlü, küçücük oyuncak bir bebeğe benzeyen yüzü...”

Bir süre konuşmadı, sonra bardağını kenara koydu. “Çok fazla uyuşturucu aldığından sersemletmenin yararı olmadı. Bana doğru gelmeye devam etti. Üstü başı kan içindeydi, bıçağından kan damlayarak yaklaştırmaya devam ediyordu. Gözlerinin içine baktım ve onu orada öldürdüm.”

“Ve ertesi gün,” dedi Roarke, “kendini bir cinayet araştırması içinde buldun.”

“Muayene sadece ertelendi. Bir iki gün içinde muayene olurum.” Omuzlarını silkeledi. “Psikologlar muhtemelen nefsi müdafaa zannedecekler. İstersem öyle düşünmelerini sağlayabilirim. Fakat öyle değil. Onu öldürmeye mecburdum diyebilirim.” Roarke’ın gözlerinin içine bakıyordu. Kendisine dahi itiraf edemeyeceği şeyleri ona anlatabileceğini biliyordu. “Onu öldürmek istedim. Onun ölüşünü seyrederken artık başka bir çocuğa zarar veremeyecek, diye düşündüm. Onu durdurmuş olmaktan memnundum.”

“Bunun yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Yanlış olduğunu biliyorum. Bir polis birini öldürmek-
ten zevk duymuşsa tedaviye ihtiyacı var demektir.”

Roarke ileri doğru eğildi, şimdi yüzleri birbirine daha yakındı. “Çocuğun adı neydi?”

“Mandy.” Konuşurken hıçkırıyordu. “Üç yaşındaydı.”

“Eğer onu küçük kıza zarar vermeden öldürmüş olsay-
dın bu kadar etkilenecek miydin?”

Ağzını açtı, kapadı ve sonra, “Hiçbir zaman bilemeye-
ceğim, öyle değil mi?” dedi.

“Evet öyle.” Elini onun elinin üzerine koydu ve bu temastan dolayı yüzünü ekşitmesini seyretti. “Biliyor musun, hayatım boyunca polisten hiç hoşlanmadım. Şu ya da bu sebepten. Olağan dışı şartlar altında tanıdığım bir polise saygı duyacağım, hele âşık olacağım hiç aklıma gelmezdi.”

Eve, bakışlarını tekrar yukarıya doğru çevirdi. Yüzünde hâlâ kızgın bir ifade olmasına rağmen elini çekmedi. “İlginç bir iltifat.”

“İlişkimizin de oldukça ilginç olduğunu söyleyebilirim.” Ayağa kalktı, Eve’i de kaldırdı. “Şimdi uyuman gerek,” dedi yemek masasına doğru dönüp dokunulmamış tabaklara bakarak. “İştahın normale döndüğünde onları tekrar ısıtırsın.”

“Teşekkürler. Gelecek sefer ben gelene kadar bekler, içeri girmezsen sevinirim.”

Roarke, “İşte ben buna gelişme derim,” diye fısıldadı kapıya yaklaşırken. “Bir gelecek sefer olacağını kabul ediyorsun, demek ki!” Tuttuğu eli yavaşça dudaklarına götürdü, genç kızın utangaç, huzursuz ve şaşkın bakışlarına aldırmadan hafif bir öpücük kondurdu. “Gelecek sefere kadar, hoşça kal,” dedi ve çıktı.

Eve, yatak odasına giderken öfkeyle elini pantolonunun arkasına siliyordu. Soyundu, giysilerini çıkardığı yerde bırakarak yatağa girdi, gözlerini kapadı ve deliksiz bir uyku diledi.

Tam uyumak üzereyken Roarke'ın kimi aradığını ve ne keşfettiğini söylememiş olduğunu hatırladı.

SEKİZ

Eve ofis kapısını kilitlemişti. Feeney ile birlikte Lola Starr'ın cinayet diskini seyrediyordu. Bu sefer susturucu takılmış silahın sesinden ürkmemişti. Artık kurşunun sebep olduğu yaralar da onu etkilemiyordu. Ekran son bölümde bir süre sessizce 'Altının İkisi' yazısını gösterdi. Sonra kapandı. Eve hiç konuşmadan Sharon DeBlass cinayetinin diskini koydu ve bu kez Sharon DeBlass'ın öldürülmesini seyrettiler.

“Ne diyorsun?” diye sordu Eve, disk sona erdiğinde.

“Diskler Model 5000 Trident Microcam ile kaydedilmiş. Bu model sadece altı ay önce piyasaya çıktı ve oldukça pahalı bir model. Geçtiğimiz Noel'de çok sattığını duydum. Geleneksel alışveriş sezonunda on bin adedin Manhattan'a geldiği söyleniyor. El altından ne kadar geldiği bilinmez. Gerçi ucuz modeller kadar fazla değil ama yine de izlenebilecek yükseklikte bir rakam.”

Feeney, Eve'e doğru alaycı bir bakış attı. “Tahmin et bakalım Trident firması kimin?”

“Roarke Şirketler Grubu'nun.”

“Bayana bir çiçek verin. Büyük bir olasılıkla patronda da bir adet vardır.”

Eve, “Kesinlikle,” dedi bu bilgiyi not ederken. “Yani katil kendi firmasının ürünü olan çok pahalı bir aleti kullanıyor. Ne dersin, kendini beğenmişlik mi, aptallık mı?”

“Aptallık bu adama yakışmıyor.”

“Doğru, haklısın. Peki silah?”

“Birkaç bin adedin özel koleksiyonlarda bulunduğunu tespit ettik. Bunlar kayıtlı olanlar tabii ki.” Sonra gülümseyerek ilave etti. “Susturucunun kayıtlı olması mümkün değil. Çünkü tek başına ölümcül bir enstrüman değil. Bu nedenle o konuda hiçbir bilgimiz yok.”

Feeney arkasına yaslandı. Ekranı dokundu. “Birinci diski izlerken bazı gölgeler tespit ettim. Cinayetten başka şeyler de kaydetmiş olduğunu sanıyorum. Ama ortaya çıkarma imkânım yok. O diskin baskısını yapan her kim ise hem yeteri kadar usta, hem de gerekli teknoloji elinin altında sanırım.”

“Adli tıpçılar ne dedi?”

“Rican üzerine, Kumandan onlara bugün oraya gitmelerini emretti.” Saatine baktı. “Şimdi oradadırlar, sanırım. Buraya gelmeden önce güvenlik disklerini aldım ve inceledim. Önceki gece saat üçü on geçeden sonra yirmi dakikalık bir boşluk var.”

“Piç herif, elini kolunu sallayarak girmiş,” diye söylendi Eve. “Pis bir muhit Feeney, ama kaliteli bir bina. Her iki seferde de kimsenin dikkatini çekmemiş. Demek ki kendini iyi kamufle ediyor.”

“Ya da insanların orada görmeye alışık olduğu biri.”

“Sharon’ın müdavimlerinden biri olduğu için. Söyle bana, neden kültürlü, pahalı ve tecrübeli bir orospunun

müdevimi, Lola Starr gibi saf, üçüncü sınıf, acemi birini ikinci hedef olarak seçsin?”

Feeney dudaklarını büktü. “Belki değişiklikten hoşlanıyordur.”

Eve başını salladı. “Belki de ilk işinden o kadar hoşlandı ki, artık seçici olmuyor. Dört kişi daha Feeney. Başından beri bize seri cinayet işleyen bir katil olduğunu ve Sharon’ın onun için fazla önemi olmadığını, sadece ‘altının biri’ olduğunu açıkça ilan etti.”

Eve içini çekti. Tatmin olmamıştı. “Peki, neden geri geldi?”

“Belki Laboratuvar Ekibi bir şeyler bulur.”

“Belki.” Eve masasından bir liste aldı. “Sharon’ın müşteri listesini bir daha inceleyeceğim, sonra da Lola’nınkini.”

Feeney boğazını temizledi, elindeki ufak torbadan bir fındık daha seçti. “Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama Senatör kendisini bilgilendirmemizi talep ediyor.”

“Ona anlatacak hiçbir şeyim yok.”

“Bu öğleden sonra, Doğu Washington’da anlatacaksın.”

Eve kapının önünde durdu. “Saçmalık bu.”

“Bana bu haberi veren Kumandan. İki uçağı ile gidiyoruz.” Uçak seyahatlerinin midesini nasıl altüst ettiğini hatırlayan Feeney’nin yüzü ekşidi. “Politikadan nefret ediyorum.”

Eve, Doğu Washington’daki Yeni Senato Binasında Senatör DeBlass’ın güvenlik sistemine yaklaşırken, Whitney’le yaptığı kısa görüşmeyi düşünüyor ve hâlâ sinirden dişlerini sıkıyordu.

Kimliklerine bakmanın yanı sıra Feeney ile Eve’in üstünü de aradılar. 2022 Sayılı Özel Mülkiyet Kanunu hükümleri gereği silahlarını teslim etmek zorundaydılar.

“Sanki adamı masasının başında öldüreceğiz,” diye mırıldanıyordu Feeney, kırmızı, beyaz ve mavi renklerden oluşan halı üzerinde korumalar eşliğinde ilerlerken.

“Bunlara bir titreşim vermek hoşuma giderdi,” dedi Eve, Senatörün muhteşem kapısı önündeki koltuğa yayılmış dahili kameranın geçişlerine izin vermesini bekliyorlardı. Çevresindeki takım elbiseli, parlak ayakkabılı adamları kastediyordu.

“Bana soracak olursan, Doğu Washington, son terörist saldırısından sonra oldukça paranoyak bir tutuma girdi derim,” dedi Feeney, kameraya bakarak. “Birkaç düzine kongre üyesi yaralandı ve bu olay asla unutulmadı.”

Kapı açıldı ve Rockman üzerinde ince çizgili takım elbisesiyle kapıda belirdi. “Güçlü hafıza politika için büyük bir avantajdır. Teğmen Dallas, Yüzbaşı Feeney, buyrun. Zamanında geldiğiniz için teşekkür ederiz.”

“Bizim Şef ile Senatör’ün bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum,” dedi Eve içeri girerken. “İkisinin de vergi verenlerin parasını harcamakta bu kadar istekli olmalarından belli.”

“Ya da adaletin ne kadar önemli olduğunu düşünüyorlar,” diye cevapladı Rockman, onları kiraz ağacından yapılmış muhteşem masasında bekleyen Senatör’e doğru götürürken.

Eve’in görebildiği kadarıyla Senatör’e doğanın nimetleri, kır havası ve ikinci hizmet yılının sona ermesi oldukça yaramış görünüyordu. Uygulamadaki kanunlara göre bir politikacının ömür boyu koltuğunu koruyabilmesi için yapacağı tek şey seçmenlerini kendisini seçmeye ikna etmektir.

DeBlass kendini evindeymiş gibi rahat hissediyordu. Lambri kaplı ofisi, kilise sıralarını aratmayacak misafir

sandalyeleri ve mihrap gibi masası ile bir katedral kadar sessizdi.

“Otur,” dedi DeBlass, geniş kemikli ellerini masasının üstünde kenetleyerek. “Bana gelen en son bilgilere göre torunumu öldüren canavarı bulmaktan oldukça uzaksınız. New York Polisi’nin imkânlarını düşündükçe bunu anlamakta zorluk çekiyorum.”

“Senatör,” dedi Eve, Whitney’nin kısa talimatlarını bir kez daha hatırlayarak; ‘Kibar ol, saygılı ol ve bilmesi gerekenden fazlasını söyleme’ demişti. “Bu imkânları, araştırmada ve delil toplamada kullanıyoruz. Şu anda birini tevkif etme durumunda değiliz. Ancak katili bulmak ve adalete teslim etmek için bütün imkânların seferber edildiğini bilmenizi isterim. Ayrıca bu dava benim sorumluluğumda ve arzu edilen sonuca erişilene kadar da öyle olacağından kuşkunuz olmasın.”

Senatör bu konuşmayı ilgiyle dinledi ve öne doğru eğildi. “Ben bu tür saçmalıkları senin yaşının iki katından daha fazla bir süredir dinliyorum Teğmen. Beni kandırmaya çalışma. Elinizde hiçbir şey yok.”

Eve, kibarlığın canı cehenneme, diye karar verdi. “Elimizde olan, Senatör, oldukça nazik ve karmaşık bir soruşturma. Cinayetin işleniş tarzından dolayı karmaşık, kurbanın aile yapısı dolayısıyla da çok nazik. Kumandanımın düşüncesine göre bu soruşturma için en iyi seçim benim. Bu fikre katılmayabilirsiniz. Ama beni işimden ayırıp buraya kendimi savunmak için getirmiş olmanız, benim zamanımı boşa harcamanız demektir,” dedi ve ayağa kalktı. “Size anlatacak yeni bir şeyim yok.”

Aynı safta yer aldıklarından Feeney de ayağa kalktı. “Bu davanın ne kadar hassas olduğunu anlıyorsunuz değil mi

Senatör? Bu durumda soruşturmanın yavaş gitmesini anlayışla karşılamamız gerekir. Kurbanın torununuz olması nedeniyle sizin objektif olmanızı bekleyemeyiz. Ama Teğmen Dallas ile ben objektif olmak zorundayız.”

DeBlass, sinirli bir tavırla tekrar oturmalarını işaret etti. “Benim duygularımla hareket ettiğim doğru. Sharon benim hayatımın önemli bir parçasıydı. Yaşam tarzı konusundaki seçimini onaylamasam da, bir aile ferdiydi.” Derin bir nefes aldı. “Değersiz, bölük pörçük bilgilerle tatmin olmamı bekleyemezsiniz.”

“Size anlatacağım bir şey yok,” dedi Eve.

Senatör, “İki gece önce öldürülen orospudan bahsedebilirsiniz,” dedi gözlerini Rockman’a dikerek.

“Lola Starr,” dedi Rockman.

“Lola Starr hakkında benden fazla bilgiye sahipsiniz sanırım,” dedi Eve, Rockman’la konuşmayı tercih ederek. “Evet. Biz de iki cinayet arasında bir ilişki olduğunu sanıyoruz.”

DeBlass, “Torunum yanlış yönlendirilmiş olabilir,” diye araya girdi. “Ama Lola Starr gibileriyle bir ilişkisi olacağını sanmıyorum.”

Demek orospulukta da sınıf ayırımı var, diye düşündü Eve ilgiyle. Bakalım daha neler duyacağız. “Birbirlerini tanıyıp tanımadıklarını henüz saptamadık. Fakat aynı adamı; kendilerini öldüren adamı tanıdıklarından şüphemiz yok. Her iki cinayet de özel bir yöntemle işlendi. Bu yöntemi kullanarak birini daha öldürmeden katili bulmayı düşünüyoruz.”

“Tekrar öldüreceğine inanıyor musunuz?” diye sordu Rockman.

“Öldüreceğinden eminim.”

DeBlass “Cinayet silahı aynı tip miydi?” diye sordu.

“O yöntemin bir parçası,” diye cevapladı Eve. “Her iki cinayette de basit ve inkâr edilemeyecek benzerlikler var. İki-sinden de aynı adamın sorumlu olduğundan kuşkumuz yok.”

Eve tekrar ayağa kalktı. Bu sefer daha sakindi. “Senatör, torununuzu hiç tanımadım ve onunla kişisel bir bağım yok, ama bu cinayetle kişisel olarak ilgileniyorum. Onu yakalayacağım. Bundan emin olabilirsiniz.”

Senatör bir süre ona baktı, umduğundan daha fazlasını görmüş olmalı ki, “Pekâlâ, Teğmen, geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi.

Çıkarlarken, Eve Feeney ile birlikte kapıya doğru yürürken, aynada DeBlass’ın Rockman’a işaret ettiğini, onun da başıyla onayladığını gördü. Dışarıya çıkana kadar bekledi sonra Feeney’ye döndü.

“Orospu çocuğu biz takip ettirecek,” dedi.

“Hı?”

“DeBlass’ın bekçi köpeği. Peşimize adam takacak.”

“Ne için?”

Eve bir taksi çevirirken, “Ne yaptığımızı, nereye gittiğimizi anlamak için. Birini niye takip ettirirsin? Havaalanında izimizi kaybettiririz,” dedi. “Gözlerini açık tut ve seni New York’a kadar takip edip etmeyeceğini anla.”

“Beni mi? Sen nereye gidiyorsun?”

“Burnumun dikine.”

Peşindekini atlatmak zor değildi. İç Hatların Batı Kanadı terminali her zaman bir tımarhaneden farksızdı. Hele işten dönüş saatinde bir bilgisayarın komutuyla sıraya giren, kuzeye gidecek yolcuların meydana getirdiği kalabalık tam bir felaketti. Uçaklar ve küçük araçlar insan doluydu.

Eve kalabalıkta izini kaybettirdi, güney kanadında bir terminale geçti ve Virginia istikametine giden bir metroya bindi. Yerine oturduktan sonra, banliyö limanlarına gitmekte olan insan selini görmezden gelerek cep rehberini çıkardı. Elizabeth Barrister'in adresini ve gideceği yolun tarifini istedi.

Doğru yoldaydı. Doğru araca binmişti. Sadece Richmond'ta bir aktarma yapmak zorundaydı. Eğer şansı yaver giderse seyahatini tamamlayabilir ve akşam yemeği için apartmanında olabilirdi.

Çenesi avcunda, video ekranının kontrol aletleri ile oynarken haberlerde tanıdık bir yüz dikkatini çekti. Aramayı bırakarak kulaklığı taktı, sesini ayarladı ve dikkatle izlemeye başladı.

Roarke, diye düşündü, çok sık karşıma çıkıyorsun.

“ bu uluslararası, milyarlarca dolarlık projede Roarke Şirketler Grubu, Tokayama ve Avrupa şirketleri ortak hareket edecekler,” diyordu sunucu. “Üç yıl sürmüş olmasına rağmen görülüyor ki hakkında uzun zamandır konuşulan ve herkesin ilgiyle beklediği Olympus Eğlence ve Tatil Merkezi projesi inşaatı başlayacak.”

Eve, Olympus Tatil Merkezi hakkında en son işittiklerini anımsayarak gülümsedi. Son derece lüks, son derece pahalı bir tatil cenneti. Eğlence ve zevk için inşa edilecek bir uzay istasyonu.

Bu tür şeylere para harcamak tam Roarke'tan beklenebilecek bir davranış biçimi değil miydi?

“Roarke, bir sorum var efendim.”

Gazeteci sorusunu sorduğu sırada Roarke'ın mermer basamaklardan aşağıya doğru inerken durmasını ve alışık olduğu biçimde bir kaşını kaldırmasını seyretti.

“Rakiplerinizin uçmasının imk nsız olduğunu söyledikleri böyle bir proje için, neden bu kadar zaman, emek ve para harcadığınızı sorabilir miyim?”

“Kesinlikle uçacak,” diye cevap verdi Roarke. “Ayrıca belirtmek isterim ki Olympus Tatil Merkezi bir zevk limanı olacak. Para, zaman ve emek harcayacak bundan daha önemli bir Şey d   nemiyorum.”

Eve, “Elbette” dedi ve eğer çabuk davranmazsa inece i istasyonu ka ıraca ını fark etti. Bilgisayarın koridorda ko mamasını rica eden ikazlarına rağmen kapıya doğru atıldı ve tam zamanında Fort Royal’e gitmek için gerekli aktarmayı yapabildi.

Yukarıya çıktığında kar ya dığını gördü. Küçük pamuk gibi kar tanecikleri saçlarına ve omuzlarına d   yordu. Bir taksi çevirip gideceği adresi verdi ve kar ya ışının ne kadar hoş bir manzara olu turdu unu düşündü.

Eğer para ve prestij sahibiyseniz hâlâ sayfiyede bir eve sahip olabilirdiniz. A a larla çevrili, karların yeni yeni erimekte olduğu bir tepedeki, kırmızı tuğladan yapılmış iki katlı evleriyle, Elizabeth Barrister ve Richard DeBlass her iki özelliğe de sahipti.

Karlarla kaplı geniş çim bahçesinde, beyaz bir k rk giymiş görüntüsü veren kiraz ağaçları vardı.

Kavisli demirden bir senfoni zarafetinde işlenerek yapılmış olan güvenlik kapısı, dekoratif olmasının yanında bir kemer oluşturarak asıl işlevini de kusursuz bir biçimde yerine getiriyordu.

Taksinin camından ileriye doğru uzandı ve kimliğini güvenlik tarama aletine uzattı. “Teğmen Dallas, NYPGT.”

“Randevu listesinde adınız yok, Teğmen Dallas.”

“DeBlass cinayeti soruşturmasında yetkiliyim. Bayan Barrister ile Bay DeBlass’a sormak istediğim bazı sorular var.”

Bir sessizlik oldu, bu arada Eve soğuktan titremekte olduğunu hissetti.

“Teğmen Dallas, lütfen taksiden çıkın ve detaylı kimlik kontrolü için tarayıcıya doğru yaklaşın.”

Taksi şoförü “Sıkı yer,” diye homurdandı, ama Eve omuz silkerek söyleneni yaptı.

“Kimliğiniz onaylandı. Lütfen aracınızı gönderin, Teğmen Dallas, kapıda karşılanacaksınız.”

“Kızlarının New York’ta öldürüldüğünü duymuştum,” diyordu taksi şoförü, Eve ücreti öderken. “Bu kadar sıkı kontrolün sebebi o olmalı. Biraz ileriye çekip beklememi ister misiniz?”

“Hayır. Teşekkürler. Ama işim bittiğinde numaranızı verip sizi isterim.”

Taksici öylesine bir selam verdi, aracını geriye doğru hareket ettirdi ve uzaklaştı. Kapıya yaklaşmakta olan küçük elektrikli aracı gördüğünde, Eve’in burnu donmak üzereydi. Demir kapı açıldı.

Bilgisayar, “Lütfen içeri girin ve araca binin,” diye davet etti. “Eve götürüleceksiniz, Bayan Barrister sizi karşılayacak.”

“Harika,” dedi Eve ve sessizce evin kapısına götürülmesine izin verdi. Araçtan inmek üzereydi ki, evin kapısı açıldı.

Ya hizmetkârların siyah giysiler içinde olması özellikle isteniyordu ya da evde hâlâ matem vardı. Eve nezaketle bekleme salonuna götürüldü.

Roarke’ın evi bir zenginlik simgesiydi, ama bu ev çok eski bir zenginliği temsil ediyordu. Yerler halılarla, kalın duvarlar ipek duvar kâğıtları ile kaplıydı. Geniş pencere-

lerden karla kaplı tepelerin muhteşem manzarasını görmek mümkündü. Ve sessizlik. Mimar bu evi, burada yaşayacak insanların yalnızlığı tercih eden kişiler olacağı düşüncesiyle dizayn etmişti herhalde.

“Teğmen Dallas.” Elizabeth ayağa kalktı. Hareketlerinde bir tedirginlik, gözlerinde hâlâ keder vardı.

“Benimle görüşmeyi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Barrister.”

“Kocam şu anda bir toplantıda, ama arzu ederseniz kendisini buraya çağırabilirim.”

“Gerekli olacağını sanmıyorum.”

“Sharon hakkında görüşmek istiyorsunuz sanırım.”

“Evet.”

“Lütfen oturun,” Fildişinden yapılmış bir sandalyeyi işaret etti. “Size bir şey ikram edebilir miyim?”

“Hayır. Teşekkür ederim. Fazla zamanınızı almamaya çalışacağım. Raporumun ne kadarından haberiniz var, bilmiyorum—”

“Hepsini biliyorum.” Elizabeth araya girdi. “Oldukça detaylı bir rapor. Ve ben bir avukat olarak inanıyorum ki, kızımın katilini bulduğunuz zaman, kendisini kolayca kurtaramayacağı bir dava olacak.”

“Ben de onu planlıyorum,” dedi Eve, Elizabeth’in sinirli bir şekilde parmaklarını açıp kapamasını seyrediyordu. “Sizin için çok zor olmalı.”

“O benim tek çocuğumdur. Kocam ve ben nüfus kontrolünün savunucularındanız. Anlıyorsunuz umarım, anne, baba ve tek çocukta oluşan aile. Bana vereceğiniz herhangi bir bilgi var mı?”

“Maalesef, bu sefer değil. Kızınızın mesleği ailede sorunlara sebep oldu mu?”

Elizabeth sakın bir şekilde, eteğinin kıvrımlarını düzelterek, “Kızımın yapmasını hayal ettiğim bir iş olmadığını söyleyebilirim, ama bu onun seçimiydi.”

“Kayınpederiniz karşı çıkmış olmalı, politik olarak yani.”

“Senatörün seks konusundaki tutumu herkesçe biliniyor. Tutucu bir partinin lideri olarak ahlaki konulardaki çalışmalarıyla mevcut bir sürü kanunu değiştirmeye çalışıyor.”

“Görüşlerine katılıyor musunuz?”

“Hayır katılmıyorum. Ama bunun ne faydası var?”

Eve başını salladı. İşte aile içi ahlaki değerler konusunda bir anlaşmazlık, diye düşündü. Eve, acaba kayınpederiyle hangi konuda fikir birliği içinde olabilir? diye merak etti. “Kızınız öldürüldü; büyük bir olasılıkla bir müşterisi veya yakın bir arkadaşı tarafından. Eğer kızınızla yaşam tarzı konusunda fikir ayrılığı içindeyseniz, size bazı müşterilerini, yakın arkadaşlarını ya da sırlarını anlatması mümkün değildi, sanırım.”

“Anlıyorum,” dedi Elizabeth. Ellerini kenetledi ve kendini bir avukat gibi düşünmeye zorladı. “Demek istiyorsunuz ki, bir kadın ve anne olarak Sharon, benimle konuşabilir ve bazı kişisel sorunlarını benimle paylaşabilirdi.” Gayretli görünmeye çalışmasına rağmen, Elizabeth’in gözleri buğulandı. “Özür dilerim Teğmen, ama hiç böyle değildi. Sharon benimle çok nadir bir şeyler paylaşmıştır – özellikle işini hiç. Kendini benden, babasından ve bütün aileden soyutlamıştı.”

“Bir sevgilisi olup olmadığı ya da ilgi duyduğu veya onu kıskanabilecek biri hakkında bilginiz var mıydı?”

“Hayır. Bir âşığı olduğunu veya herhangi bir kimse ile ilişkisi olduğunu sanmıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Sharon erkekleri aşağılamaktan hoşlanırdı. Evet yüzeyde onları

çekici bulabilirdi. Ama aslında erkekleri çok aptal bulur ve nasıl elde edeceğini de çok iyi bilirdi, hem de erken yaşlarından itibaren, yine de erkeklere karşı büyük bir tiksinti duyduğunu biliyorum.”

“Fahişeler lisans aşamasında oldukça iyi araştırılırlar. Erkekleri aşağılamak, aptal bulmak ve kandırmak gibi özellikler lisans almasını kesinlikle engellerdi.”

“Çok akıllıydı. Hayatta elde edemeyeceği hiçbir şey yoktu. Mutluluk dışında. Mutlu bir kadın değildi.” Ve devam etti. “Onu ben şımarttım. Doğru. Kendim dışında bu konuda kimseyi suçlayamam. Daha çok çocuk istedim.” Elini dudaklarına götürdü böylece dudaklarının titremesini durduracağını düşünüyordu. “Felsefe olarak başka çocuk doğurmanın karşısındaydım, kocamın bu konudaki fikirleri de çok açıktı. Ama bu benim sevmek için daha fazla çocuk sahibi olmak istememi engelleyemedi. Sharon’ı çok sevdim. Senatör size onu nasıl şımarttığımı, başkalarından nasıl sakındığımı, ona nasıl düşkün olduğumu anlatacaktır. Haklı da.”

“Ama onun annesi sizdiniz, o değil.”

Bu sözler Elizabeth’in yüzüne belli belirsiz bir gülümseme getirdi. “Hatalar bunlardı ve ben bunları yaptım. Richard da öyle. O da Sharon’ı benim sevdiğim kadar severdi. Sharon New York’a taşındığı zaman ona birlikte karşı çıktık. Richard ona yalvardı. Ben tehdit ettim. Ve onu sokağa ittim, Teğmen. Bana onu hiç anlamadığımı ve hiçbir zaman anlayamayacağımı söyledi. Sadece görmek istediğim şeyleri gördüğümü ve sadece mahkeme salonlarında gözlerimin açıldığını söyledi. Beni evimde olup bitenlerin farkında olmamakla suçladı.”

“Bununla ne demek istemişti?”

“Sanırım, iyi bir anneden çok iyi bir avukat olduğumu kastetmişti. Gittikten sonra çok öfkeliydim, ve kendimi incitilmiş hissediyordum. Dönmesini bekledim. Dönmedi tabii ki.”

Bir süre konuşmayı durdurdu. “Richard arada bir onu görmeye gidiyordu, fakat işe yaramadı, Richard’ı daha fazla kızdırmaktan başka. Onu kendi haline bıraktık. Kısa bir süre öncesine kadar. Sonra bir kez daha denemenin yararlı olacağını düşündüm.”

“Niye kısa bir süre önce?”

“Yıllar geçmişti,” diye fısıldadı Elizabeth, “Belki yaşadığı hayattan bıkmıştır, ailesiyle bozuştığı için üzülyordur, diye ümit ediyordum. Bir yıl önce onu görmeye kendim gittim. Çok öfkelendi, onu eve dönmek için ikna etmeye çalıştığımda, önce kendini savundu, sonra bana sataşmaya başladı. Bıkmış olmasına rağmen Richard da gidip onunla son bir kez konuşmayı istedi. Ama Sharon onu görmeyi reddetti. Hatta Catherine bile denedi.” Gözlerini ovuşturdu. “Birkaç hafta önce Sharon’ı görmeye gitti.”

“Kongre Üyesi Bayan DeBlass New York’a Sharon’ı görmeye mi gitti?”

“Özel olarak değil. Parti yardım toplantılarından biri için oraya gittiğinde Sharon’ı görmek ve konuşmak istedi.” Elizabeth dudaklarını birbirine bastırarak, “Daha doğrusu ben konuşmasını istedim. Ben ilişkileri düzeltmek için irtibat kurduğumda Sharon ilgilenmemişti,” dedi sükûnetle. “Onu kazanmak için geç kalmıştım. Catherine’in yardımı olabileceğini düşündüm, aileden biri olarak, annesinin dışında.”

Tekrar Eve’e baktı. “Tekrar benim gitmem gerektiğini, bunun benim işim olduğunu düşünüyorsunuz değil mi?”

“Bayan Barrister–”

Elizabeth başını salladı. “Şüphesiz, haklısınız. Bana itiraf etmeyi reddetti. Bende ona saygı duymam gerektiği düşüncesindeydim. Hiçbir zaman kızının günlüğünü karıştıran annelerden biri olmadım.”

“Günlüğünü mü?” Eve’in antenleri iş başındaydı. “Günlük tutar mıydı?”

“Küçüklüğünden beri ve şifresini sürekli değiştirirdi.”

“Yetişkin biri olarak?”

“Evet. Arada sırada bahsederdi, hatta şakasını yapardı, ‘müşteriler haklarında neler yazdığımı bilseler çok şaşırırlar’ gibi.”

Eşyaları arasında günlüğe rastlanmamıştı. Eve, böyle şeyler bir kadının parmağı kadar küçük olabilir, diye düşündü. Eğer ilk seferde gözden kaçırdılarsa...

“Onlardan biri sizde olabilir mi?”

“Hayır. Zannederim bir kasada muhafaza ediyordu. Hepsi kendisindeydi.”

“Burada Virginia’da kullandığı bir banka var mıydı?”

“Bildiğim kadarıyla yok. Ama araştırıp size bildiririm. Buradaki eşyalarını da araştırırım.”

“Çok memnun olurum. Herhangi bir şey aklınıza gelirse, bir yorum, bir isim, ne kadar masum olursa olsun, lütfen beni arayın.”

“Elbette. Hiçbir zaman arkadaşlarından bahsetmezdi. Hiç arkadaşı yoktu sanırım. Tanrı biliyor ya ben de olmasına dua ederdim. Hiç arkadaşı olmazsa belki bana geri gelir diye. Hatta kendi arkadaşlarımdan birini kullandım, onu bana getirsin diye. Belki o Sharon’ı ikna etmeyi başarır diye düşünmüştüm.”

“O kimdi?”

“Roarke.” Elizabeth gözyaşlarını tutamıyordu. “Öldürülmeden birkaç gün önce onu aradım. Birbirimizi senelerdir tanırdık. Kızımı kendisinin davet edildiği partilerden birine çağırmasını istedim. Gayret edecekti. Roarke aile arasına girmeyi seven biri değildir. Fakat arkadaşlığımızı kullandım. Kızımla arkadaş olmanın bir yolunu bulup, Sharon’a çekici bir kadının kendini değerli hissetmesi için güzelliğini kullanmasının gerekmediğini göstermesini istedim. Bunu benim ve kocam için yaptı.”

“Kızınızla bir ilişki kurmasını mı istediniz?” diye sordu Eve dikkatle.

Elizabeth, “Ondan kızımla arkadaş olmasını istedim,” diye düzeltti. “Yanında olmasını istedim. Daha fazla güveneceğim başka kimsem yok. Sharon bizimle bağlarını koparmıştı ve ben güveneceğim birine ihtiyaç duymuştum. Roarke’ın sevdiğim hiç kimseyi incitmeyeceğini bilirim.”

“Sizi sevdiği için mi?”

“Saydığı için,” diye yanıtladı Richard DeBlass kapıdan. “Roarke karımı, beni ve bizim gibi birkaç kişiyi sayan bir insandır. Ama sevmek? Bu duyguyla kendini riske atacağını hiç sanmam.”

“Richard,” dedi Elizabeth ayağa kalkarken kendini kontrol etmekte zorlanarak, “seni bir süre daha beklemiyordum.”

“Erken bitirdik.” Ona doğru geldi, ellerini tuttu. “Bana haber vermeliydin, Beth.”

“Vermedim,” dedi yüzünde zavallı bir ifade ile ona bakarak. “Kendim halledebilirim sandım.”

“Hiçbir şeyi yalnız halletmek zorunda değilsin.” Elleri karısının kılere kenetlenmiş olarak Eve’e döndü. “Siz Teğmen Dallas olmalısınız.”

“Evet, efendim. Birkaç sorum vardı, şahsen sormamın daha uygun olacağını düşünmüştüm.”

“Karımla benim elimizden gelen yardımı esirgemeyeceğimizden emin olabilirsiniz.”

Ayakta durmaya devam etti, araya bir mesafe koymak ve gücünü hissettirmek amacındaydı anlaşılan.

Bu adamda Elizabeth’in gerginliğinden ve kırılganlığından eser yoktu. Durumu kontrol altına almak, karısını ve kendi duygularını korumak için elinden geleni yapmaya hazırdı.

“Roarke hakkında sorular soruyordunuz,” dedi ve devam etti. “Nedenini sorabilir miyim?”

“Teğmene, Roarke’tan Sharon’ı görmesini rica ettiğimi anlatıyordum, onu....”

“Oh, Beth.” Richard yüzünde canı sıkılmış ve hayatından bezmiş bir ifade ile, “Ne yapabilirdi ki? Niye onu bu işin içine çektin?” dedi.

Elizabeth kocasından uzaklaştı, yüzü kederliydi. Eve üzölmeye başlamıştı. “Biliyorum bana onu kendi haline bırakmamız gerektiğini söylemiştin. Ama yine de denemeye mecburdum Richard. Roarke’ın kendine has bir tarzı var.” Şimdi daha çabuk konuşuyordu, kelimeler birbiri üstüne yığılıyordu. “Daha önce rica etmiş olsaydım, bir yardımı dokunabilirdi. Yeterli zaman içinde çok şey yapabilirdi, ama maalesef zamanı yoktu. Zavallı kızımın da...”

“Pekâlâ,” dedi yumuşak bir ses tonuyla Richard, elini karısının koluna koyarak. “Pekâlâ.”

Elizabeth kendini topladı. Derin bir nefes alıp vererek, “Şimdi ne yapabilirim Teğmen. Adaletin yerini bulmasına dua etmekten başka?”

“Adaletin yerini bulması için elimden geleni yapacağımdan kuşkunuz olmasın, Bayan Barrister.”

Bu sözün üzerine Elizabeth gözleri kapalı olarak, “Size inanıyorum,” dedi. “Ama daha önce emin değildim, hatta Roarke bana telefon edip sizden bahsettiğinde bile emin olamamıştım.”

“Size telefon edip, soruşturmadan mı söz etti?”

“Hatırımızı sormak ve sizin kısa bir zaman içinde şahsen gelip benimle konuşmak isteyeceğinizi söylemek için aradı. Onun yanıldığını pek görmedim. Bana sizin işinin ehli, organize ve fedakâr bir insan olduğunuzu söyledi. Hakikaten öylesiniz. Kızımın cinayeti ile ilgili soruşturmayı sizin yönetmenizden çok mutluluk duydum ve sizi yakından tanıma fırsatını bana verdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Bayan Barrister,” dedi Eve, söyleyecekleri yüzünden bir an tereddüt ederek, “ya size Roarke’in şüpheliler arasında olduğunu söylersem?”

Elizabeth’in gözleri bir an fal taşı gibi açıldı ama çabuk sakinleşti. “Çok yanlış bir adım atıyorsunuz derim.”

“Roarke cinayet işleyemeyeceği için mi?”

“Hayır onu söyleyemem. Objektif olarak düşünürsek, tamam soğukkanlılıkla insan öldürebilir, ama anlamsız şeyler yapmaz. Savunmasız bir insana asla dokunmaz. Evet öldürebilir. Öldürseydi de şaşırmazdım. Ama öldürdükten sonra ve önce Sharon’a yapılanları yapar mıydı? Hayır! Asla!”

“Hayır,” diye tasdik etti Richard, eli karısının eline uzanarak. “Roarke’in işi değil bu.”

Roarke değil, diye düşünüyordu Eve metroya doğru gitmek için bindiği takside. Niye Roarke ona Sharon’ı anne-

sinin isteği üzerine gördüğünü anlatmamıştı? Anlatmadığı daha başka neler vardı?

şantaj. Bir türlü onu bir şantaja kurban olabilecek biri olarak düşünemiyordu. Hakkında yayımlanacak veya sylenecak hiçbir şeye aldırılmazdı. Günlük, olaya yeni boyut kazandırmıştı, şantaj yeniden ilginç bir cinayet sebebi olmuştu.

Sharon kimin hakkında neler yazmıştı ve bu lanet olasıca günlük neredeydi?

DOKUZ

“Seni takip eden adamı atlatırken hiç zorlanmadım,” diyordu Feeney, merkezin kantininde kahvaltı için verilenleri midesine indirirken. “Peşimden geldiğini gördüm. Etrafta seni arıyordu. Ama çok kalabalıktı. Uçağa bindim.”

Işınlanan yumurtaların arkasından, sertliğine aldırma-sızın sade kahveyi midesine indirdi. “O da peşimden geldi. Ama birinci sınıfta oturdu. Ben indikten sonra senin de inmeni bekledi ve işte o zaman senin orada olmadığını anladı.” Çatalını Eve’e doğru uzattı. “Yüzünü görmeliydin. Hemen bir yerlere telefon etti. Bu sefer ben onu takibe başladım. Regent Otel’e kadar peşinden gittim. Oteldekiler önce bilgi vermeye yanaşmadılar. Rozetimi gösterince hemen kendilerini savunmaya başladılar.”

“Sen de kibarca halka hizmet edebiyatını kullandın?”

“Tabii ki,” dedi Feeney artık boşalmış tabağını ve arkasından elinde buruşturduğu bardağını çöp öğütücüye atarken.

“Birkaç telefon daha etti. Biri Doğu Washington’a diğeri şehir içi, Şef’e.”

“Kahretsin.”

“Evet. DeBlass’ın işlerini Şef Simpson takip ediyor. Bakalım nelerle karşılaşacağız.”

Eve daha cevap vermeden çağrı cihazı biplemeye başladı. Eline aldı ve Kumandandan gelen çağrıyı yanıtladı.

“Dallas, yirmi dakika sonra tıbbi kontrole giriyorsun.”

“Colby davası ile ilgili bir muhbirle saat dokuzda görüşmem var, efendim.”

“Ertele. Yirmi dakika sonra.”

Dallas yavaşça çağrı cihazını yerine koydu. “Biriyle karşılaştık işte.”

“DeBlass seninle özel olarak ilgileniyor anlaşılan,” dedi Feeney. Bölümde tıbbi kontrolden hoşlanan bir tane bile polis bulunmazdı. “Üstesinden gelirsin, tamam mı?”

“Tamam. Bu benim bütün günümü alacak, Feeney. Bana bir iyilik yap, Manhattan’daki bankaları araştır, Sharon DeBlass’ın kiralık bir kasası var mı? Bir bakıver? Eğer bir sonuç alamazsan yakın semtlerdeki bankalara bak.”

“Hallederim.”

Tıbbi Kontrol Bölümü, bazılarının camlı, bazılarının –insanı sakinleştirici etkisi olduğu kabul edilmiş– açık yeşil boyalı duvarların oluşturduğu bilmece gibi koridorlarla doluydu. Doktorlar ve teknisyenlerin kıyafetleri beyazdı – masumiyet ve güç simgesi. Birinci kapıdan içeri girdiğinde bilgisayar nazik bir ifadeyle silahını teslim etmesini emretti. Eve, kılıfından çıkardı, tepsiye koydu ve uzaklaşmasını seyretti.

Daha, 1-C No’lu Kontrol Odasına geçip soyunması emredilmeden, Eve kendisini çıplak hissetmeye başlamıştı.

Kendisini ekranlarında seyretmekte olan teknisyenleri ve parlak ışıklarla donatılmış otomatik makineleri yok farz etti, elbiselerini verilen sıranın üzerine koydu.

Fiziksel muayene kolaydı. Yaptığı tek şey, kemiklerinde ve iç organlarında bir kusur olup olmadığının incelenebilmesi için, boru biçimindeki odanın ortasında durmak ve ışıkların yanıp sönmesini seyretmektir.

Daha sonra üzerine mavi bir tulum geçirmesine izin verdiler, köşeye yerleştirilmiş bir makinenin kulaklarını ve gözlerini muayene etmesi için oturmasını istediler. Duvardaki deliklerden birinden uzanan bir diğer makine de refleks testlerini tamamlıyordu. Kan örneği almak için bir teknisyen odaya girdi.

Teğmen Dallas, lütfen 2-C No'lu odaya geçiniz. Birinci aşama tamamlandı.

Bitişikteki odada, beyin taraması için, Eve'den süngerli bir masaya yatması istendi. Beyninde tümör olan bir polis memurunun caddelerde dolaşmasını istemezler elbette, diye düşünüyordu.

Kask yavaşça başına doğru yaklaşırken Eve, camın arkasındaki teknisyenleri seyreliyordu.

Daha sonra oyunlar başladı.

Yattığı yer oturma pozisyonuna getirildi ve sanal gerçek uygulamaları başladı. Bir anda kendini son hızla gitmekte olan bir polis aracının içinde buldu. Siren sesleri, gösterge tablosundaki haberleşme cihazından çıkan emirlerle birbirine karışıyordu. Aracın kontrolü ondaydı ve sistemin önüne çıkardığı yayaları ezmek, araçlara çarpmamak için direksiyonu kıvrarak manevra yapmak zorundaydı.

Nabzının ve kan basıncının ölçüldüğünü, yaşamsal

fonksiyonlarının, ağzında biriken ve kurumakta olan tükürüğe kadar ekrandan takip edildiğini biliyordu. Önüne çıkarılan bir gıda kamyonuna çarpmaktan son anda kurtuldu.

Bulunduğu yeri hatırlıyordu. Doğu tarafındaki eski liman bölgesindeydi. Kokuları hissedebiliyordu: Su, kokmuş balık ve ter. Mavi iş tulumları içindeki geçici işçiler iş ya da yiyecek dağıtımını bekliyorlardı. Bir grup işçinin arasından uçarak yerleştirme merkezinin önünde yerini aldı.

Hedef silahlı. El yapımı patlayıcı taşıyor. Soygun ve adam öldürmeden aranıyor.

Harika, diye düşündü Eve, peşine takılırken. Gaza bastı, direksiyona sımsıkı sarıldı ve hedef aracın tamponuna kıvılcımlar içinde bindirdi. Adamın açtığı ateş sonucu kulağının kenarından kıvılcımlar fişkırıyordu. Ateşten korunmak için seyyar bir balıkçı tezgâhı sahibi, müşterileri ile beraber yere çöktü. Pirinç erişteleri havada uçuşuyordu.

Hedefi tekrar kıstırdı ve takviye ekibine kısa kaç manevrası emrini verdi.

Bu kez peşinde olduğu adamın aracı sarsıldı ve yan yatı. Adam aracını kontrol etmek için uğraşırken, çarpmaya devam ederek onu durmaya zorladı. Yüksek sesle kendini tanıtip standart ikazlarda bulunduktan sonra araçtan fırladı. Adam hışımla üzerine gelmekteydi, Eve onu yere serdi.

Silahın şok gücü önce adamın sinir sistemini sarstı. Eve adamın önce titremesini, altına kaçırmasını ve daha sonra kendinden geçişini seyretti.

Eve'e bir nefes alma fırsatı vermeden, Kahrolası teknisyenler ikinci olaya başlamışlardı. Çıglıklar; küçük kızın çıglıkları ve babası olacak adamın öfke dolu haykırışı.

Raporunda verdiği bilgilerle olayı, olay yerinin görün-

t lerini kullanarak hemen hemen m kemm l bir Şekilde yeniden sahnelemiŐlerdi.

Onlara küfretmek bir Şeye yaramayacağından, kızgınlığını kendine saklayarak, merdivenlere, k busuna doğru koştu.

Bu kez küçük kızın çığlıklarını duymuyordu. Kapıyı yumruklarken kendisini tanıtıyordu. Kapının öbür tarafındaki adamı ikaz ediyor, sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Pislikler, hepiniz pisliksiniz, gel içeri orospu, gel de seni geberteyim.”

Kapı omuzlarının ağırlığında çöktü. Silahı elinde içeri girdi.

“Anası gibiydi. Kahrolası anası gibi. Benden ka abileceklerini düŐündüler. Onları becerdim. Hepsini becerdim. Şimdi de seni becereceğim, orospu polis.”

Küçük kız iri, cansız gözleriyle ona bakıyordu. Küçük, zavallı vücudu paramparça idi. Akan kanlar etrafında bir havuz oluşturmuştu. Bı aktan kan damlıyordu.

Kımıldamamasını emretti. *Seni orospu çocuğu silahı bırak. Bırak lanet olası bıçağı.* Adam gelmeye devam ediyordu. Onu sersemletti. Fakat gelmeye devam etti.

Oda, kan, sidik ve yanmıŐ yemek kokuyordu. IŞıklar çok parlaktı, insanın gözünü alıyordu. Yırtık koltuğun üzerinde tek kollu bir oyuncak bebek, ters dönmüş plastik sandalye, ekranı çatlak bir tele-link, caddenin karşısındaki neon ışığının içeri girmesine izin veren çarpık bir panjur.

Cansız gözlerle bakan küçük kız. Etrafa yayılmakta olan kan havuzu ve keskin bir bıçağın yapıŐkan parlaklığı.

“Bunu senin bacaklarının arasına sokacağım. Tıpkı ona yaptığım gibi.”

Yine sersemletti. Erkeklerle tanrı gibi olduklarını zannettiren, kendilerine dünyada en güçlü kişi olduklarını hissettiren, ölümsüzlük hayallerine yol açan, ev yapımı Zeus adlı bir uyuşturucunun etkisinde, fal taşı gibi açılmış gözleriyle fena halde kafayı bulduğu anlaşıyordu.

Kanlar içindeki bıçak ısıklık çıkararak aşağıya doğru indi. İşte o zaman onu hakladı.

Sarsıntı önce sinir sistemini kapattı. Önce beyni öldü. Gözleri donuklaşırken vücudu son bir kez şiddetle sarsıldı. Eve, çığlık atmamak için kendini zor tutarak hâlâ can çekismekte olan adamın elindeki bıçağı tekmeledi ve çocuğa baktı.

Eve'e bakan iri gözleri bir kez daha ne kadar geç kalmış olduğunu anlatıyordu.

Kendini rahatlatmak için, vereceği rapordan başka bir şey düşünmemeye çalıştı.

Sanal gerçek bölümü tamamlanmıştı. Hayati organları bir kez daha son fasıl başlamadan kontrol edildi. Bire bir psikiyatrist ile görüşme.

Eve'in Dr. Mira ile bir sorunu yoktu. Kadın kendini işine adanmış bir insandı. Özel muayenehanesi olsa, bugün Polis ve Güvenlik Bölümü'nde kazandığının iki mislini kazanması işten bile değildi.

Yeni Zelanda asilzadelerini andıran sakın bir ses tonu vardı. Açık mavi gözleri nazik fakat çok dikkatliydi. Altmış yaşında, anaç olmaktan uzak orta yaşlı görüntüsünden hoşnuttu.

Bal rengi saçları arkaya doğru düzgün ama karmaşık bir şekilde örülmüştü. Üzerinde pembe bir tayyör, yakasında altın bir halka vardı.

Hayır. Ona karşı şahsi bir kını yoktu. Eve sadece psikiyatlardan hoşlanmıyordu o kadar.

“Teğmen, Dallas.” Mira, Eve içeri girerken, oturmakta olduğu açık mavi renkteki döner sandalyeden kalktı.

Görünürde masa ve bilgisayar yoktu. Eve, küçük oyunlardan biri diye düşündü. Hastaların kendilerini rahat hissetmelerini sağlamayı ve yoğun gözlem altında olduklarını unutturmayı amaçlıyordu.

“Doktor.” Eve, Mira’nın gösterdiği sandalyeye oturdu.

“Çay içiyordum. Bana katılmak ister misiniz?”

“Tabii.”

Mira zarıf bir tavırla otomata doğru yürüdü, iki çay istedi ve elinde fincanlarla oturdukları yere döndü. “Muayenenizin ertelenmiş olmasına üzüldüm, Teğmen,” dedi gülümseyerek ve çayından bir yudum aldı. “Aslında bu testlerin olaydan en geç yirmi dört saat sonra uygulanması gerekiyor. O zaman sonuçları daha belirleyici oluyor.”

“Yapabileceğim bir şey yoktu.”

“Evet, söylediler. İlk sonuçlar oldukça memnuniyet verici.”

“İyi.”

“Otohipnozu hâlâ istemiyor musunuz?”

Eve, “Seçme hakkım var,” dedi ses tonundaki kendini savunan ifadeden nefret ederek.

“Evet.” Mira bacak bacak üstüne attı. “Oldukça zor bir deneyim geçirdiniz, Teğmen. Fiziksel ve duygusal yorgunluk işaretleri var.”

“Bir başka dava ile uğraşıyorum. Zor bir soruşturma. Epeyce vaktimi alıyor.”

“Evet. Onu da biliyorum. Standart uyku haplarınızı alıyor musunuz?”

Eve, çayı denedi. Tat ve kokusundan tahmin ettiği gibi,

çiçek çayıydı. “Hayır bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Uyku hapları da isteğe bağlı ve ben istemiyorum.”

“Kontrolünüzü sınırladığı için.”

Eve gözlerini doktordan ayırmadan, “Evet, doğru,” dedi. “Uyutulmak istemiyorum. Burada olmak istemiyorum. Beynime daha fazla tecavüz etmenizi istemiyorum.”

“Kontrolün bir tür beyin tecavüzü olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

Aklı olan bir polis daha farklı düşünmezdi. “Seçim hakkımız yok, öyle değil mi?”

Mira derin bir nefes aldı “Birini öldürmek, sebebi ne olursa olsun, bir polis memuru için sarsıcı bir deneyimdir. Eğer bu sarsıntı duyguları, reaksiyonları, davranışları etkilerse, polis memuru büyük sıkıntı çeker. Eğer böyle bir olay fiziksel bir eksiklik nedeniyle meydana geldiyse, bu kusur tespit edilmeli ve onarılmalı.”

“Bunları biliyorum Doktor, işbirliği yaptığımı görüyorsunuz. Ama bundan hoşlanmak zorunda değilim.”

“Hayır, değilsiniz.” Mira bardağı dikkatli bir şekilde dizinin üstünde dengeledi. “Teğmen bu ikinci vakanız. Gerçi sizinki kadar uzun bir hizmet süresi için alışılmamış değil ama hâlâ o kararı vermemiş bir sürü insanın olduğunu da hatırlatırım. Böyle bir karar verdiğiniz için neler hissettiğinizi ve sonuçlarını bilmek istiyorum.”

Eve, keşke daha hızlı olsaydım, diye düşünüyordu. O zaman çocuk şimdi tabutun içinde değil oyuncaklarıyla oynuyor olacaktı.

“Ya onun beni paramparça etmesine izin verecektim ya da onu durduracaktım. Bu kararı verdiğime pişman değilim. Gerekli uyarıyı yaptım, ama o uymadı. Sersemletici işe yaramadı. Gerçekte niyetinin öldürmek olduğunun delili

aramızda bir kan havuzu içinde yatıyordu. Sonuçla ilgili bir sorunun yok.”

“Çocuğun ölümü seni rahatsız etti mi?”

“Savunmasız bir çocuğun o şekilde vahşice öldürülmesi herkesi rahatsız ederdi, sanırım.”

“Kendinle çocuk arasında bir paralellik görüyor musun?” dedi Mira sakın bir ifade ile. “Teğmen, ikimiz de geçmişte yaşadıklarınızı biliyoruz. Fiziksel, cinsel ve duygusal zarar gördünüz ve sekiz yaşındayken terk edildiniz.”

“Bunun konumuzla hiç il–”

Mira, “Ben sizin akli ve duygusal durumunuzla çok ilgisi olduğu kanısındayım,” diye sözünü kesti. “İki yıl boyunca, sekiz ile on yaşları arasında bir çocuk ıslahevinde kaldınız – aileniz araştırılırken. Hayatınızın ilk sekiz yılı, isminiz, vaftiz ve doğum yeriniz hakkında hiç bilginiz yok, hiçbir şey hatırlamıyorsunuz.”

Eve’e yumuşak bir ifadeyle bakıyor olmasına rağmen, Mira’nın gözleri dikkatli ve araştırıcıydı. “Size Eve Dallas adını verdiler ve evlatlık olarak yetiştirildiniz. Olanların kontrolü sizin elinizde değildi. Sisteme bağımlı ve muhtaç bir çocuktunuz ve sistem sizi pek çok açıdan koruyamadı.”

Eve kendini kontrolde zorlanmaya başlamıştı. “Ve sistemin bir parçası olan ben de o çocuğu koruyamadım. Ne hissettiğimi bilmek ister misiniz Dr. Mira?”

Bitkin. Hasta. Üzgün.

“Elimden geleni yaptığımı hissediyorum. Sanal gerçeğinizde bir kez daha yaptım. Çünkü hiçbir şey değişmeyecekti. Çocuğu kurtarabilseydim daha ilk seferde kurtaracaktım. Eğer şüpheliyi tevki edebilseydim, edecektim.”

“Fakat bunlar sizin kontrolünüzde değildi.”

Sinsi karı, diye düşündü Eve. “Onun işini orada bitirmek benim kontrolümdeydi. Bütün standart seçenekleri uyguladıktan sonra, ben yapmam gerekeni yaptım. Raporumu incelediniz. Temiz ve adil bir yok etmeydi.”

Mira bir süre bir şey söylemedi. Biliyordu ki çabaları, Eve’in etrafına ördüğü duvarı tırmalamaktan öte bir işe yaramamıştı. “Pekâlâ, Teğmen. Hiçbir kısıtlama olmaksızın görevinize devam edebilirsiniz.” Eve daha kalkmadan Mira elini uzatmıştı. “Aramızda kalmak şartıyla.”

“Bir şey mi var?”

Mira gülümsedi. “Çoğu zaman aklın kendini koruduğu doğrudur. Hayatınızın ilk sekiz yılını hatırlamayı reddediyorsunuz. Fakat bu yıllar sizin bir parçanız. Hazır olduğunuz zaman onları size kazandırabilirim Eve. Onlarla başa çıkmanız için de yardım edebilirim.”

Eve, “Bugün olduğum insanı ben yarattım ve onunla yaşayabilirim. Belki de geride bıraktıklarımla riske girmek istemiyorum,” diyerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Geri döndüğünde, Mira elinde küçük ve hoş fincanıyla, bacak bacak üstüne atmış olarak oturmaya devam ediyordu.

“Bir hipotez var, doktor,” diye başladı Eve ve Mira’nın başını sallamasını bekledi.

“Neden bir kadın, sosyal ve finansal açıdan gayet iyi durumda olmasına rağmen bir orospu olur?” Mira’nın hayret dolu bakışı üzerine, “Kelimeleri şıklaştırmakla uğraşmıyorum doktor, yaptığı iş buydu. Geçimini seks yaparak kazanmayı tercih etti. Hem de son derece aristokrat ailesinin ve muhafazakâr büyükbabasının gözü önünde. Niçin?”

“Bu kadar genel ve yetersiz bilgi ile belli bir sebebe ulaşabilmek mümkün değil. En basit nedeni, hastanın kendi-

sini sadece cinsel becerileri açısından değerli bulması. Ya seksten tiksiniyordu ya da zevk alıyordu.”

Eve, kapıdan ayrılarak, “Eğer tiksiniyorsa neden bir profesyonel olmak istedi?” diye sordu.

“Cezalandırmak için.”

“Kendini mi?”

“Kesinlikle... ve kendisine yakın olan insanları.”

Cezalandırmak. Günlük. Şantaj.

Eve, “Adamın biri kadınları öldürüyor,” dedi ve devam etti. “Hem de vahşice, acımasızcasına. Cinayetler seksle bağlantılı; farklı ve alışılmamış biçimde. Üstelik cinayetleri kaydediyor ve oldukça komplike bir güvenlik sistemini etkisiz hale getirebiliyor. Cinayeti kaydettiği diski soruşturmayı yürüten memura gönderiyor. Cinayet mahalline mesaj bırakıyor. Ne dersiniz?”

“Fazla bilgi vermiyorsunuz,” diye şikâyet etti Mira, ama Eve’in anlattıklarının ilgisini çekmiş olduğu fark ediliyordu. “Yaratıcı,” diye başladı. “Planlamayı seviyor ve kendine güveni var, belki kendini beğenmiş biri. Siz farklı olduğunu söylediniz, işaretini bırakıyor, ne kadar zeki ve becerikli olduğunu bize göstermek istiyor. Gözlemlerinize göre Teğmen, öldürmekten hoşlandığını söyleyebilir misiniz?”

“Evet, zannederim keyif alıyor.”

“O zaman tekrar öldürecek.”

“Şimdiye kadar iki kişiyi öldürdü. Bir hafta arayla. Üçüncüsü için de fazla beklemeyecek, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum.” Mira çayını yudumladı, sanki geçen senenin moda kıyafetlerinden bahsediyorlardı. “İki cinayet, katil ve yöntem dışında birbiri ile ilişkili mi?”

“Seks,” dedi Eve kısaca.

“Ah!” dedi Mira başını sallayarak. “Genetik konusunda yapılan son keşiflere, sahip olduğumuz bunca teknolojiye rağmen hâlâ insan değerlerini ve kusurlarını kontrol edemiyoruz. Hırs ya da ihtirasın insan ruhu için gerekli olduğunu biliyoruz. Bu yüzyıl içinde genetik mühendislik neredeyse kontrolümüzden çıkmak üzereyken öğrendik. Ancak bazen ihtiras çarpık bir hal alabilir. Seks ve şiddet. Bazıları için bu ikisinin birlikteliği doğaldır.”

Ayağa kalktı ve fincanları kahve makinesinin yanına koydu. “Bu adam hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istedim, Teğmen. Ne zaman bir karakter portresi isterseniz, umarım bana gelirsiniz.”

“Kod 5.”

Mira ona baktı. “Anlıyorum.”

“Bu olayı çözmeden bir kez daha öldürürse, o zaman geleceğimden kuşkunuz olmasın.”

“Burada olacağım.”

“Teşekkürler.”

“Eve, güçlü, kendine güveni olan kadınların bile zayıf noktaları olabilir. Onlardan korkma.”

Eve, bir süre daha Mira’ya baktı. “Yapacak işlerim var,” dedi.

Yapılan testler onu halsizleştirmişti. Eve, bütün hıncını muhbirinden çıkardı ve neredeyse kaçak uyuşturucularla ilgili davada önemli ipuçları kaybediyordu. Merkeze vardığında ruh durumu neşeli olmaktan çok uzaktı. Feeney’den hiç mesaj yoktu. Bölümdeki diğer memurlar, Eve’in gününü nerede geçirdiğini bildiklerinden, ayak altında dolaşmaya özen gösteriyorlardı. Bunun sonucunda, yalnız başına canı sıkkın bir halde bir süre çalıştı.

Son bir gayretle Roarke'a telefonla ulaşmaya çalıştı. Yerrinde olmadığını duyduğunda ne şaşırmış ne de hayal kırıklığına uğramıştı. E-postasına bir mesaj bırakarak, randevu istedi, sonra dışarı çıktı.

Sıkıntılarını ucuz içki ve müzikte boğmak için, Mavis'in en son çalıştığı yer olan Mavi Serçe barına gitti.

Loş ışıkları, alıngan müşterileri ve berbat servisiyle tam Eve'in aradığı yerdı.

İçeri girdiğinde gürültülü bir müzik dalgasıyla karşılaştı. Mavis, sahnede sesinin tonunu orkestranın üzerinde tutmaya çalışıyordu. Orkestra, kolunda bir sürü dövme olan genç bir çocuk ve elektronik orgtan ibaretti.

Eve, kapüşonlu bir adamın beraber içki içme teklifini söylenerek reddetti. Kendine bir Screamer ısmarlayarak, masalardan birine doğru gitti ve Mavis'in gösterisini seyretmek üzere oturdu.

Mavis hiç de fena değildi. Ama müşterilerin pek seçici olduğu söylenemezdi. Mavis bu akşam çok renkliydi. İnce vücudu, bir ressamın tuvalindeki kadar karışık, portakal ve mor renklerle doluydu. Yer yer, sanki stratejik bir şekilde fırçalanmış yakut renginde lekeler vardı. Zeminden biraz yüksekteki sahnede hareket ederken, bilezik ve zincirlerinden çıkan sesler, âdeta müziğe eşlik ediyordu.

Eve, küçük bir paketin dans pistinin kenarında elden ele dolaştığını fark etti. Uyuşturucuydu, elbette. Savaş açmışlar, yasallaştırmışlar, görmezlikten gelmiş ve düzenlemeler yapmışlardı ama yine de kullanımına engel olamamışlardı. Hiçbir şey işe yaramamıştı.

Buraya baskın yapmaya gelmemişti, elini kaldırdı ve Mavis'e salladı.

Şarkının vokal bölümü sona erer ermez, Mavis sahne-

den atladı, kalabalığı yararak, Eve'in oturduğu masaya geldi ve boyalı poposuyla dokundu.

"Hey, yabancı."

"İyi görünüyorsun, Mavis. Çalan kim?"

"Ah, şu tanıdığım," dedi uzun tırnaklarıyla sol kalçasında tempo tutarak. "Caruso. Beni ismini etrafa yaymam için işe aldı." Garson kız, içinde mavi bir sıvı olan köpüklü uzun bardağı Eve'in önüne koyduğunda gözlerini fal taşı gibi açtı. "Screamer? Bir çekiç bulup kendini yere sersen daha iyi olmaz mı?"

"Berbat bir gündü," dedi Eve, ilk yudumu alırken. "Tanrım! Bunun tadı hiç düzelmiyor."

Mavis yüzünde endişeli bir ifadeyle öne doğru eğildi. "İstersen biraz ara verebilirim."

Eve, "Hayır. Ben iyiyim," dedi, hayatını içkisinden aldığı ikinci yudumla bir kez daha riske sokarak. "Sana bir uğramak istedim. Biraz değişiklik. Mavis, sen kullanmıyorsun, değil mi?"

"Hey, bana bak," dedi Mavis, Eve'in omuzlarını tutup silkti, "Ben temizim, sen de biliyorsun. Burada bir şeyler içiliyor ama ufak tefek önemsiz şeyler. Bazı mutluluk hapları, bazı sakinleştiriciler, o kadar," dedi ve devam etti. "Tanrı aşkına, eğer burayı basmak istiyorsan, en azından benim izinli olduğum gece yap."

"Kusura bakma," dedi Eve, canı sıkılmıştı. Elleriyle yüzünü ovuşturdu. "İnsan içine çıkacak halim yok bu akşam. Git ve şarkını söyle. Seni dinlemek bana keyif veriyor."

"Tamam, giderken bir arkadaşına ihtiyaç duyarsan, bir sinyal ver, beraber çıkarız."

"Teşekkürler." Eve arkasına yaslandı, gözlerini kapadı. Şaşırtıcıydı ama müzik yavaşlamıştı. Hatta yumuşak bir tar-

za dönüşmüştü. Eğer etrafına bakmazsan o kadar da kötü değildi.

Yirmi kredi karşılığında kafa yapıcı miğferlerden takabilir, müzik eşliğinde ışık ve gölge gösterileri ile kendinden geçebilirdi. Bu dakikada sadece gözlerini kapatmayı tercih ediyordu.

“Burası pek sana uygun bir yer gibi görünmüyor, Teğmen.”

Eve gözlerini açtı ve Roarke’a baktı. “Ne zaman kafamı çevirsem...”

Roarke karşısına oturdu. Masa o kadar küçüktü ki dizleri birbirine değiyordu. Roarke’a göre yerleşme, bacağını Eve’inkine yapıştırma anlamına geliyordu. “Unutma, beni sen aradın ve merkezden çıkarken de bu adresi bıraktın.”

“Ben randevu istemiştim, içki arkadaşı değil.”

Roarke masadaki içkiye baktı, koklamak için öne doğru eğildi. “Bu zehirle öyle bir arkadaşı zor bulursun.”

“Burada yıllanmış viski ve iyi şarap servisi yapmıyorlar.”

Sadece kaşlarını çatışını ve ani silkinişini seyretmek amacıyla elini, genç kızın elinin üzerine koyarak, “Peki neden öyle bir yere gitmiyoruz?” dedi.

“Havamda değilim, Roarke. Bana senin için uygun bir zamana, bir randevu ver, sonra çek, git.”

“Randevu, ne için?” Şarkıcı kız adamın dikkatini çekmişti. Mavis gözlerini kocaman açmış, bir takım işaretler yapıyordu. “Eğer kalp krizi geçirmiyorsa, vokalist sana işaret ediyor.”

Eve uysal bir tavırla, sahneye doğru baktı, başını salladı. “Bir arkadaşım.” Mavis iki başparmağını yukarıya doğru işaret edip sırtıtırken, Eve başını daha coşkulu bir şekilde sallıyordu. “Şanslı olduğumu düşünüyör.”

“Öylesin,” dedi Roarke, Eve’in ellerinden içkisini alıp yan masalardan birine koyarken, “Hayatını kurtardım,” diye ekledi.

“Lanet olsun!”

“Sarhoş olmak istiyorsan, en azından mideni parçalamayacak bir şeyle yap.” Menüyü eline aldı ve içindekilere şöyle bir baktı. “Bu demektir ki burada öyle bir şey yok.” Elini tuttu ve ayağa kalktı. “Hadi gidelim.”

“Ben burada rahatım.”

Roarke sabırla, yüzü onun yüzüne yaklaşacak kadar eğildi.

“Öylesine sarhoş olmak istiyorsun ki, birine sonradan pişman olmayacağın birkaç yumruk atabilesin. Benimle sarhoş olman gerekmez, endişe duyma da, istediğin kadar yumruk atabilirsin.”

“Neden?”

“Çünkü gözlerinde hüznü görüyorum ve bu beni üzüyor.” Henüz Eve cümlemin şokunu atlatmadan, Roarke onu ayağa kaldırdı ve kapıya doğru sürüklemeye başladı.

“Ben eve gidiyorum,” diye karar verdi Eve.

“Hayır, gitmiyorsun.”

“Bak, arkadaş—”

Roarke onu duvara yaslayıp dudaklarını ağzıyla kapattığında, bütün söyleyebildiği buydu. Eve karşı koymadı. Hareketin aniliği nefesini kesmişti ve içinde öfkeden eser kalmamıştı...

Dudakları tekrar serbest kaldığında, sadece birkaç saniye geçmişti. “Kes, şunu,” dedi ama sesi son derece titrek bir fısıltı halindeydi ve bu Eve’in hiç hoşuna gitmedi.

“Ne düşünürsen düşün,” diye cevap verdi Roarke, kendine gelmeye çalışırken. “Bazen birilerine ihtiyaç duyarsın.

Şimdi o birisi benim.” Artık sabrı taşmıştı, genç kızı dışarı çıkardı. “Araban nerede?”

Eve bir blok aşağısını gösterdi ve kaldırımında kolundan çekerek götürmesine izin verdi. “Senin sorunun ne, anlamıyorum.”

“Sensin. Nasıl görüldüğünü biliyor musun?” diye cevapladı Roarke, arabanın kapısını sert bir şekilde açarken. Orada gözlerin kapalı, gözlerinin altında gölgelerle öyle otururken!” Düşüncesi bile Roarke’ı tekrar öfkeliendirmeye yetmişti. Onu ön koltuğa oturtuktan sonra, arabayı kullanmak için direksiyonun başına geçti. “Kahrolası şifreni söyle?”

Eve erkeğin kızgınlığından büyülenmiş vaziyette, şifresini kendisi tuşlamak için ona sokuldu. Anahtar döner dönmez Roarke kontağı çevirdi ve park yerinden uzaklaştı.

“Dinlenmeye çalışıyordum,” dedi Eve kelimeleri özenle seçerek.

Roarke, “Nasıl yapacağını bilmiyorsun,” diye bağırdı. “Sen her şeyi içine atıyorsun, ama defetmiyorsun. Düz bir çizgide yürüyorsun Eve, ama çok ince bir çizgide.”

“Bunun için eğitildim.”

“Bu sefer neyle uğraştığını bilmiyorsun.”

Eve parmaklarını bir yumruk halinde sıkarak “Ve sen biliyorsun, öyle mi?” dedi.

Roarke birkaç dakika ses çıkarmadı, duygularını kontrol etmeye çalışıyordu.

“Bu konuyu sonra konuşuruz.”

“Şimdi konuşsak daha iyi. Dün Elizabeth Barrister’i görmeye gittim.”

“Biliyorum.” Roarke artık daha sakindi, arabanın silke-

lemelerinde kendini ayarlayarak, “Üşüyorsun, kaloriferi aç,” dedi.

“Çalışmıyor. Niye bana, Elizabeth’in Sharon’la görüşmeni istediğini söylemedin?”

“Çünkü Elizabeth kimsenin bilmemesini istemişti.”

“Elizabeth ile ilişkinin derecesi ne?”

“Dostuz,” dedi ve alaycı bir ifadeyle Eve’e baktı. “Sadece birkaç dostum var, Richard ve Elizabeth de onların arasında.”

“Senatör?”

Genç adam, “Onun kendini beğenmiş, iki yüzlü davranışlarından tiksiniyorum,” dedi sakın bir ses tonuyla “Eğer partisi tarafından başkanlık için aday gösterilirse, bütün varlığımı, şeytan bile olsa, rakibinin kazanması için harcayacağımdan kuşkun olmasın.”

“Bunları başka yerde söylemesen iyi olur, Roarke,” dedi Eve, yüzünde hayal gibi bir gülümseme ile. “Sharon’ın bir günlük tuttuğunu biliyor muydun?”

“Normal bir davranış. O bir iş kadınıydı.”

“Ben onun müşterileri ile ilgili kayıtlarından bahsetmiyorum. Bir günlük, kişisel bir hatıra defteri. Sırlar, Roarke. Şantaj.”

Eve’in ne demek istediğini anlamaya çalışırken, bir şey demedi. “Güzel işte. Sonunda aradığın cinayet sebebini buldun.”

“Bekleyeceğiz ve göreceğiz. Senin de bir sürü sırrın var, Roarke.”

Arabayı evinin kapısının önünde durdurduğunda, yüksek sesle gülmekten kendini alamadı. “Bir şantaj kurbanı olabileceğimi gerçekten düşünüyor musun, Eve? Sharon gibi zavallı, her şeyini kaybetmiş bir kadın benim hakkımda

senin bulamayacağın bir şeyler bulacak ve bana karşı kullanılacak öyle mi?”

“Hayır!” Bu çok basitti. Eliyle Roarke’ın kolunu tutarak. “Seninle gelmiyorum.” Bu değildi.

“Seni buraya sevişmek için getirseydim, sevişirdik. Bunu her ikimiz de biliyoruz. Beni görmek istedin. Sharon’ı ve diğer kızı öldüren silahla ateş etmek istersin değil mi?”

“Evet.”

“Bu fırsatı kaçıрма o zaman.”

Kapılar açıldı. Ve içeri girdiler.

ON

Uşak, yüzünde aynı donuk ifadeyle, bir muhafız gibi kapıda bekliyordu. Eve'in paltosunu önceki günkü gibi hoşnutsuzluğunu gizlemeye gerek görmeden aldı.

"Kahveleri atış poligonuna gönder, lütfen," diye emretti Roarke, Eve ile merdivenlerden çıkarken.

Roarke yine elini tutuyordu. Eve bunun duygusal bir davranıştan ziyade, gitmesini engellemek için olduğunu düşündü. Ona hiçbir yere gitmeye hevesli olmadığını söyleyebilirdi, ama Roarke'in yumuşak davranışlarının altındaki kızgınlığı hoşuna gidiyordu.

Üçüncü kata vardıklarında, koleksiyonundan hiç telaş etmeden ve tereddütsüzce silahları aldı. Antikaları elinde tutuşundan bu işin ehli olduğu anlaşıyordu.

Sadece sahip olmak için alan biri değildi, sahip olduklarını kullanıyordu da. Acaba bu hususun onun aleyhine olduğunu biliyor muydu? Ya da umurunda mıydı?

Seçtiklerini deri bir kutu içinde güvenceye aldıktan sonra, bir duvara doğru gitti. Güvenlik konsolu ve kapı, orman manzaralı bir tablonun arkasına öyle ustalıkla gizlenmişti

ki, Eve, tek başına kesinlikle bulamayacağını düşündü. Kapı bir asansöre açılıyordu.

Roarke, “Bu asansör sadece birkaç odada açılır,” diye izah etti, Eve onunla beraber asansöre girerken. “Atış poligonuna çok nadir misafir götürürüm.”

“Neden?”

“Koleksiyonum ve onların kullanımı, onların değerini bilen ve anlayan insanlar içindir.”

“Ne kadarını karaborsadan aldın?”

Roarke, “Yine polislik damarın mı, tuttu?” dedi gülümseyerek. “Ben sadece resmî satış kanallarından alışveriş yaparım.” Gözleriyle Eve’in omzundaki çantaya işaret etti. “Kayıt cihazını açık tuttuğun sürece.”

Eve gülümsemeden edemedi. Tabii ki kayıt cihazını açmıştı. Ve kuşkusuz o da bunun farkındaydı. Çantasını açtı, kayıt cihazını çıkardı ve eliyle kapattı.

Genç adam, “Ya yedek?” dedi yumuşak bir ses tonu ile.

Eve, “Kendini çok akıllı sanıyorsun,” diyerek elini cebine attı. Yedek kayıt cihazı bir kâğıt kadar inceydi, durdurmak için başparmağını kullandı. Sonra, “Ya seninkiler?” dedi, kapılar açılırken asansörde etrafına bakarak. “Her köşede sesli ve görüntülü güvenlik cihazları olmalı.”

“Elbette,” diyerek tekrar elini tuttu ve onu asansörden çıkardı. Odanın tavanı çok yüksekti ve Roarke’in konfora olan düşkünlüğüne zıt olarak, son derece sade döşenmişti. İçeri girer girmez ışıklar yandı, düz, kum rengi duvarlar, yüksek arkalıklı sandalyelerin oluşturduğu bir sıra, üzerinde gümüş bir çaydanlık ve porselen fincanların durduğu tepsi içinde kahve servisinin beklemekte olduğu bir masa vardı.

Eve, onları görmezden gelerek uzun, parlak ve siyah bir konsola doğru yürüdü. “Bu ne işe yarıyor?”

“Bir sürü şeye,” dedi Roarke, elindeki deri kutuyu düz bir zemin üzerine koyarken. Avuç içini bir kimlik tanımlayıcı ekran üzerine bastırdı. Gerekli kimlik taraması tamamlandığında yeşil yumuşak tonda bir ışık yandı, konsolun üzeri aydınlandı ve bir sürü göstergeyle donandı.

“Burada bir miktar cephane bulunduruyorum.” Bir seri düğmeye bastı. Konsolun altında bir çekmece açıldı. “Bunlara ihtiyacın olacak.” İkinci bir çekmecedен güvenlik gözlükleri ve kulaklıklar çıkardı.

“Bu, bir çeşit hobi mi?” diye sordu Eve, gözlükleri ayarlarken. Berrak camlar gözlerini örttü, gözlüğe ilişik olan kulaklıklar da rahatça yerine uydu.

“Evet, bir hobi.”

Sesi kulaklarındaki koruyucular yüzünden ekolu geliyordu. Roarke 38’lik silahı seçti ve doldurdu.

“Yirminci asrın ortalarında standart bir polis silahıydı, ikinci milenyuma doğru dokuz milimetrelikler tercih edilmeye başlandı.”

“RS 50’ler, yirmi birinci asrın otuzlu senelerinde, kent savaşları sırasında tercih edilen resmî silahtı.”

Roarke hayretle kaşlarını kaldırarak, “Ev ödevini iyi çalışmışsın,” dedi.

Eve “kesinlikle öyle,” dedi Roarke’in elindeki silaha bakarak. “Katilin beyninin içine işlemek istiyorum.”

“O zaman şu anda omzunda asılı olan el lazerlerinin bundan yirmi beş sene önce pek popüler olmadığını da biliyorsundur.”

Eve, Roarke’in tabancanın silindirini gürültülü bir şekilde geriye itmesini hafifçe kaşlarını çatarak izledi. “NS Lazer, değişikliklerden sonra, 2023’ten bu yana standart

polis silahı olarak kullanılıyor. Koleksiyonunda hiç lazere rastlamadım.”

Göz göze geldiler, Roarke’ın gözlerinde alaycı bir ifade vardı. “Onlar sadece polise ait oyuncaklar. Dışardan alınması mümkün değil, koleksiyoncular için bile.” Bir düğmeye bastı ve uzaktaki duvarda üç boyutlu bir resim belirdi, o kadar gerçek gibi görünüyordu ki, Eve bir an büyük bir şaşkınlık geçirdi, ama hemen kendine geldi.

“Harika bir görüntü,” diye fısıldadı geniş omuzlu, iri yarı adamı inceleyerek. Görüntüdeki adamın elinde tuttuğu silahın ne olduğunu anlayamamıştı.

“Tipik bir yirminci yüzyıl canisinin kopyası. Elinde tuttuğu bir AK kırk-yedi.”

Eve, “Doğru,” dedi gözlerini kısıp daha iyi görmeye çalışarak. Bugüne kadar gördüğü tüm video ve fotoğraflardan daha canlı görünüyordu. “Zamanın şehir eşkıyaları ve uyuşturucu kaçakçıları için en revaçta silahı.”

“Bir saldırı silahı,” diye mırıldandı Roarke. “Öldürmek için tasarlanmış. Çalıştırdığım zaman, hedefi vurursa, hafif elektrik şoku sonucu hafif bir sarsılma hissediyorsun, yine de gerçek bir kurşun yarasından iyidir. Denemek ister misin?”

“Önce sen.”

“Pekâlâ.” Roarke mekanizmayı çalıştırdı. Görüntü ileriye doğru silahını sallayarak hareket etmeye başladı. Ses efektleri bir anda salonu doldurdu.

Savrulan küfürler, cadde gürültüleri ve adamın çabuk ve şiddetli bir patlamayla ateş etmesi sonucu çıkan gürültü Eve’in bir adım geri atmasına sebep oldu.

Adamın göğsünden kan gibi bir şeyin fışkırmasını, ağzı açık bir şekilde seyrediyordu. Yere düşerken, adamın göğ-

sü âdeta infilak etmiş, silahı elinden düşmüştü. Görüntü kayboldu.

“Tanrım!”

Roarke, lunaparktaki çocuklar gibi, atışını tamamladıktan sonra biraz şaşırılmış olarak, silahını aşağıya indirdi. “Eğer görüntü gerçekçi olmazsa böyle bir silahın neler yapacağını anlamak mümkün olmaz.”

Eve, “Tahmin ederim,” dedi yutkunarak. “Seni vurdu mu?”

“Bu sefer değil. Tabii ki, bire bir durumlarda, rakibinin ne yapacağını önceden kestirebilirsen, kazanman o kadar zor olmaz.”

Roarke birkaç düğmeye daha bastı. Ölü adam sağlam ve etrafı dağıtmaya hazır olarak tekrar ortaya çıktı. Roarke alışkın bir tavırla otomatik olarak pozisyonunu aldı. Eve, eski bir polis diye düşündü veya onun tanımlamasıyla eski bir cani.

Aniden, görüntü ileriye doğru atıldı ve Roarke ateş ederken, diğer görüntüler birbiri ardına hızla duvarda belir-meye başladı. Tuhaf bir silah taşıyan bir adam, elinde 44 lüks bir Magnum ile küfürler savuran bir kadın ve topuyla oynamakta olan korkmuş bir çocuk. Birdenbire ortaya çıktılar, küfürler yağdırdılar, haykırdılar, ateş ettiler ve kana bulandılar. Her şey sona erdiğinde, çocuk yere oturmuş tek başına ağlıyordu.

“Bu şekilde rasgele bir seçim çok daha zor,” dedi Roarke omzuna işaret ederek. “Bak beni omzumdan hakladı.”

“Ne?” dedi Eve, tekrar Roarke’a dönerek. “Vuruldu mu?”

Genç adam sırtarak “Endişe etme, sevgilim. Sadece bir adale ağrısı.”

Eve çok heyecanlanmıştı, kalbi sanki kulaklarında atı-yordu, reaksiyonu kendisine ne kadar saçma gelse de, he-

yecanlanmıştı işte. “Müthiş bir oyuncak, Roarke. Gerçek eğlence ve oyunlar, öyle mi? Sık sık oynar mısın?”

“Ara sıra. Denemeye hazır mısın?”

Eğer sanal gerçek olayının altından kalkabildiyse, bunun da hakkından gelebilirdi. “Pekâlâ, rasgele bir örnek çalıştır.”

“En hoşuma giden tarafın bu, Teğmen,” dedi Roarke, kurşunları çıkarıp yenilerini doldurarak. “Hemen havaya giriyorsun. Önce kansız bir deneme yapalım.”

Alışılmış daireler ve ortasında noktasıyla bir hedef tah-tası belirdi. Roarke Eve’in arkasına geçti, 38’liği genç kı-zın ellerinin arasına koydu, kendi ellerini de onunkilerin üzerine. Yanağını onun yanağına yapıştırdı. “Senin silahın gibi ısıyı ve hareketi algılamadığı için sen nişan almalısın.” Kollarını ayarladı, “Ateşe hazır olduğun zaman tetiği çek-melisin, itmeden. Biraz sarsacak. Seninki gibi sessiz ve yu-muşak değil.”

“Onu biliyorum,” diye mırıldandı Eve. Ellерinin üzerin-deki ellere, vücudunun üzerindeki baskısına, kokusuna bu kadar duyarlı olmak çok aptalca, diye düşündü. “Üstüme çıkıyorsun.”

Roarke dudaklarının, küçük bir çocuğunki kadar ma-sum, delinmemiş kulak memelerine sürtünmesine yetecek kadar hafifçe başını çevirdi.

“Biliyorum. Ayaklarını yere her zamankinden daha kuv-vetli basmalısın. Reaksiyonun geriye doğru kaymak olacak. Bunu yapma.”

“Yapmam.” İspat etmek için, tetiği çekti. Kolları sarsıldı, bu onun canını sıktı. Bir daha ateş etti, sonra bir daha, he-defin kalbini sadece bir parmak farkla kaçırmıştı. “Olamaz! Hissediyorsun. Değil mi?” dedi omuzlarını döndürerek.

“İyi nişancısın.” Etkilenmişti, ama ses tonu bunu ortaya koymuyordu. “Şüphesiz, bir hedefe ateş etmekle, bir insana ateş etmek aynı şey değildir. Bir kopya dahi olsa.”

Bana meydan mı okuyor, diye düşündü Eve, buna hazır mıydı. “Kaç kurşunum kaldı?”

Roarke, “Yeniden dolduracağız.” dedi. Merak ya da ego, onu zor bir silah seçmeye itmişti. “Hazır mısın?”

İlk görüntü, elindeki çantaya sımsıkı sarılmış yaşlı bir kadına aitti. Eve neredeyse birinin kafasını uçuracaktı ki, parmakları tetikte donakaldı. Solda bir hareket belirdi ve Eve, yaşlı kadının kafasına bir demir indirmesine ramak kala hırsızı yere serdi. Sol kalçasında hafif bir batma hissetti. Doğruldu ve kendisinininki gibi bir silahla ateş etmekte olan kel kafalı bir adamı hakladı.

Hepsi çabuk ve birbiri ardına geldi.

Roarke onu dikkatle, hipnotize olmuş gibi izliyordu. Eve’in hiç ürküp çekinmemesi onu düşündürmüştü. Bakışları sakın ve donuktu. Polis gözleri. Genç kızın adrenalinin yükselip nabzının süratle atmakta olduğunu farkındaydı. Yine de hareketleri dans eder gibi zarif ve yumuşaktı.

Onu arzuluyordu. Midesinin alev almış gibi yanmakta olduğunu hissetti. Evet, hem de çılgıncasına arzuluyordu.

Eve “İki kere vuruldum,” dedi, sadece kendisinin duyabileceği bir sesle. Şarjörü açtı, Roarke’tan gördüğü gibi kurşunları doldurdu. “Bir kez kalçadan, ikincisi karnımdan. Ya ölmüş olmalıyım yada ağır yaralıyım. Bir kez daha çalıştır.”

Roarke onun istediğini yaptı ve ellerini cebine sokarak onu izlemeye devam etti.

Eve şarjörü boşalttıktan sonra, İsviçre yapımı silahı denemek istedi. Ağırlığıyla verdiği duygudan hoşlandığını fark etti. Otuz-sekizliğe kıyasla kesinlikle daha avantajlı bir

silahtı. Daha hızlıydı, ateş gücü daha fazlaydı ve iki saniyede doldurulabiliyordu.

Her iki silahta eline kendi lazeri kadar iyi oturmuyordu, ama her ikisini de ilkel ve korkunç bir biçimde etkili bulmuştu.

Ve sebep oldukları hasarla, kopan et parçalarıyla, fışkıran kanla ölümü korkunç bir olay haline getiriyorlardı.

“Vuruldu mu?” diye sordu Roarke.

Görüntüler kaybolmuş olmasına rağmen sanki hâlâ kafasının içinde birtakım şekiller hareket ediyormuş gibi duvara bakıyordu. “Benim bir şeyim yok. Ama verdikleri zarar inanılmaz,” dedi yavaşça ve silahını indirdi. “Bunları kullanıyor olmak, her gün kullanmak ya da bunlardan birine hedef olmak ne kadar korkunç bir şey. İnsanın çıldırması işten bile değil, kim böyle bir şeye dayanabilir?”

“Sen,” dedi Roarke, kulaklıklarıyla gözlüğünü çıkarırken. “Göreve bağlılık ve kendini adanmış olmak bu tür zayıflıklara meydan vermez. Sen kontrolden başarıyla geçtin. Bir bedeli vardı, ama sen başardın.”

Eve kulaklıklarını itinayla onunkilerin yanına koyarken, “Nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Senin bugün Tıbbi Kontrol’e girdiğini mi? Dostlarım var. Nasıl bir bedel ödediğini mi?” Çenesini avuçlarının arasına aldı, “Görüyorum,” dedi yavaşça. “Kalbin kafanla savaş halinde, seni bu kadar başarılı yapan, beni bu kadar büyüleyen özelliğinin bu olduğunu bilmiyorsun sanırım.”

“Seni büyülemeye uğraşmıyorum. Bu silahları kendini savunma değil zevk için kullanan adamı bulmak istiyorum.” Gözlerinin içine dikkatle bakarak. “O sen değilsin.”

“Hayır, değilim.”

“Fakat bir şeyler biliyorsun.”

Roarke elinin tersiyle hafifçe Eve'in çenesini okşadı. "Bir şeyler bildiğimden tamamen emin değilim." Masanın öbür yanına geçti, fincanlara kahve doldurdu. "Yirminci yüzyıl silahları, yirminci yüzyıl cinayetleri, yirminci yüzyıl sebeplerinden kaynaklanabilir mi?" dedi, genç kıza bir bakış fırlatarak. "Benim düşündüklerim bunlar."

"Oldukça basit bir sonuç çıkarma mantığı."

"Söyle bana Teğmen, geçmişle neticesini alacağınız oyunlar oynar mısınız yoksa şimdiki zamana sımsıkı bağlı mısınız?"

Bunu Eve'in kendisi de merak ediyordu.

"Ben uyumlu biriyim."

"Hayır, ama akıllısın. Sharon'ı her kim öldürdüyse yirminci yüzyıla karşı bir sevgisi hatta takıntısı var," dedi kaşlarını kaldırarak "Ben de geçmişe dair bazı şeyleri bilirim, hatta onlara karşı sevgim de vardır. Ama takıntı... Bunu ancak sen değerlendirebilirsin?"

"Üzerinde çalışıyorum."

"Eminim öyledir. Beraberce eski yöntemlerle, bilgisayar olmaksızın, teknik analizler olmaksızın mantık yoluyla sonuçlar çıkarmaya çalışalım. Önce kurbanı ele alalım. Sharon'ın bir şantajcı olduğunu düşünüyorsun. Doğru olabilir. Güç sahibi olmak isteyen, kızgın bir kadındı, aynı zamanda küstahtı ve güç istiyordu."

"Bütün bunları onu iki kere görerek mi öğrendin?"

Roarke genç kıza kahvesini verdi ve "Hem ondan hem de onu tanıyan insanlarla konuşarak," dedi. "Arkadaşları, dostları onun etkileyici, enerjik, aynı zamanda içine kapalı bir kadın olduğunu düşünüyorlardı. Ailesini terk etmişti, arna onları düşünmekten kendisini alamıyordu. Yaşamayı

seviyordu, ama yaşadığı hayattan sürekli şikâyet ediyordu. Aynı şeyleri araştırdığımızı sanırım.”

Eve kızgın bir sesle, “Bir polis soruşturması ile ilgili araştırma yaptığını bilmiyordum.”

“Beth ile Richard benim dostlarım. Dostlarıma önem veririm. Çok üzülüyorlar, Eve ve ben Beth’in kızının ölümü için kendisini suçlamasını istemiyorum.”

Eve’in aklına Beth’in uykusuz gözleri ve gergin sinirleri geldi. Derin bir nefes verdi.

“Tamam. Bunu anlayabilirim. Başka kiminle konuştun?”

“Arkadaşlar, dediğim gibi, dostlar, iş arkadaşları.” Eve kahvesini yudumlarken, Roarke kendisinininkini bir kenara koydu ve dolaşmaya başladı. “Bir kadın hakkında insanların bu kadar farklı düşünce ve gözlemlere sahip olması ne kadar tuhaf değil mi? Birine sor, sana Sharon’ın ne kadar sadık ve kibar bir kadın olduğunu anlatacak, bir başkası ne kadar kinci ve hesap peşinde bir kadın olduğunu. Başka biri onun partiden partiye dolaşan heyecan peşinde koşan biri olduğunu dile getirirken, bir diğeri sakın akşamlar geçirmekten hoşlanan biri olduğunu söyleyecek. Bizim Sharon, tam bir artist.”

“Farklı insanlar için farklı yüzleri olan bir insan. Oldukça normal.”

“Hangi yüz ya da hangi rol onu öldürdü?” Roarke, bir sigara çıkardı ve yaktı. “Şantaj.” Düşünceli bir şekilde dumanını üfledi. “İyi becereceğinden kuşku yok. Başkaları hakkında bilgi toplamaktan hoşlanırdı, bunun için elinden gelen bütün şirinliği yapmaktan da kaçınmazdı.”

“Sana da yaptı mı?”

Roarke, “Fazlasıyla,” dedi yüzünde kayıtsız bir gülümsemeyle. “Seks için bilgi alış verişinde bulunmaya hazır değil-

dim. Arkadaşlarımın kızı veya profesyonel biri olması bunu değiştirmezdi. Daha farklı tipleri tercih ederim.” Bakışları yine Eve’in üzerindeydi. “Veya öyle olduğunu sanıyorum. Neden gergin, yorgun ve kendini beğenmiş tipler hoşuma gidiyor, hâlâ anlayabilmiş değilim.”

Eve fincanına biraz daha kahve koydu ve fincanın üzerinden ona bakarak, “Çok nazıksın,” dedi.

“Hiç de değil. Kuaförünün çok kötü olmasına ve kötü giyimine rağmen, şaşılacak derecede çekicisin.”

“Kuaföre gitmem, terzilerde geçirecek zamanım yok.” Veya bunları seninle tartışmaya hiç niyetim yok, diye düşündü Eve. “Varsayıma devam edersek. Eğer Sharon DeBlass şantaj kurbanlarından biri tarafından öldürüldüyse, Lola Starr’ı kim öldürdü?”

“Sorun da bu değil mi?” dedi Roarke düşünceli bir tarzda. “Aynı meslekte olmaları dışında hiçbir ortak yönleri olmadığı görülüyor. Birbirlerini tanımaları ya da aynı müşteri portföyüne sahip olmaları mümkün değil. Ama biri var ki, her ikisini de tanıyordu.”

“İkisini de seçen biri.”

“Bu daha doğru.”

“Neyle uğraştığımın farkında olmadığımı söylediğin zaman ne demek istedin?”

Roarke kısa bir süre tereddüt etti. “DeBlass’ın sahip olduğu veya kullanabileceği güçlerin farkında mısın? Bilmiyorum. Ya da torununun öldürülmesi skandalının buna neler ekleyebileceğini? Adam başkanlık peşinde. Kendi düşünce ve ahlaki değer seçimlerini ülkeye zorla kabul ettirme arzusunda.”

“Sharon’ın ölümünü politika malzemesi yapabileceğini mi söylemek istiyorsun?”

düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

Roarke sigarasını söndürdü. “Torununun toplumun kurbanı olduğunu iddia edebilir, para için seks yapmasını da cinayet silahı olarak tanımlayabilir. Resmî fahişeliğe, doğum kontrolüne ve cinsel ayarlamalara izin veren bir toplum, bunların sonucundan nasıl sorumlu tutulamaz?”

Eve bu söylemi anlayabilirdi ama başını salladı. “DeBlass aynı zamanda silah yasağını da kaldırmak istiyor. Torunu, yürürlükteki kanuna göre mevcut olmayan bir silahla öldürüldü.”

“Bu olayı daha vahim bir duruma sokuyor. Sharon, acaba silahı olsa kendisini savunabilecek miydi?” Eve karşı koymaya hazırlanırken, başını sallayarak devam etti. “Burada cevabın ne olduğu değil, soru önemli. Kurucularımızı ve ülke için ortaya koydukları temel ilkeleri unutuyor muyuz? Silah sahibi olma hakkımız. Cinsel özgürlük kurbanı, savunmasız bir kadın kendi evinde, kendi yatağında öldürülüyor. Çok, hem de çok büyük bir ahlak sapması bu.”

Konsola doğru yürüdü, ve bağlantıyı kesti. “Tabii ki sen, tabancayla işlenmiş bir cinayetin istisnadan da öte, ancak gerekli istek ve imkâna sahip insanlar tarafından işlenebileceğini ileri sürebilirsin, ama o bunu çok güzel kamufle eder. Muhafazakâr Parti önde gidiyor, liderleri de o.”

Eve’in kendisine biraz daha kahve koyarken, söylediklerini sindirmesini bekledi. “Hiç katilin yakalanmasını istemediği düşüncesi aklına geldi mi?”

Eve, çok ani yakalanmıştı. “Neden istemesin ki? Bu ona daha çok malzeme vermez mi? İşte torunumu öldüren aşâğılık, ahlâksız alçak demek istemez mi?”

“O bir risk, değil mi? Belki de katil tıpkı Sharon gibi, yolunu şaşırmış, onun çevresinden sevilen, saygın biri. Oysa kesinlikle bir günah keçisi gerekiyor.”

Bir süre Eve'in düşünmesine izin vererek, sessiz kaldı. "Soruşturmanın ortasında birdenbire kontrole çağırılmanı kim sağladı sanıyorsun? Her hareketini kim izliyor, soruşturmanın her safhasını yakından kim takip ediyor sanıyorsun? Kim geçmişini araştırıyor, özel ve mesleki hayatına kim bu kadar burnunu sokuyor sanıyorsun?"

Eve oldukça sarsılmış olarak, fincanını yerine koydu. "DeBlas'ın kontrole gitmeme sebep olduğunu biliyorum. Doğu Washington'dan dönüşte benimle Feeney'nin peşine adam taktığını da biliyorum. Bana güvenmiyor veya benim soruşturmayı yürütecek vasıflara sahip olduğumu düşünmüyor olabilir," dedi, derin bir nefes vererek. "Ama benim hakkımda bilgi topladığını sen nereden biliyorsun? Herkesi kendin gibi mi sanıyorsun?"

Roarke onun, bakışlarındaki öfkeye ve suçlamalara aldırmadı.

"Hayır, çünkü o seni izlerken ben de onu izliyorum. Ben raporları okumaktansa, seni senden, kaynağından tanımayı tercih ediyorum."

Eve'e doğru biraz daha yaklaştı, karışık saçlarını okşayarak, "İlgi duyduğum insanların özel yaşamlarına saygı duyarım. Ve sana büyük bir ilgi duyuyorum. Nedenini tam olarak bilmiyorum, ama benden bir şeyler sana doğru sürükleniyor."

Eve ondan uzaklaşmaya kalkınca parmaklarını sıkıştırdı. "Ne zaman baş başa kalsak, cinayeti aramıza sokmandan bıktım."

"Aramızda cinayet var."

"Hayır. Ama o bizi bir araya getirdi. Problem bu mu? Teğmen Dallas'ın duygularını uzun süre bastıramazsın."

"O benim."

“O zaman ben seni istiyorum.” Arzudan gözleri o kadar kararmıştı ki, öfkelenmesinin sebebi, neredeyse yalvarmaya başlayacak olmasıydı. “Eve’i bilmem ama Teğmen Dallas’ın benden korkacağını sanmıyorum.”

Kahve Eve’in sinirlerini germiştir. “Senden korkmuyorum, Roarke.”

Roarke, “Korkmuyor musun?” diyerek, yaklaştı ve elleriyle gömleğinin yakasını tuttu. “Çizgiyi aşarsan neler olacağını sanıyorsun?”

“Çok fazla şey,” diye mırıldandı, Eve. “Seks öncelikler listemde değil. İnsanın kafasını karıştırıyor.”

Bakışlarındaki öfkenin yerini gülme aldı. “Çok haklısın. Üstelik iyi yapıldığı zaman... Artık sana göstermem için izin vermenin zamanı gelmedi mi?”

Eve, oradan kaçması mı yoksa teslim olması mı gerektiğine bir türlü karar veremiyordu, kollarını sıkıca yakaladı, “Hata yapıyoruz.”

“O zaman bırak buna değsin,” diye fısıldadı Roarke, dudakları buluşurken.

Eve teslim oldu.

Kollarını erkeğin boynuna dolamış, parmaklarını saçlarının arasına sokmuştu. Vücutları birbirine yapışmış, zevkten titriyordu. Öpüşmeleri gittikçe daha hırçın bir şekil alıyor, Roarke’in dudaklarının sıcaklığı Eve’in vücuduna alev dalgaları gönderiyordu.

Roarke’in sabırsız elleri genç kızın gömleğini pantolonundan çıkarmaya ve tenine ulaşmaya çalışırken, Eve, ipek gömleğin arkasındaki çıplak vücuda dokunabilme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Roarke bir an kendini hemen orada Eve’i yere yatırıp ona sahip olurken düşündü. Genç kızın çığlıkları silah ses-

leri gibi yankılanacak, kendisi de hedeflerde açılan yaralardan akan kan gibi şiddetle boşalacaktı. Çabuk ve vahşi. Ve bitecekti.

Eve'in yüzü kızarmış, dudakları şişmişti. Roarke, gömleğini yırtmış, omuzlarını meydana çıkarmıştı.

Etrafa sinmiş olan barut kokusu, konsolun üzerindeki tabancalar ve birbirlerini saldırırcasına öpmekte olan iki insan.

"Burada değil," dedi Roarke ve Eve'i yarı taşıyıp yarı sürükleyerek asansöre doğru götürdü. Asansöre vardıklarında Eve'in üstündeki yırtık gömleği de çıkarıp attı. Onu duvara yasladığında kapılar kapanmak üzereydi. "Çıkar şu lanet olasıca şeyi. Çıkar onu," diye söyleniyordu, Eve'in silahını kastederek.

Eve bir eliyle tabancasını taşıyan meşin kemerin düğmesine basıp ondan kurtulmaya çalışırken, diğer eliyle Roarke'in düğmeleriyle boğuşuyordu. "Neden bu kadar çok şey giydin?"

"Bir dahaki sefere hiçbir şey giymem," diye cevapladı Roarke, elleriyle Eve'in küçük, ama diri göğüslerini ve sertleşmiş meme uçlarını okşarken. "Nereye dokunmamı istersin?"

"İyi gidiyorsun," diye cevap verdi Eve, bir eliyle düşmek için asansörün duvarına tutunarak.

Asansör açıldığında âdeta birbirlerine yapışmış bir haldeydiler. Roarke'in dişleri genç kızın, boynunda dolaşıyordu. Çantasının ve kılıfının yere düşmesine aldıracak halde değildi.

Eve ayaklarının altında halının yumuşaklığını hissetti, burnuna çiçek kokuları geliyordu. Odaya şöyle bir baktı, geniş pencereler ve aynalar vardı. Roarke'in pantolonunu indirmeye uğraşırken yatak dikkatini çekti.

“Ulu Tanrım!”

Etrafı ağaç oymalı, gece mavisi renginde bir göldü âdeta. Heybetli bir cam kubbenin altındaki bir platformda yer alıyordu. Karşısında yeşil mermer taştan yapılmış şöminede hoş kokulu bir kütük, için için yanmaktaydı.

“Burada mı uyuyorsun?”

“Bu akşam uyumayı düşünmüyorum.”

Eve, hayranlıkla etrafına bakarken, Roarke onu iki basamaklı platforma çekti ve yatağa fırlattı.

“Yarın sabah yedide merkezde olmalıyım.”

“Kapa çeneni, Teğmen.”

“Pekâlâ.”

Eve, gülerek Roarke’in üzerine çıktı ve dudaklarını adamın dudaklarına yapıştırdı. İçinde tarif edemeyeceği kadar vahşi, cüretkâr bir enerji patlamak üzereydi. İsteddiği kadar çabuk hareket edemiyordu. Elleri, duyduğu özlemi tatmin edecek kadar çabuk hareket etmiyordu.

Roarke, Eve’in pantolonunu indirmeye çalışırken, tekmeleyerek botlarını çıkarmaya uğraşıyordu. Genç adamın inlemesini duyduğunda içini tarifsiz bir zevk dalgası kapladı. Bir erkek vücudunun sıcaklığını hissetmeyeli epey uzun bir zaman olmuştu.

Orgazm ihtiyacı hat safhadaydı. Çıplak kalır kalmaz ona teslim olacak ve bu duygusunu tatmin edecekti. Ama Roarke onun bu düşüncelerini gerçekleştirmesine izin vermedi. Pozisyonunu değiştirerek, huysuz itirazlarını uzun ve haşin bir öpücükle engelledi.

“Acelen ne?” diye fısıldadı, bir elini göğüslerine doğru kaydırırken. Baş parmağıyla göğüs uçlarını okşarken, genç kızın yüzündeki ifadeyi seyrediyordu. “Seni seyretmeye daha doyamadım.”

“Seni istiyorum.”

“Biliyorum.” Eve’i sırtüstü yatırdı, bakışlarını ondan ayırmadan bir elini omuzlarından kalçalarına kadar yavaşça gezdirdi. Roarke’ın da kasıkları nabız gibi atıyordu. “Ne kadar uzun, diri...” Eliyle hafifçe göğüslerini sıktı. “Küçük ve narin... kim bilebilirdi ki?”

“Seni içimde istiyorum.”

“Sadece bir şeyi istiyorsun.”

Eve, “Tanrı’nın cezası...” diye başladı ve sonra inledi, Roarke’ın dudakları göğsünü bulduğunda.

Vücudu erkeğin elleri altında kıvranıyordu. Bu bir işkenceydi âdetâ, önce yavaş sonra öyle çabuk ve hoyratça ki, çığlık atmamak için dudaklarını ısıırıyordu. Roarke genç kızın vücudunun her yerini okşamaya devam ettikçe, Eve’in içinde alevler tutuşuyordu.

Bu Eve’in alışık olduğu tür duygulardan değildi. Bugüne kadar seks onun için ihtiyaç duyduğunda çabucak giderilecek basit bir ihtiyaçtı. Burada hissettikleri bambaşka şeylerdi. Duyularının sınırları zorlanıyordu.

Elini aralarına sokmaya çalışarak, onun sertliğini ve ağırlığını hissetmek istedi. Roarke ellerini aniden yakalayıp başının üzerine kaldırıncı birdenbire panikledi.

“Yapma!”

Gözlerindeki paniğin, korkunun yanı sıra arzusunun farkına varmasaydı, Roarke dediğini yapacak, onu neredeyse serbest bırakacaktı. “Kontrol eden her zaman sen olamazsın, Eve.” Konuşurken serbest kalan elini kalçalarında gezdiriyordu. Elinin tersiyle dizinin iç tarafına dokunduğunda Eve titredi, neredeyse kendinden geçmek üzereydi.

“Yapma,” dedi nefes almaya çalışarak.

“Yapma, ne? Bir zayıflık bulma ve ondan yararlanma, mı?” dedi. Deneyimli parmaklarıyla bacaklarının arasında ki sıcaklığa dokundu, sonra tekrar geriye dönüp, o duyarlı noktayı okşamaya devam etti. Eve, nefes nefese ondan kaçmaya çalışıyordu.

“Çok geç, sanırım,” diye fısıldadı genç adam. “Yakınlaşmadan zevk almak istiyorsun?” Dudakları boynundan aşağı doğru bir yol izliyordu. Eve’in bütün vücudu sanki elektrik verilmiş gibi sarsılıyordu. “Onun için bir başkasına ihtiyacın yok. Ama bu akşam ben varım. Ve almayı düşündüğüm kadar zevki sana tattırmak niyetindeyim.”

“Yapamam,” dedi, vücudu onunkini çılgınca kucaklar-ken. Her hareket içinde yeni ve çıldırtıcı duygular uyan-dırıyordu.

“Bırak kendini.” Roarke, genç kadının hâlâ kendini fren-lemeye çalışmasını bir meydan okuma olarak görüyor ve öfkeleniyordu.

“Yapamam.”

“Kendini bırakacaksın ve ben bunu seyredeceğim.” Tit-reyen vücudundan uzaklaştırmadan, yüzü kadının yüzü-nün hizasına gelinceye kadar doğrulurken, avcunu bacak-larının arasındaki tümseğe sıkıca bastırdı.

Eve, nefes alamıyordu. “Seni baş belası! Yapamam!”

Roarke, “Yalancı,” dedi alçak sesle, parmağını yavaşça üzerinde gezdirip içine sokarken. Sıcak, ıslak güzelliği kar-şısında iniltisi Eve’inkiyle karıştı. Kendini kontrol etmeye çalışarak Eve’in yüzündeki ifadenin, panikten şaşkınlığa ve daha sonra çaresizliğe dönüşmesini hayranlıkla seyretti.

Genç kız yüksek bir yerden düşüyor gibiydi, mücadele etmeye çalıştı, fakat onu çeken her neyse o kadar kuvvetliy-di ki başaramadı. Düşerken birisinin çığlık attığını duydu,

Vücudunun içeriye doğru çekildiğini hissetti. Bir an için şiddetle gerildi, sonra zevk mızraklarının içine saplandığını hissetti. Öyle keskin, öyle sıcaktı ki, şaşkın, şuursuz bir şekilde kendinden geçti.

Roarke çıldırdı.

Onu yukarı doğru çekti. Başı Roarke'ın omuzlarına düşmüştü. "Yeniden," dedi Roarke, saçlarından çekerek dudaklarını ısırırcasına öperek. "Yeniden diyorum!"

"Evet," dedi Eve, içindeki arzunun tekrar coştüğünü hissederek. Serbest kalan elleriyle Roarke'a uzanırken, dudaklarının istediği yeri istediği kadar tadabilmesi için vücudunu bir yay gibi arkaya doğru gerdi.

Boğulur gibi inleyen, Roarke onu sırtüstü yatırdı, kalçalarını yükselterek, yavaşça içine girdi. Eve, bacaklarını onun etrafına, arzulu, sıcak bir yumruk gibi doladı.

Tırnaklarıyla sırtını kazırken, kalçaları her giriş çıkışında Roarke'ı kucaklıyordu. Terden sırılsıklam olmuş elleri omuzlarından aşağı kayarken, Roarke, boşaldı.

ON BİR

Eve uzun bir süre konuşmadı. Aslında söylenecek bir şey de yoktu. Bilerek ve isteyerek yanlış bir adım atmıştı. Sonuçları her neyse katlanacaktı.

Şimdi onur ve haysiyetinden daha fazla bir şey kaybetmeden buradan çekip gitmeliydi.

Yüzünü çevirerek, “Gitmek zorundayım,” dedi. Oturdu. Elbiselerini nasıl bulacağını düşünüyordu.

“Hiç sanmıyorum,” dedi, Roarke, tembel, kendine güvenen ve biraz da öfkeli bir ses tonuyla. Eve, yataktan kalkmaya hazırlandığında, kolundan yakaladı ve tekrar yatağa yatırdı.

“Bak, eğlenceyi tadında bırakalım.”

“Kesinlikle. Ancak ben bugün burada yaşadıklarımızı salt eğlence olarak vasıflandıramıyorum. Çok daha yoğun bir şeydi. Ve sizinle işim daha henüz bitmedi, Teğmen.”

Eve’in gözlerinin kısıldığını görünce, “Güzel,” dedi. “Tam iste—”

Eve’in dirseği midesine indiğinde, soluğu kesildi, sözleri yarım kaldı. Eve, bir anda pozisyonlarını değiştirmişti. Şimdi dirseği Roarke’in nefes borusuna dayanmıştı.

“Beni dinle dostum, istediğim zaman gelir, istediğim zaman giderim. Kendine gel.”

Roarke, barışı sağlamak için gözlerinde anladığını belirten bir ifadeyle avuçlarını yukarıya doğru kaldırdı. Eve dirseğini birkaç santim çeker çekmez Roarke fırladı ve genç kızı etkisiz hale getirdi.

Eve akıllı, güçlü ve çetin ceviz olduğunu düşünürdü. Kısa bir mücadeleden sonra, kendini yeniden Roarke’ın altında bulmak onu kızdırmıştı.

“Bir polis memuruna saldırmak sana bir ile beş yıl arasında bir zamana patlar, Roarke. Üstelik parmaklıklar arkasında. Evde, gözetim şeklinde değil.”

Roarke, “Rozetin üstünde yok, gerçi üstünde hiç bir şey yok ona bakarsan,” dedi, Eve’in çenesine küçük bir öpücük kondurdu. “Bunu da raporuna ilave etmeyi unutma.”

Onur ve haysiyetin canı cehenneme, diye karar verdi Eve. “Seninle kavga etmek istemiyorum.” Kendi sesinin sakin tonundan, hoşnut kaldı. “Sadece gitmek zorundayım.”

Roarke biraz kımıldadı, tekrar içine girdiğinde Eve’in gözleri önce fal taşı gibi açıldı sonra kirpikleri titremeye başladı. “Hayır, gözlerini kapatma,” dedi Roarke, fısıldar gibi bir ses tonuyla.

Yeni zevk saldırısına karşı koymaya gücü yetmediği için, Eve onu seyretti. Roarke yavaş hareket ediyor, uzun ve derin hareketlerle aklını başından alıyordu.

Genç kızın nefes alması hızlanmış, zorlaşmıştı. Tek gördüğü onun yüzü, tek hissettiği onun vücudu ve içine bir şelale gibi akan yoğun zevkti.

Roarke parmakları ve dudakları onunkilere kilitlenmiş olarak bir an kasıldıktan sonra, yüzünü genç kadının saçla-

rına gömdü. Bir süre kıınıldamadan öyle hareketsiz yattılar. Roarke başını çevirdi, alına küçük bir öpücük kondurdu. “Kal,” diye mırıldandı. “Lütfen.” “Peki,” diye cevapladı Eve, “Pekâlâ.”

Bütün gece uyumadılar. Sabah Roarke’ın banyosuna girerken, Eve’i, rahatsız eden şey yorgunluk değil şaşkınlıktı. Hiçbir erkekle bütün bir geceyi beraber geçirmemişti. Seks konusunda açık, sade davranmaya özen gösterir, sürekli ilişkilerden kaçınırdı. Ancak şimdi buradaydı işte. Saatlerce bir adam tarafından âdeta yoğrulmuş, vücudunun kimsenin keşfedemeyeceği parçaları saldırıya uğramıştı. Ve böyle bir gecenin ardından, adamın banyosunda, duştan gelen tazyikli sıcak suyun altındaydı işte.

Pişman olmaya çalışıyordu. Hatasını anlaması ve itiraf etmesi önemliydi, ancak kendisini bu kadar canlı hissettiren bir şeyden nasıl pişmanlık duyabilirdi.

“Islakken harika görünüyorsun, Teğmen.”

Eve başını çevirdi, Roarke çapraz duşların arasından yanına giriyordu. Genç kız, “Bir gömleğini ödünç almam gerekecek,” dedi.

“Bir tane buluruz,” dedi Roarke ve seramik duvarda bir düğmeye bastı, avcunu açıp hemen yakınındaki çeşmeden berrak, kremsi bir sıvıyla doldurdu.

“Ne yapıyorsun?”

Roarke, “Saçlarını yıkıyorum,” diye mırıldandı ve kısa ıslak saçlarını şampuanlamaya ve Eve’in başına masaj yapmaya başladı. “Sabunumu üzerinde koklamanın zevkini tadacağım.” Gülümsedi. “Çok ilginç bir kadınsın, Eve. Buradayız ve muhteşem bir gece sonrası, ikimiz de çıplağız. Yine de sen bana hâlâ şüpheli gözlerle bakabiliyorsun.”

“Sen şüpheli bir karaktersin, Roarke.”

“Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum.” Buhar dolu kabinde, tazyikli suyun altında eğilip, Eve’in dudaklarını ısırды hafifçe. “Anlat bakalım, dün akşam ‘Yapamam’ derken neyi kastediyordun?”

Roarke Eve’in başını yukarıya doğru kaldırdığında, kadın, şampuanın yakmaması için gözlerini kapadı. “Her söylediğim şeyi hatırlamıyorum.”

“Hatırlıyorsun.” Başka bir çeşmeden vahşi ormanlar gibi kokan açık yeşil sabunu aldı. Eve’in omuzlarından başlayarak, sırtını, kalçalarını ve göğüslerini sabunlamaya başladı.

“Daha önce orgazm olmamış mıydın?”

“Oldum, elbette.” Doğrusu bugüne kadar bir şişenin mantarını çatalla açtığında çıkan sesle bir tutmuştu bu işi, dün akşamki şiddetli patlamalarla hiçbir ilgisi yoktu. Yaşam boyu koyduğu tüm sınırları altüst olmuştu. “Kendini biraz abartıyorsun, Roarke.”

“Öyle mi?” Mavi gözlerinin aramıza örmeye çalıştığı direnç duvarının ne karşı konulmaz bir meydan okuma olduğunun farkında mı acaba? Kesinlikle değil, diye düşündü Roarke. Göğüs uçlarına yavaşça dokunduğunda, genç kadının nefesinin kesildiğini gülümseyerek izledi. “Tekrar abartmak üzereyim.”

“Hiç vaktim yok,” dediği anda Eve, kendini seramik duvara yaslanmış buldu. “Zaten hataydı, Gitmem lazım.”

“Fazla sürmez.” Genç kızı kalçalarından tutup yukarı kaldırdı. “Hata değildi, şimdi de değil. Seni istiyorum.”

Roarke’in nefes alması hızlanmıştı. Eve’i hâlâ bu kadar arzu ediyor olmasına kendi de şaşıyordu. Ve ona duyduğu ihtiyacın kendisini ne kadar çaresiz ve zavallı yaptığını

Eve'in görmüyor olmasına hayret ediyordu. Sadece varlığı bile erkeği zayıflatıyordu. Bu da Roarke'ı öfkeliyordu.

"Sarıl bana," dedi sesi kaba ve sinirliydi. "Kahrolası, sarıl dedim."

Bacaklarını araladı ve parçalarcasına içine girerek onu duvara yapıştırdı. Çaresiz ve çılgın inlemeleri duvarlarda yankılanıyordu. Eve, sınır tanımayan tutkularının kurbanı yaptığı için adamdan nefret etmek istiyordu. Ama ona sarıldı ve arzuyla kendinden geçti.

Roarke şiddetle boşaldı. Bir koluyla duvara dayanıp den-
gesini sağlamaya çalışırken, Eve bacaklarını kalçasından ya-
vaşça aşağıya indirdi.

Roarke, "Sana bir gömlek getireyim," dedi sert bir ses tonuyla ve dışarı çıkıp raftan bir havlu aldı. Eve'i yoğun buhar içinde yalnız bıraktı.

Giyinmeyi bitirdiği zaman, hakiki ipekten gömleğin tenindeki duygusu hoşuna gitmemiş gibi yüzünü buruşturdu. Yatak odasının oturma bölümünde bir tepsi içinde kahve servisi bekliyordu.

Sabah haberleri geniş ekranda kısık sesle devam ediyordu, sol alt köşede meraklıları için borsa haberleri geçiyordu. Konsoldaki bir monitör gazetelerden birine bağlıydı. Ekrandakinin New York gazetelerinden biri ya da Times olmadığını, büyük bir olasılıkla bir Japon gazetesi olduğunu fark etti, Eve.

"Kahvaltı için vaktin var mı?" Roarke oturdu, kahvesini yudumlamaya başladı. Dikkatini sabah haberlerine verebilecek durumda değildi. Giyinmesini seyretmekten büyük zevk almıştı. Verdiği gömleği giymeden önce tereddüt edişi,

sonra sırtına geçirişi ve düğmeleri çabucak ilikleyişi, pantolonunu giyerken kalçalarını hafifçe sallayışi.

“Hayır, teşekkürler.” Nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Önce banyoda kendisini becermişti, şimdi de nazik ev sahibi rolünü oynuyordu. Silahını kılıfına yerleştirdi ve Roarke’ın uzattığı kahveyi aldı.

“Biliyor musun Teğmen, silahını başka kadınların incilerini taktıkları gibi takıyorsun.”

“O bir aksesuar değil.”

“Yanlış anladın. Bazı kadınlar için mücevher, kol ve bacakları kadar gereklidir. Gömlek biraz büyük, ama sana yakışıyor.”

Eve, bir giysinin fiyatı bir haftalık maaşına yakınsa, kendisi için uygun olmadığını düşünürdü, her zaman. “Geri getiririm.”

“Bende başka var.” Ayağa kalktı, Eve’in çenesini parmağıyla kaldırıp onu sinirlendirerek, “Biraz önce kaba davrandığım için özür dilerim.”

Ani ve beklemediği bu sözler üzerine Eve utandı. “Unut gitsin,” dedi, kahvesini bitirdi ve fincanı tepsiye koydu.

“Unutmayacağım. Sen de öyle,” dedi elini tutup, dudaklarına götürerek. “Beni unutmayacaksın Eve. Beni düşüneceksin, belki sevgiyle değil, ama beni düşüneceksin.”

“Bir cinayet soruşturmasından sorumluyum. Sen de onun bir parçasısın. Elbette seni düşüneceğim.”

Roarke, “Sevgilim,” diye başladı ve bu sevgi sözcüğünün onun kaşlarını çatmasına sebep oluşunu izledi. “Sana neler yapabileceğimi düşüneceksin. Ne yazık ki ben birkaç gün için hayal etmekten başka bir şey yapamayacağım.”

Eve elini çekti ve çantasını almak için uzanır gibi yaptı. “Bir yere mi gidiyorsun?”

“Tatil Köyü projesi başlangıçta benim ilgilenmemi gerektiriyor. Free Star Bir’de, bir seri direktörler toplantısına katılmam lazım. Birkaç yüz mil uzakta bir süre meşgul olacağım.”

Eve’in içini, hayal kırıklığı olduğunu kabul etmek istemediği bir duygu kapladı. “Evet, zenginler cenneti işini bağladığını duymuştum,” dedi.

Roarke gülümsedi. “Bittiği zaman seni götürürüm. Belki fikrini değiştirirsin. Bu arada senden bu hususun aramızda kalmasını rica ederim. Toplantılar son derece gizli tutuluyor. Hâlâ çözüm bekleyen birkaç mesele var. Bu safhada rakiplerimin benim orada olduğumu bilmemeleri gerekiyor. Sadece birkaç önemli kişi benim New York’ta olmadığımı biliyor.”

Eve, eliyle saçlarını düzeltti.

“Bana neden anlattın?”

“Görünüyor ki, sen de benim için önemli bir kişisin.” Canı sıkkın olarak kapıya doğru ona eşlik etti. “Benimle irtibat kurmak istersen, Summerset’i ara. O beni bulur.”

“Uşak mı?”

Merdivenlerden aşağı inerken gülümsedi ve bütün söylediği, “O halleder,” oldu.

“Beş gün en fazla bir hafta burada olmayacağım, seni tekrar görmek istiyorum.” Durdu, yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Seni tekrar görmeye ihtiyacım var.”

Vücudunun başka yerleriyle ilgisi yokmuş gibi, Eve’in kalbi hızla atmaya nabızı yükselmeye başladı. “Roarke, neler oluyor.”

Roarke, “Teğmen,” dedi ileriye doğru uzanıp dudaklarını hafifçe onunkilere dokundurarak. “Sanırım birbirimize âşık oluyoruz.” Sonra güldü ve onu tekrar daha sert bir

şekilde öptü. “Başına bir silah dayasam herhalde bu kadar dehşete düşmezdin. Neyse bütün bu olanları iyice düşünmen için birkaç günün var, öyle değil mi?”

Eve, birkaç yıl yetmeyecek diye düşünüyordu.

Merdivenlerin başında her zamanki vakur tavrıyla Summerset elinde kadının ceketiyile bekliyordu. Eve ceketini aldı, giyerken Roarke’a baktı.

“İyi yolculuklar.”

“Teşekkürler.” Kapıdan çıkmadan önce Roarke elini onun omzuna koydu. “Eve, dikkatli ol,” dedi. Ellerini yanına indirdi. “Seni ararım.”

“Tabii,” dedi Eve ve dışarı çıktı, arkasına baktığında kapı kapanmıştı. Arabasının kapısını açtığında şoför koltuğundaki elektronik not dikkatini çekti. Aldı, direksiyona geçti. Kapıya doğru giderken, notu çalıştırdı, Roarke’ın sesi arabanın içini doldurdu.

“Eğer sebebi ben değilsem titremeni istemem. Kendini üşütme.”

Merakla notu cebine atarken alışkanlıkla ısıtıcının göstergesine dokundu. Aniden üfleyen ısı dalgası şaşırmasına sebep oldu.

Merkeze kadar, bütün yol boyunca sırtıyordu.

Eve kendisini ofisine kapadı. Normal mesainin başlamasına iki saat vardı. Ve bu iki saatin her anını DeBlass cinayeti için kullanmak istiyordu. Mesai başladığında çeşitli durumlardaki başka davalarla da ilgilenmesi gerektiğinden dikkati dağılacaktı. Ama şimdi, zaman kendine aitti.

Rutin bir şekilde, USAKM’yi bütün bilgileri taraması ve daha sonra incelemek üzere kopyalaması için ayarladı. Tarama çok kısa sürdü yeni hiçbir şey yoktu.

Pekâlâ, beyin jimnastiği yapalım, dedi kendi kendine. Her iki kurbanın resimlerini masasına yaydı. Bu kadınları artık çok yakından tanıyordu. Belki de şimdi, Roarke ile bir gece geçirdikten sonra, onları daha iyi anlayabiliyordu.

Seks kullanabileceğiniz ve size karşı kullanılabilecek, çok güçlü bir enstrümandı. Her iki kadın da ondan yararlanmak, onu kontrol etmek istemişlerdi ve sonunda o, her ikisini de öldürmüştü.

Beyindeki bir kurşun ölüm sebebi olarak belirtilmişti. Ama tetiği çeken seksti.

Aralarındaki tek ilişki ve katilleri ile tek bağlantıları.

Düşünceli bir şekilde 38'lik silahı eline aldı. Artık yabancılık hissetmiyordu. Ateş edildiği zaman ne hissedildiğini biliyordu. Kolunu nasıl yukarıya doğru ittiğini, hedefine doğru giderken çıkardığı sesi, her şeyi.

Silahı elinde, DeBlass cinayetinin diskini göstericiye koydu, çalıştırdı ve bir kez daha Sharon DeBlass'ın öldürülüşünü seyretti.

Ne hissettin, kahrolası? diye merak etti. Tetiği çekip o kurşunu ona gönderdikten sonra, her yer kan gölüne döndüğünde, öldürdüğü kadın gözleri açık orada cansız yatarken ne hissettin?

Ne hissettin?

Gözlerini kısarak, diski bir kez daha çalıştırdı. Cinayetin çirkinliğine başışıklık kazanmıştı artık. İşte orada, görüntüde bir an için hafif bir dalgalanma olmuştu. Sanki kamerayı tutan eli oynamıştı.

Elin mi titredi? diye düşündü. Kızın vücudunun geriye doğru uçuşu, etrafa kanlar saçılması seni çok mu şaşırttı?

Sahne değişirken duyulan iç çekmenin sebebi bu muydu?

Ne hissettin? diye sordu yeniden. Tiksinme, zevk veya sadece soğukkanlı bir tatmin mi?

Ekrana biraz daha yaklaştı. Sharon dikkatlice yatırılmıştı, ve kamera tam onun üzerinde odaklanmıştı. Eve, çok soğukkanlı diye düşündü.

Peki titreme niye? İç çekme neden?

Ve not. Mühürlü zarfı aldı ve tekrar okudu. Altıncıda duracağından nasıl bu kadar eminsin? Kim olduklarını belirledin mi?

Tatmin olmamıştı. Diski çıkardı ve 38'likle beraber yerlerine koydu. İkinci silahı eline aldı ve Lola Starr'ın kasetini taktı. Aynı işlemleri tekrar etti.

Bu sefer titreme, iç çekme yoktu. Her şey yolundaydı, eksiksizdi. Bu kez nelerle karşılaşacağını, neler hissedeceğini, ne göreceğini, kan kokusunun nasıl olduğunu biliyordun.

Ama onu tanıımıyordun, o da seni tanıımıyordu. Sen, sadece onun randevu listesinde yeni bir müşteri olarak işaretilenmiş bir John Smith idin.

Onu nasıl seçtin? Bir sonrakini nasıl seçeceksin?

Feeney, dokuzdan biraz önce kapıyı tıklattığında, Eve bir Manhattan haritasını inceliyordu. Feeney arkasında durdu, omuzlarına doğru eğildi, nefesi mentol kokuyordu.

“Taşınmayı mı düşünüyorsun?”

“Coğrafya çalışıyorum.” Bilgisayara, yüzde beş daha büyüt diye komut verdi. Görüntü yenilendi. “Birinci cinayet, ikinci cinayet,” dedi, Broadway ve West Village üzerinde yanıp sönmekte olan iki kırmızı noktayı işaret ederek. “Benim yerim,” dedi Dokuzuncu Cadde'deki yeşil noktayı gösterip.

“Senin yerin mi?”

“Nerede oturduğumu biliyor. İki kere geldi. Bunlar

onun bulunduğunu bildiğimiz üç yer. Alanı tecrit etmek isterdim, ama ne yazık ki çok geniş bir bölge.”

Masasında arkasına yaslanırken, çaresizlik canını sıkıyordu.

“Üç farklı sistem. Starr’ın sistemi çok basitti. Üstelik elektronik kapıcı, –komşuların ifadelerine göre– birkaç haftadır çalışmıyordu. DeBlass’ınki ise, en son sistem, anahtar şifre girişli, bütün bina güvenliği hem sesli hem de görüntülü. Sadece kontrol merkezinden halledilebilir. Benimki o kadar gelişmiş değil, ben dahil herkes kolayca halleder. Ama kapıda sistem beş binlik, polis kilidi ana şifresi olmaksızın açman için gerçek bir profesyonel olman gerek.”

Parmaklarını masaya vurup, öfkeyle haritaya baktı.

“Katil güvenlik konusunda uzman, silahları, özellikle eski silahları iyi tanıyor. Birinci cinayetin işlenmesinin üzerinden saatler geçmeden, benim soruşturmaya atandığımı öğrenebilecek kadar merkezle ilişkili. Vücut salgısı ya da parmak izi bırakmayacak kadar becerikli. Ne dersin?”

Feeney, topuklarının üzerinde sallanarak, derin bir nefes aldı. “Polis. Asker. Belki gizli ajan veya özel korumalardan. Güvenlik meraklısı biri de olabilir. Onlardan bir sürü var. Profesyonel bir katil olması da mümkün. Ama zannetmiyorum.”

“Neden?”

“Eğer hayatını insan öldürerek kazanıyorsa, bu cinayetlerden ne kazanmış olabilir?”

“Belki tatil yapıyor,” dedi Eve, ama buna kendisi de inanmadı.

“Belki. USAKM’de seks yüzünden suç işleyenleri taramdım. Hiçbiri bizim katilimizin profiline uymuyor. Bu raporu inceledin mi?” Eve’in önündeki USAKM kopyasını işaret etti.

“Hayır, neden?”

“Ben bu sabah biraz baktım. Geçen sene, ülke bütününde yüzlerce silahlı saldırı olmuş. Bir o kadar da kaza.” Omuzlarını silkerek devam etti. “Kaçak, ev yapımı, kara-borsa, koleksiyoncular...”

“Hiç biri bizim profilimize uymuyor?”

“Hayır. Buna sapıklar da dahil. Ama kültürünü artırmak için o konudaki kayıtları incelemeni tavsiye ederim. Bir tanesi çok enteresandı. Detroit’den bir adam. Yakalanmadan önce dört kişiyi vurmuş. Bir kız tavlıyor, evine gidiyorlar. Kızı ilaçla uyutuyor, çınlıplak soyuyor ve tepeden tırnağa karanlıkta parlayan kırmızı bir boya ile boyuyor.”

“Tuhaf.”

“Öldürücü. Deri nefes almadığı için, kız boğulmak üzere. Ölümle mücadele ederken, adam onunla oynuyor. Zorlama ya da seks ve sperm yok. Sadece istekli ellerini vücudunda dolaştırıyor.”

“Tanrım, hasta olmalı.”

“Herhalde. O kadar tahrik olmuş olmalı ki, kızın üzerindeki boya kurumadan ellerini arzu ve sabırsızlıkla daha sert sürtüyor. Sonuçta boyalardan bir kısmı açıldığı için, kız yeniden nefes alma imkânı buluyor. Adam kızın kendine gelmesiyle panikliyor ve kaçıyor. Hâlâ ilacın etkisinde olan kız caddeye fırlıyor ve bağırmaya başlıyor. Onun üzerine bizimkiler gelip hemen olaya el koyuyorlar. Hızla denemeye giriyorlar, çünkü kız gecenin karanlığında bir lazer şovundan farksız. Hemen arama başlatılıyor ve birkaç blok ilerde adamımızı yakalıyorlar. Bil bakalım nasıl?”

“Sakin söyleme.”

“Kırmızı elleriyle, suçüstü,” dedi Feeney şeytanca gülümseyerek. “Düşünebiliyor musun? Tam bir suçüstü.”

Ama Eve'in bakışları Feeney'ye servisteki çocukların hikâyeden daha fazla hoşlanacaklarını düşündürdü.

"Her neyse, belki bizim de bir sapığımız var. Sapıkları ve fahişeleri araştıracağım. Belki bir şeyler çıkar. Bu ihtimali polis olma ihtimalinden daha fazla sevdim."

"Ben de," dedi Eve dudaklarını büzerek. "Feeney, küçük bir koleksiyonun var, antika silahlar hakkında bir şeyler biliyor musun?"

Feeney bileklerini birbiri üzerinde çaprazlayarak ileriye doğru uzattı. "İtiraf ediyorum. Beni içeri at."

Eve gülümsedi. "Başka koleksiyoncu polis tanıdığın var mı?"

"Tabii, birkaç tane var. Pahalı bir uğraş, dolayısıyla tanıdıklarım sadece taklitlerini biriktiriyorlar. Pahalı şeylerden bahsederken," dedi ve parmağıyla kadının gömleğini göstererek ilave etti. "Şık bir gömlek. Zam mı aldın?"

"Ödünç aldım," diye mırıldanırken kızarmamaya çalışmasına şaşıtı. "Benim için onları araştırır mısın, Feeney. Gerçek antika biriktirenleri."

"Ah, Dallas," dedi Feeney, kendi insanlarını araştırma düşüncesi yüzündeki gülümsemenin kaybolmasına sebep olmuştu. "Bundan hiç hoşlanmıyorum."

"Ben de, ama ne yapalım. Kimseye de söyleme lütfen, oldu mu?"

"Pekâlâ." Feeney kendi isminin listenin başında olacağını biliyordu, Eve'in bunu bilip bilmediğini merak etti. "Güne güzel başladık. Sana bir hediyem var, çocuk. Geldiğimde masamda bir mesaj vardı. Şef, Kumandanın yanına gidiyor ve bizim de orada olmamızı istiyor."

"Cehennemin dibine gitsin!"

Feeney saatine baktı. "Ben beş dakika sonra hazır olu-

rum. Sen de belki üzerine bir kazak veya başka bir şey giymek istersin. Simpson'un, gömleğe bakıp da çok fazla para aldığımızı düşünmesini istemem."

"O da cehennemin dibine gitsin."

Şef Edward Simpson'un heybetli bir görünüşü vardı. 1.80 boyunda, yakışıklı bir adamdı; koyu renk takım elbise giyip parlak renkte kravat takmayı severdi. Dalgalı kumral saçları kırılaşmaya başlamıştı.

Gerçi bu kırılaşmanın özel bir kozmetik uzmanı tarafından gerçekleştirildiği bütün bölüm tarafından biliniyordu. Aldığı oylardan da anlaşılacağı üzere, seçmenlerine güven hissi veren, mavi renkteki gözlerinin nadiren gülümsediği görülmüştü. Ona baktığınız zaman aklınıza güç ve otorite gelirdi.

Ve her iki değeri de politika uğruna dikkatsizce harcaması ne kadar hayal kırıcıydı.

Oturdu, altın yüzüklerle dolu parmaklarını çıtlattı ve bir aktörün yankılanan sesini andıran bir tonda konuşmaya başladı.

"Kumandan, yüzbaşı, teğmen, çok nazik bir konu var."

Bir aktörün zamanlamasıyla durdu ve o mavi gözleriyle odadaki herkesin yüzüne sırayla baktı.

"Hepiniz basının sansasyondan nasıl hoşlandığını bilirsiniz." Ve devam etti. "Şehrimizde, benim görevde olduğum beş yıl içinde suç oranı yüzde beş azalmıştır. Her sene tam yüzde bire tekabül eder. Yine de yakın zamanda işlenen cinayetler yüzünden, basın bu başarıyı dikkate alacağını pek sanmıyorum. Gazeteler her iki cinayet için de manşetler atıyor. Soruşturmayı sorgulayan ve cevap isteyen hikâyeler dile getiriliyor."

Simpson'a duyduğu tiksintiyi her fırsatta belli eden Whitney, sakın bir şekilde cevap verdi. "Hikâyelerde detay yok, Şef. DeBlass vakasına ilişkin Kod 5 ne basınla işbirliği yapmamıza ne de onları bilgilendirmemize imkân veriyor."

"Bilgi vermezsek," diye cevapladı Simpson "Yorum yapmalarına yol açarız. Bu gün öğleden sonra bir açıklama yapacağım." Whitney'nin protestosuna meydan vermeden elini uzattı. "İnsanlara tahminlerde bulunacakları kadar bir bilgi vermek gerekli. Böylece her şeyin kontrolümüz altında olduğunu anlamış olurlar. Değilse bile."

Bakışlarını Eve'e dikti. "Yetkili sıfatıyla, siz de benimle beraber olacaksınız, Teğmen. Bürom yapacağınız açıklamayı hazırlıyor."

"Saygısızlık etmek istemem, Şef Simpson, ama soruşturmaya zarar vereceğini düşündüğüm bir açıklamada bulunamam."

Simpson kolundan bir iplik parçası aldı. "Teğmen, otuz yıllık bir tecrübem var, dolayısıyla bir basın konferansını nasıl yapacağımı bilirim. Ayrıca," Kumandan Whitney'ye döndü, "basının DeBlass ve Lola Starr davaları arasında kurduğu ilişkiyi ortadan kaldırmamız lazım. Bölüm olarak, iki cinayeti birbiriyle ilişkilendirerek, Senatör DeBlass'ın kariyerine zarar verecek ya da onu kişisel olarak sıkıntıya sokacak bir durumdan sorumlu olmamamız gerek."

"Katil bunu bizim için yapıyor," dedi Eve.

Simpson ona baktı. "Resmî olarak ilişki yok. Sorulduğu takdirde inkâr edersiniz."

"Yani sorulduğunda," diye düzeltti, Eve, "yalan söyleyelim."

"Ahlaki görüşlerinizi kendinize saklayın. Biz burada gerçeklerden bahsediyoruz. Burada başlayan ve Doğu

Washington'a yansıyan bir skandal muson rüzgârları gibi bize geri döner. Sharon DeBlass'ın ölümünün üzerinden bir hafta geçti ve hâlâ elinizde bir şey yok.”

“Cinayet silahı elimizde,” diye itiraz etti, Eve. “Cinayet sebebini şantaj olarak belirledik, ayrıca elimizde bir şüpheliler listesi de var.”

Simpson öfkeli bir şekilde oturduğu sandalyeden kalktı. “Bu bölümün başı benim, Teğmen, sizin pisliklerinizi temizlemek bana düşüyor. Artık sonuç getirmeyen çabalarınızı sona erdirmenin ve davayı kapatmanın zamanı geldi.”

“Efendim,” dedi Feeney, ileriye doğru bir adım atarak, “Teğmen Dallas ve ben—”

“Bir anda kendinizi Trafik Bölümü'nde bulabilirsiniz.” Simpson'ın söyleyecekleri bitmişti.

Whitney yumrukları sıkılı bir şekilde ayağa fırladı. “Adamlarımı tehdit etmeyi bırak, Simpson. Sen oyununu oyna, kameraların karşısında gülümsemeye devam et, Doğu Washington'daki dostlarıyla istediğin kadar kış tokuştur ama benim ofisime gelip, benim adamlarımı tehdit etmeye kalkma. Görevdeler ve görevde kalacaklar. Bunu değiştirmek istiyorsan önce beni halletmelisin.”

Simpson mosmor oldu. Eve büyük bir memnuniyetle, adamın alnında bir damarın atmaya başladığını gözledi. “Eğer adamların bu meselede, yanlış düğmelere basarlarsa, bu senin sonun olur. Şimdilik DeBlass'ı kontrol altında tutabiliyorum, ama senin adamının, bu matemli günlerinde gelinini anlamsızca ziyaret etmesinden ve saçma sapan sorular sorarak küçük duruma düşürmesinden hiç hoşlanmadığını bilmeni isterim. Senatör DeBlass ve ailesi bu davada kurban durumundalar, şüpheli değil. Soruşturma sırasında saygınlıklarına ve şereflerine zarar gelmemeli.”

“Ben onların saygınlık ve şereflerine zarar verecek hiçbir şey yapmadım,” dedi Eve, sinirlendiğini gizlemeye çalışarak. “Görüşmemiz kendi arzuları ve işbirlikleri ile gerçekleşti. Kimi sorgulamam gerektiği konusunda sizden ya da Senatör’den izin almam gerektiğini bilmiyordum.”

“Ben basın bu konuda spekülasyonlar yaparak, üzgün ebeveynlere zarar vermelerine izin vermeyeceğim, ayrıca yetkili neden öldürme sonrası muayene için karşı koydu?”

“Teğmen Dallas’ın muayenesi benim emrimle ve sizin onayınızla ertelendi,” dedi Whitney yüksek sesle ve öfkeli bir şekilde.

“Bunu biliyorsun,” dedi Simpson. “Ben basının yapacağı yorumdan bahsediyorum. Bu adam yakalanana kadar hepimiz mercek altına yatırılacağız. Teğmen Dallas’ın sicili ve hareketleri halkın incelemelerine açık olacak.”

“Sicilim temiz.”

“Peki, ya davranışlarınız?” dedi Simpson, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle. “Bir şüpheli ile kişisel ilişki kurarak davayı tehlikeye soktuğunuz gerçeğine nasıl cevap vereceksiniz? Geceyi bu şüpheliyle geçirdiğiniz öğrenildiğinde temsil ettiğim makamı ne kadar zor bir durumda bırakacağınızı hiç düşündünüz mü?”

Duygularını kontrol yeteneği Eve’in cevabının sakın, bakışlarının ifadesiz olmasını ve ayaklarını sağlam basmasını sağladı. “Kendinizi kurtarmak için beni asacağınızdan hiç şüphem yok, Şef Simpson.”

Simpson “Hiç tereddüt etmem,” dedi ve ilave etti, “Hükümet Binasında ol. Öğle saatinde.”

Kapı arkasından kapandıktan sonra Kumandan Whitney, “Orospu çocuğu,” diye mırıldanarak yerine oturdu. Sonra bakışlarını Eve’e çevirdi. “Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

Eve artık özel yaşamının bir sır olmaktan çıktığını kabul etmek zorundaydı. “Geceyi Roarke ile geçirdim. Bana ait zamandı ve benim kararımı ve bana göre, Roarke artık bu davanın sorumlusu olarak şüpheliler listesinde değil. Bu benim davranışımın uygun olduğu anlamına da gelmez elbette.”

“Uygun olduğu mu?” Whitney patladı. “Bu kariyerini mahvetmek demek. Tanrı aşkına Dallas, uçkuruna sahip olmayı beceremiyor musun? Bunu senden beklemezdim.”

Eve de kendisinden böyle bir şey beklemiyordu. “Bu durum benim soruşturmayı yürütme yetilerime ya da soruşturmaya etki etmez. Aksini düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. Eğer beni bu davadan alırsanız, rozetimi de almak zorunda kalırsınız.”

Whitney bir süre ona baktı ve yeniden küfretmeye başladı. “Roarke’ın şüpheliler listesinden çıktığını otuz altı saat içinde kesinleştiren senin için iyi olur. Aksi takdirde onu tutuklayacaksın. Bunu kendine de sor.”

“Sordum bile,” dedi ve daha rozetini istememiş olmasından ümitlenerek devam etti: “Simpson dün geceyi nerede geçirdiğini nasıl bildi? Takip ediliyorum. İkinci soru, neden? Simpson’ın emriyle mi yoksa DeBlass’ın emriyle mi? Yoksa birileri Simpson’a benim itibarımı zedelemek ve soruşturma için yeterli olmadığımı kanıtlamak için bilgi mi sızdırıyor?”

“Cevaplarını senin bulmanı istiyorum.” Parmağını kapağına doğru salladı. “Basın konferansında ayağını denk al, Dallas.”

Koridorda birkaç adım atmışlardı ki bu sefer Feeney patladı. “Dallas, ne yaptığını sanıyorsun, Tanrı aşkına?”

“Bunu planlamamıştım. Tamam mı?” Asansörün düğ-

mesine vurdu. Ellerini pantolonunun cebine soktu. “Git başımdan.”

“O şüpheliler listesinde Sharon, DeBlass’ı sağ gören son birkaç insandan biri. Tanrıdan fazla parası var, her şeyi satın alabilir, buna cephane de dahil.”

“Katilin profiline uymuyor.” Asansöre girdi ve çıkacağı katı bağırdı. “Ne yaptığımı biliyorum.”

“Hiçbir bok bilmiyorsun. Bunca senedir seni tanıyorum. Bir adam için böyle bir şey yapacağını hiç ummazdım.”

“Sadece seks. Herkesin seninki gibi iyi, rahat bir hayatı ve iyi, rahat bir karısı yok. Birinin beni okşamasını istedim, o da bunu yapmak istedi. Kiminle yattığım seni hiç ilgilendirmez.”

Feeney asansörden çıkmadan önce kolunu yakaladı. “Lanet olsun Eve, ben seni düşünüyorum.”

Eve sorgulanmanın, özel yaşamına başkalarının burnunu sokmasının, hakarete uğramanın içinde yarattığı öfkeye hakim olarak, geri döndü ve kimsenin duyamayacağı bir ses tonuyla, “Ben iyi bir polis miyim, Feeney?” diye sordu.

“Bugüne kadar çalıştıklarımın en iyisi. Bu sebepten—”

Eve elini kaldırıp onu susturdu. “Sence iyi bir polis nasıl olmalı?”

Feeney derin bir nefes aldı. “Beyin, sabır, cesaret, soğukkanlılık ve içgüdü.”

“Beynim, içgüdüüm Roarke’ın katil olmadığını söylüyor. Onu her suçlayışımda duvara çarpıyorum. Katil o değil. Kim olduğunu bulmaya yetecek kadar sabrım ve metanetim var, Feeney.”

Bakışları Eve’in üzerinde sabitleşerek, “Ya bu sefer yanılıyorsan, Dallas?” diye sordu, Feeney.

“Eğer yanılıyorsam, Rozetimi istemeleri gerekmiyor.”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Feeney, eğer bütün bu olan bitende ve onun hakkında yanılıyorsam ben zaten bitmişim. Eğer iyi bir polis değilsem, ben hiçbir şeyim.”

“Tanrım, Dallas, yapma–”

Eve başını salladı. “Polis listesini benim için araştır, tamam mı? Birkaç telefon etmek zorundayım.”

ON İKİ

Basın konferansı Eve için hiç de iyi geçmedi. Hükümet Binasının merdivenlerinde, ne kadar yurtsever olduğunu gösteren kravatu ve 'New York'u Seviyorum' yazılı altın yaka iğnesiyle, Simpson'ın yanında, onun kurdurduğu bir platformun üzerinde duruyordu. Adam bu şehri ne kadar sevdiğini gösteren bir ses tonuyla, basın bültenini okumaya başladı.

Eve yalanlarla bir bilmece haline sokulmuş, kendisini öven, iğrenç bir basın açıklaması, diye düşünüyordu. Simpson, Lola Starr'ın katili adalete teslim edilene kadar huzur bulmayacağını söylüyordu.

Starr davasıyla, Senatör DeBlass'ın torununun şüpheli ölümü arasında bir ilişki olup olmadığı hakkındaki sorulara verdiği cevap çok basitti: Kesinlikle inkar etti.

Bu onun ilk hatası değildi, muhtemelen sonuncusu da olmayacaktı.

Daha sözünü tamamlamamıştı ki, Kanal 75'in bir numaralı haber sunucusu Nadine Furst'ün soru yağmuruyla karşılaştı.

“Şef Simpson, aynı meslekten olmalarının dışında, elimde Starr cinayetinin, DeBlass davası ile ilişkisi olduğunu gösteren bilgiler var.”

“Bak, Nadine,” dedi Simpson, şefkatli bir ses tonu ile, “Biliyoruz ki sana ve arkadaşlarına zaman zaman iletilen bilgiler çoğunlukla doğruluktan uzaktır. Göreve başladığım ilk yılında, bu sebeple Bilgi Doğrulama Merkezi’ni kurduk. Aldığın bilginin doğruluğunu araştırmak için bu merkezle temas etmen yeterli.”

Eve, gülmemek için kendisini zor tutuyordu. Fakat Nadine’in böyle bir mecburiyeti yoktu, dolayısıyla söylenene aldırmadan devam etti. “Kaynaklarım, Sharon DeBlass’ın ölümünün BDM’nin iddia ettiği gibi, kaza değil bir cinayet olduğunu, her iki kurbanın da aynı yöntemle, aynı adam tarafından öldürüldüğünü söylüyor.”

Bu sözler orada toplanmış olan diğer basın mensupları arasında büyük heyecan yarattı. Simpson her taraftan ve bir anda gelmeye başlayan sorular karşısında, cebine isminin baş harfleri işlenmiş gömleğinin, içinde terlemeye başladı.

“Bölüm bu iki üzücü olay arasında bir ilişki olmadığı hususunda ısrar etmektedir,” diye bağırdı Simpson, ama gözlerindeki panik çok belirgindi. “Ve ben de soruşturmayı yapan arkadaşlarımla aynı fikirdeyim,” derken çekingen bakışlarla Eve’e doğru döndü.

O anda Eve, kurtların önüne atılmak üzere seçilmiş olduğunu anladı.

“Teğmen Dallas, bölümde on senedir görev yapan tecrübeli bir memur, kendisi Starr cinayetiyle ilgili görevlendirilmiştir. Sorularınıza memnuniyetle cevap verecektir.”

Simpson yerine otururken, Eve kendini tuzağa dü-

şürülmüş hissederek, ayağa kalktı. Bu sırada yardımcısı Simpson'ın kulağına bir şeyler fısıldıyordu.

Sorular yağmur gibi yağmaya başladı. Eve, uygun bir soru seçmek için bir süre bekledi, ve sonunda bir tane buldu.

“Lola Starr nasıl öldürüldü?”

“Soruşturmanın seyrine zarar vermemek için burada yöntemi açıklamak istemiyorum.” Bağışmalar yüzünden içinden Simpson'a küfrediyordu. “Ancak şunu söyleyebilirim ki, Lola Starr, on sekiz yaşında profesyonel bir fahişe, önceden tasarlanmış olarak, müşterilerinden biri tarafından, vahşi bir şekilde öldürülmüştür.”

Eve, bu onları bir süre idare eder, diye düşündü. Bazı gazeteciler yazı işlerini aramaya başlamışlardı bile.

“Seks cinayeti miydi?” diye biri bağırdı.

“Kurbanın bir fahişe olduğunu ve bir müşterisi tarafından öldürüldüğünü söyledim, ilişkiyi sen kur.”

“Sharon DeBlass da mı bir müşterisi tarafından öldürüldü?” diye sordu Nadine.

Eve bakışlarını bu kedi kadar kurnaz gözlere çevirdi. “Bölümümüz Sharon DeBlass'ın öldürüldüğüne dair hiçbir resmî açıklamada bulunmadı.”

“Kaynağım, her iki cinayeti de sizin soruşturduğunuzu söylüyor, doğru mu?”

Tehlikeli bir soru diye düşündü Eve, “Evet, devam etmekte olan birkaç davada daha soruşturma yapıyorum.”

“Neden on sene tecrübeli bir memur kaza sonucu bir ölümü soruşturursun?”

Eve gülümsedi. “Bürokrasiyi tanımlamamı ister misin?”

Bu sözler, gülüşmelere sebep oldu ancak Nadine pes etmek niyetinde değildi.

“DeBlass davası hâlâ devam ediyor mu?”

Her cevap arı kovanına çomak sokmaktan farksızdı. Eve gerçeği tercih etti. “Evet ve bu davayı yürüten ben, sonuçtan tatmin olana kadar da öyle kalacak. Ancak Sharon DeBlass’ın ölümünde diğer davalardan farklı bir yaklaşım sergilenmeyecek. Buna Lola Starr da dahil. Masama gelen her dava eşit derecede işlem görür. Lola Starr basit bir aileden gelen genç bir kadındı. Hiçbir sosyal yönü olmayan, önemli arkadaşları bulunmayan, nüfuzlu bir geçmişi olmayan biriydi. New York’a geldikten birkaç ay sonra; şimdi ölmüş bulunuyor. Verebileceğimin en iyisini hak etmektedir ve onu alacaktır.”

Eve kalabalığı bakışlarıyla taradı, sonra gözlerini Nadine’e dikti. yoğunlaştı. “Siz bir hikâye peşindesiniz, Bayan Furst. Ben bir katil. Benim isteklerimin sizinkilerden daha önemli olduğunu düşünüyorum. Söyleyeceklerim bu kadar.”

Döndü ve Simpson’a ters bir bakış fırlatarak oradan uzaklaştı. Arabasına yaklaşmak üzereyken, adamın sorulardan kaçmak için uydurmaya çalıştığı bahaneleri işitiyordu.

Nadine, “Dallas,” diye sesleniyordu arkasından. Hem şık hem de hızlı hareket etmesini engellemeyen kısa topuklu ayakkabılarıyla arkasından koşuyordu.

“Söyleyecek bir şeyim yok. Simpson ile konuş.”

“Saçmalık duymak istersem, BDM’yi ararım. Seninki oldukça duygulu bir konuşmaydı. Simpson’un metin yazarının elinden çıkmadığı belli.”

“Kendi konuşmalarımı kendim yaparım,” dedi Eve. Arabasına varmıştı, kapıyı açmaya çalışıyordu ki Nadine omzuna dokundu.

“Açık sözlü bir insansın, ben de öyle, Dallas. O zaman açık oynayalım. Yöntemlerimiz farklı, amaçlarımız aynı.” Eve’in dikkatini çekmiş olmaktan memnun, gülümsedi.

“İnsanların her şeyi bilmeye hakkı olduğu palavrasından bahsetmeyeceğim.”

“Vaktini boşa harcıyor olursun zaten.”

“Söyleyeceğim şey bir haftada iki kadının öldürüldüğü. Kaynağım ve içgüdülerim bana her ikisinin de öldürüldüğünü söylüyor. Bunu teyit edeceğini sanmıyorum.”

“Doğru düşünmüşsün.”

“İstediğim, anlamak. Doğru iz üzerinde olduğumu söyle, soruşturmana zarar verecek bir şey yapmamak için seni beklerim. Elle tutulacak bir şey ele geçirdiğin ve harekete geçeceğin zaman bana haber verirsin, katili yakalarken orada olurum, öncelikli ve canlı yayınla.”

Dallas, keyif almaya başlıyordu. Arabasına doğru eğildi. “Bana bunun için ne teklif ediyorsun, Nadine? El sıkışmak ve gülümseme mi?”

“Bunun için habercimin bana verdiği her şeyi sana vermeyi planlıyorum. Ama her şeyi.”

Dallas ilgilenmeye başlamıştı. “Haberci de dahil mi?”

“İstesem de yapamazdım. Mesele şu ki bir haberci yok. Sadece bir disk var. Bana, evime bırakılmış bir disk. Diskin içinde polis raporları, otopsi raporları ve iki kadına ait oldukça üzücü video filmleri var.”

“Boş versene, bana anlattıklarının yarısına sahip olsan şu anda haberlerde olurdun.”

“Düşünmedim değil,” diye itiraf etti Nadine. “Ama bu rating kaygısından daha önemli Dallas. Çok önemli. İyi bir hikâye istiyorum. Bana Pulitzer ödülünü getirecek, uluslararası bir başarı istiyorum.”

Nadine’in bakışları donuklaştı, artık gülümsemiyordu. “Bu kadınlara ne yapıldığını gördüm. Belki hikâye de benim için fazla önemli değil. Seni ve Simpson’ı bugün zor-

ladım. Senin tarzın hoşuma gitti. Ya benimle anlaşırsın, ya da başımın çaresine bakarım. Sen seç.”

Eve bekledi. Birkaç taksi ve gürültülü elektrik motoru ile bir çift katlı otobüs geçti. “Anlaştık,” dedi Eve. Nadine’in gözleri parladı. Eve ona doğru döndü. “En ufak bir yanlışını görürsem, seni anandan doğduğuna pişman ederim.”

“Anlaşılmıştır.”

“Mavi Serçe barı, yirmi dakika sonra.”

Kulüpte öğleden sonra kalabalığı, tembel tembel barın etrafında oturmuş içkilerini yudumluyordu. Eve köşedeki bir masaya oturdu ve bir Pepsi Klasik ile sebzeli makarna ısmarladı. Nadine karşısına yerleşti. Yağsız patates kızartması garnitürlü tavuk tabağını seçti. Bir polis memuru ile bir gazeteci arasındaki büyük farkın bir göstergesi diye düşündü, Eve.

“Anlat bakalım?” dedi Nadine.

“Bir resim bin kelimeye bedeldir,” dedi gazeteci çantasından küçük bir el bilgisayarı çıkararak. Kırmızı deri bir çanta, diye kıskançlıkla baktı, Eve. Deriye ve göz alan renklere karşı kontrol edemediği bir zaafı vardı. Nadine bir disk çıkardı ve bilgisayarla beraber Eve’e uzattı. Ekranda raporlarını görmeye başladığı anda, Eve, küfretmemek için kendini zor tuttu. Kod 5 işaretli bilgiler, resmî doktor raporları, otopsi sonuçları hepsi ekranda birbiri ardına geçiyordu. Video görüntüleri başladığı zaman bilgisayarı durdurdu. Bunlar, yemek sırasında seyredilecek türden şeyler değildi.

“Doğru mu?”

“Doğru.”

“Öyleyse katil, eski silah meraklısı, fahişelere musallat olan bir güvenlik uzmanı.”

“Deliller öyle bir profili ifade ediyor.”

“Ne kadar ilerleme kaydettin?”

“Çok değil.”

Nadine yemek servisi yapılana kadar bekledi. “Üzerinde çok fazla politik baskı olmalı. DeBlass dolayısıyla.”

“Politika beni ilgilendirmiyor.”

“Şefin öyle düşünmüyor,” dedi Nadine. Tavuktan bir lokma aldı ve “Tanrım, berbat bir şey bu,” dedi. Eve sinsi, sinsi sırıtırken. “DeBlass’ın Muhafazakâr Parti’nin başkan adayı olduğu bir sır değil. Simpson da vali olmak istiyor. Bugünkü şovdan anlaşıldığı üzere görevini de iyi yapıyor.”

“Bu safhada, resmî olarak söylenecek şey, her iki davanın ilişkisinin olmadığı. Ama eşitlik konusunda söylediklerimin hepsinin arkasındayım, Nadine. Sharon DeBlass’ın dedesinin kim olduğu umurumda değil. Ona bunu yapan adamı bulacağım.”

“Bulduğun zaman her iki cinayetten mi yargılanacak, yoksa sadece Lola Starr davasından mı?”

“Bu daha çok savcının bileceği bir şey. Ben onu asayım da, kaç kişinin ölümüyle yargılandığı beni ilgilendirmez.”

“Seninle benim aramızdaki fark bu işte Dallas,” dedi Nadine, elindeki tavuk butunu Eve’e doğru sallayarak. “Ben hepsini istiyorum. Sen onu yakaladığın ve ben de hikâyeyi yazdığım zaman, savcının başka hiçbir şansı kalmayacak. Olacaklar bir süre DeBlass’ı meşgul edecek.”

“Şimdi kim politika yapıyor.”

Nadine omuz silkti. “Hey, ben sadece hikâyeyi yazarım. Yaratmam. Bunda her şey var. Seks, şiddet, para. Roarke gibi birinin isminin karışması bile reytingleri tavana vurdurmaya yeter.”

Eve, yavaşça makarnasını yuttu. “Roarke’ın cinayetlerle ilgisi olduğunu gösteren bir delil yok.”

“DeBlass’ı tanıyordu, ailenin bir dostuydu. Tanrı aşkına, adam Sharon’ın öldürüldüğü binanın sahibi. En kıymetli eski silahlardan oluşan bir koleksiyonu var ve dedikodulara göre, iyi bir nişancı.”

Eve kolasını eline aldı. “Her iki cinayet aletinin de onunla ilişkisi saptanmadı. Lola Starr’ı tanımıyor.”

Nadine “Belki doğru. Buna rağmen Roarke ismi başlı başına haberdir. Geçmişte senatörle aralarının iyi olmadığı herkesçe biliniyor. Son derece soğukkanlı bir adam,” dedi ve ilave etti.” Gerçi soğukkanlılıkla adam öldürecek bir tip ama...” Bir an durakladı. “Fanatik derecede gizlilik düşkününü biri. Onu işlediği cinayetlerin disklerini gazetecilere gönderirken düşünemiyorum doğrusu. Ama birisi bunu yapıyor. Hem yakalanmaktan korkuyor hem de açıkça reklamını yapıyor.”

“İlginç bir teori,” dedi Eve, artık yorulmuştu. Hafiften bir baş ağrısı kendini hissettirmeye başlamıştı. Makarna da midesine oturmuştu. Ayağa kalktı ve Nadine’e doğru eğildi. “Sana bir sır vereyim, habercinin kim olduğunu bilmek ister misin, Nadine?”

Kadının gözleri parladı. “Hem de nasıl.”

“Habercin katilin ta kendisi.” Eve bir an durdu, sonra Nadine’in gözlerindeki parıltının sönüşünü seyrederek devam etti. “Senin yerinde olsam arkamı kollardım, dostum.”

Eve kalktı ve sahnenin olduğu tarafa doğru yürüdü. Mavis’i küçük soyunma odasında bulabilmeyi ümit ediyordu. Şu anda gerçek bir dosta ihtiyacı vardı.

Eve, onu bir battaniyenin altında, elindeki buruşuk kâğıt mendile hapşırırken, buldu.

“Soğuk aldım herhalde,” dedi Mavis, kızarmış gözleriyle Eve’e bakarak. “Bu buz gibi şubat ayında, hiçbir şey giymeden, sadece boyanıp sahneye çıkarsan, insanın başına gelecek budur işte!”

Eve, biraz mesafeli durarak, “Bir şey alıyor musun?”

Mavis, “Her şeyi alıyorum,” dedi, üzeri ilaç dolu küçük masasını işaret ederek, “Bu eczacıların tezgâhı, Eve. Her belanın, salgın hastalığın, enfeksiyonun çaresini bulduk derken, sanki araştırmacılar boş kalmasın diye, her zaman yeni bir şeylerle karşılaşıyoruz. Basit bir soğuk algınlığına bir türlü çözüm bulamadılar. Neden biliyor musun?”

Eve, gülümsemekten kendisini alamadı. Mavis hapşırmasını bitirene kadar sabırla bekledi. “Neden?”

“Çünkü ilaç firmalarının ilaç satmaya ihtiyacı var. Bir soğuk algınlığı hapının kaç para olduğunu biliyor musun? Kansere karşı kullanılan iğneler daha ucuz. Yemin ederim.”

“Bir doktora gidebilirsin, bir ilaç yazdırabilir, bütün şikayetlerinden kurtulabilirsin.”

“Aldım ilacı da, ama kahrolasınca şeyin etkisi sadece sekiz saat. Bu akşam gösterim var. Ancak saat yedide alırsam bir işe yarar.”

“Evde, istirahat ediyor olmalısın.”

“Binayı ilaçlıyorlar. Çok bilmiş biri hamam böceği gördüğünü söylemiş.” Tekrar hapşırdı. Boyasız kirpiklerinin altından bir baykuş gibi Eve’e baktı. “Sen burada ne arıyorsun?”

“Bir işim vardı. Hadi, sen istirahat et, ben daha sonra uğrarım.”

“Hayır, gitme. Tek başıma canım sıkılıyor,” dedi ve içinde kötü görünüşlü pembe bir sıvı olan bir şişeye uzandı. “Hey, gömleğin çok şık. Zam mı aldın, yoksa başka bir şey mi?”

“Başka bir şey.”

“Öyleyse otur bakalım. Ben de seni arayacaktım. Ama ciğerlerimle uğraşmaktan arayamadım. Geçen gün senin yanında gördüğüm Roarke’ı, değil mi?”

“Evet, Roarke’ı.”

“Senin masana giderken gördüğümde bayılacağımı sandım. Neler oluyor? Ona güvenlik konusunda, ya da onun gibi bir şey için yardım mı ediyorsun?”

Eve “Onunla yattım,” diyerek baklayı ağzından çıkardı. Mavis neredeyse boğulmak üzereydi.

“Sen– Roarke...” Gözleri dolmuştu. Biraz daha peçete almak için uzandı. “Ulu Tanrım! Eve! Sahi mi? Sen kimseye yatmazsın ve bana Roarke ile yattığını mı söylüyorsun?”

“Bu tümüyle doğru sayılmaz biz uyumadık.”

“Uyumadınız mı? Ne kadar süre?”

Eve omuz silkti. “Bilmiyorum. Gece onunla kaldım. Sekiz, dokuz saat sanırım.”

“Saat?” dedi, “Ve sürekli seviştiniz?”

“Sanırım.”

“İyi miydi? Off ne kadar aptal bir soru. Aksi takdirde bütün gece orada kalmazdın. Söylesene. Eve, sana neler oldu?”

“Bilmiyorum,” dedi Eve, elini saçlarının arasında gezdirerek. “Oradaki ben... sanki ben değildim, hiç böyle olmazdı, böyle olabileceğini, yapabileceğimi hiç sanmıyordum. Ama bir anda – Vay canına!”

“Tatlım,” dedi Mavis, ellerini battaniyenin altından uzatıp, Eve’in titreyen parmaklarını avcunun içine alarak. “Hatırlamakta bile güçlük çektiğin şeyler yüzünden, normal ihtiyaçlarını hep kulak arkası ettin. Birisi sana erişmenin bir yolunu buldu. Mutlu olmalısın.”

“Bu da onu çok önemli yapıyor değil mi?”

“Saçmalık,” dedi Mavis, Eve daha cümlesini tamamlamadan, “Seks bir güç gösterme ya da bir cezalandırma aracı değildir. Eğlendirici olmalı. Eğer şansın varsa, çok özel bir şey olur.”

“Belki... Mavis, kariyerim ipin ucunda.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Üzerinde çalıştığım davada Roarke da şüpheliler arasında.”

“Of lanet olsun! Onu içeri atmayı planlamıyorsun değil mi?”

“Hayır,” dedi Eve. “Fakat olayı bir an önce çözümülemesem, kendimi kapıda bulmam işten bile değil. Birileri beni kullanıyor, Mavis. Bir taraftan önümü açarken, diğer yandan engel olmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Neden bilmiyorum. Ama bu bilmeceyi kısa zamanda çözmezsem, bugüne kadar elde ettiğim her şeyi kaybedebilirim.”

Mavis, “O zaman çözeceksin, değil mi?” dedi ve Eve’in parmaklarını şefkatle sıktı.

Çözecekti, kendi kendine söz verdi. Apartmanının lobi-sinden içeri girdiğinde saat akşam onu geçiyordu. O anda canı bunları düşünmek istemiyordu. Bu da bir suç sayılmazdı. Basın bülteninin içine ettiği için, Şefin bürosu tarafından azarlanmaya katlanmak ve saçma sapan suçlamaları yutmak zorunda kalmıştı.

Kumandanın gayri resmî desteği işini kolaylaştırmıyordu.

Dairesine girdikten sonra ilk işi e-postasını kontrol etmek oldu. Aptalca bir duyguydu belki ama Roarke’tan bir mesaj bulmayı umuyordu.

Ondan bir mesaj yoktu. Ama öyle bir mesaj vardı ki, kanının çekildiğini, vücudunun donduğunu hissetti.

Video mesajı isimsizdi, halka açık bir yerden gönderilmişti.

Küçük kız. Ölü babası. Kan.

Eve, bir bakışta, video mesajının, öldürdüğü adamın ve cinayet yerinin polisteki kayıtları olduğunu anladı. Ve görüntü seslendi. Onun otomatik olarak kaydettiği sesler, çocuğun çığlıkları, kapıyı yumruklaması, ikazları ve bunları takip eden dehşet verici görüntüler.

“Seni lanet olasınca!” dedi Eve alçak sesle, “Bunu bana yapamayacaksın. O çocuğu beni etkilemek için kullanmana izin vermeyeceğim.”

Ama, parmakları diski çıkarırken titriyordu. Dahili telefon çaldığında irkildi.

“Kim o?”

“Hennessy, dört numaralı daireden arıyorum.” Ekranda alt kattaki komşusunun solgun, ciddi ifadeli yüzü belirdi. “Üzgünüm, Teğmen Dallas. Ne yapmalıyım bilemiyorum. Finestein’in dairesinde bir sorunumuz var.”

Eve, içini çekti, yaşlı çifti gözlerinin önüne getirmeye çalıştı. Kendi hallerinde, dostça davranan ve televizyon bağımlısı insanlardı. “Sorun nedir?”

“Bay Finestein ölmüş, Teğmen. Karısı arkadaşlarıyla domino oynamaya gittikten sonra, mutfakta devrilmiş. Belki aşağı gelip bir bakarsınız diye düşünmüştüm.”

Eve, “Tabii,” diyerek tekrar içini çekti. “Oraya geliyorum. Hiçbir şeye dokunmayın Bay Hennessy ve kimseyi içeri sokmayın.” Alışkanlıkla merkezi aradı, şüpheli bir ölüm ihbarı aldığını ve oraya gitmekte olduğunu bildirdi.

Eve, Bayan Finestein’in, oturma odasındaki koltukta, elleri kucığında kenetlenmiş vaziyette oturduğu apartman

dairesinin çok sessiz olduğunu düşünüyordu. Kadının, yaşlanmayı önleyen kremlere ve tedavilere rağmen, çizgilerle dolu olmasını önleyemediği yüzü, kar gibi beyaz saçlarla çevriliydi.

Eve'e kibarca gülümsedi.

"Sana sıkıntı verdiğimiz için üzgünüm, hayatım."

"Sorun yok, siz iyi misiniz?"

"Evet. Ben iyiyim," dedi gözlerini Eve'den ayırmadan. "Kızlarla haftalık toplantılarımızdan birine gitmiştim. Eve döndüğümde onu mutfakta buldum. Kremalı turtadan yemişti. Joe tatlıya aşırı düşküncü." Yerinde huzursuz bir şekilde kıvıldanmakta olan Bay Hennessy'ye doğru döndü. "Ne yapacağımı şaşırdım ve Bay Hennessy'nin kapısını yumrukladım."

"Pekâlâ, biraz onunla kalabilir misiniz?" dedi Eve, Bay Hennessy'ye.

Apartman dairesi kendi dairesinin bir benzeriydi. Eski anılara ait bir eşya ve bibloyla dolu olmasına rağmen son derece düzenliydi.

Joe Finestein, ortası porselen çiçeklerle süslü mutfak masasında hayatıyla birlikte saygınlığının önemli bir kısmını kaybetmişti.

Başının yarısı kabarık kremalı turtanın içinde yarısı dışındaydı. Eve nabzını yokladı, atmıyordu. Vücudu yeni yeni soğumaya başlıyordu. Eve, ölüm saatinin aşağı yukarı 13:15 olduğunu düşündü birkaç saat evvel veya sonra olabilirdi.

"Joseph Finestein," diyerek kaydetmeye başladı. "Erkek, yüz on beş yaşlarında. Zorla içeri girme ve boğuşma işareti yok. Vücutta görünürde herhangi bir yara izi yok."

Öne doğru eğildi, Joe'nun şaşkın ve açık duran gözlerine yakından baktı, turtayı kokladı. İlk incelemelerle ilgili

notlarını bitirdikten sonra, merhumun karısıyla görüşmek ve Hennessy'yi özgürlüğüne kavuşturmak için oturma odasına döndü.

Yatağına yattığında saat gece yarısını bulmuştu ve son derece yorgun hissediyordu. Tek istediği şey kimsenin onu rahatsız etmemesiydi.

Bilinçaltına en azından bu akşam rüya görmemesini emretti.

Gözlerini tam kapamak üzereydi ki, yatağının başucundaki hat yanıp sönmeye başladı.

“Her kimsen, canın cehenneme,” diye mırıldandı, ama görev duygusuyla, çarşafı çıplak omuzlarına örtüp düğmeye bastı.

“Teğmen.” Roarke'ın görüntüsü ona gülümsüyordu. “Seni uyandırdım mı?”

“Beş dakika geç kalsaydın, uyandırıyor olacaktın.” Uzay bağlantılı sesin cızırtısından dolayı biraz irkilerek, “Gideceğin yere sağ salım vardın sanırım,” dedi.

“Evet, öyle. Sadece yolculuk biraz uzun sürdü o kadar. Sana yatağa girmeden önce ulaşabilmeyi umuyordum.”

“Belli bir sebebi var mı?”

“Çünkü, sana bakmak hoşuma gidiyor.” Eve'e biraz dikkatli bakınca, yüzündeki gülümseme kayboldu. “Neler oluyor, Eve?”

Eve, nereden başlamamı istersin? diye düşündü sonra omuz silkerek vazgeçti.

“Kiracılarından birinin, geç vakit atıştırmaya kalkıp, nalları dikmesiyle sona eren, uzun bir gündü. Adamın, yüzü kremalı bir turtanın içinde kalmıştı.”

“Daha kötü sonlar da vardır, sanırım.” Roarke başını çevirdi ve yakındaki birine bir şeyler söyledi. Eve bir an

için Roarke'ın arkasında bir kadının silüetini gördü, sonra kadın gözden kayboldu. Roarke, "Asistanımı gönderdim," diye açıkladı ve devam etti. "Üzerinde o çarşaftan başka bir şey olup olmadığını sormak için yalnız kalmak istedim."

Eve, çarşafın içine baktı. "Bir şey var gibi görünmüyor," dedi.

"Neden çarşafı üzerinden atmıyorsun?"

"Senin şehvet dolu dürtülerini uzay yayınları aracılığıyla tatmin etmeye hiç niyetim yok. Hayal gücünü kullan Roarke."

"Bundan hiç kuşkun olmasın. Gelecek sefer seni elime geçirdiğim zaman neler yapacağımı hayal ediyorum. Sana adamakıllı dinlenmeni tavsiye ederim, Teğmen."

Eve gülümsemeye çalıştı ama beceremedi. "Geldiğinde konuşmamız gerekecek," dedi.

"Onu da yaparız. Seninle sohbet etmek beni her zaman tahrik ediyor. Hadi Eve. Biraz uyumaya çalış."

"Denerim. Görüşürüz, Roarke."

"Beni düşün, Eve."

Roarke bağlantıyı sona erdirdi ve bir süre kapalı ekrana bakarak öylece kaldı. Bakışlarında bir şey vardı, diye düşündü. Artık genç kızı çok iyi anlayabiliyor, eğitiminin getirdiği kontrollü davranışlarının ötesini görebiliyordu.

Yolunda gitmeyen bir şeyler olmuştu.

Sandalyesini döndürerek, yıldızlarla kaplı uzayı seyretti. O kadar uzaktaydı ki, onun için merak etmekten başka bir şey yapamazdı.

Ve kendine bir kez daha sordu, o neden bu kadar önemliydi?

ON ÜÇ

Eve, Sharon DeBlass ile ilgili banka araştırmalarını öfkeyle inceledi. Kayıt yok, kayıt yok, kayıt yok.

New York, New Jersey, Connecticut'ta hiçbir şey. Doğu Washington, Virginia'da da bir şey yok.

Eve, mutlaka bir yerde kiralamış olmalı, diye düşünüyordu. Günlüklerini kolayca ve hemen ulaşabileceği bir yere saklamış olmalıydı.

Eve bu defterlerde cinayetle ilgili sebebi bulacağından emindi.

Bir başka kapsamlı araştırma için, Feeney'yi daha fazla rahatsız etmek istemediğinden Pennsylvania'dan başlamak üzere batıyı ve Kanada'nın Quebec sınırlarına doğru kuzeyi araştırmaya başladı, ama gelen sonuç hep aynıydı. Kocaman bir hiç.

Daha sonra güneye Maryland'a ve daha da aşağıda, Florida'ya kadar uzandı. Bilgisayarından hiç de hoş olmayan sesler geliyordu. Eve homurdanarak bilgisayarın konsoluna sıkı bir yumruk indirdi. Şu meseleyi çözümleyene kadar bir aksilik çıkarmazsa, bütün bürokratik güçlükleri göze alıp yeni bir alet için müracatta bulunmaya yemin etti. düzenlemesi telegram @kaktusun tarafından yapılmıştır.

İnat etmekten öte, içinde bir umutla, Orta Batı'dan Rocky Dağları'na kadar taramaya devam etti.

Olumsuz sonuçlar gelmeye devam ettikçe, Sharon'ın çok zeki olduğunu düşündü. Kendi çıkarlarını en iyi şekilde koruyabilecek kadar zeki. Gümrük taramasından geçmek zorunda kalacağın, bir başka ülkeye, bir başka gezegene hiçbir zaman gitmezsin. Niye seyahat dokümanlarına veya bir araca ihtiyaç duyacağın uzak bir yere gideceksin ki? Elinin altında bir yerde olmasını tercih edersin.

Eğer annenin hatıra defterlerinden haberi varsa, başka insanlar da bilebilir. İnsanları rahatsız etmek için onların varlığından uluorta bahsedip durdun. Çünkü onların çok emin bir yerde güvende olduklarını biliyordun.

Ama, yakın olmalı, diye düşünüyordu Eve, hem de çok yakın – tanımaya başladığı kadının kişiliği göz önüne alınırsa. O kadar yakın ki, onların sana verdiği gücü hissetmeliydin, onları kullanabilmeli ve insanlarla bir oyuncak gibi oynayabilmeliydin.

Ama herkesin kolaylıkla bulabileceği ve ele geçirip oyunlarını bozabileceği kadar basit bir yerde de olmamalıydı. Bir başka isim kullandın. Kasanı bir başka isimle kiraladın – sadece güvenlik amacıyla. Eğer bir başka isim kullanacak kadar zeki isen, son derece basit olanı kullanacaktın. Sana yabancı olmayan, unutmayacağın bir isim.

Ne kadar basit, diye düşündü, Eve, Sharon Barrister ismini tuşlarken. O kadar basitti ki Feeney de, kendisi de düşünememişti.

Eve, aradıklarını Brinkstone International Bank and Finance, Newark, New Jersey'de buldu.

Sharon Barrister'in sadece kasası yoktu, 326.000.85 dolarlık bir komisyon hesabı da vardı.

Eve ekrana sırtarak, savcının ofisini tuşladı. “Bir arama emri istiyorum,” dedi.

Üç saat sonra Kumandan Whitney’nin ofisinde, dişlerini gıcırdatmadan konuşmaya özen göstererek, “Bir başka yerde başka bir kasası olmalı,” diye ısrar ediyordu. “Günlükler orada olmalı.”

“Bulmana kimse engel olmuyor, Dallas.”

“İyi, çok iyi.” Hem konuşuyor hem de odanın içinde dönüp duruyordu. Bir şeyler yapmak istiyordu. “Bununla ilgili ne yapacağız?”

Eliyle masanın üzerindeki bir dosyayı itti. “Kasadan aldığım disk ve bilgisayar çıkışı burada, Kumandan. Alfabetik sıralı bir şantaj listesi. İçinde Simpson’ın adı da var.”

Whitney, “Okumam var, Dallas,” dedi sakın olmaya çalışarak. “Şef, bu şehirdeki, ya da bu ülkedeki ismi Simpson olan tek insan değil.”

“Bu, o!” gözleri kıvılcım saçarak. “Bunu ikimiz de biliyoruz. Ayrıca başka isimler de var. Bir vali, Katolik bir Piskopos, Uluslararası Kadın Birliği’nin saygın başkanı, eski bir Başkan yardımcısı...”

“İsimlerin farkındayım,” Whitney araya girdi. “Durumunun ve sonunun ne olacağının farkında mısınız?” Elini kaldırdı ve onu susturdu. “Birkaç sütun isim yalnız başına hiçbir şey ifade etmez. Bu bilgi bu odanın dışına çıktığı anda bu mesele biter. Sen de bitersin, soruşturma da. İstedğin bu mu?”

“Hayır, efendim.”

“Günlükleri bul, Dallas. Lola Starr ile Sharon DeBlas arasındaki ilişkiyi kanıtla, ondan sonra ne yapacağımızı düşünelim.”

Eve, “Simpson bir pislik,” dedi masaya doğru eğilerek. “Sharon’ı tanıyordu ve kız ona şantaj yapıyordu. Bu nedenle bu soruşturmaya engel olmak için elinden geleni yapıyor.”

“O zaman onu yakalayacağız, öyle değil mi?” dedi Whitney, dosyayı çekmecesine kilitlerken. “Elimizde ne olduğunu kimse bilmeyecek, Dallas. Feeney bile. Anlaşıldı mı?”

Eve, “Evet, efendim,” dedi ve şimdilik bu kadarla yetinmesi gerektiğinin bilincinde olarak, kapıya doğru yöneldi. “Kumandan, Roarke’ın isminin o listede olmadığını belirtmek isterim.”

Whitney ona baktı, “Daha önce de söyledim, Dallas, okuma yazmam var.”

Ofisine geldiğinde bilgisayarında mesaj ışığının yanmakta olduğunu gördü. İki kez morgdan aranmıştı. Daha fazla gecikmeden, yanan ışığı söndürdü ve Adli Tıp’taki uzmanı aradı.

“Komşunun otopsi raporunu bitirdim, Dallas. On iki den vurmuşsun.”

“Gönder o zaman, ben buradan çıkış alırım.”

Hetta Finestein kapıyı açtığında, Eve’i, ev yapımı ekmek ve lavanta çiçeği karışımı bir koku karşıladı.

“Teğmen, Dallas.”

Yaşlı kadın gülümsedi ve geriye doğru bir adım atarak Eve’i içeriye davet etti. İçerdeki ekrandan ilgi duyan seyircilerin evlerinden bağlanıp üç boyutlu hologramlarını göndererek, katılabildikleri, oldukça kalabalık bir sohbet

programının sesi geliyordu. Bugünkü konu devletin çalışan annelere daha fazla maaş vermesi gerektiğini vurguluyordu. Ekran, kadın çocuk her kafadan çıkan seslerle kalabalık bir görüntü sergiliyordu.

“Beni ziyarete gelmeniz ne büyük bir nezaket. Bugün bir sürü ziyaretçim vardı. İnsan teselli buluyor. Biraz kurabiye almaz mıydınız?”

“Elbette,” dedi Eve. “Teşekkür ederim.” Gözleriyle küçük, tertipli apartman dairesini tararken. “Bay Finestein ile siz daha önce bir fırın mı işletiyordunuz?”

“Ah, evet.” Hetta’nın sesi mutfaktan geliyordu. “Birkaç yıl öncesine kadar gayet iyi gidiyordu. İnsanlar gerçek kurabiyeleri çok seviyor biliyor musunuz? Bu arada, börek, çörek, kek yapma konusunda çok yetenekli olduğumu da söylemek isterim.”

“Evde pişirmeye devam ediyorsunuz galiba.”

Hetta bir tepsi kurabiyeyle geldi. “Benim zevklerimden biridir bu. Bir sürü insan hakiki bir ev kurabiyesinin ne demek olduğunu bilmiyor. Bir sürü çocuk gerçek şekerin tadını bilmiyor. Tabii biraz pahalı ama değer inan ki.”

Eve kurabiyeden bir lokma ısırды, hak vermemek mümkün değildi. “Sanırım kocanızın ölmeden önce yediği turtayı da siz yaptınız.”

“Benim evimde hazır alınmış veya taklit bir şeye rastlayamazsınız,” dedi Hetta, gururla. “Joe fırından çıkardığımı anında midesine indirirdi tabii ki. İyi bir fırıncının yaratıcılığıyla içgüdülerine sahip bir otomatik mutfak robotu henüz yapılamadı.”

“O zaman turtayı siz pişirdiniz, Bayan Finestein.”

Kadın gözlerini kırıştırarak, “Evet, ben yaptım,” dedi.

“Bayan Finestein, kocanızı neyin öldürdüğünü biliyor musunuz?”

Yaşlı kadın, “Evet, biliyorum,” dedi hafifçe gülümseyerek, “Oburluğu. Ona yememesini söyledim. Özellikle o turtayı yememesini söyledim. Joe’ya bu turtayı komşumuz Bayan Hennessy için yaptığımı söyledim.”

“Bayan Hennessy mi?” Eve, şaşırmişti.

“Tabii, beni dinlemeyeceğini ve yiyeceğini biliyordum. Bu konuda çok bencildi.”

Eve boğazını temizlemeye çalıştı. “Programı kapatabilir miyiz?”

“Hı? Ah, özür dilerim,” dedi şaşkın ev sahibi, ellerini yanaklarına vurarak. “Ne kadar büyük bir kabalık, bütün gün açık olmasına o kadar alışmışım ki farkında bile değildim. Eh, program, hayır, ekran kapat.”

“Sesini de lütfen,” dedi Eve, sabırla.

“Tabii.” Ses devam ederken başını sallıyordu, çok mahcup olmuştu. “Elle kumanda aletini bırakıp sesli kumandaya geçtiğimizden bu yana bir türlü alışamadım. Ses, kapat, lütfen. Tamam, böylesi daha iyi, değil mi?”

Eve, kadın zehirli turta pişirmeyi beceriyor, ama kendi televizyonuna kumanda edemiyor, diye düşündü. “Bayan Finestein, sizden haklarınızı okumadan önce, daha fazla bir şey söylememenizi rica ediyorum. Ne demek istediğimi anlayana kadar, bir açıklama yapmak mecburiyetinde değilsiniz,” dedi Eve ve ona haklarını okumaya başladı. Hetta nazikçe gülümsemeye devam ediyordu.

Hetta, Eve’in haklarını okumasını bitirmesini bekledi. “Aslında bu işten sıyrılabileceğimi düşünmemiştim,” dedi.

“Neden sıyrılabileceğinizi, Bayan Finestein?”

“Joe’yu zehirlemekten, gerçi...” dudaklarını bir çocuk

gibi büktü. “Torunum bir avukat, çok akıllı bir çocuk. Joe’ya o pastayı yememesini defalarca ve özellikle söylediğime göre, bu benden ziyade Joe’nun suçu. Her neyse,” dedi ve sabırla bekledi.

“Bayan Finestein, bana kocanızı öldürmek için, içine siyanit bileşimi ilave ettiğiniz bir turtaya yaptığınızı mı söylüyorsunuz?”

“Hayır, tatlım. Ben şekeri iyi ayarlanmış bir turtaya siyanit bileşim ilave ettiğimi ve Joe’yu bunu yememesi için defalarca uyardığımı söylüyorum. ‘Joe,’ dedim, ‘Bu turtayı boşuna koklama, onu özel yaptım, ve senin için yapmadım. Duyuyor musun, Joe?’”

Hetta gülümsemeye devam etti. “Beni duyduğunu söyledi ve akşam kızlarla toplantıya gitmeden önce döndüm ve emin olmak için, bir kere daha seslendim. ‘Şaka yapmıyorum, Joe, turtaya dokunma.’ Yiyeceğini ümit ediyordum, ama bu onun bileceği bir şeydi, öyle değil mi? Bak, sana biraz Joe’yu anlatayım,” diye sanki sohbet ediyormuş gibi devam etti ve kurabiye tepsisini uzatarak, Eve’e bir tane daha almasını işaret etti. Eve’in tereddüt ettiğini görünce hafifçe kıkırdadı, “Korkma, tatlım, bunlar çok güvenli, sana yemin ederim. Daha biraz önce yukardaki çocuklara ikram ettim.” Ve kurabiyelerin zehirsiz olduğunu kanıtlamak için bir tane de kendisi alıp yemeye başladı.

“Nerede kalmıştık? Ha, evet, sana Joe’yu anlatacaktım. Benim ikinci kocam. Önümüzdeki nisan ayı elli seneyi bitirmiş olacağız. İyi bir eş ve kendi çapında iyi bir fırıncıydı. Bazı erkekler hiçbir zaman emekli olmamalı. Geçtiğimiz birkaç senedir çok çekilmez bir adam olmuştu. Her şeyde bir kusur buluyordu. Asla bir daha ellerini una bulamak istemiyordu, ama bu onun bademli bir turtayı midesine indirmeyeceği anlamına gelmiyordu.”

Eve, sanki kadının anlattıkları son derece mantıklıymış gibi, bir süre dinledi. “Bayan Finestein, bana kocanızı çok fazla yediği için mi öldürdüğünüzü anlatıyorsunuz.”

“Öyle görünüyor ama aslında çok daha başka sebepleri de var. Ne kadar gençsin tatlım, ama evli değilsin, değil mi?”

“Değilim.”

“Evlilik hem bir rahatlıktır hem de insanı çıldırtabilir. Dışardan hiç kimse bir evin içinde neler olup bittiğini hiçbir zaman bilemez. Ölünün arkasından konuşmak hoşuma gitmez, ama Joe beraber yaşanması kolay bir adam değildi ve son zamanlarda bazı kötü huylar edinmişti. Benim zevk aldığım küçük şeyleri bozarak, beni sinirlendirmekten büyük keyif alıyordu. Daha geçen ay Uluslararası Betty Crocker firması için yaptığım, Zevk Kulesi Pastası’nın yarısını özellikle yedi. Sonra bana döndü ve çok tatsız olduğunu söyledi.” Bu hakareti hatırlayınca kadının ses tonu da yükselmeye başlamıştı. “Düşünebiliyor musun?”

“Hayır,” dedi Eve. “Düşünemiyorum.”

“Beni delirtmek istediği için yaptı. Bunları yaparak güçlü olduğunu kanıtlayabiliyordu. Böylece ben de turtayı yaptım, ona dokunmamasını söyledim ve kızlarla domino oynamaya gittim. Döndüğümde beni dinlememiş olduğunu gördüm. Çok obur bir insandı. Bilmem anlatabiliyor muyum?” dedi, elindeki kurabiyeyi bitirmeden önce. “Yedi büyük günahın biri: Oburluk. Günahından dolayı ölmesi bana çok doğru göründü. Bir kurabiye daha istemediğinden emin misin?”

Eve, yaşlı kadınların zehirli pastalar yapmaya başlamalarıyla dünyanın çivisinin çıkmış olduğunu düşünüyordu. Kadın bu sakın, eski moda, büyükanne tatlılığındaki davranışlarıyla, muhtemelen paçayı kurtaracaktı.

Eğer içeri atarlarsa, mutfakta görevlendirilir ve mutlu bir şekilde diğer mahkumlara kurabiye pişirirdi.

Eve, raporunu bitirdi, kantinde ayaküstü bir şeyler yedi, işinin başına döndü ve araştırmalarına devam etti.

Telefon çaldığı zaman, daha New York'taki bankaların yarısını taramayı bitirmemişti. "Evet, Dallas."

Cevap ekranda beliren görüntüydü. Ölü bir kadın, daha öncekilerde olduğu gibi kan içindeki çarşafların arasında yatıyordu.

ALTININ ÜÇÜ

Cesedin üzerindeki mesaja baktı ve bilgisayarına bağırdı. "Adresi bul! Kahretsin!"

Bilgisayar araştırmasına başladı, Eve, hemen merkezi aradı.

"Teğmen Dallas konuşuyor, Kimlik No: 5347BQ. Acil durum A. En yakın birimler 156 Batı Seksen Dokuzuncu Cadde Apartman iki bin yüz on dokuz. Tekrar ediyorum. Kimse içeri girmesin, resmî veyahut sivil. Ben on dakika sonra oradayım."

"Alındı, Teğmen Dallas, Eve," diye konuştu görevdeki droid. Sonra sakın bir sesle devam etti. "Elli ve otuz altı no'lu birimler olay yerine doğru yola çıktı, Acil Durum A, sizin varışınızı bekleyecekler. Merkez. Tamam."

Eve, çantasını ve görev setini kaptığı gibi yola çıktı.

Silahı elinde, apartman dairesine girdi. Oturma odası son derece düzenliydi saçaklı kilimler, tombul yastıklarla çok

sıcak ve rahat bir görünüşü vardı. Sanki orada birinin kıvrılıp kitap okuduğunu anlatmak istermiş gibi, koltukta bir kitap duruyordu ve yastıklardan bir tanesi hafifçe ezilmişti.

Eve öfke içinde biraz ilerdeki kapıya doğru yöneldi. Küçük oda bir ofis gibi düzenlenmişti. Üzerinde ev sahibinin kişiliğini yansıtan bir sepet parfümlü ipek mendil, içinde rengarenk şekerlemeler bulunan bir kâse ve üzerinde parlak kırmızı kalp deseni olan beyaz bir kahve fincanı duran, çalışma santrali çok tertipliydi. Çalışma santrali bir başka binanın kenarının görüldüğü pencereye bakıyordu. Hiç kimsenin panjur kullanma gibi bir adeti yoktu herhalde. Duvarda, üzerinde birkaç kitap, bir CD muhafaza kutusu, bir başka e-posta muhafaza kutusuyla, kurşun kalemlerden oluşan küçük değerli bir koleksiyon, yasal geri dönüşümlü kâğıttan bir defter ve bir çocuğun elinden çıkmış olduğu anlaşılan, balçıktan yapılmış küçük bir at heykelciği bulunan bir kitap rafı yer alıyordu.

Eve, odanın dışına çıktı ve tam karşısındaki kapıyı açtı.

Neyle karşılaşacağını çok iyi biliyordu. Bu nedenle vücudu isyan etmemişti. Kan hâlâ tazeydi. İçini çekti ve silahını kılıfına yerleştirdi. Ölü kadın ve kendisinden başka kimse yoktu.

Eline sürdüğü kalın koruyucu spreye rağmen kadının sıcaklığını hissetti. Daha soğumamıştı.

Kadın yatağın ortasına yerleştirilmişti ve silah muntazam bir şekilde bacaklarının arasına konmuştu.

Eve, silahın, özellikle şehir isyanı sırasında savunmaya yönelik bir silah olarak kullanılan, hafif, tam otomatik bir Ruger P-90 olduğunu tespit etti.

Bu sefer susturucu kullanılmamıştı. Eve odanın ses geçirmez olduğuna ve katilin bunu bildiğine kalıbını basardı.

Eve, üzerindeki eşyaların itina ile düzenlendiği, yuvarlak şifonyiere doğru yürüdü. Bugünlerde çok moda olan çuval bezinden yapılmış çantayı açtı. İçinde ölü kadının fahişelik lisansını buldu.

Hoş kadın, diye düşündü Eve. Zarif bir gülümseme, son derece etkileyici sütlü kahve rengine bir ten ve samimi bakışlar.

“Georgie Castle,” dedi yüksek sesle Eve, kayıt etmek için, “Kadın, elli üç yaşında, lisanslı fahişe. Ölüm saati muhtemelen akşam saat yedi ya da yedi kırk beş arası, ölüm sebebi tabanca yaraları. Adli tıp teyidi alınacak. Üç yerde, alın, göğüs ve bacak arasında yaralar var. Cinayet aleti büyük yük bir olasılıkla olay yerinde bırakılan antika savaş tipi bir tabanca. Soygun, mücadele ya da zorla girildiğine dair bir ize rastlanmadı.”

Arkasından gelen fısıltı halinde bir ses, Eve’in silahını çekip, olduğu yere çökerek geri dönmesine sebep oldu. Karşısında şişman, gri tüylü bir kedi duruyordu.

“Hey Tanrım! Sen de nereden çıktın?” Rahat bir nefes alarak silahını yerine koydu. Kedicik ona biri yeşil diğeri altın sarısı gözlerini kırparken, “Bir kedi var,” diyerek kaydetti ve eğilerek kediye yakalamaya çalıştı.

Kediye kaldırdı ve telsiziyle cinayet bölümü ekibini içeri çağırdı.

Kısa bir süre sonra, dışardan bağırma sesleri geldiğinde Eve, mutfakta, kedinin önüne koyduğu bir kase kedi mamasını beğenmemiş bir ifade ile koklamasını seyrediyordu.

Neler olup bittiğine bakmaya gittiğinde, üniformalı bir polisin içeriye girmeye kararlı, kendini kaybetmiş bir kadına engel olmaya çalıştığını gördü.

“Problem nedir, memur bey?”

“Teğmen,” dedi, memur, onu gördüğüne memnun olmuş bir yüz ifadesiyle. “Bu sivil şahıs içeri girmek istedi. Ben de en...”

“Elbette girmek istedim.” Kadının, düzgün kesilmiş kızıl saçları her hareketinde, yüzünün etrafında aşağı yukarı oynuyordu. “Burası benim annemin evi, burada ne yaptığınızı bilmek istiyorum.”

“Annenizin ismi nedir?”

“Bayan Castle. Bayan Georgie Castle. Evi soymaya mı çalışmışlar?” Eve’i geçip içeriye girmeye çalışırken, öfkesi endişeye dönüşmeye başlamıştı. “Annem nasıl? Anne?”

Eve, genç kadını kolundan sıkıca tutarak içeri, mutfığa götürdü. “İsminiz ne?”

“Samantha Bennett.”

Kedi kaseyi bırakıp Samantha’nın bacakları arasında dolanmaya başladı. Eve, alışılmış ve otomatik bir hareket, diye düşündü. Genç kadın eğildi ve kedinin başını kaşdı.

“Annem nerede?” diye titrek bir sesle sorarken, endişesi yerini korkuya terk ediyordu.

Eve için, işinin en zor bölümü işte bu andı, başka hiçbir polis görevi insana bu kadar acı vermezdi.

“Üzgünüm, Bayan Bennett. Çok üzgünüm. Anneniz öldü.”

Samantha hiçbir şey söylemedi. Annesininki gibi bal rengi gözlerindeki bakışlar âdeta donmuştu. Yere yığılmadan önce Eve onu yakalayıp, bir sandalyeye oturttu. Samantha, “Bunda bir yanlış var...” dedi ve devam etmeye çalıştı. “Mutlaka bir yanlış var... Sinemaya gidecektik... Saat dokuz matinesine. Her salı sinemaya gideriz,” dedi ve ümit eden gözlerle Eve’e baktı. “Ölmüş olamaz, son derece sağlıklıydı. Elli üç yaşında ve güçlü bir insandı.”

“Bir yanlış yok. Üzgünüm.”

“Bir kaza mı oldu?” Gözleri yaşlarla doluyordu. “Bir kaza mı geçirdi?”

“Kaza değildi.” Eve’in her şeyi bütün çıplaklığıyla söylemekten başka bir yolu yoktu. “Anneniz öldürüldü.”

“Hayır, bu olamaz!” Gözyaşları akmaya devam etti. Genç kadın başını iki yana sallarken konuşması hıçkırıklarla kesiliyordu. “Onu herkes severdi. Herkes. Kimse ona zarar vermezdi. Onu görmek istiyorum. Şimdi görmek istiyorum.”

“Bunu yapmanıza izin veremem.”

“O, benim annem.” Ses tonu yükseldikçe gözyaşları kucağına damlıyordu. “Buna hakkım var. Annemi görmek istiyorum.”

Eve, iki eliyle omuzlarından bastırarak, sandalyeden kalkmaya çalışan genç kadına engel oldu. “Onu görmeyeceksiniz. Bunun ona da, size de bir yararı olmaz. Yapacağınız şey annenize bunu yapanı bulmak için size soracağım sorulara cevap vermektir. Şimdi, size içecek bir şeyler getirmemi ister misiniz? Ya da sizin için birisini aramamı?”

“Hayır, hayır,” diye cevap verdi Samantha, çantasından bir kâğıt mendil çıkarmaya çalışırken. “Kocam, çocuklarım. Benim haber vermem lazım... Babam... Nasıl söyleyeceğim?”

“Babanız nerede Samantha?”

“Westchester’da yaşıyor. İki yıl önce boşandılar. Annem şehre taşınmak istediği için evi babam aldı. Annem kitap yazmak; bir yazar olmak istiyordu.”

Eve, bir bardağa tezgâhtaki filtre cihazından su doldurdu ve Samantha’ya uzattı. “Annenizin geçimini nasıl sağladığını biliyor musunuz?”

“Evet,” dedi Samantha dudaklarını âdeta kilitleyip, elindeki kâğıt mendili parçalarcasına sıkarak. “Kimseyi dinle-

mezdi. Hep gülerek artık hayatında değişik şeyler yapmanın zamanı geldiğini söylerdi. Kitabı için büyük bir araştırma olacağını düşünüyordu. Annem...” Samantha biraz su içmek için konuşmasına ara verdi. “ çok gençken evlenmişti. Birkaç yıl önce hayatta, evliliğinin dışında neler olup bittiğini anlamak için yeni bir yaşama başlamaya karar verdi. Yanlış yaptığını söyleyerek onu ikna etmeye çalıştık ama nafile, hiç kimseyi dinlemezdi.”

Yeniden ağlamaya başladı. Elleriyle yüzünü kapamış, sessizce hıçkırıyordu. Eve bardağı elinden aldı, ve ilk şok dalgasının geçmesini bekledi. “Boşanma zor oldu mu? Babanız öfkeli miydi?”

“Şaşkın, üzgün, kafası karışık bir vaziyetteydi. Vazgececeğini düşünüyordu, ‘heveslerinden biri,’ diyordu. O—” Art arda gelen sorular kafasını karıştırmıştı. Ellerini aşağıya indirdi. “O, hiçbir zaman anneme zarar vermezdi. Asla, asla. Onu her zaman çok sevdi. Annemi herkes severdi. Onu sevmemek imkânsızdı.”

“Pekâlâ,” dedi Eve ve bu konuyla daha sonra ilgilenmeye karar verdi. “Annenle birbirinize yakın mıydınız?”

“Evet, hem de çok yakındık.”

“Müşterilerinden bahseder miydi?”

“Bazen. Çok utanıyordum, ama öylesine komik anlatıyordu ki, dinliyordum. Kendisi için seksi büyükanne, diyordu. Gülmemek elde değildi.”

“Hiç onu rahatsız eden birinden bahsetmiş miydi?”

“Hayır, insanlarla iyi geçinirdi. Bu onun çekici kadın özelliklerinin bir parçasıydı. Bu mesleği sadece kitabı basılana kadar yapmayı planlıyordu.”

“Sharon DeBlass ve Lola Starr isimlerinden bahsettiğini duyunuz mu?”

“Hayır,” dedi, Samantha saçını geriye çekmeye çalışırken ve birden eli havada kaldı. “Lola Starr’ı biliyorum. Haberlerde duymuştum. Öldürülmüştü. Aman Tanrım! Aman Tanrım!” Elini aşağıya indirdi ve her iki yandan düşen saçları yüzünü kapattı.

“Seni bir polis memuru eşliğinde evine göndereceğim, Samantha.”

“Gidemem, onu bırakamam.”

“Gidersin. Ben onunla ilgilenirim,” dedi Eve, ellerini Samantha’nın ellerinin üzerine koyarak. “Sana söz veriyorum. Onunla ilgileneceğim. Haydi, şimdi gidiyoruz.” Nazikçe, Samantha’nın ayağa kalkmasına yardım etti. Kapıya doğru giderken, bir kolunu şaşkın kadının beline doladı. Cinayet bölümü ekibi yatak odasında işini, bitirmeden önce onu buradan göndermek istiyordu. “Kocan evde mi?”

“Evet, çocuklarla beraber. İki çocuğumuz var. Biri iki yaşında diğeri altı aylık. Tony çocuklarla beraber evde.”

“Güzel, adresin ne?”

Şok artık kadını tamamen ele geçiriyordu. Samanta adresini söylerken, Eve dikkatini çeken uyuşukluğun bir faydası olmasını ümit etti.

“Memur, Banks.”

“Evet, Teğmen.”

“Bayan Bennett’i evine götür. Kapı nöbeti için başka bir memur çağıracağım. Sana ihtiyaç duydukları sürece aileyle birlikte kal.”

Banks, “Evet, efendim,” diyerek Samantha’yı şefkat dolu bir şekilde kolundan tuttu, asansöre doğru döndürdü. “Bu taraftan, Bayan Bennett.”

Samantha, sarhoş gibi, Banks’a yaslandı. “Onunla ilgileneceksiniz değil mi?”

Eve, bakışlarını Samantha'nın gözlerinden ayırmadan, "Söz veriyorum," dedi.

Bir saat sonra, Eve kucığında bir kediyle karakola giriyordu.

Danışmadaki çavuş, "Hey, Teğmen, hırsız bir kedi mi yakaladın?" dedi ve söyledikleri hoşuna gitmiş olacak ki kahkahayla gülmeye başladı.

"Espri fakirisin Riley. Kumandan yerinde mi?"

"Seni bekliyor. Gelir gelmez kendisini görmeni istedi."

Sonra eğildi ve kediye hafifçe okşadı. "Yeni bir cinayet mi?"

"Evet."

Eve, öpücüğü andıran bir ses duydu. Arkasını dönüp sesin geldiği yere baktığında, bir spandex tulum içindeki, yılışık bir serserinin kendisini süzmekte olduğunu gördü. Adamın dudaklarının kenarından damlayan kanla, tulumu aynı renkteydi. Üzerindeki tek aksesuar, onu en yakın sıraya bağlayan bir çift siyah kelepçeydi. Serbest eliyle pantolonunun önünü avuçluyor ve Eve'e göz kırpıyordu.

"Hey, bebek, bak burada ne var."

Çavuş Ridley onu hayret dolu gözlerle izlerken, Eve, "Kumandan Whitney'ye söyle, onun yanına gidiyorum," dedi.

Karşı koyamadığı nedenlerden dolayı, adamın yanında biraz oyalandı ve ona doğru eğildi, öyle yakınlaşmıştı ki, adamın kustuğu şeylerin kokusu burnunu yakıyordu. "Çok kibar bir davet," diye mırıldandı ve adam fermuarını indirip aletini ona göstererek "Bak pisicik, mini minnacık küçük bir penis," diye yıldıttığında, gülümsedi. Sonra adama

biraz daha yaklaşıarak, “Ona iyi bak, orospu çocuğu, yoksa şu elimdeki kedicik onu mini-minnacık bir fare zannedip kafasını koparıverir,” dedi.

Eve, adamın havasının sönüp telaşla pantolonunun önünü kapamaya çalışmasından büyük keyif alarak yoluna devam etti. Yüzündeki gülümseme, asansöre girip Kumandan Whitney’nin bulunduğu katı söyleyene kadar sürdü.

Kumandan, Eve’in olay yerinden gönderdiği rapor ve Feeney’ le birlikte onu bekliyordu. Polis kurallarının bir gereği olarak Eve, olup biteni bir kez de sözlü olarak rapor etti.

“Demek kedi bu?” dedi Feeney.

“Kalbim onu kadının kızına vermeye razı olmadı. Asıl, kızın kendisi ilgiye muhtaçtı,” dedi Eve. “Orada da tek başına bırakamazdım.” Boştaki eliyle çantasına uzandı, “Odasındaki diskler, hepsi etiketli, randevularını inceledim, en son randevusu saat altı otuzdaymış. John Smith. Bu da cinayet silahı.” Torba içindeki silahı kumandan Whitney’nin masasına koydu. “Ruger P-90 gibi görünüyor.”

Feeney silaha baktı, başını salladı. “Çabuk öğreniyorsun, ufaklık.”

“Eğitim alıyorum.”

“Yirmi birinci asır başları, muhtemelen iki bin sekiz veya dokuz,” dedi Feeney mühürlü silahı elinde evirip, çevirirken. “İyi durumda. Seri numarası silinmemiş, araştırması kolay olacak,” diye ilave etti, “Ama bizim adamımız kayıtlardan tespit edebileceğimiz bir silahı kullanmayacak kadar akıllı.”

“Araştır onu,” diye emretti Whitney, odasındaki yedek bir bilgisayarı işaret ederek. “Senin apartmanını izletiyorum, Dallas. Eğer sana bir başka disk bırakmaya çalışırsa, hemen enseleriz.”

“Eğer yöntemlerinde bir değişiklik yapmazsa diski bırakması yirmi dört saati geçmez. Şu ana kadar yöntemlerinde bir değişiklik yapmadı; kurbanlarını farklı karakter ve sosyal seviyede insanlardan seçmesine rağmen. Mesela, DeBlass yıldız, sofistike; Lola Starr taze, çocuk gibi, masum ve sonuncusu, hâlâ genç, ama olgun.”

“Komşularını soruşturmaya devam ediyoruz. Aile ile bir kez daha temasa geçeceğim. Bana kalırsa bu randevu önceden planlanmamış. Her salı kızıyla sinemaya gitmek gibi bir adeti varmış. Katilin kadını direkt olarak arayıp aramadığını anlamak için, Feeney’nin onun hattını araştırmasını istiyorum. Bunu basından gizli tutamayız Kumandan. Ve bu sefer üzerimize fena gelecekler.”

“Basınla ilgili bir takım önlemler almaya çalışıyorum.”

“Düşündüğümüzden daha zor olacak,” dedi Feeney, çalışmakta olduğu bilgisayarın başından. Bakışları Eve’in üzerindeydi. Eve kanının çekildiğini hissetti.

“Cinayet silahının kayıtlarını buldum. Geçen sene Sotheby müzayede evindeki bir mezattan Roarke tarafından satın alınmış.”

Eve bir süre konuşmadı. Umurunda değildi. Ağzından “Bu bir yöntem değişikliği,” sözleri döküldü. “Ve çok aptalca. Roarke aptal bir adam değil.”

“Teğmen—”

“Bu bir tezgâh, kumandan. Bu çok açık. Halka açık olmayan bir müzayede. Herhangi bir ikinci sınıf dolandırıcı bir başkasının kimliğini kullanarak katılabilir ve artırma yapabilir. Nasıl ödenmiş?” diye Feeney’ye seslendi.

“Sotheby’nin hesaplarına bakmam lazım. O da yarından önce olmaz.”

“Bahse girerim nakit ve elektronik transferdir. Müzayedede evi parasını alır, neden kaynağını araştırırsın ki?” Sesi sakın çıkıyordu ama beyni çok hızlı çalışıyordu. “Ya da sevkıyat, elektronik değildi ama EPS için kimlik gereksinimi yok, yapacağın tek şey sevk kodunu tuşlamak.”

“Dallas,” dedi Whitney sakın bir ses tonuyla. “Sorgulamak için onu buraya getir.”

“Yapamam.”

Whitney soğuk ve ifadesiz bakışlarını genç kadından ayırmadan. “Bu bir emirdir. Kişisel problemlerin varsa, kişisel zamanlarına sakla,” dedi.

Eve, “Onu getiremem,” diye tekrar etti. “Çünkü burada değil. FreeStar Uzay İstasyonunda, cinayet yerinden oldukça uzakta.”

“Eğer FreeStar’da olacağını daha önce açıkladıysa—”

“Hayır, açıklamadı,” diye araya girdi, Eve. “İşte katil burada hata yaptı. Roarke’ın bu seyahati son derece gizliydi. Güvendiği birkaç kişi dışında hiç kimse bilmiyordu. Ve herkes onu New York’ta sanıyordu.”

Kumandan Whitney başıyla işaret etti. “En iyisi hemen şimdi nerede olduğunu tespit etmek.”

Eve, Whitney’nin özel hattını meşgul ettiği sırada, karnına sancılar girdiğini hissediyordu. Birkaç saniye sonra Summerset’in donuk sesini dinliyordu. “Summerset, ben Teğmen Dallas, Roarke ile görüşmek zorundayım.”

“Roarke şu anda toplantıda Teğmen, rahatsız edilemez.”

“Sana ben aradığım zaman hemen bağlamanı söyledim, kahrolası. Polis işi. Ona erişeceğim numarayı bana hemen ver, yoksa oraya gelip, adalete engel olduğun gerekçesiyle, seni içeri tıklarım.”

Summerset'in yüzü asıldı. "Bu bilgiyi size verme yetkim yok, ama sizi bağlamaya çalışacağım. Ayrılmayın lütfen."

Ekran, bekleme süresince mavi renge dönüştüğünde, Eve'in avcunun içi terlemeye başlamıştı. Şu berbat müziği kim seçti acaba, diye düşündü. Kesinlikle Roarke değildi. O klas bir adamdı.

Ah, Tanrım, ya Roarke söylediği yerde değilse, ne yapacaktı?

Mavi ekran karardı, sonra küçük bir nokta haline döndü, daha sonra açıldı. İşte Roarke oradaydı, yüzünde yarım bir gülümseme, bakışlarında sabırsız bir ifade vardı.

"Teğmen, beni kötü bir zamanda yakaladınız, sizi daha sonra arayabilir miyim?"

"Hayır." Eve gözünün ucuyla Feeney'nin yayını tespit etme çabası içinde olduğunu görüyordu. "Sizin nerede olduğunuzu tespit etmemiz gerekiyor."

"Benim nerede olduğumu mu?" Roarke, Eve'in yüzündeki ifadeyi elinden geldiğince maskeleyemeye çalıştığını görüyordu ama bir şeyler hissetmiş gibi kaşlarını kaldırdı. Eve birinin ona bir şeyler söylediğini duydu. "FreeStar Uzay İstasyonunun başkanlık salonunda bir toplantıdayım. Koordinatları altı, slip alfa. Yayını aç," diye emretti ve galaksiler arası bağlantı odayı doldurdu. Bir düzine adam ve kadın geniş bir masanın etrafında oturuyorlardı.

Uzun, yay şeklindeki ekranda, arka planda yıldızlar topluluğunu ve mavi yeşil renklerdeki dünyanın muhteşem yuvarlak görüntüsünü görmek mümkündü.

"Yayın koordinatları doğru," dedi Feeney alçak bir sesle.

"Adam, hakikaten söylediği yerde."

"Roarke, lütfen özel görüşebilir miyiz?"

Roarke yüzündeki ifade değişmeden, bir kulaklık taktı. “Evet, Teğmen.”

“Bir cinayet mahallinde, sizin adınıza kayıtlı bir silah ele geçirildi. İlk fırsatta soruşturma için Merkez’e gelmeniz gerekiyor. Avukatınızı getirmekte serbestsiniz. Size avukatınızı da getirmenizi tavsiye ederim,” dedi, belirtmeye çalıştığı hususu anladığını umarak. “Eğer kırk sekiz saat içinde gelmezseniz, sizi polis eşliğinde dünyaya geri getirmek zorunda kalacağız. Bu konudaki yükümlülüklerinizi ve haklarınızı anladığınızı umarım.”

“Kesinlikle. Gerekli düzenlemeler yapılacaktır. İyi günler, Teğmen.”

Ekran karardı.

ON DÖRT

Eve, ertesi gün Dr. Mira'nın ofisine, tahmininden daha fazla sarsılmış bir durumda girdi. Mira'nın gösterdiği sandalyeye oturdu, içinde bulunduğu ruhsal karışıklığı ele vermemek için ellerini önünde kenetledi.

“İstediğim karakter portre çalışmasını bitirdiniz mi?”

“Acil olduğunu söylemiştiniz.” Gerçekten de Mira, bütün geceyi, raporları okumakla, psikolojik teşhis programında bir portre çıkarmakla geçirmişti. “Üzerinde biraz daha çalışma yapmam gerek, ama size ana hatları verebilirim.”

“Tamam.” Eve, öne doğru eğildi. “Neyin nesi bu adam?”

“Bir kere kesinlikle eşcinsel değil. Genel olarak bu tür suçlarda aynı cinsiyetten insanlar kurban olarak seçilmez. Ortalamanın üzerinde bir zekâyâ sahip, psikopat ve röntgencilığe karşı meyili var. Gözüpek bir insan ama risk almayı sevmiyor, gerçi kendisi risk aldığını sanıyor.” Zarif bir şekilde bacak bacak üstüne attı, parmaklarını birleştirdi.

“Cinayetlerini çok iyi planlıyor. Kurbanlarıyla seks ilişkisine girmesi planlı değil. Kurbanlarını seçmekten ve öldürmekten zevk alıyor ve tatmin oluyor.”

“Neden fahişeler?”

“Kontrol. Seks kontroldür. Ölüm kontroldür. İnsanları, olayları kontrol etmeye ihtiyaç duyuyor. İlk cinayeti büyük bir olasılıkla planlamadan işledi.”

“Neden?”

“Şiddete ve kendi kişiliğindeki şiddet yeteneğine hazırlıksız yakalandı. Bir reaksiyon gösterdi, iç çekme, kolun hareketi. Ama hemen kendini kontrol etmeyi başardı. Ve sistematik olarak kendini korudu. Yakalanmak istemiyor ama korkulan, hayranlık duyulan biri olmayı istiyor, kendince tarihe geçmek istiyor.”

“Koleksiyoncuların silahlarını kullanıyor.” Doktor Mira aynı ılımlı ses tonuyla devam etti. “Bu parasal durumunu gösteren bir sembol. Yani yine güç ve kontrol. Onları arkasında bırakıp ne kadar eşi bulunmayan bir erkek olduğunu anlatmaya çalışıyor. O silahların uzaktan kasti bir şekilde kullanılabilmesi ve verdiği hasar hoşuna gidiyor. Öldüreceği sayıya karar vermesi ne kadar incelikli bir şekilde organize olabileceğini gösteriyor. Hırslı biri.”

“Başlangıçtan beri öldüreceği altı kadını belirlemiş olabilir mi? Altı hedefi?”

“Kurbanlar arasında doğrulayabildiğimiz tek ilişki meslekleri,” diye başladı Mira. Eve’in de aynı sonuca vardığını ve bunun teyit edilmesini istediğini anladı. “Öldüreceği kişilerin mesleklerini önceden belirlemişti. Ama kadınlar bana kalırsa tesadüfi olarak seçiliyor. Yine büyük bir olasılıkla mevki ve sorumluluk sahibi biri. Eğer evliyse ya da bir beraberliği varsa, bu kişiyi köle gibi kullanıyor. Kadınlar hakkındaki düşünceleri iyi değil. Öldürdükten sonra yaptıklarından, kendi üstünlüğünü ortaya koymak ve nefretini göstermek istediğini anlıyoruz. O yaptıklarını bir suç olarak

görmüyor, kişisel gücünü ya da kişisel bildirilerini ortaya koymak için fırsat olarak düşünüyor.

“Fahişelik, yapan erkek yada kadın olsun, bugün hâlâ bazı geri kafalılar tarafından aşağılık bir meslek olarak kabul edilmektedir. Kadınları hiçbir zaman eşit olarak görmezler, özellikle fahişeleri, kendi rahatlamaları için kullansalar bile. Katil yaptığından zevk alıyor Teğmen, hem de çok fazla.”

“Bu bir iş mi yoksa, bir görev mi, doktor?”

“Hiçbir görevi yok. Sadece hırsları var. Yaptıklarının sosyal bir amacı, ahlaki yada dinsel mesaj vermekle ilgisi yok.”

“Hayır, açıklaması kişisel, amacı kontrol.”

“Katılıyorum,” dedi Mira, Eve’in beyin jimnastiğinden memnun kalmış bir ifadeyle. “Bu onun için bir ilgi alanı, yeteneklerinin farkına vardığı, yeni ve büyüleyici bir hobi. Tehlikeli biri Teğmen, sadece acıma duygusundan yoksun olduğu için değil, aynı zamanda işini iyi yapan biri olduğu için. Ve başarıları onu besliyor.”

“Altıda duracak,” diye mırıldandı Eve. “Ama bu yöntemi kullanarak işleyeceği cinayetler altı ile sınırlı. Ancak yeni yöntemlerle yeni cinayetler işleyecek. Verdiği sözden dönmesi söz konusu değil, çok kibirli çünkü. Ama yeni hobisinden de kolayca vazgeçeceğini sanmıyorum.”

Mira başını çevirdi. “Raporumu okuduğunuzu sanacaklar Teğmen. Onu çok iyi anlamaya başlıyorsunuz.”

Eve başını salladı. “Kısmen.” Sıra bütün geceyi uykusuz geçirmesine sebep olan soruya gelmişti. “Kendini koruma amacıyla, ya da oyunu daha zorlaştırmak için, kendisinin nerede olduğu tanıklarla kanıtlanmışken, birini kiralayabilir, seçtiği bir kurbanı öldürtebilir mi?”

“Hayır.” Eve rahatlamış bir ifade ile gözlerini kapatırken, Mira duygu dolu gözlerle ona bakıyordu. Mira devam etti:

“Bana göre, orada olmak zorunda. İzlemek, kaydetmek ve her şeyden önemlisi olayı yaşamak için. Vekaleten yapılan bir şeyden tatmin olmaz. Senin onun hakkından gelebileceğine inanmıyor, Teğmen. Sana ter döktürmekten hoşlanıyor. İyi bir gözlemci. Bu işte sorumlu kişinin sen olduğunu öğrendiği andan itibaren senin üzerine yoğunlaştı. Seni iyi inceledi ve senin bu cinayetlere özel bir ilgi duyduğunun farkında. Bunu istismar edebileceği bir zayıflık olarak görüyor ve sana cinayetleriyle ilgili hediyeler gönderiyor. İş adresine değil, yaşadığın yere.”

“En son cinayetin diskini de gönderdi. Sabah postasıyla aldım. Cinayetten bir saat sonra şehir merkezinden postaya verilmiş. Benim apartmanım izleniyordu. Herhalde o da bunu biliyor. Onun için bu kez bu şekilde halletti.”

“Doğuştan yetenekli,” dedi Mira, Eve’e, adamın karakteri ile ilgili şu ana kadar anlattıklarının ve kişilik profili kaydının bir kopyasını uzattı. “Akıllı ve olgun bir adam. Arzularını frenlemeyi bilecek kadar olgun. Geniş hayal gücü olan ve neyi nasıl yapacağını çok iyi bilen biri. Duygularını gösteren veya onların ortaya çıkmasına izin veren biri olduğunu sanmıyorum. Sen de söyledin. Kendini beğenmiş biri.”

“Bunu bana hemen yaptığınız için teşekkür ederim.”

“Eve,” dedi Mira, Eve kalkmak üzereyken. “İlave edeceğim bir şey daha var. Son cinayette bırakılan silah. Bu cinayetleri işleyen adamın, arkasında böyle kolaylıkla tespit edilebilecek bir silahı bırakması mümkün değil. Teşhis programı olasılık ret yüzdesi yüzde doksan üç nokta dört.”

“Oradaydı,” dedi Eve. “Kendim torbaladım.”

“Bunu onun da istemiş olduğundan kuşku yok. Muhtemelen meseleyi biraz daha karmaşık bir hale getirmek için şüpheleri bir başka kişinin üzerine çekmek istedi. Ve

bu kişiyi de özellikle seni incitmek, kızdırmak için seçti. Bunu da raporum da belirttim. Kişisel olarak şunu söylemek isterim ki, sana olan ilgisinden endişe duyuyorum.”

“Ben de onun benim ilgimden fazlasıyla endişe duyması için elimden geleni yapacağım, teşekkürler doktor.”

Eve, psikolojik karakter analizini vermek için direkt olarak Whitney’nin ofisine gitti. Eğer şansı yaver giderse, Feeney cinayet silahının satın alınma ve gönderilme şekli konusundaki kuşkularını doğrulayacaktı.

Eğer yanılmadıysa, Mira’nın raporu ile beraber, Roarke temize çıkacaktı.

Son konuşmaları sırasında, Roarke’in bakışlarından, aralarında gelişmekte olan köprünün, kendi mesleki görev ve sorumlulukları dolayısıyla yıılmakta olduğu hissine kapılmıştı.

Ofise girip de, Roarke’ı orada gördüğünde, hissettiklerinin ne kadar doğru olduğunu bir kez daha gördü.

Özel bir araçla gelmiş olmalı, diye düşündü. Normal yollardan bu kadar kısa bir zaman içinde gelebilmesi mümkün değildi. Kumandan Whitney’ye dosyayı ve diski uzatmak için geçerken, Roarke, onu sadece başıyla selamladı.

“Dr. Mira’nın karakter analizi.”

“Teşekkürler, Teğmen.” Whitney bakışlarını Roarke’a çevirerek, “Teğmen Dallas size sorgulama odasını gösterecek. İşbirliğinize teşekkür ederiz,” dedi.

Roarke hiçbir şey demedi, ayağa kalktı ve Eve’in kendisine yol göstermesini bekledi. “Avukat bulundurma hakkınız var,” dedi Eve, asansörü çağırdığında.

“Biliyorum. Herhangi bir suçla suçlanıyor muyum, Teğmen?”

Eve, “Hayır,” dedi öfkeyle ve asansöre girdi. B bölüm talimatını verdi. “Bu standart bir formalite.” Sessizliği onu deli ediyordu. “Kahretsin, seçim yapma hakkım yok.”

“Yok mu?” diye mırıldandı, Roarke asansörün kapısından çıkarken.

“Bu benim işim.” Soruşturma bölümünün kapıları açılıp, onlar girdikten sonra kapandı. En beceriksiz hırsızın bile yerlerini kolayca tespit edeceği izleme kameraları çalışmaya başlamıştı. Eve küçük bir masaya oturdu ve Roarke’ın karşısında yerini almasını bekledi.

“Bu işlemlerin kayıt edildiğini biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Soruşturmayı yöneten, Teğmen Dallas, Kimlik No 5347BQ, Şüpheli Roarke, tarih ve saat kaydedilsin. Şüpheli avukat bulundurmaya reddetti. Doğru mu?”

“Evet, şüpheli avukat bulundurmaya reddetti.”

“Georgie Castle adında bir fahişe tanıyor musunuz?”

“Hayır.”

“156 Batı Seksen Dokuzuncu Caddede daha önce bulundunuz mu?”

“Bulunduğumu sanmıyorum, hayır.”

“Ruger P- 90, 2005 yapımı, otomatik bir silahınız var mı?”

“O tür ve yapıda bir silaha sahip olmam mümkün. Ama önce kontrol etmek isterim. Soruşturmanın akışını bozmayalım. Evet, sahibim.”

“Bu silahı ne zaman satın aldınız?”

“Tekrar ediyorum. Kontrol etmem lazım.” Bakışlarını Eve’den hiç ayırmıyor, gözlerini bir an için olşun kırpmıyordu. “Oldukça geniş bir koleksiyonum var. Ve bunlarla ilgili bütün detayları kafamda ve cep bilgisayarımda bulundurmam mümkün değil.”

“Sözünü ettiğimiz silahı Sotheby’s’den mi aldınız?”

“Olabilir. Genelde koleksiyonumdaki silahları müzayedeler aracılığı ile almışımdır.”

“Özel müzayedeler mi?”

“Ara sıra.”

Midesinde sancılar başlamıştı, ama Eve devam etti. “Yukarıda bahsettiğimiz silahı geçen sene ekim ayında Sotheby’s da yapılan, özel bir müzayededen mi satın aldınız?”

Roarke cep bilgisayarını çıkardı, tarihi girdi. “Hayır, öyle bir kayıt görünmüyor. O tarihte Tokyo’da, bir iş toplantısında bulunuyordum. Bunu kolaylıkla araştırabilirsiniz.”

Kahretsin, bunun bir cevap olmadığını sen de biliyorsun, diye düşünüyordu, Eve. “Müzayedeye vekiller de katılabilir.”

Roarke, “Doğru,” dedi bilgisayarını cebine koyarken. “Sotheby’s ile temas ederseniz, benim vekil kullanmadığımı söyleyeceklerdir. Bir şeyi satın alma ihtiyacını duyduysam onu görmüş ve beğenmiş olmam veya bana albenisi ile kendini aldırması lazım. Eğer katılırsam artırım kendim yaparım. Özel bir müzayedeye de ya katılırım ya da link kanalıyla temas kurarım.”

“Belli bir tavana kadar artırım yapabilecek bir vekil ya da mühürlü elektronik artırım genelde uygulanan geleneksel yöntemlerden biri değil mi?”

“Geleneksel yöntemler beni ilgilendirmez. Gerçek, bazen benim hoşuma giden bir şeye sahip olma konusunda karar değiştirebileceğimdir. Şu veya bu nedenle çok ilgimi çeken bir şey bir anda benim için önemini kaybedebilir.”

Eve bu sözlerin altında yatan imayı anlıyordu, onun kendisine duyduğu ilgiyi de yitirdiğini kabul etmeye çalışıyordu. “Sözünü ettiğimiz, geçen yılın ekim ayında,

Sotheby's'de yapılan açık bir müzayedede satın alınan silah, geçen akşam saat yedi otuz da Georgie Castle'ın öldürülmesinde kullanıldı.”

“Her ikimiz de geçen akşam saat yedi otuzda benim New York ta olmadığımı biliyoruz,” dedi bakışlarını yüzünde gezdirerek. “Yayını kontrol ettiniz, değil mi?”

Eve cevap vermedi, veremezdi. “Silahınız cinayet mahallinde bulundu.”

“Benim olduğunu tespit ettik mi?”

“Koleksiyonunuza sizden başka biri ulaşabilir mi?”

“Hayır, sadece ben.”

“Personeliniz?”

“Hayır, hatırlıyorsanız Teğmen, koleksiyonun yer aldığı vitrinin camları kilitlidir. Ve şifreyi sadece ben biliyorum.”

“Şifreler çözülebilir.”

Roarke, “Sanmıyorum, ama mümkündür belki,” diye aynı düşüncede olduğunu belirtti. “Ancak yine de, eğer girişte benim avuç içi izlerim taranmadıysa, açılmak istenen her vitrin, alarmı harekete geçirir.”

Lanet olasıca bana bir fırsat ver! Ona yalvardığını onu kurtarmayı denediğini anlamıyor muydu? “Alarmlar etkisiz hale getirilebilir.”

“Doğru. Yine de benim iznim olmadan herhangi bir vitrin açıldığı takdirde odaya bütün girişler kapanır. Dışarı çıkmak mümkün olmaz. Hemen güvenlik haberdar edilir. Size temin ederim Teğmen, her şey son derece güvenlidir. Bana ait olanı korumak gibi bir inancım var.”

Feeney içeri girdiği zaman, Eve, ona doğru baktı. Feeney başıyla ona yanına gelmesini işaret etti. Eve ayağa kalktı.

“Özür dilerim.”

Kapılar kapandıktan sonra, Feeney, ellerini cebine soktu. “Sen haklısın Dallas. Elektronik artırma nakit anlaşma yapılmış ve EPS aracılığıyla gönderilmiş. Sotheby’s’deki yetkiliye göre bu Roarke’in tarzı değilmiş. Ya hattı kanalıyla ya da canlı olarak müzayedelere katılmış. Çalıştıkları on beş sene boyunca bu yolu hiç kullanmamış.”

Eve yüzündeki rahatlamış ifadeyle, “Bu Roarke’in ifadesini doğruluyor,” dedi. “Başka ne var?”

“Kayıtları araştırdım. Ruger sadece bir hafta önce Roarke’in adı altında kayda girmiş. Silahın ona ait olduğunu kanıtlayamayız. Kumandan onu göndermeni istiyor.”

Çilesi dolmamıştı anlaşılan, başını salladı.

“Teşekkürler, Feeney.”

Eve tekrar içeri girdi. “Gidebilirsiniz.”

Eve açık kapıdan geriye doğru bir adım atarken, Roarke ayağa kalktı. “Sadece bu kadar mı?”

“Sizi burada daha fazla tutmak veya sıkıntı vermek için, şimdilik, bir sebep yok.”

“Sıkıntı vermek?” Kapılar arkasından kapanırken ona doğru yürüdü. “Bütün bunların anlamı bu mu? Sıkıntı vermek?”

Kızmaya hakkı var diye düşünüyordu, Eve. Ama o da görevini yapmak zorundaydı. “Üç kadın öldürüldü. Her olasılık araştırılmalı.”

“Ve ben senin olasılıklarından biri miyim sadece?” Gömleğine dokunan adamın elinin şiddeti Eve’i şaşırttı. “Aramızdaki şey sence bundan ibaret mi?”

“Ben bir polisim. Hiçbir şeyi gözden kaçırma lüksüm yok, her şeyi düşünmeliyim.”

“Güvenmek,” diye sözünü kesti. “Herhangi bir şeye ya da herhangi birine. Eğer doğruluk ibresi biraz diğer yöne

doğru gösterseydi, beni içeri atacak mıydın, Eve? Beni hapse gönderecek miydın?”

“Geri çekil,” diye bağırdı Feeney, koridorun başından onlara doğru koşarak, “Sana geri çekil dedim.”

“Bizi yalnız bırak, Feeney.”

“Kes sesini,” dedi Feeney ve Roarke’ın karşısına dikilip, onu itti.

“Onu azarlamak sana kalmadı, büyük işadamı. Seni korumak için elinden geleni yaptı. İşinden olabilirdi. Seninle yatmak aptallığını yaptığından bu yana, Simpson ona kurbanlık bir koyun gibi davranıyor.”

“Kapa çeneni, Feeney!”

“Lanet olsun, Dallas!”

“Sana kapa çeneni dedim.” Eve sakın bir şekilde, biraz geri çekilerek, Roarke’a baktı. “İşbirliğinizden dolayı teşekkür ederiz,” dedi ve kendini onun ellerinden kurtararak, döndü ve uzaklaştı.

“Sen ne demek istemiştin?” diye sordu.

Feeney homurdandı, “Sana harcayacak zamanım yok. Yapacak daha önemli işlerim var.”

Roarke onu yakaladı ve duvara yapıştırdı. “Feeney, beni bir polis memuruna saldırıda bulunmaktan içeri almak zorunda kalacaksın. Şimdi söyle, Simpson hakkında ne demek istedin?”

“Bilmek mi istiyorsun, büyük işadamı?” Feeney özel konuşabilecekleri bir yer için etrafına bakındı ve başıyla biraz ilerdeki erkekler tuvaletini işaret etti. “Ofisime gel de anlatayım.”

Kedi Eve’e arkadaşlık ediyordu. Hiçbir işe yaramayan, tombul kediciği Georgie’nin ailesine geri vermek zorunda

olduğunu düşündükçe üzülüyordu. Aslında şimdiye kadar bunu çoktan yapmış olmalıydı ama kedinin yanında olması ve kendisine arkadaşlık etmesi Eve’i teselli ediyordu.

Kapının çalması onu deli etti. Kimsenin varlığına tahammül edecek durumda değildi. Diafonun ekranına bakıp da gelenin Roarke olduğunu gördüğünde canı daha da fazla sıkıldı.

Kolay yolu seçti. Kediciği koltuğunun altına aldı ve kapının çalmasını duymazdan gelerek salondaki koltuğa kıvrıldı. Eğer yanında bir battaniye olsaydı altına saklanması işten bile değildi.

Kilitlerinin açılmasının çıkardığı ses üzerine ayağa fırladı. “Seni pis serseri,” dedi Roarke içeri girdiğinde, “bu sefer çok ileri gittin.”

Roarke sessizce ana şifre kartını cebine yerleştirdi. “Neden bana anlatmadın?”

“Seni görmek istemiyorum.” Ses tonunun öfkeden çok umutsuzluk dolu olması onu öfkelendirdi. “Anlamıyor musun?”

“Sana zarar vermek için beni kullanmaları hoşuma gitmez.”

“Sen bunu daha iyi yapıyorsun.”

“Beni cinayetle suçlaman karşısında, sessiz kalmamı mı bekliyordun? Ne zaman inandın buna?”

“Hiçbir zaman inanmadım,” dedi Eve, duygulu bir fısıltı halinde “Asla inanmadım,” diye tekrar etti. “Kişisel duygularımı bir kenara koydum ve işimi yaptım. Şimdi defol buradan.”

Kapıya doğru yürümeye başladı. Roarke onu yakalamaya çalıştığında çabuk ve sıkı bir yumruk savurdu. Roarke yumruğa engel olmaya çalışmadı. Eve soluk soluğa, yüzünde

soğuk bir ifadeyle ona bakarken, Roarke sakın bir şekilde elinin tersiyle ağzının kenarından akan kanı sildi.

“Devam et,” diye davet etti. “Bir daha vur. Merak etme, ben kadınlara vurmam, ya da onları öldürmem.”

Eve, “Beni bırak,” dedi ve döndü, kediciğin boş gözlerle onu seyrettiği koltuğun kenarını yakaladı. Duyguları artık göğsüne dar gelmeye başlamıştı. “Yapmaya mecbur olduğum bir şey için kendimi suçlu hissetmememe sebep olmana izin vermeyeceğim.”

“Beni ikiye ayırdın, Eve.” Eve’in kendisine ne kadar kolayca zarar verebileceğini bilmek, ve bunun kabul etmek zorunda kalmak Roarke’ı bir kez daha kızdırdı. “En azından inandığını bana söyleyemez miydin?”

“Hayır.” Gözlerini kıstı. “Anlamıyor musun, Tanrı aşkına? Eğer söyleseydim, her şey daha kötü olacaktı? Eğer Whitney benim objektif olduğuma inanmasaydı, Eğer Simpson sana farklı bir muamelede bulunduğum hissine kapılsaydı, her şey çok daha kötü olurdu. Psikolojik profili bu kadar çabuk alamazdım, senin silahla ilgin olmadığını kanıtlamak için, silahın alımını araştırmak üzere Feeney’yi acil olarak görevlendiremezdim.”

Roarke sükûnetle, “Bunları hiç düşünmemiştim,” dedi. “Hiç düşünmemiştim.” Elini Eve’in omuzlarına doğru uzattığında genç kadın ani bir hareketle silkelendi ve ateş saçan gözleriyle ona baktı.

“Kahretsin, sana avukatını getirmeni söylemiştim. Sana söyledim. Şayet Feeney silahla ilgili cevapları bu kadar çabuk almasaydı, seni içeri atabilirlerdi. Bugün onun ve karakter profilinin sana uymaması sayesinde dışardasın.”

Roarke bir kez daha ona dokundu. Eve onu tekrar itti.

“Öyle görünüyor ki, ihtiyaç duyduğum şey avukat değil, sendin.”

“Önemli değil,” dedi Eve, kendini kontrol etmeye çalışarak. “Her şey bitti. Cinayet işlendiği saatte nerede olduğunu gösteren, kimsenin çürütemeyeceği kanıtların var ve silahın suçu senin üzerine atmak için oraya bırakıldığı tespit edildi,” Kendini son derece yorgun hissediyordu. “Bunlar seni şüpheliler listesinden tamamen çıkarmaz, ama Dr. Mira’nın karakter analizi senin için bir altın madeni değerinde. Teşhislerine kimse karşı gelmez. O seni şüpheliler listesinden çıkardı ve doktorun düşünceleri cinayet bölümü ve savcılık tarafından değerli bulunur.”

“Savcının ya da cinayet bölümünün benim hakkımda düşündükleri önemli değil.”

“Önemli olmalı.”

“Şimdi anlıyorum ki benim için çok endişelenmişsin. Özür dilerim.”

“Boş ver.”

Roarke, “Seni tanıdığımdan beri gözlerinin altında gölgeler görüyorum,” dedi ve parmağını onların üzerinde gezdirdi. “Şu anda gördüklerimden sorumlu olmak hoşuma gitmiyor.”

“Kendimden ben sorumluyum.”

“Peki benim senin işini tehlikeye sokmam meselesi yalan mı?”

Eve, kahretsin Feeney, diye düşündü. “Kendi kararlarımı kendim veririm. Sonuçlarının bedelini de ben öderim.”

Bu sefer değil, diye düşünüyordu, Roarke. Bu sefer değil. “Beraber olduğumuz gecenin ertesinde aradığımda seni endişeli gördüm ama sen belli etmemeye çalıştın. Feeney bana o akşam neden endişeli olduğunu açıkladı. Öfkeli

arkadaşın seni mutsuz etmemin bedelini ödememi istedi. Ödetti de.”

“Feeney’nin hiç hak–”

“Belki öyle. Bana her şeyi söylemiş olsaydın, böyle hissetmeyecekti.” Çabuk hareket etmesine engel olmak için kollarından tuttu. “Benden kaçma,” dedi alçak sesle. “İnsanlardan kaçabilirsin Eve, ama benden değil.”

“Ne umuyordun, ağlayarak sana gelmemi mi? Roarke, beni baştan çıkardın, senin yüzünden başım dertte, yardım et, dememi mi? Bırak bunları, seninle yattım çünkü ben istedim. O kadar çok istedim ki, işin etik bölümü aklımın ucundan bile geçmedi. Ama iyi bir şey yapmadığım yeterince başıma kakıldı ve ben bunu hallediyorum. Yardıma ihtiyacım yok.”

“Kesinlikle, istemiyorsun.”

“İhtiyacım yok.” Kaçmaya kalkarak kendini daha fazla küçültmek istemiyordu. “Kumandan senin cinayetlerle ilişkin olmadığı konusunda tatmin oldu. Sen suçsuzsun, farklı bir sonuç ortaya çıksaydı, beni de yargılamalarımnda hata yapmış olmakla suçlayacaklardı. Bu durumda, ben de suçsuzum. Tabii, eğer senin hakkında yanılıyaydım, böyle olmayacaktı.”

“Eğer benim hakkımda yanılıysaydın, bu polislik yaşamının sonu olacaktı.”

“Evet, polislik yaşamımın, yaşam boyu kazanmaya uğraştığım her şeyin sonu olacaktı. Ama böyle bir şey olmadı ve konu kapandı. Hadi bakalım, şimdi git buradan.”

“Gerçekten gideceğimi mi sanıyorsun?”

Roarke’ın sesindeki yumuşak ve sevecen vurgu Eve’in direncini azalttı.

“Seninle birlikte olmayı göze alamam, Roarke, böyle bir ilişkiyi göze alamam.”

Roarke ona doğru ilerledi, ellerini koltuğun iki kenarına koyarak ona doğru eğildi. “Ben de bu ilişkiyi göze alamam aslında, ama hiç önemli değil.”

“Bak–”

“Seni kırdığım için üzgünüm,” diye mırıldandı Roarke. “Sana güvenmediğim ve seni bana güvenmemekle suçladığım için çok üzgünüm.”

“Başka bir şekilde düşünmeni bekleyemezdim, başka bir şekilde davranmanı da...”

Bu sözler Roarke’in yumruktan daha fazla canını yaktı. “Hayır. Onun için de özür dilerim. Benim için çok büyük riske girdin, neden?”

Bu sorunun cevabı hiç de kolay değildi. “Sana inandım.”

Genç adam dudaklarını Eve’in kaşının üzerine değdirdi. “Teşekkür ederim.”

Roarke’in titrek dudaklarını ve ılık nefesini yanağında hissettiğinde genç kız, “Doğru olduğuna inandığım şeyi yaptım,” diyordu.

Roarke “Bu gece seninle kalacağım,” dedi. Sonra dudaklarını alnına doğru götürerek, “Doğru dürüst uyuduğunu görmek istiyorum,” diye ekledi.

“Seks bir yatıştırıcı mı?”

Genç adam dudaklarını onun dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Öyle düşünüyorsan...” Onu kaldırdı, kucağına aldı. “Bakalım doğru dozajı bulabilecek miyiz?”

Genç adam daha sonra, loş ışık altında, Eve’i seyretti. Yüzükoyun, yorgunluktan bitap bir şekilde sere serpe yatıyordu. Genç adam dayanamadı, uzanıp hafifçe sırtını okşadı, ama Eve kıılmadadı. Yumuşak bir cilt, diri kaslar, sağlam bir kemik yapısı, diye düşündü.

Deneyimli ellerini bir tarak gibi, Eve'in kürk kadar sık, oldukça kötü kesilmiş, yıllanmış konyak ve altın sarısı renklerinin karışımı bir rengi olan saçlarının arasında gezdirdi. Parmaklarını dolgun, sert ve ateşli dudaklarının üzerinde dolaştırırken gülümsemekten kendini alamadı.

Ona bugüne kadar yaşamadığı zevkleri tattırmış olduğunu düşündüğünde, kendisinin de bugüne kadar tatmadığı zevkleri genç kadınla tattığı düşüncesi Roarke'ı şaşırtıyordu.

Ne yapacaklardı, bu ilişki nereye kadar gidecekti?

Eve'in, onun suçlu olduğunu düşünmesi Roarke'ı yüreğinden vurmuştu. Hayal kırıklığı ve ihanet gibi duyguları yaşamayalı yıllar oluyordu. Kimsenin Eve'e zarar vermesini istemiyordu, ama bunu yapabilirdi. Birbirlerine zarar verebilirdiler. Bu konuyu çok dikkatlice düşünmek zorundaydı.

Şimdi önemli olan şey, kimin onlara zarar vermek istediğini ve bunun nedenini bulmaktı.

Genç kadının elini avucuna alıp, parmaklarının onun kilerle kenetleyerek, uykuya daldığında, bu soru hâlâ içini kemiriyordu.

ON BEŞ

Eve uyandığında, Roarke'ın, gitmiş olduğunu gördü. Böylesi daha iyiydi. Bugüne kadar kimseyle olmadığı derecede ileri gitmişti. Ve bu onun ömrünün sonuna kadar unutamayacağı bir ilişki olma potansiyelindeydi.

Çabucak bir duş aldı ve bornozuna sarınıp, mutfığa gitti. Roarke oradaydı, pantolonunu giymiş, üzerinde geçirdiği gömleğinin düğmelerini ilikleyerek bilgisayarda sabah gazetelerini tarıyordu. Eve memnuniyetle, onun kendini evindeymiş gibi hissettiğini gözlemledi.

“Ne yapıyorsun?”

“Hıı?” Ona baktı ve arkasına uzanarak, mutfak robotunun kapağını açtı. “Sana kahve yapıyorum.”

“Bana kahve mi yapıyorsun?”

“Kalktığını duydum.” Roarke fincanları aldı ve hâlâ kapının önünde dikilmekte olan Eve'e doğru yürüdü. “Bunu pek sık yapmıyorsun.”

“Yataktan kalkmayı mı?”

Genç adam, “Hayır,” dedi gülerek ve dudaklarını hafifçe Eve'in dudaklarına değdirdi. “Bana gülümsemeyi. Sadece bana gülümsemeyi.”

Gülümsüyor muydu? Eve farkında değildi. “Gittiğini sandım.” Küçük masanın etrafından dolaştı, ekrana baktı. Borsa haberleri. Çok doğal, diye düşündü. “Erken kalkmış olmalısın.”

“Birkaç telefon etmem gerekiyordu.” Roarke, parmaklarını ıslak saçlarının arasında dolaştıran Eve’i keyif alarak izliyordu. Sinirli olduğu zamanlar farkında olmadan yaptığı bir şey, diye düşündü. Masanın üzerindeki portatif link aletini aldı cebine koydu.

“Bizim saatimizle bu sabah saat beşte FreeStar’da bir konferansa katılmak zorundaydım.”

“Ah,” dedi kahvesinden yudumlayarak, bugüne kadar sabahları gerçek kahve içmeden nasıl yaşadığını düşündü. “Bu toplantıların önemli olduğunu biliyorum, üzgünüm.”

“Detayların çoğunu ben oradayken halletmiştik, geri kalanları buradan halledebilirim.”

“Gitmek zorunda değil misin?”

“Hayır.”

Eve mutfak robotuna gitti. Sınırlı olan kahvaltı listesinden bir şeyler seçmeye çalıştı. “Pek fazla bir şey kalmamış. Ekmek ya da başka bir şey ister misin?”

“Eve,” dedi Roarke, kahvesini masaya koydu ve ellerini genç kızın omuzlarına dayadı. “Neden kalmamdan memnun olduğunu benden gizlemeye uğraşıyorsun?”

“İstersen gidebilirsin, beni hiç ilgi—” Roarke, onu kendisine doğru çevirip, gözlerinin içine bakmaya zorlayınca, Eve, sözlerini bitiremedi. Roarke çok kızmıştı. Bunu gözlelerinden anlıyordu ve Eve kendisini birazdan başlayacak tartışmaya hazırlamıştı. Ama kalbinin göğsünden çıkarcasına çarpmasına neden olan öpüşmeye hazır değildi.

Kendini onun kollarına bıraktı. Başını omzuna yaslaya-

rak, “Ne yapacağımı bilemiyorum,” diye fısıldadı. “Daha önce hiç böyle şeyler yaşamamıştım. Kurallara ihtiyacım var, Roarke. Kesin kurallara.”

“Ben çözmen gereken bir dava değilim.”

“Senin ne olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, her şeyin çok çabuk geliştiği. Böyle bir şeye başlamamalıydım. Seninle böyle bir şeye başlamamalıydım.”

Genç adam onu geriye doğru çekti ve meraklı gözlerle yüzüne baktı, “Neden?”

“Kafam çok karışık. Şimdi giyinmek ve işe gitmek zorundayım.”

“Anlat bana,” dedi Roarke, Eve’in omzundaki parmaklarını hafifçe sıkarak. “Ben de senin kim olduğunu bilmiyorum.”

“Ben bir polisim. Otuz yaşındayım ve ömrüm boyunca sadece iki insana çok yakın oldum. Ama onlarla bile bir takım şeyleri frenleyebiliyordum.”

“Neyi frenliyordun?”

“Duygularımı, bazı şeylere önem vermeyi. Eğer bazı şeylere önem verirsen seni ezer bitirir. Bir zamanlar bitmiş, tükenmiş bir hiçtim. Tekrar bir hiç olmayı göze alamam.”

“Sana zarar veren kimdi?”

“Bilmiyorum.” Biliyordu. Biliyordu. “Hatırlamıyorum. Hatırlamak da istemiyorum. Bir zamanlar kurbandım. Bunu bir kere yaşadığın zaman aynı şeyin bir daha olmaması için elinden geleni yaparsın. Akademiye girmeden önce ben bir kurbandım. Ne yapacağına başkalarının karar verdiği, oradan oraya sürüklediği, bir kurban.”

“Sana bunu yaptığımı mı sanıyorsun?”

“Bu oluyor.”

Roarke'ın sormak istediği sorular vardı. Ama yüzündeki ifadeden anlaşıldığı üzere, bu soruların şimdilik beklemesi gerekiyordu. Belki de riske girmenin zamanı gelmişti. Elini cebine soktu ve uzun süredir yanında taşıdığı şeyi çıkardı.

Eve yüzünde şaşkın bir ifadeyle erkeğin avcundaki küçük, gri düğmeye baktı. “Bu benim elbisemin düğmesi.”

“Evet. Gerçi pek beğendiğimi söyleyemem. Daha kuvvetli renkler seçmelisin. Limuzinimde buldum. Sana geri vermeyi düşünüyordum.”

“Ya!” Almak için uzandığında, Roarke avcunu kapattı. Düğme içindeydi.

“Masum bir yalan,” dedi neşeyle gülerek. “Onu sana geri vermeyi asla düşünmedim.”

“Düğme fetişin mi var, Roarke?”

“Onu bir lise talebesinin sevgilisinin saçından bir tutamı saklaması gibi saklıyordum.”

Gözleri birleşti, Eve içinde tatlı, ılık bir şeylerin aktığını hissetti. Daha da tatlısı Roarke utanmıştı. “Tuhaf.”

“Ben de öyle düşündüm,” dedi ve düğmeyi tekrar cebine koydu. “Eve, başka ne düşündüğümü bilmek ister misin?”

“Hiç fikrim yok.”

“Sanırım, sana âşık oldum.”

Eve, yüzünün renginin çekildiğini, kaslarının birden gevşediğini ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Ama bu...”

“Evet, doğru sözleri bulmak çok zor değil mi?” Roarke ellerini tekrar arkasına kaydırды ama bu sefer onu kendisine doğru çekmedi. “Ben de bunu bir hayli düşündüm, ben de nasıl oldu anlayamadım. Ama etrafında dönüp durduğum bir nokta var.”

Dudaklarını ıslattı. “Nedir o?”

“Çok önemli ve ilginç bir nokta. Sen nasıl benim ellerimdeysen, ben de senin ellerindeyim. Gerçi pek karşı koymuyorum, ama ben de böyle bir durumda olmaktan rahatsızım. Ve ne yapacağımıza karar verene kadar senin hayatımdan çıkmama izin vermeyeceğim.”

“Bu işleri daha da içinden çıkılmaz bir hale sokuyor.”

“Fazlasıyla.”

“Roarke, birbirimizi yatak odasının dışında tanımıyoruz bile.”

“Evet, tanıyoruz. Biz iki kaybolmuş ruhuz. Bir şeylerden ve kendimizden kaçıyoruz. Düz bir çizgide yaşantımızı sürdürürken, kaderin her ikimiz için de birer eğri oluşturmaya karar vermesine şaşmamak lazım. Karar vereceğimiz şey bu eğride ne kadar ilerleyeceğiz.”

“Soruşturmaya konsantre olmam lazım. Benim önceliğim.”

“Anlıyorum. Ama özel yaşamına da zaman ayırmalısın.”

“Benim özel yaşamım, özellikle de bu bölümü, soruşturma büyüdüğü için özel. Ve katil bunu daha da özel yapmaya çalışıyor. O silahı oraya koyarak seninle olan ilişkimden dolayı şüpheleri senin üzerine yıkmak istiyor. Tüm ilgisini bana yoğunlaştırmış durumda.”

Roarke’ın genç kızın bornozunun yakasını tutan elleri titredi, “Ne demek istiyorsun?”

Eve, kendisine kuralları hatırlattı. Kurallar vardı. Ve şimdi bu kurallara karşı gelmek üzereydi. “Giyinirken, anlatırım,” dedi.

Kedicik bacaklarının arasında dolaşırken Eve yatak odasına gitti. “Ben eve geldiğimde burada olduğun geceyi hatırlıyor musun? Yerde bulduğun paketi?”

“Evet, seni sinirlendirmişti.”

Eve hafifçe gülerek bornozunu çıkardı. “Merkezde en iyi blöf yapan kişi olarak ün saldığımı biliyor muydun?”

“Ben de ilk milyonumu kumarda kazanmıştım.”

“Ciddi mi?” Dikkatinin dağılmasına izin verme, diye düşünerek, bir süveter giydi. “O paketin içinde Lola Starr cinayetinin kayıtlı olduğu bir disk vardı. Daha önce de Sharon DeBlass’inkini göndermişti.”

Roarke kalbine sanki bir bıçak saplandığını hissetti. “Katil senin dairendeydi.”

Eve, temiz bir iç çamaşırı aramakla meşgul olduğu için sesinin tonundaki soğukluğu fark etmedi. “Belki, belki de değil. Zorla girilmemişti. Kapının altından da atabilirdi. Birincisinde öyle yapmıştı. Georgie Castle’ın diskini ise posta ile gönderdi. Binanın izlendiğini biliyordu.”

Çamaşır aramaktan vazgeçti ve pantolonunu çıplak teninin üzerine giydi. “Ya biliyordu, ya da kokusunu almıştı. Ama üç diski de aldığımı gördü. Benim sorumlu olarak atandığımı benden önce biliyordu.”

Çorap aradı. Bu sefer daha şanslıydı, pantolonunun rengine uygun bir çift buldu. “Cinayeti işledikten kısa bir zaman sonra, beni aradı, Georgie Castle’ın video görüntüsünü yolladı bana.” Yatağın kenarına oturup çorapları giymeye başladı. “Seni suçlayacak bir silahı orada bıraktı. Böyle bir suçlamanın sana getireceği sorunları, sıkıntıları hiç düşünmedi. Eğer Kumandan beni desteklemeseydi, beni bu soruşturmadan almaları işten bile değildi. Katil merkezde olup bitenleri çok iyi biliyor. Hayatımda olup bitenleri bildiği gibi.”

“Şans eseri benim burada, hatta gezegende olmadığımı bilmiyordu.”

“Bu her ikimiz için de bir dönüm noktasıydı.” Eve botlarını buldu giymeye başladı. “Ama bu onu durdurmayacak.” Ayağa kalktı ve kayışıyla silahını birlikte aldı. “Benimle uğraşmaya devam edecek, en iyi silahı da sensin.”

Roarke, onun lazerini yerine koymadan önce son bir kez kontrol edişini izledi. “Neden, sen?”

“Kadınları küçük gören bir adam. Bu soruşturmaya bir kadının atanması onun canını çok sıkmış olmalı. Aşağılandığını düşünüyor.” Omuzlarını silkerek, saçını elleriyle son bir kez düzeltti. “Bu psikoloğun fikri.”

Bacaklarına tırmanmakta olan kediye hafifçe itip yatağın üzerine gönderdi. Kedici, genç kadına poposunu dönüp kendini yalayarak temizlemeye başladı.

“Daha doğrudan yöntemlerle seni etkisiz bırakmayı deneyeceği de, doktorun fikri miydi?”

“Ben şablona uymuyorum.”

Roarke onun için endişe ettiğini belli etmemeye çalışarak, ellerini cebinde yumruk haline getirdi. “Ya bu şablonu değiştirirse?”

“Ben hallederim.”

“Ölmüş üç kadın için kendini riske sokmaya değer mi?”

“Evet.” Sesindeki öfkenin farkındaydı ve bu sefer kaçmadı. “Ölmüş üç kadının katilini bularak adalete teslim etmek ve bir başka üç kadını kurtarmak için hayatımı riske sokarım. Daha planının yarısında. Her cesetle bir mesaj bıraktı. Başından beri bir planı olduğunu bilmemizi istiyor. Altının biri, altının ikisi, altının üçü... Ve altının dördünü öldürmesine engel olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.”

“Cesaret... Sende ilk beğendiğim özellik buydu. Şimdi ise bu beni korkutuyor.”

İlk defa Eve ona kendiliğinden yaklaştı ve elini yanağına koydu, ama ne yaptığını fark edince, utandı ve geriye doğru bir adım atarak elini indirdi. “Roarke, on yıldır polislik yapıyorum, birkaç sıyrık ya da çürük dışında bir şey olmadı. Endişelenme.”

“Sanıyorum, birinin senin için endişe etmesine alışmak zorunda kalacaksın, Eve.”

Bu genç kızın planlarında yoktu. Ceketini ve çantasını almak için, yatak odasından çıktı. “Bunları sana neyle karşı karşıya olduğumu anlaman için anlatıyorum. Neden enerjimi bölüp aramızda olanları anlamaya başlayamayacağımı bilmen için.”

“Her zaman olacak.”

“Umarım bir daha, böyle bir olayla karşılaşmayız. Bu duygusal bir cinayet değil, bir şey kazanma amaçlı da değil. Çaresizlikten veya kızgınlık anında işlenmiş bir cinayet değil. Soğukkanlı ve planlayarak, çok...”

“Şeytanca.”

Eve, “Evet,” dedi. Bu kelimeyi daha önce telaffuz ettiği için rahatlamıştı. Aptalca bir fikir değildi, diye düşündü. “Mühendislik, sosyal alanlardaki reformlar gibi bir sürü dalda elde ettiğimiz başarılarla ve gelişmelere rağmen, hâlâ, şiddet, kıskançlık, şehvet gibi temel insan güdülerini kontrol edemiyoruz.”

“Yedi ölümcül günah.”

Eve, yaşlı kadını ve zehirli pastasını düşündü. “Evet. Benim artık gitmem lazım.”

“Bu akşam görevden sonra bana gelir misin?”

“Bilmiyorum. Ne zaman çıkacağım belli değil. Çok geç ola...”

“Gelecek misin?”

“Pekâlâ.”

Roarke’ın gülümsediğini görünce, Eve, ilk hareketi kendisinden beklediğini anladı. Kendisi için adama yaklaşmanın, dudaklarını uzatmanın ve hafifçe de olsa onun dudaklarına dokundurmasının ne kadar zor bir şey olduğunu Roarke çok iyi biliyordu, bundan emindi.

“Görüşürüz.”

“Eve, eldiven giymen lazım.”

Genç kız kapıyı açtı, başını çevirip yüzünde bir gülümsemeyle ona baktı. “Biliyorum, ama hep kaybediyorum.”

Eve’in neşeli hali, ofisine girip DeBlass ile yardımcısının orada kendisini beklediğini görene kadar devam etti.

DeBlass, altın kaplamalı saatine özellikle bakarak, “Ancak bankerler bu saatte işe başlarlar Teğmen Dallas, polisler değil,” dedi.

Eve saatin sekizi sadece birkaç dakika geçtiğini biliyordu, ceketini çıkardı. “Ya, evet. Hayat burada böylesine rahat, sizin için yapabileceğim bir şey var mı, Senatör?” diye sordu.

“Bir cinayet daha olduğunu biliyorum. Ve sizin çalışmalarınızdan da tatmin olduğum söylenemez. Her neyse ben buraya zararı kontrol altına almaya geldim. Torunumun isminin bu iki cinayetle ilişkilendirilmesini istemiyorum.”

“Bunun için Simpson’u veya basın sekreterini görmeniz gerekirdi.”

“Bana sırtıp durma genç hanım,” dedi, DeBlass öne doğru eğilerek. “Torunum öldü. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Ama DeBlass isminin iki adi orospu tarafından kirletilmesine ya da çamur atılmasına göz yummayacağım.”

“Kadınlar hakkındaki düşünceleriniz hiç güzel değil, Senatör,” dedi Eve, bu kez sırtıtmamaya özen göstererek. Ama onu dikkatle izlemeye devam ediyordu.

“Tam tersi, onlara saygı duyarım. Bu yüzden kendisini satanlara, ahlak ve terbiye kurallarını hiçe sayanlara karşı hep mücadele ettim.”

“Torununuz da bunlara dahil mi?”

Senatör oturduğu yerden hızla ayağa kalktı, gözleri yerinden fırlayacakmış gibiydi. Rockman araya girmese, Eve adamın üzerine saldıracağından emindi.

“Senatör, Teğmen’in oyununa alet olmayın. Ona bu zevki vermeyin.”

“Ailemin şerefıyla oynayamayacaksınız,” diye bağırdı DeBlass, nefes alması son derece hızlanmıştı. Eve, acaba adamın geçmişinde kalp rahatsızlığı var mı, diye endişe etti. “Torunum günahlarının bedelini hayatıyla ödedi. Geride kalan sevdiklerimin insanların önünde küçük düşürülmelerine izin vermeyeceğim. Sizin çirkin imalarınıza da tolerans göstermeyeceğim.”

“Ben sadece açığsözlülükle bazı gerçekleri elde etmeye çalışıyorum,” dedi Eve. Adamın kendine gelmeye çalışmasını hayretle izliyordu. Çok zor bir durumdaydı. Elleri titriyor, göğsü hızla inip kalkıyordu. “Sharon’ı öldüren adamı bulmaya çalışıyorum, Senatör. Sizin istediğiniz de bu değil miydi?”

Senatör, “Katili bulmak Sharon’ı geri getirmeyecek,” dedi tekrar yerine otururken, çok yorulmuş olduğu her halinden belliydi. “Önemli olan geride kalanları korumak. Bunu yapmak için de Sharon’ı diğer kadınlardan ayırmak gerekiyor.”

Düşünceleri ve yüzünün aldığı renk, Eve’in hoşuna gitmiyordu. “Size biraz su getirmemi ister misiniz, Senatör DeBlass?”

Yaşlı adam başıyla işaret ederek, elini salladı. Eve hemen koridora koştu ve bir bardak su alıp içeri döndü. Geldiğinde, adamın nefes alıp vermesi biraz daha normale dönmüştü, elleri daha az titriyordu.

“Senatör son zamanlarda kendisini çok yordu,” dedi Rockman. “Ahlak Yasası tasarısı yarın meclise sunuluyor. Bu aile trajedisi onun üzerinde büyük baskı yapıyor.”

“Anlıyorum. Bir an önce sonuçlandırmak için ben de elimden geleni yapıyorum.” Başını salladı. “Politik baskının da bir araştırma üzerinde büyük bir etkisi vardır. Özel hayatımın izlenmesinden hiç hoşlanmam.”

Rockman yüzünde sakın bir gülümsemeyle. “Son söylediğinizi biraz daha açıkla mısınız?” dedi.

“Biriyle –sivil biri– aramdaki ilişki izlenmiş ve Şef Simpson’a rapor edilmiş. Senatör’le, Simpson arasındaki yakınlık herkes tarafından biliniyor.”

Rockman “Senatör ve Şef Simpson’ın kişisel ve politik bağları olduğu doğru,” diye onayladı. “Ancak bir polis memurunu takip ettirmek, ne etik açıdan doğrudur ne de Senatör’e bir fayda sağlar. Üstelik, Senatör’ün, kendi üzüntüleri ve ülke problemleri ile uğraşmaktan sizin özel yaşantınıza ayıracak vakti yok. Gerçi, Roarke ile birkaç kez yakın ilişkide bulunduğunuz, Şef Simpson vasıtasıyla bizim de kulağımıza geldi...”

“Ahlaksız bir fırsatçı,” diye ilave etti Senatör, bardağını öfkeyle kenara koyarak. “Gücüne güç katmak için hiçbir şeyi yapmaktan çekinmeyecek bir adam.”

Eve, “Bu adamın, bu soruşturma ile hiçbir ilgisi olmadığı kanıtlandı,” dedi.

“Paranın alamayacağı hiçbir şey yoktur,” dedi DeBlass, tiksintiyle.

“Bu ofiste değil. Herhalde Kumandan’dan rapor almaya geldiniz. Acınızı azaltır mı, azaltmaz mı bilemem, ama torununuzun katilini bulacağımdan kuşkunuz olmasın.”

“Görevinize olan bağlılığınız karşısında şükranlarımı arz etmeliyim.” DeBlass, ayağa kalktı. “Umarım görevinize olan bu bağlılığınız, ailemin şerefine gölge düşürmez.”

Eve merakla, “Bu değişiklik neden, Senatör?” diye sordu. “İlk görüşmemizde Sharon’ın katilini yakalayıp adalete teslim etmediğim takdirde işimi kaybedeceğimi söyleyerek tehdit etmişsiniz beni.”

“O öldü,” başka söz söylemeden, öfkeli bir şekilde odadan çıktı.

“Teğmen,” dedi Rockman alçak bir sesle. “Senatörün üzerinde öyle bir baskı var ki, başka biri olsaydı şimdiye kadar dayanması mümkün değildi.” Derin bir nefes aldı. “Karısı perişan, çökmüş vaziyette.”

“Üzgünüm.”

“Doktorlar ne zaman düzeleceği hakkında bir şey söyleyemiyor. Bu son trajedi yüzünden oğlu çıldıracak hale geldi. Kızı kendini aileden soyutladı ve inzivaya çekildi. Senatör’ün ailesini tekrar sağlıklı bir şekilde bir araya toplayabilmesi için tek umudu, Sharon’ın, dehşet verici ölümünün unutulması.”

“O zaman Senatör’ün yapacağı en akıllı iş, geri çekilmek ve yaptığımız işe karışmamak olmalı.”

Rockman, “Teğmen Eve,” dedi nazik bir sesle, “keşke Senatör’ü, bunu yapmaya, ikna edebilseydim. Ama bunun, sizi, Sharon meselesini kurcalamamaya ikna etmek kadar yararsız olacağını söyleyebilirim.”

“İşte bunda haklısınız.”

“Peki o zaman,” dedi eliyle kadının kolunu hafifçe tutarak. “Hepimiz bu davanın selameti için elimizden geleni yapmalıyız sanırım. Sizi tekrar görmekten memnun oldum.”

Eve, arkasından kapıyı kapadı ve düşündü. DeBlass gerçekten cinayet işleyebilecek kadar hırçın bir adamdı. Eve, Senatör’ün bu üç cinayeti işleyebilmesi için sahip olması gereken otokontrol, hesap ve planlama yeteneklerinden yoksun olduğunu düşünerek üzüntü duydu.

Bu durumda, muhafazakâr ve çılgın bir senatörü, birkaç New York’lu orospunun öldürülmesi ile ilişkilendirmek kolay değildi.

Belki ailesini koruduğu doğrudu, kim bilir, belki de politik bir yandaşını, Simpson’ı korumaya çalışıyordu.

Eve, bu düşüncenin saçma olduğuna karar verdi. Eğer, sadece Starr ve Castle’ın cinayetleri söz konusu olsa Simpson için çalışabilirdi. Fakat torununun katili için aynı şeyi yapmazdı.

Keşke iki ayrı adamı arıyor olsaydı. Her neyse, Eve Simpson ile ilgili biraz araştırma yapması gerektiğini düşündü.

Ama, tarafsız olarak. En değer verdiği politik prenslelerinden birine, biricik torunu tarafından, şantaj yapıldığı hususunda Senatör’ün bilgisi olmadığını da unutmamak lazımdı.

Eve, kısa bir zaman içinde bu konunun aydınlanacağını düşündü.

Ama şimdi takip etmesi gereken başka bir şey vardı. Charles Monroe’nun numarasını buldu. Ve aradı.

Charles Monroe, ekranda belirdiğinde sesi uykuluydu, gözlerini açmakta zorlanıyordu. “Bütün gününü yatakta mı geçiriyorsun, Charles?”

“Elimden geldiğince, tatlı Teğmen.” Adam eliyle yüzünü ovuşturarak sırttı. “Seni de böyle düşünüyorum.”

“Peki, düşünme o zaman. Birkaç sorum var.”

“Buraya gelip soramaz mısın? Çıplak, sıcak ve yalnızım.”

“Arkadaş, sen polis memurlarını tahrik etmenin suç olduğunu bilmiyor musun?”

“Ben paradan bahsetmiyorum. Sana söylediğim gibi. Son derece kişisel bir istek bu.”

“O zaman kişiselliği unutalım. Georgie Castle adında bir meslektaşını tanıyor musun?”

Adamın yüzündeki seksi gülümseme kayboldu. “Evet, ama fazla değil. Bir yıl önce bir partide tanışmıştık. O zamanlar işe yeni başlamıştı. Hoş ve çekici bir kadındı. Birkaç kez beraber olduk.”

“Ne şekilde?”

“Dostça. Birkaç kez biraz içki içtik. Sharon’ın yoğun olduğu zamanlarda, ondan Georgie’ye birkaç müşteri göndermesini istedim.”

“Birbirlerini tanıyorlardı o zaman,” diyerek atladı Eve. “Sharon ve Georgie?”

“Pek sanmıyorum. Sharon Georgie’yi, birkaç yeni numara için onunla birlikte çalışıp çalışmayacağını sormak üzere aramıştı. Georgi de tamam demişti. Ama hepsi o kadar. Sharon bir ara Georgie’nin ona bir düzine gül gönderdiğinden bahsetmişti. Gerçek güller. Bir teşekkür hediyesi. Sharon bu tür eski tarz davranışlardan çok hoşlanırdı.”

“Eski kafalı bir kızmış,” diye mırıldandı Eve.

“Georgie’nin ölümünü öğrendiğimde çok üzüldüm. Sharon’ın ölümü beni sarsmıştı ama bir sürpriz olmadı. Çünkü çok uçuk yaşıyordu. Ama Georgie öyle değildi. Çok mütevazı bir yaşamı vardı. Bilmem anlatabiliyor muyum?”

“Bu konuda sana yeniden ihtiyacım olabilir, Charlie, bir yere kaybolma?”

“Senin iç–”

“Kes şunu, lütfen,” dedi yılışmasına izin vermeden. “Sharon’ın günlükleri hakkında ne biliyorsun?”

“Okumama hiç müsaade etmedi,” dedi rahatça. “Bu konuda ona takıldım. Çocukluğundan beri tuttuğunu söylüyordu. Birini buldun mu? Benden bahsediyor mu?”

“Nerede sakladığını biliyor musun?”

“Dairesinde olabilir herhalde. Başka nerede olacak.”

Sorular bu kadardı. “Eğer Georgie ya da günlükler hakkında bir şey hatırlarsan beni ara.”

“Hiç kuşkun olmasın, tatlı Teğmen, gece ve gündüz.”

“Tamam,” dedi Eve, bağlantı kesildiğinde kahkahayla gülüyordu.

Roarke’ın evine vardığında güneş batmak üzereydi. Eve kendini hâlâ görevde sayıyordu. Kafası sabahtan beri ondan istemeyi düşündüğü şeyle meşguldü. Bir ara vazgeçmişti, bir türlü karar veremiyordu, ama hoşuna gitmese de, başka çaresi yoktu.

Sonunda, uzun zamandır ilk defa merkezden, mesai saati tam sona erdiğinde çıktı. Ne kadar az yol aldığını düşündüğünde aslında orada olmasına bile gerek yoktu.

Feeney ikinci kasayla ilgili bir şey bulamamıştı, ama Eve’in ondan istediği koleksiyoncu polislerin listesini –her ne kadar hoşuna gitmese de– hazırlayıp vermişti. Eve listedeki isimlerle ilgili araştırmayı kendisi yapmak istiyordu.

Roarke’ı kullanmak zorunda olduğu için üzülüyordu.

Summerset, her zamanki küçümser ifadesiyle kapıyı açtı. “Beklenenden daha erkencisiniz, Teğmen.”

“İçerde değilse, bekleyebilirim.”

“Kütüphanede, efendim.”

“Kütüphane nerede tam olarak.”

Summerset hafifçe içini çekti. Roarke genç kızın hemen yanına getirilmesi talimatını vermemiş olsaydı, Eve, bu adamın kendisini küçük bir odaya tıkıp, bekleteceğinden emindi.

“Bu taraftan, lütfen.”

“Senin benimle ne alıp veremediğin var, Summerset?”

Adam yüzünde vakur bir ifadeyle, bir üst kattaki koridorun sonundaki kapıya doğru Eve’e yol gösterirken “Ne demek istediğinizi anlayamadım, Teğmen. Kütüphane,” dedi ve bir rahip ciddiyetiyle ona kapıyı açtı.

Eve hayatında hiç bu kadar çok kitabı bir arada görmemişti. Bu kadar çok kitabın müzeler dışında var olabileceğine de asla inanmazdı. İki katlı odanın duvarları boydan boya kitapla doluydu.

Giriş katında Roarke, elinde bir kitap ve kucağında kedicikle –kesinlikle gerçek– deri kanapeye uzanmıştı.

“Eve, erkencisin.” Kitabı bıraktı, kediye aldı ve ayağa kalktı.

“Roarke, Tanrı aşkına bu kadar kitabı nereden buldun?”

“Kitapları mı?” dedi Roarke, bakışlarını odanın içinde dolaştırarak. Şöminenin ışığı raflardaki kitapların sırtında dans ediyordu. “Hobilerimden biri de budur. Okumayı sevmez misin?”

“Elbette severim. Ama diskleri tercih ederim. Çok daha kolaydır.”

“Ama hiç estetik değildir,” dedi kucağındaki kedinin boynunu kaşıdı hayvan keyifle mırıldanmaya başladı. “İstediğin zaman ödünç alabilirsin.”

“Sanmıyorum.”

“Bir içkiye ne dersin?”

“Bak ona hayır demem.”

Tele-link biyledi. “Beklediğim kişi arıyor olmalı. Sen masanın üzerinde dinlenmeye bıraktığım şişeden bize birer bardak şarap koyana kadar ben gelirim.”

Eve “Tabii,” dedi ve kediye ondan alıp masaya doğru yürüdü. Neler konuştuğunu duymak için can attığından, kendini Roarke’in mırıltılarından bir anlam çıkaramayacağı bir yerde durmaya zorladı.

Bu da ona odadaki kitapları şöyle bir gözden geçirme şansı verdi. Bazılarını biliyordu. Devlet okullarında, Steinbeck, Chaucer, Shakespeare ve Dickens okumak zorunluydu. Eğitimi süresince King, Grisham, Morrison ve Grafton’ın kitaplarını okuma imkânı da bulmuştu.

Ama burada ismini bile duymadığı yazarların yüzlerce, binlerce kitapları vardı. Bu kadar kitabı, bırak okumayı, düzenlemek bile başlı başına bir iş, diye düşünüyordu.

“Özür dilerim,” dedi Roarke, görüşmesi bittiğinde. “Bekletemezdim.”

“Önemli değil.”

Roarke, Eve’in kendisi için hazırladığı şarap bardağını aldı. “Kedi sana alışmaya başlıyor,” dedi.

“Bu ufak herifin kimseye sadık olduğunu sanmıyorum,” dedi, ama yanında bulunmasından, o koşarken ellerinin altında kıvrılmasından keyif aldığını da kabul etmek zorundaydı. “Onu ne yapacağımı bilmiyorum. Georgie’nin kızını aradım, bana onu görmeye dayanamayacağını söyledi. Biraz daha ısrar etsem ağlayacaktı.”

“Sende kalsın o zaman.”

“Bilmiyorum. Hayvanlar ilgi bekler.”

“Kediler genelde inanılmaz bir biçimde kendi başlarının çaresine bakabilirler.” Roarke kanepeye oturdu ve Eve’in yanına gelmesini bekledi.

“Bana gününün nasıl geçtiğini anlatmayacak mısın?”

“Pek verimli değil. Ya seninki?”

“Oldukça verimliydi.”

“Bir sürü kitap,” dedi, Eve, ağırdan alarak. Vakit kazanmaya çalışıyordu.

“Onları seviyorum. Altı yaşındayken daha doğru dürüst adımı bile okuyamıyordum. Sonra bir gün İrlandalı bir yazar olan Yeats’in oldukça hor kullanılmış bir kitabının yırtık pırtık bir kopyasını buldum,” dedi, Eve boş gözlerle ona bakarken. “Onu okumayı o kadar çok istedim ki, kendi kendime okumayı öğrettim.”

“Okula gitmedin mi?”

“Eğer, bana kalsaydı gitmeyecektim. Bakışlarında sıkıntı var, Eve,” diye mırıldandı.

Eve derin bir nefes aldı. Bu adam bir bakışta ruhunun içini görebiliyorsa, vakit kazanmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. “Bir problemim var. Simpson hakkında bir araştırma yapmak istiyorum. Kendi bilgisayarımı ya da ofistekileri kullanamam. Polis şefi hakkında tuşa bastığım an enselenirim.”

“Ve sen güvenli, kayıt dışı bir sistemim olup olmadığını merak ediyorsun.”

“Tabii...” diye devam etti, Eve, “Kayıt dışı sistem demek kanunun B bendinin elli üçe otuz beşinci bölümün ihlali anlamına gelir.”

“Kanunlardan bahsettiğin zaman ne kadar tahrik olduğumu anlatamam, Teğmen.”

“Hiç komik değil. Senden yapmanı istediğim şey kesinlikle kanun dışı ve bir devlet adamının özel yaşamına çok ciddi bir elektronik tecavüz.”

“İşimizi bitirdikten sonra her ikimizi de tutuklarsın.”

“Bu çok ciddi, Roarke. Her zaman kurallara uygun hareket ettim. Şimdi senden kuralları çiğnemeni istiyorum.”

Genç adam ayağa kalktı, onu da kaldırdı. “Sevgili Eve, bugüne kadar kaç tane kural çiğnediğim hakkında hiç fikrin yok.”

Şarap şişesini aldı, Eve’in beline sardığı elinin iki parmağı arasından sarkıttı. “On yaşımdayken zar atmaya başladım,” dedi ve odadan çıkması için genç kıza yol verdi. “Dublin’in dar sokaklarından birinde gırtlığı kesilerek öldürülen sevgili babamın bana bıraktığı bir miras.”

“Çok üzüldüm.”

“Yakın değildik. Baş belası herifin biriydi ve ben de dahil hiç seveni yoktu. Summerset, saat yedi otuz da yemek yiyeceğiz,” diye ilave etti Roarke, merdivenlere doğru yöneldiğinde. “Ama bana döve döve zar tutmayı, kâğıt çalmayı ve aklına gelebilecek her türlü hileyi öğretti. Hırsızın tekiydi, ama sonundan da anlaşılacağı üzere pek başarılı olduğu söylenemez. Ama ben iyiydim. İnsanları kandırdım, çaldım, hatta bir ara kaçakçılık bile yaptım. Bu kadar küçük bir ricayla beni yoldan çıkarmış olmayacağını şimdi anlamışsındır umarım.”

Roarke ikinci kattaki kilitli bir kapıya şifresini girmek üzereyken, Eve onun yüzüne bakmadan “Hâlâ...” diye söze başladı.

“Şimdi, hâlâ insanları kandırıyor muyum, çalışıyor muyum veya kaçakçılık yapıyor muyum, diye soracaksın?” Döndü ve genç kızın yüzünü okşadı. “Bütün bunlar seni tiksindiriyor, değil mi? İnan bana, hâlâ bunları yapıyor olmayı ve senin için vazgeçtim, demeyi ne kadar arzu ederdim, bilemezsin. Uzun bir zaman önce kanunlara karşı

gelmeden de oynanabilecek, daha heyecan verici kumarlar olduğunu keşfettim. Ve yukarılardan oynayınca kazanmak daha tatmin ediciydi.”

Eve’in kaşlarının üstüne bir öpücük kondurdu ve kapıdan içeri girdi. “Ama, oyunu hiçbir zaman terk etmemeliyiz.”

ON ALTI

Evin diğer bölümlerinden farklı olarak burası çok sadeydi, sadece iş için düzenlenmiş bir oda görüntüsü veriyordu. Değerli heykelcikler yada kristal avizeler yoktu. Geniş U biçimindeki konsolun üzerine, haberleşme, araştırma ve bilgi toplama için gerekli bütün enstrümanlar gruplar halinde, tekdüze bir biçimde sıralanmıştı

Eve USAKM'nin ülkedeki en gösterişli merkeze sahip olduğunu duymuştu, ama Roarke'ın sisteminin de ondan aşağı kalır bir yanı yoktu.

Eve bir bilgisayar dahisi değildi, ama bir bakışta buradaki ekipmanın New York Polis ve Güvenlik Teşkilatı'ndakilerden daha üstün olduğunu anlamıştı, hatta heybetli Elektronik Keşifler Bölümü'ndekilerden bile üstün olabilirdi.

Konsola bakan duvarda altı adet geniş ekran görölüyordu. Ayrıca küçük bir tele-link, lazer faks makinesi ve üç boyutlu mesaj alıp gönderebilme ünitelerinden ve ne olduğunu anlayamadığı bir sürü aletten oluşan ikinci bir yedek istasyon da vardı.

Bütün bölümler ayrıca kendi içlerinde ekranlar kontrol düğmeleriyle doluydu.

Zemin, uyumlu renklerden oluşan eşkenar dörtgen şeklindeki seramiklerle döşenmişti. Batmakta olan güneşin son ışıklarının girdiği tek pencereden görünen şehrin manzarası muhteşemdi.

Burada bile Roarke'ın zarafet ve güzelliğe olan düşkünlüğü kendini gösteriyordu.

“Harika görünüyor.”

“Ofisimdeki rahatlık burada yok, ama yine de ana ihtiyaçlar göz önüne alınmıştır.” Ana konsolun arkasına geçti, avcunu kimlik tarama ekranına yerleştirdi. “Roarke, işleme başla.”

Konsoldaki ışıklar yanmaya, makine sessiz bir şekilde çalışmaya başladı. “Yeni avuç içi ve ses kayıt girişi,” diye devam etti Roarke, Eve’e doğru işaret ederek. “Sarı durum için onay ver.”

Başıyla işaret edince, Eve elini ekranın üzerine koydu ve taramanın sebep olduğu hafif sıcaklığı hissetti. “Dallas.”

“Tamam, işte,” dedi Roarke ve oturdu. “Sistem bundan sonra senin de el ve ses kumandalarını kabul edecek.”

“Sarı durum nedir?”

Roarke, gülümsedi “İstediğin bütün bilgileri elde edebileceğin yeterlilikte bir program. Tabii ki benim emirlerimi aşacak düzeyde değil.”

“Hımm,” diye mırıldandı Eve. Bakışlarıyla yanıp sönmekte olan ışıkları, göstergeleri, çok sayıdaki ekranı tararken, Feeney'nin, o müthiş bilgisayar beyniyle, burada olmasını ne kadar isterdi. “Edward T. Simpson, New York şehri Polis ve Güvenlik Şefi, araştırmacı. Bütün finans bilgileri dahil.”

“İşin can alıcı noktası,” diye mırıldandı Roarke.

“Boşa harcayacak zamanım yok. Bunun izlenmeyeceğinden emin misin?”

“İzlenemeyeceği gibi araştırmalarının da hiçbir kaydı olmayacaktır.”

Tatlı bir kadın sesi, “Simpson, Edward T,” dedi. “Finans kayıtları, araştırılıyor.”

Eve’in kaşlarını kaldırdığını görünce, Roarke, sırtıtmaya başladı. “Melodiyi andıran seslerle çalışmayı tercih ederim.”

“Bilgisayar Güvenlik Alarm Sistemini harekete geçirmeden bu bilgilere nasıl erişebildiğini sorabilir miyim?”

“Hiçbir sistem mükemmel değildir ya da tam olarak güvenli değildir. Hatta her şeyi kontrol eden yüce Bilgisayar Güvenlik bile. Bu sistem elektronik hırsızları ya da program korsanları için mükemmel bir caydırıcı, ama uygun ekipmanlarla çökertilebilir. Ve ben bu uygun ekipmana sahibim. İşte istediğin bilgiler geliyor. Ekran bir.”

Eve yukarı baktığında, Simpson’ın kredi raporlarının geniş ekranda birbiri ardına yer almaya başladığını gördü. Hepsi normal görünüyordu. Araba kredileri, ipotekler, kredi kartı bakiyeleri, hepsi otomatik e-işlemleriydi.

“Oldukça şişkin bir AmEx faturası,” dedi Eve. “Long Island, da bir evi olduğunu kimsenin bildiğini sanmıyorum.”

“Bir cinayet sebebi diyemeyiz. Sınıflamada Klas A grubunda. Bu da sahip olduğu her şeyin vergisini ödediğini gösteriyor. Bak, ekran ikide bir banka hesabı var.”

Rakamları inceledikçe Eve’in tatminsizliği artıyordu. “Anormal hiçbir şey yok. Normal miktarlarda para yatırıp çekme işi, çoğu otomatik olarak yapılmış, fatura ödemeleri, kredi raporları ile uyumlu. Jeremy’s nedir?”

“Giyim mağazası,” dedi Roarke, küçük gören bir ses tonu ile dudaklarını bükerek devam etti. “İkinci sınıf.”

“Kıyafetlerine iyi para harcamış,” dedi Eve, burnunu kaşıyarak.

“Sadece bayağı elbiseler için canım,”

Eve burnunu çekti, ellerini torba biçimindeki pantolonunun ceplerine soktu.

“İşte bir borsa hesabı. Ekran üç. Sağlamcı.”

“Ne demek istiyorsun.”

“Yatırımlarını söylüyorum. Hiç risk yok. Devlet tahvilleri, birkaç ortak fon, hepsi garantili.”

“Yanlış bunun neresinde?”

“Paranın küflenmesinden şikâyetçi değilsen, yanlış yok.”

Roarke yüzünde alaylı bir ifade ile Eve’e baktı. “Yatırımların var mı, Teğmen?”

Genç kız “Tabii, var,” diye cevapladı, ekrandaki kısaltmaların ve yüzdelerin anlamlarını çözmeye çalışırken. “Günde iki kere borsa haberlerini dinlerim.”

“Alışılmış bir kredi hesabı değil,” dedi Roarke.

“Ne olmuş yani?”

“Bütün paranı bana ver, altı ayda iki misline çıkarayım.”

Eve kaşını çattı. Borsa raporlarını okumaya çalışıyordu. “Buraya zengin olmak için gelmedim.”

“Sevgilim,” dedi kendine has İrlandalı aksanıyla. “Hepimiz zengin olmak için buradayız.”

“Bağışlar, politik yardımlar, ya da bu tür şeyleri nerede görebiliriz?”

“Vergiden muaf harcamaları göster,” diye emretti Roarke. “Ekran iki.”

Eve, bir eli kalçasında parmaklarıyla tempo tutarak bekliyordu. İstenen bilgi ekranda akmaya başlayınca, “Kalbinin çarptığı yere harcıyor parasını,” diye fısıldadı, gözleriyle ekrandaki Muhafazakâr Parti’ye ve DeBlass’ın kampanyasına yatırılan rakamları tarayarak.

“Onun dışında eli açık bir adam olduğunu söyleyemeyiz,” dedi Roarke ve devam etti. “İlginç! Bak oldukça yüklü bir rakam Ahlaki Değerler Derneği için?”

“Oldukça fanatik bir grup değil mi?”

“Ben onların, bizi günahlarımızdan kurtarmak için kurulmuş, inançlı insanların oluşturduğu bir organizasyon olarak biliyorum. DeBlass da kurucularından biri.”

Roarke bunları söylerken, Eve kafasında, kendi dosyaları arasında geziniyordu. “Yanılmıyorsam, bazı doğum kontrol kliniklerinin ana bilgisayar merkezlerini sabote etmelerinden şüpheleniliyor.”

“Ne zaman ve ne kadar çocuk sahibi olmaya kendileri karar vermek isteyen bu zavallı kadınlara, birilerinin doğru yolu göstermesi gerekmez mi? Dünya nereye gidiyor?”

“Doğru,” dedi Eve. Tatmin olmamıştı. Elleri hâlâ cebinde “Simpson için oldukça tehlikeli bir yol,” dedi. “Hiçbir şeye bulaşmadan yaşamını sürdüren sıradan bir insan.”

“Bence Muhafazakâr bağlarını ve eğilimlerini saklıyor. Belki de son birkaç yıldır dikkatli bir şekilde kabuğunu üzerinden atıyor. Vali olmak istiyor. Belki de DeBlass’ın ona yardım edebileceğini düşünüyor. Politika karşılıklı bir alışveriş oyunudur.”

“Politika. Sharon DeBlass şantaj diskinde politikacılara verip veritiriyordu. Seks, cinayet, politika,” diye mırıldandı Eve, “Yaşam ne kadar değişirse, değişsin—”

“Bazı şeyler hiç değişmiyor. İnsanlar hâlâ flört ediyorlar, birbirlerini öldürüyorlar ve politikacılar hâlâ bebekleri öpüp yalan söylemeye devam ediyorlar.”

Bir şeyler eksik, Feeney burada olsaydı ne kadar iyi olurdu diye düşündü, Eve. Yirminci asır cinayetleri, yirminci

asır motifleri. Geçtiğimiz bin yıldan bu yana değişmeyen tek bir şey daha vardı. Vergiler.

“IRS bilgilerini görebilir miyiz? Son üç senenin?”

Roarke, “O biraz daha zor,” dedi yüzünde meydan okur bir ifadeyle.

“Aynı zamanda büyük bir suç. Dinle, Roarke—”

“Bir dakika, lütfen.” Bir düğmeye bastı ve konsoldan elle kumanda edebileceği bir klavye çıktı. Parmakları klavyenin üzerinde ustaca dolaşmaya başladığı zaman, Eve onu hayretle izledi. “Bunu yapmayı nerede öğrendin?” diye sordu, kendisinin hâlâ bu konuda ne kadar beceriksiz olduğunu anımsayarak.

Genç adam, “Orada, burada,” dedi dalgın bir sesle. “Harcanmış gençliğim sırasında. Güvenliği halletmek zorundayım. Biraz zaman alacak. Neden birer bardak şarap daha koymuyorsun?”

“Roarke, senden bunu istememeliydim.” Suçluluk duygusu içini kemiriyordu. “Bunun sana sorun çıkarmasını—”

“Şışşt,” diye cevapladı Roarke, IRS’nin güvenlik labirentlerinde yolunu bulmak için konsantrasyonunu bozmadan.

“Fakat—”

Başını kaldırdı, Eve’e hayat dolu gözleriyle baktı.

“Eve, kapıyı açtık bile, ister içeri gireriz ister girmeyiz.”

Eve ölümlerine engel olamadığı üç kadını düşündü. Yeteri kadar bilgi sahibi olmadığı için durduramamıştı. Başını salladı ve arkasını döndü. Klavyeden çıkan sesler odanın içinde yankılanmaya devam etti.

Şarapları koydu ve ekranların önündeki masaya doğru yürüdü. En üst seviyede kredi limitlerine sahip. Düzenli, zamanında ödenen borçlar, muhafazakâr ve oldukça küçük yatırımlar. Tamam, elbiselere, şaraba ve mücevherlere çok

para harcamış gibi görünüyordu ama bu sadece pahalı zevklere sahip olduğunu gösteriyordu. Bu da bir suç sayılmazdı. Üstelik vergilerini de ödemişti.

Bazı bağışlar, maaşla yaşayan bir insan için bir hayli fazlaydı ama bu da bir suç değildi.

Roarke'ın alçak sesle bir küfür savurduğunu duyunca ona doğru baktı. Genç adam klavyenin üzerine eğilmiş çalışıyordu. Burada olmaması gerektiğini düşündü. Ne garip. Bilgisayara elle kumanda edebilecek becerileri olduğunu hiç düşünmemişti. Feeney'ye göre, sadece bilgisayar korsanlarının ve teknik servis elemanlarının kullandığı kayıp bir sanattı bu.

Ve işte burada, zengin, yakışıklı ve mevki sahibi Roarke, bir problemi çözmek için sadece az maaş alan, çok çalışan ofis kölelerinin yaptığı işle uğraşıyordu.

Bir an için meşgul oldukları işi unutup ona gülümsedi ve seslendi.

“Biliyor musun Roarke, çok tatlısın.”

Roarke başını kaldırıp kendisine şaşkın bir ifadeyle baktığında, onu ilk defa şaşırttığını anladı. Ve erkeğin yüzünde beliren şeytanca gülümseme, nabzının hızlanmasına sebep oldu.

“Bu yetmez, bundan daha iyi şeyler bekliyorum, Teğmen. IRS emrinde.”

“Ciddi olamazsın!” Ekranlara doğru döndüğünde içindeki heyecan son haddindeydi. “Ekrana ver.”

“Ekranlar dört, beş, altı.”

“Toplamı burada,” dedi ve toplam gelir miktarını çatik kaşlarla inceledi. “Ne dersin maaşını göz önüne alırsak doğru görünüyor.”

“Biraz faiz ve yatırım kârları,” dedi Roarke akmakta olan bilgileri takip ederek. “Yaptığı konuşmalar karşısında aldığı

ücretler vs. Her şey normal görünüyor. Tabii ki onun beyanları ve gösterdiği rakamlara göre.”

“Lanet olsun!” dedi Eve. Ekrandaki bilgi akışının sonunu elindeki şarap bardağıyla işaret ederek, “Başka ne gibi bilgiler var?” diye sordu.

Roarke, “Zeki bir kadın için oldukça acemice bir soru. Kayıt dışı hesaplar!” diye açıkladı. “İki defter tutmak. Bu yöntem resmî olmayan girdiler için denenmiş ve kanıtlanmış en eski yöntemdir.”

“Eğer resmî olmayan bir gelirin varsa niye aptal gibi onu belgeleyesin ki?”

“Yıllardan beri sorulan bir soru. Fakat insanlar yapmaya devam ediyorlar.” Onun sormasına meydan vermeden cevapladı: “Tabii, ben de öyle yapıyorum.”

Eve ona ters, ters baktı. “Bu konuda bir şey bilmek istemiyorum.”

Roarke omuzlarını silkti. “Önemli olan yapıyor olmak. Ben de yaptığım için nasıl yapıldığını biliyorum. Her şey burada değil mi?” dedi ve IRS raporlarını ekrana görüntüledi. “Şimdi başka bir açıdan bakalım. Bilgisayar, Simpson Edward T. Dış ülkelerdeki hesaplar.”

“Bilgi yok.”

Roarke, “Her zaman vardır,” diye mırıldandı ve yılmadı. Klavyenin başına geçti ve bir ses çıktı.

“O gürültü neydi?”

“Bana duvara tosladığımı söylüyor.” Bir işçi gibi gömleğinin kolundaki düğmeleri çözdü ve yukarıya doğru kıvrıldı. Eve onun bu haline gülümsemekten kendini alamadı. “Bir duvar varsa, arkasında muhakkak bir şey vardır.”

“Bilgi koruma altında.”

“İşte bu kadar, sonunda bulduk.”

“Nasıl oluyor–”

Roarke, “Şşşt,” diyerek işaret eti. Eve sabırsız bir sessizlik içinde beklemeye başladı. “Bilgisayar, şifre için alfabetik ve rakamsal kombinasyonu oluşturun.”

Gelişmeden memnun bir halde arkasına yaslandı. “Bu biraz zaman alabilir, neden yanıma gelmiyorsun?”

“Bana bunu nasıl yaptığını gös–” sözlerini tamamlamadan kendini Roarke’in kucağında buldu. “Hey, bu çok önemli.”

“Bu da öyle,” dedi Roarke, elini hemen kalçasının üzerinden içine sokup göğsünü avuçlarken, dudakları Eve’in dudaklarını buldu. “Şifreyi bulmak bir saat veya daha fazla sürebilir.” Çabuk ve deneyimli elleri süveterinin altında hareket etmeye başlamıştı bile. “Yanlış hatırlamıyorsam, boşa zaman harcamayı sevmediğini söylemiştin.”

“Evet, sevmem.” Hayatında ilk defa birinin kucağında oturuyordu ve hissettiği şeyler hiç de fena değildi. Kucağına daha fazla gömülmek üzereyken, duyduğu ikinci bir mekanik ses üzerine toparlandı. Duvardaki panellerin birinden çıkmakta olan yatağı görünce âdeta dili tutuldu.

“Her şeyi olan adam,” diyebilirdi ancak.

Roarke bacaklarının altına bir kolunu sokarak onu kucağına aldı.

“Roarke.” En azından bu seferlik kabul etmeliydi ki, kucakta taşınmaktan hoşlanmaya başlamıştı.

“Efendim.”

“Reklamlarda, eğlence hayatında ve toplum yaşamında hep sekse gerektiğinden fazla önem verildiğini düşünürdüm.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedi Eve sırtarak, vücudunu çabuk ve çevik bir

şekilde kaldırdı ve Roarke'ın dengesini bozarak beraberce yatağa yuvarlanmalarına sebep oldu. “Yanılmışım.”

Sevişmenin yoğun, karşı konulmaz ve son derece heyecan verici olduğunu öğrenmişti. Ama eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemişti. Yatağın üzerinde bir çocuk gibi güreşip, gülebileceğini keşfetmek onun için çok yeni bir duyguydu.

Nefes almadan kıkırdamalar, ellerle birbirini gıdıklamalar ve çimdikler gibi öpmeler, bunlar hep yeni duygulardı. Roarke'ın sırtını yatağa yapıştırdığında, hayatında bugüne kadar hiç kıkırdamamış olduğunu anladı.

“Yakaladım seni!”

Roarke, “Gerçekten de,” dedi onun neşeli halinden keyif alarak. Eve'in yüzünü öpücük yağmuruna tutmasına izin verdi. “Beni yakaladın, ne yapmayı düşünüyorsun?”

Eve, “Kullanmayı, tabii,” dedi erkeğin altdudağını hafifçe ısırarak. “Zevk almayı.” Kaşlarını kaldırıp, gömleğinin düğmelerini çözdü ve açtı. “Harika bir vücudun var,” dedi parmaklarını göğsünde gezdirerek. “Bu tür şeylere de fazla değer verildiği düşüncesindeydim. Sonuçta parası olan herkes güzel bir vücuda sahip olabilir.”

“Benimkini satın almadım,” dedi Roarke, fiziğini savunmak ihtiyacını duymasına kendisi de şaşarak.

“Burada bir jimnastik salonun var, değil mi?” Eğildi ve dudaklarını genç adamın omuzlarında gezdirdi. “Bana bir gün göstermeni isterim. Terlemeni seyretmekten hoşlanacağımı sanıyorum.”

Pozisyonları değişti, bu kez Roarke onu altına aldı. Onun hareket etmesine imkân tanımayan elleri altında, Eve önce biraz kasıldı sonra kendini serbest bıraktı. İyi bir gelişme, diye düşündü Roarke. Yavaş, yavaş güvenmeye başlıyordu.

“Seninle çalışmaya hazırım, Teğmen. İstedğin zaman,” dedi ve Eve’in süveterini boynundan çekerek çıkardı. “Ne zaman istersen.”

Eve’in ellerini serbest bıraktı. Genç kızın uzanıp okşamaması ve vücuduna sarılıp kendisini aşağıya çekmesi çok hoşuna gitti.

Sevişmeleri şakalaşmaktan, sevgi dolu bir şekilde dönüşürken, Roarke, ne kadar güçlü ne kadar yumuşak ve ne kadar tedirgin, diye düşünüyordu. Vücudunun yay gibi gerilişini seyretti ve ona yavaşça sahip olurken, fısıltıyı andıran bir ses tonuyla çıkardığı inlemelerini dinledi.

Ona ihtiyacı vardı. Ve ona bu kadar ihtiyaç duyduğunu bilmek onu sarsmaya yetiyordu. Eğildi, onu kendine doğru kaldırdı. Bacakları beline dolanmıştı, vücudu geriye doğru bir yay gibi kıvrılmıştı. Yavaşça içinde hareket ederken dudaklarını, teninin sıcaklığını tadarmış gibi, yüzünde gezdirdi.

Eve’in her irkilişinde içinde bir zevk ırmağının aktığını hissediyordu. Beyaz ince boynu o kadar davet ediciydi ki dayanamadı, ısırıldı, emdi, kokladı.

Ve Eve, adını haykırarak erkeğin başını ellerinin arasına aldı, vücudunu onun vücuduna yapıştırıp ahenkle salladı, salladı, salladı.

Sevişmenin vücudunu ne kadar ısıttığını ve gevşettiğini fark etti. Yavaş yavaş tahrik olmak ve uzun, yavaş bir final ona enerji vermişti. Elbiselerini giyerken genç adamın kokusunun hâlâ üzerinde olmasından rahatsızlık duymuyordu. Tam tersi kendini temizlenmiş hissediyordu.

“Senin yanında kendimi çok iyi hissediyorum,” diye fısıldadığında, bunları ona söyleyebiliyor olmasına kendisi de şaşırdı.

Roarke, böyle bir teslimiyetin başka kadınların aşklarını

yüksek sesle ilan etmeleriyle aynı olduğunu düşündü.

“Sevindim,” dedi parmaklarını yanaklarında ve çenesindeki küçük gamzede gezdirerek. “Ben de senin yanında olmaktan çok mutluyum.”

Eve, döndü ve konsolun ekranındaki numaraların akışını seyretmeye gitti. “Neden bana Dublin’den, küçüklüğünden, babandan ve yaptığın başka şeylerden bahsettin?”

Roarke, “Tanımadığın bir insanla birlikte olmazsın, diye düşündüm,” dedi ve gömleğini pantolonunun içine sokarken arkası dönük durmakta olan Eve’i seyretti. “Sen bana azıcık kendini anlattın. Ben de sana. Bir gün çocukken canını kimin yaktığını bana anlatacağını umuyorum.”

“Sana hatırlamadığımı söylemiştim.” Kendi sesindeki panik canını sıkıyordu. “Bunu yapmaya ihtiyacım yok.”

Roarke, “Hemen sinirlenme,” dedi ve yavaşça genç kadının omuzlarına masaj yapmaya başladı. “Seni zorlamayacağım. İnsanın kendini yeniden yaratmasının ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Olanlardan kendini uzaklaştırmanın da...”

Eve, ne kadar kaçmaya çalışırsan çalış, arkanı döndüğünde geçmişinin sadece iki adım gerinde olduğunu göreceğini söylemenin ne yararı vardı?

Bunun yerine kollarını beline doladı, onun da ellerini kendi elleri üzerine koymasından büyük bir memnuniyet duydu. Gözlerinin karşı duvardaki ekranda olduğunu farkındaydı. Sonunda onun da olanları fark ettiğini anladı.

Eve, “Orospu çocuğu, şu rakamlara bak; gelir, gider. Birbirlerine çok yakın. Âdeta aynı,” dedi.

“Onlar aynı,” diye düzeltti Roarke ve genç kızı serbest bıraktı – polisin özgür kalmaktan hoşlanacağını düşünerek. “Kuruşuna kadar.”

“Ama mümkün değil,” dedi Eve, kafasının içi hesaplarla

doluydu. “Hiç kimse kazandığı miktarda harcama yapmaz. Herkes yanında biraz nakit taşır. Kaldırımda karşına çıkan dilenciye vermek, Pepsi makinesine atmak, ya da pizza getiren çocuğa bahşiş vermek için, ama mutlaka küçük de olsa bir nakit akışı olur.”

Sözlerine ara verdi ve Roarke’a döndü. “Sen de fark ettin, biliyorum, ama niye bir şey söylemedin?”

“Hazinesini bulana kadar beklememizin daha yararlı olacağını düşündüm.” Yanıp sönmekte olan sarı arama ışığının yeşile döndüğünü görünce, “Ve bulduk sanırım,” dedi. “Ah, Simpson, eski kafalı dostumuz, düşündüğüm gibi, saygın ve güvenilir İsviçre bankaları ile çalışıyor. Bilgiyi beş numaralı ekrana aktar.”

Eve, banka listelerinin ekrana gelişini, ağzı açık bir şekilde izliyordu. “Tanrı aşkına, şu işe bak!”

“İsviçre Frangı olarak,” diye açıkladı Roarke. “Amerikan Dolarına çevir, altı numaralı ekranı kullan. Vergi beyanının üç katı, ne dersin, Teğmen.”

Eve’in kan başına sıçramıştı. “Biliyordum! Kahretsin! Biliyordum. Çekilen paralara bak, Roarke. Her üç ayda bir, yirmi beş bin, her üç ayda bir. Yılda yüz bin eder.” Roarke’a döndü, yüzünde hafif bir gülümseme vardı.

“Sharon’ın listesindeki rakamlara uyuyor. *Simpson – yüz bin K.* Simpson’ın kanını emiyordu.”

“Artık ispat edebilirsin.”

“Elbette edeceğim.” Dolaşmaya başladı. “Simpson hakkında bir şey biliyordu. Bu seksle ilgili bir şey olabilir ya da aldığı rüşvetlerle ilgiliydi. Veya tüm küçük günahlarının bir karışımı. Ama çenesini tutması için kıza ödeme yaptığı kesin.”

Eve ellerini cebine soktu, tekrar çıkardı. “Belki haracın miktarını artırmak istiyordu. Belki de Simpson her sene

yüz bin dolar ödemek istemiyordu artık. Ve onu öldürdü. Birisi sürekli soruşturmanın sonuçlanmaması için uğraş-
yor. İşleri karıştıracak kadar güçlü ve bilgili birisi. Her şey
onu işaret ediyor.”

“Diğer iki kurban ne olacak?”

Eve düşünüyordu. Kahretsin! Düşünüyordu. “Bir oros-
pu kullandı. Diğerlerini de kullanabilirdi. Sharon ve üçüncü
kurban birbirlerini tanıyorlardı. Belki ikisinden biri Lola’yı
tanıyordu, ona önermiş olabilirdi. Değişiklik olsun diye. Bi-
rinci cinayetten çok zevk almış olabilir. Korkmuş da olabilir
ama büyük zevk aldığı kesin.”

Odada dolaşmayı durdurdu, sigarasını yakmış onu sey-
retmekte olan Roarke’a baktı.

“DeBlass onu destekliyordu.” diye devam etti. “Simp-
son da onun sunmak üzere olduğu ahlak yasası tasarısı-
nın ne kadar doğru olduğunun savunucusuydu. Onların
sadece birer orospu olduğunu düşünüyordu. Profesyonel
orospular. Ve onlardan biri onu tehdit ediyordu. Valilik için
adaylığını koyduğunda, Sharon, onun için çok büyük bir
tehlikeydi.

Dolaşmayı bıraktı, dönüp Roarke’a baktı.

“Hepsi zırva,” dedi.

“Bana gayet mantıklı gelmişti.”

“Adamı tanımış olsaydın aynı şeyi düşünmeyecektin.”
Yavaşça eliyle kaşlarının arasını kaşıdı. “Bu işi yapacak be-
yin yok onda. Adam öldürebilir. Kontrollü bir adam. Ama
böylesine iyi planlanmış seri cinayetler işleyebilir mi? Masa
başı adamı, bir yönetici, bir kukla, polis değil. Yardımcısı
fısıldamadan bir ceza kanununu bile hatırlayamaz. Rüş-
vet, tamam. O işinin bir parçası. Panik veya öfkeyle insan
öldürebilir. Tamam. Ama bu şekilde detaylı planlar yapıp,

uygulamak, onun harcı değil. Daha kendi hesaplarını doğru dürüst saklayamıyor.”

“Belki birisi yardım etti.”

“Mümkün. Ancak ona baskı yaparsam, bunu öğrenebilirim.”

“Sana o konuda yardım edebilirim,” dedi Roarke son bir nefes alıp sigarasını söndürmeden önce. “Simpson’ın kayıt dışı hesapları hakkında biri basına bilgi sızdırsa, ne olur dersin?”

Eve saçını düzeltmek için kaldırdığı elini aşağı indirdi.

“Onu asarlar. Eğer bir şey biliyorsa, etrafındaki avukat ordusuna rağmen, ondan bir şeyler öğrenebiliriz sanıyorum.”

“yleyse, kimi arıyoruz, Teğmen.”

Eve, bir parçası olduğu sistemi ve bugüne kadar uymakta kusur etmediği kuralları düşündü. Ve üç l kadın ile hayatlarını koruyabileceği  insanı düşündü.

“Nadine Furst adındaki gazeteciye gönder.”

Eve, o geceyi Roarke’la beraber geçirmedi. Bir telefon geldiğinde evinde ve yalnız olması gerekiyordu. Uyuyabileceğini sanmıyordu, ama rüyalarla sürüklendi durdu.

Rüyasında önce bir cinayet gördü. Sharon, Lola ve Georgie kameraya gülümsüyorlardı. Seks kokan çarşaflara düşmeden önce, o korku anında, gözlerinde şimşek gibi bir ışık aktı.

Babacığım. Lola katile babacığım diye hitap etmişti. Ve Eve, çok daha eski ve çok daha korkunç bir rüyaya doğru sürüklendi.

O iyi bir kızıdı. Hiç sorun çıkarmamaya, iyi olmaya çalışıyordu. Eğer sorun çıkarırsan, polisler gelir, seni alırlar

ve içinde böceklerin cirit attığı, sessiz kaygan bacaklarıyla örümceklerin sana doğru gelmekte olduğu derin ve karanlık bir çukura atarlardı.

Hiç arkadaşı yoktu. Arkadaşların olursa onlara vücundaki çürükler hakkında hikâyeler uydurmak zorunda kalırdın. Sakar değilken, nasıl sakar olabilirdin. Düşmemişken nasıl düşmüş olabilirdin. Hiçbir yerde uzun bir süre kalmıyorlardı. Kaldıkları zaman, sosyal hizmet görevlileri gelip sorular soruyor, kendilerini ilgilendirmeyen şeylere burunlarını sokuyorlardı. Polisleri çağırıp seni derin, karanlık çukurlara attıranlar, sosyal hizmet görevlileriydi.

Babacığı onu hep uyarıyordu.

O, bir yerde sürekli kalmayan, istendiğı zaman başka yerlere götürülen, sessiz, hiç arkadaşı olmayan, iyi bir kızdı.

Ama yine de hiç fark etmiyordu.

Onun geldiğini duyuyordu. Her zaman duymuştu. Babasının çıplak ayaklarını yerde sürürken çıkardığı korkunç ses, sanki bir gök gürlemesi misali küçük kızı en derin uykularından uyandırıyordu.

Lütfen! Ah lütfen! Ne olur lütfen! diye yalvaracaktı fakat ağlamayacaktı. Eğer ağlarsa hem dayak yer hem de o gizli şeyler ona nasıl olsa yapılırdı. Daha beş yaşında kötü şeyler olduğunu anladığı, acı dolu, gizli şeyler.

İyi bir kız olduğunu söylüyordu. Kapının açıldığını duyduğunda, bu sefer bağlamaması için dua eder, ağlardı. Karşı koymayacaktı, ne olur onu bu sefer bağlamasın. Ne olur eliyle ağzını kapamasın, söz veriyordu, haykırmayacaktı ve yardım istemeyecekti.

“Benim küçük kızım nerede? Nerede benim cici küçük kızım?”

Ellerini çarşafın altından sokup onu mincıklamaya başla-

dığında gözlerinde yaşlar toplanırdı. Şeker gibi tatlı nefesini yüzünde hissedirdi.

Parmaklarını bacaklarının arasına sokarken, haykırmamam diye, bir eliyle ağzını kapatırdı. Haykırmamak elinde değildi.

“Sessiz ol.” Nefesi sıklaşıp, iğrenç bir şekilde tahrik olduğunu belli ederken, küçük kızın yanaklarını sıkan parmakları ertesi gün çürükler oluşmasına sebep olacaktı. “İyi bir kız ol. İşte benim iyi kızım.”

Beyninin içindeki çılgınlık yüzünden babasının homurtularını duyamayacak bir haldeydi. Ve haykırdı, haykırdı, haykırdı.

Yapma babacığım. Hayır, babacığım.

“Hayır!” Eve’in yatakta doğrulurken, boğazı kesiliyor-muş gibi çıkan çılgılığı hâlâ kulaklarını çınlatıyordu. Tüyleri diken diken olmuştu, titriyordu. Battaniyesini başının üzerine çekti.

Hatırlamadı. Hatırlamayacağım, diyerek başını kendine doğru çektiği dizlerine dayayıp rahatlamaya çalışıyordu. Sadece bir rüya bu, artık etkisi kaybolmak üzere olan bir rüya. Daha önce yaptığı gibi hatırlamayacağı, geride sadece bir mide bulantısı bırakacak bir rüya.

Hâlâ titriyordu, ayağa kalktı, odanın soğukluğu karşısında bornozuna sarındı. Tekrar normal nefes alana dek, banyoda ılık bir suyla yüzünü yıkadı. Kendisine bir şişe Pepsi aldı ve yirmi dört saat açık olan radyo istasyonlarından birini açtı.

Ve beklemeye başladı.

Saat altıda, Simpson’ın haberi, kedi gözlü Nadine tarafından flaş haber olarak verildi. Merkez’den hemen oraya gelmesini istediklerinde Eve giyinmişti bile.

ON YEDİ

Eve, Simpson'ı sorgulayan ekipte yer almaktan duyduğu tatmini gizlemeyi çok iyi becerdi. Simpson'ın görevine hürmeten, sorgulama için her zamanki sorgu odalarını değil, Güvenlik Yönetim Ofisi'ni kullandılar. Odadaki parlak akrilik masa ya da camları pırıl pırıl pencereler Simpson'ın başının büyük belada olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ama Simpson'ın üstdudağının üzerinde kümelenen ter tanecikleri adamın bunu ne kadar iyi bildiğini gösteriyordu.

“Basın bize zarar vermeye çalışıyor,” diyerek, büyük bir olasılıkla, kıdemli yardımcılarından biri tarafından hazırlanmış konuşmasına başladı. “Feci şekilde öldürülen üç kadının soruşturmalarındaki başarısızlık sonucu, basın bir çeşit sindirme harekâtına başlamış durumda, hedef olarak da beni, yani polis şefini hedef alıyor.”

“Şef Simpson,” dedi, Kumandan Whitney, yüreği bayram etse de, ciddi ve sıkıntılı bir ses tonuyla. “Sebep ne olursa olsun, hesaplarınızdaki eksikliğin açıklamasını yapmanız gerekecek.”

Simpson bir süre hiç kımıldamadan, avukatlarından birinin kulağına fısıldadıklarını dinledi.

“Hiçbir eksiği kabul ettiğimi beyan etmedim. Eğer öyle bir şey varsa, bilgim dışında.”

“Bilginiz dışında mı? Şef Simpson biz burada iki milyon dolardan fazla bir rakamdan bahsediyoruz.”

“Muhasebemi tutan firmayla iletişime geçtim. Bir şekilde onlar tarafından yapılmış bir işlem hatası olmalı.”

“Dört, yetmiş sekiz, dokuz, bir, bir, iki, yedi, dört, doksan dokuz numaralı bir hesabınız olduğunu teyit veya inkâr eder misiniz?”

Kısa bir danışmadan sonra, Simpson başını salladı. “Evet, bu benim hesabım.”

Whitney Eve’e baktı, gerisi IRS’ye kalmıştı. İstedikleri tek şey Simpson’a böyle bir hesabın varlığını kabul ettirmektir.

“Şef Simpson, lütfen geçtiğimiz yıl hesabınızdan her üç ayda bir, yirmi beş bin dolar olmak üzere, toplam olarak çektiğiniz yüz bin doları nereye harcadığınızı açıkla mısınız?”

Simpson kravatını düzeltti. “Paramı nasıl harcadığımı size anlatmak için bir neden görmüyorum, Teğmen Dallas.”

“Belki de nasıl olup da aynı miktarda bir paranın, Sharon DeBlass’ın listesinde sizden giriş olarak görüldüğünü anlatmayı tercih edersiniz.”

“Neden bahsettiğinizi bilmiyorum.”

“Elimizde Sharon DeBlass’a bir yıl içinde üç ayda bir yirmi beş bin dolar olmak üzere toplam yüz bin dolar ödediğinize dair belgeler var.” Eve gelecek reaksiyonu bekledi. “Birbirini fazla tanımayan insanlar için, oldukça yüklü bir rakam.”

“Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok.”

“Size şantaj mı yapıyordu?”

“Söyleyecek bir şeyim yok, dedim.”

“Deliller sizin yerinize söylüyor,” diye belirtti, Eve. “Size şantaj yapıyordu ve siz de bunun için ona para ödüyordunuz.”

nuz. Bir şantajı durdurmak için sadece iki yol olduğunu bilirsiniz. Ya ödemeyi sürdürürsünüz ya da şantajı yapanı ortadan kaldırırsınız.”

“Bu çok saçma. Sharon’ı ben öldürmedim. Ödemeleri düzenli yapıyordum. Ben—”

Avukatlarının en yaşlısı, “Şef Simpson,” dedi, elini Simpson’ın omzuna koyup, hafifçe sıkarak. “Müşterimin Sharon DeBlass ile ilgili beyan edecek hiçbir şeyi yok. Tabii ki, biz IRS ile müvekkilimin kayıtları hakkında görüşmelerimizi sürdüreceğiz. Yine de, şu anda bu konuda bize yöneltilmiş herhangi bir suçlama yok. Burada sadece nezaket ve iyi niyetimizi göstermek için bulunuyoruz.”

“Lola Starr adında bir kadını tanıyor muydunuz?”

“Müvekkilim yorumda bulunmayacak.”

“Georgie Castle adında bir fahişeyi tanıyor muydunuz?”

“Aynı cevap,” dedi avukat, sakın bir sesle.

“Başından beri bu soruşturmayı engellemek için elinizden geleni yaptınız, neden?”

Avukat, “Bu bir gerçek mi yoksa varsayım mı, Teğmen Dallas?” diye sordu.

“Size gerçekleri söyleyeyim. Sharon deBlass’ı tanıyordunuz. Hem de çok yakından. Senede yüz bin Dolarınızı hortumluyordu. Öldürüldü, birisi çok gizli bilgileri sürekli dışarı sızdırıyordu. İki kadın daha öldürüldü. Bütün kurbanlar geçimlerini lisanslı fahişelik yaparak kazanıyorlardı. Bu sizin tamamıyla karşısında olduğunuz bir şeydi.”

“Benim fahişeliğe muhalefetim politik, ahlaki ve kişisel nedenlerledir,” dedi Simpson gergin bir tavırla. “Bütün kalbimle bunları yasaklayacak bir tasarıyı desteklemekten hiç çekinmem. Ama bu sorunu, orospuları tek tek öldürerek çözmeyi hiç düşünmedim.”

“Eski silahlardan oluşan bir koleksiyonunuz var,” diye ısrar etti, Eve.

“Doğru,” dedi, Simpson, avukatının ikazlarını görmezden gelerek. “Küçük ve sınırlı bir koleksiyon. Hepsi defterlerde kayıtlı, güvenli. Araştırması için ne zaman isterse silahları Kumandan Whitney’ye teslim edebilirim.”

“Memnun olurum,” dedi Whitney, Simpson’ı şaşırtarak. “İşbirliğiniz için teşekkür ederim.”

Simpson ayağa kalktı, yüzü savaştan çıkmış gibiydi. “Bu mesele çözüldüğünde, bugünü hep hatırlayacağım,” dedi Eve’e doğru bakarak. “Polis ve Güvenlik Şefinin Bürosuna kimlerin saldırdığını unutmayacağım.”

Kumandan Whitney, Simpson ve avukatları çıkana kadar bekledi. “Bu mesele çözüldüğünde, Polis ve Güvenlik Şefi, bürosuna yüz metre bile yaklaşamayacak.”

“Biraz daha sorgulamak istiyordum. Neden gitmesine izin verdiniz.”

“DeBlass’ın listesinde sadece onun ismi yok,” diye hatırlattı Whitney. “Ve diğer iki kurbanla arasındaki ilişkiyi kanıtlayacak bir delil de yok elimizde. Listeyi küçült ve ilişkiyi kur, sana onu sorgulaman için istediğin kadar zaman vereyim,” dedi ve ofisine gönderilmiş diğer evrakları incelemeye başladı. “Dallas, seni bu görüşme için oldukça iyi hazırlanmış gördüm. Sana, başkalarının özel evraklarını izinsiz kurcalamanın kanunlara aykırı olduğunu hatırlatmama gerek yok sanırım.”

“Hayır, efendim.”

“O zaman mesele yok. Gidebilirsin.”

Kapıya doğru giderken sanki birisinin, “İyi iş becerdin,” dediğini duyar gibi oldu. Belki de yanılmıştı.

Çağrı cihazı çaldığında ofisinin bulunduğu kata gitmek üzere asansöre biniyordu. “Dallas.”

“Sizi arıyorlar. Charles Monroe.”

“Ben onu ararım.”

Hapishanenin bulunduğu bölümden geçerken bir *doughnut* ve kahveye benzer sıcak bir şey aldı. Üç cinayetle ilgili bilginin kopyalarını resmî olarak tekrar alması aşağı yukarı yirmi dakika sürdü.

Ofisine kapanarak onları tekrar tekrar seyretti ve üzerinde çalıştı. Notlarını yeniden inceledi, yeni notlar aldı.

Hepsinde kurbanlar yataktaydı. Yataklar hepsinde karışık vaziyetteydi. Hepsinde kurbanlar çıplaktı ve saçları dağınıktı.

Gözlerini kısarak, Lola Starr’ın görüntüsünü çağırdı ve yakın plana alıp durdurdu.

“Sol kalçasında bir kızarıklık var,” diye mırıldandı. “Daha önce neden görmedim. Tokat mı acaba? Hükmetme arzusu mu? Çürük ya da yumruk izine benzemiyor. Feeney’ye bildir, büyütsün ve belirlesin. DeBlass diskini çalıştır.”

Sharon bir kez daha görüntüdeydi, kameraya güldü, kendine dokundu. “Görüntüyü dondur. Çeyrek ya da on altı büyüt. Hiçbir işaret yok,” dedi. “Hadi Sharon, bana sağ kalçanı göster, biraz daha. Dondur. Çeyrek kez büyüt. Sende hiçbir işaret yok. Belki bu kez şaplağı atan sendin, ha? Castle diskini çalıştır. Hadi Georgie seni görelim bakalım.”

Kadının gülümsemesini, flört edişini ve saçlarını elle-riyle geri atışını seyretti. Sessizce biraz daha geriye doğru hareket etmesini bekliyordu. Georgia hafifçe esnedi ve yastıklara doğru dönüp onları kabartmaya çalıştı.

“Dondur. İşte orada. Senin de kıcına şaplağı yapıştırdı değil mi? Bazı heriflerin kötü kız ve baba oyunundan zevk aldığı kesin.”

Yine beyninde ağrılar başlamıştı. Anılar ona dayanılmaz bir acı veriyordu. Kendi poposuna vurulan tokatlar ve derin iç çekmeler. “*Seni cezalandırmak lazım küçük kız. Sonra babacığın seni öpecek ve hiçbir şeyin kalmayacak. Babacığın seni öpecek her şey iyi olacak.*”

Eve “Off Tanrım!” diyerek titrek elleriyle yüzünü ovaladı. “Dur. Bırak beni, bırak beni.”

Soğumuş kahvesine uzandı dibinde bir yudum kalmış olduğunu gördü. Geçmiş, geçmiştir diye hatırlattı kendine ve geçmişiyile artık kendisiyle bir ilgisi yoktu. Hele elindeki işle hiçbir ilgisi yoktu.

“İki ve üç numaralı kurbanların kaba etlerinde dayak izleri görülmektedir. Bir numaralı kurbanda bu izlere rastlanmadı.” Derin bir nefes aldı. “Yöntem farklılığı. Birinci cinayetteki belirgin duygusal reaksiyon, diğer iki cinayette görülmemektedir.”

Çağrı cihazı çaldı, duymazlıktan geldi.

“Olasılık: Suçlu birinciye takip eden cinayetlerde güven kazandı ve zevk almaya başladı. Not: İki numaralı kurbanda güvenlik yok. Sadece güvenlik kameralarındaki zaman silinmesi söz konusu. Üç numaralı kurbanda otuz üç dakika daha kısa bir zaman atlaması var. Olasılık: Suçlu uzmanlaşmış, kendine daha fazla güveniyor ve kurbanla daha kısa bir süre flört ediyor. Bir an önce işini bitirmeyi hedefliyor.”

Bilgisayar da kısa bir olasılık değerlendirmesi yaptıktan sonra Eve’e yüzde doksan üç oranında hak verdi. Ama diskleri birbiri ardına çalıştırırken Eve’in kafası başka bir şeye daha takılmıştı.

“Ekranı böl. Kurban bir ve ikiye çalıştır. Başından itibaren.”

Sharon’ın kedi gülüşleri, Lola’nın somurtmaları... Her iki kadın da kameraya ve arkasındaki adama bakıyor ve onunla konuşuyor.

“Görüntüleri dondur,” dedi Eve, sadece bilgisayarın keskin kulaklarının duyabileceği kadar yumuşak bir sesle. “Vay canına! Şuraya bakar mısın?”

Küçük bir şeydi, çok küçük ve o korkunç görüntülerin daha fazla dikkat çekmesi yüzünden, Eve kolayca atlamıştı. Ama şimdi görüyordu. Hem Sharon’ın hem de Lola’nın gözleriyle.

Lola daha yukarıya doğru bakıyordu.

Yatakların yüksekliği yanıltabilir diye düşündü. Ve Georgie’nin görüntüsünün ekrana gelmesini emretti. Hepsinin başı yukarıya dönüktü. Onlar otururken, adam ayakta duruyormuş gibi görünüyordu. Fakat baktıkları açılı... sadece Sharon’inki farklıydı.

Ekrandan gözlerini ayırmadan Dr. Mira’yı aradı.

“Ne yaptığı umurumda değil,” diye bağırdı Eve, resepsiyondaki görevliye. “Çok acil.”

Beklemeye alındı ve tatlı bir müzik sesi kulaklarına dolmaya başladığında hâlâ homurdanmaya devam ediyordu.

“Bir sorum var,” dedi Mira bağlandığında.

“Evet, Teğmen.”

“İki ayrı katilin olması mümkün mü?”

“Bir taklitçi mi? İmkânsız, Teğmen, stil ve yöntemlerin dışarı sızdırılmadığını varsayacak olursak.”

“Sızabilir. Cinayetler arasında bazı küçük farklılıklar tespit ettim. Küçük ama kesin farklılıklar,” dedi ve sıralamaya başladı. “Teori, Doktor: Birinci cinayet, Sharon’ı çok iyi tanıyan biri tarafından işlendi, ani oldu, ama kendine hakim olup arkasında hiçbir iz bırakmayacak şekilde etrafı temizledi. Diğer iki cinayet ise birinci cinayetin bir yansıması sanki. İyi düşünülmüş, kurbanlarla daha önce hiç ilişkisi

olmayan, soğukkanlı biri tarafından işlenmiş. Ve bu adam birinci cinayeti işleyen adamdan daha uzun boylu biri.”

“Bu bir teori olabilir, Teğmen, ama üzgünüm size katılamayacağım. Bana göre her üç cinayet de, her seferinde daha da dikkatli davranan bir tek adam tarafından işlenmiş. Mesleki fikrim de birinci cinayet ve safhalarını yaşamayan birinin bu benzerlikte cinayetler işlemesinin mümkün olmayacağı şeklinde.”

Bilgisayarı da bu teorinin olasılık oranını yüzde kırk üç olarak belirtmekteydi. Eve “Pekâlâ, teşekkür ederim,” dedi ve bağlantıyı kesti. Kendini yenilmiş hissediyordu. Bir yerine iki adamın peşine düşüyor olması, durumu ne kadar kötüleştirebilirdi ki?

Çağrı cihazı yine çaldı. Canı sıkkın bir şekilde, düğmeye bastı. “Dallas, ne var?”

“Hey, tatlı Teğmen, beni önemsemediğini düşünmeye başlıyordum.”

“Oyun oynayacak zamanım yok, Charles.”

“Hey, kapatma, sana söyleyeceklerim var.”

“Sana oyun oynayacak zamanım yok, dedim.”

Charles, “Ciddi misin? Bir kadınla birkaç kez flört et, seni hiçbir zaman ciddiye almamaya başlar,” dedi yüzünde kırgın bir ifadeyle. “Bir şey hatırlarsam seni aramamı söylemiştin, doğru mu?”

“Evet,” dedi Eve. “Pekâlâ, bir şey mi hatırladın?”

“Günlükleri düşünüyordum da. Sana her zaman bir şeyler kaydettiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Onları aradığınıza göre demek ki dairesinde yoktu, diye düşündüm.”

“Dedektif olmalısın.”

“Ben işimden memnunum. Her neyse, nereye sakla-

yabilir diye düşünmeye başladım. Ve işte o zaman kasayı hatırladım.”

“Biz onu araştırdık. Yine de teşekkür ederim.”

“Öyle mi, peki o işi ben olmadan nasıl becerdiniz? Sharon öldü.”

Eve sözünü kesti. “Sen olmadan mı?”

“Evet, üç sene önce, benden onun için bir kasa ayarlamamı istedi. İsminin kayıtlarda görünmesini istemiyordu.”

Eve’in kalbi çarpmaya başlamıştı. “Bunun ona ne yararı olacaktı?”

Charles’in yüzünde cana yakın ve mahcup bir gülümseme belirdi. “Kansas City’de bir kardeşim var ve ben onu kız kardeşim olarak tanıttım. Sharon’ı Annie Monroe olarak kaydettirdik. Kirasını o ödüyordu. Ben de unutmuştum. Hâlâ o kasayı tutup tutmadığını bilmiyorum, ama yararı olabilir diye düşündüm.”

“Banka nerede?”

“Birinci Manhattan, Madison’da.”

“Dinle Charles, evdesin değil mi?”

“Evet.”

“Orada kal. Hiçbir yere ayrılma. On beş dakika içinde orada olurum. Seninle bankaya gidiyoruz. Sen ve ben.”

“İstediğin o olsun. İşe yaradım mı, tatlı Teğmen?”

“Olduğun yerden ayrılma.”

Eve yerinden fırladı, ceketini alıp çıkmak üzereydi ki, çağrı cihazı bir kez daha çaldı. “Dallas.”

“Merkez, Dallas. Beklemede bir bağlantımız var, görüntü bloklanmış. Kendini tanıtmamakta ısrar ediyor.”

“Yerini tespit edin.”

“Tespit etmeye başladık.”

“Bağlayın o zaman,” Ses bağlantısı kurulunca çantasını tekrar masasına koydu. “Dallas, konuşuyor.”

“Yalnız mısınız?” dedi, ürkek bir kadın sesi.

“Evet. Sana yardım etmemi ister misin?”

“Benim hatam değildi. Benim hatam olmadığını bilmeni istiyorum.”

“Seni kimse suçlamıyor.” Aldığı eğitim sayesinde korku ve üzüntüyü ayırabiliyordu. “Bana neler olduğunu anlat şimdi.”

“Bana tecavüz etti. Onu durduramadım. Bana tecavüz etti. Ona da. Sonra onu öldürdü. Beni de öldürebilirdi.”

“Bana nerede olduğunu söyle,” dedi, bu arada adres tespitinin yapıp yapılmadığını anlamak için ekranı kontrol ediyordu. “Yardım etmek isterim ama bunu yapabilmem için bana nerede olduğunu söylemen lazım.”

Kadın hıçkırarak, “Aramızda bir sır olacağını söyledi. Kimseye anlatmamalıydım. Onu öldürdü böylece kimseye anlatamazdı. Şimdi sıra bende. Kimse bana inanmayacak,” dedi.

“Ben inanıyorum ve yardım etmek istiyorum. Söyle ba—” Bağlantının kesilmesi üzerine küfretti. Hemen merkezi aradı ve “Neresi?” diye sordu.

“Front Royal, Virginia. Numara yedi sıfır üç, beş beş beş, üç sekiz. Adres—”

“Gerekmez. Bana Yüzbaşı Feeney’yi bağlayın. Çabuk.”

Yüzbaşı Feeney’yi bağlamaları iki dakika sürdü. Eve bağlamalarını beklerken sabırsızlanıyordu. “Feeney, bir şey yakaladım, büyük bir şey.”

“Ne?”

“Şimdi anlatamam. Senden istediğim Charles Monroe’yu alman.”

“Eve, söyledene yakaladık mı?”

“Daha, değil. Monroe seni Sharon’ın öteki kasasına götürecektir. Ona iyi davran Feeney, adama ihtiyacımız olacak. Ve o kasada bulduklarını da iyi sakla.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Bir uçağa yetişmem lazım,” dedi ve bağlantıyı kesti. Roarke’ı aradı. Çok değerli üç dakikayı da bu şekilde harcamış oldu.

“Bende seni arayacaktım, Eve. Dublin’e gitmem gerekiyor. Bana katılmak ister misin?”

“Roarke, uçağına ihtiyacım var. Hemen. Virginia’ya çok çabuk ulaşmam lazım. Resmî kanallardan ya da tarifeli uçaklarla gitmeye ça—”

“Uçak seni C terminalinde, 22 No’lu kapıda bekliyor olacak.”

Eve gözlerini kapadı. “Teşekkürler. Sonra ödeşiriz.”

22 No’lu kapıya vardığı zaman Roarke orada onu bekliyordu.

Eve, “Konuşacak zamanım yok,” dedi ve kapıyla uçağın asansörü arasındaki mesafeyi hızla geçti.

“O zaman uçakta konuşuruz.”

“Benimle gelmiyorsun. Bu resmi—”

“Teğmen, bu benim uçağım,” dedi Roarke, asansörün kapıları kapanıp uçağa doğru yükselirlerken.

“Burnunu sokmasan olmaz mı?”

“Şu anda kesinlikle öyle bir şey yapmıyorum.” Uçağın kapısı açıldı. Uçuş görevlisi gülümseyerek onları karşıladı.

“Uçağa hoş geldiniz efendim, Teğmen. Size içecek ne ikram edebilirim?”

“Teşekkürler. Bir şey istemiyoruz. Lütfen pilota haber verin izni alır almaz hemen kalksın,” dedi Roarke, Eve’in

kızgın bakışları altında, yerine otururken. “Oturup, kemelerini bağlamazsan kalkamayız.”

“İrlanda’ya gideceğini söylemiştin.” Genç kadın oturduğu yerden tartışmaya devam edebilirdi.

“Onun aciliyeti yoktu. Ama bunun var. Sen sormadan önce ben söyleyeyim. Acil olarak Virginia’ya gidiyorsun. Bu DeBlass davasında yeni bir gelişme olduğuna işaret ediyor. Beth ve Richard benim dostlarım. Hem de yakın dostlarım. Çok fazla da yakın dostum yok, senin de öyle. Kendini benim yerime koy. Sen ne yapardın?”

Uçak kalkış noktasına doğru yavaş yavaş giderken, Eve parmaklarıyla, sinirli bir şekilde koltuğunun kolunda tempo tutuyordu. “Bu özel bir seyahat değil.”

“Senin için değil. Benim için özel, hem de çok özel. Uçağı hazırlarken Beth beni aradı ve gelmemi istedi.”

“Neden?”

“Söylemedi. Mecbur değil. İstemesi yeter.”

Sadakat, Eve için de tartışılmaz bir şeydi. Bu yüzden fazla ısrar etmedi. “Gitmene engel olamam, ama seni uyarıyorum, bu iş bölümün işi.”

“Bu sabah bölümünüzde şenlik vardı galiba.” Ve devam etti. “Bazı bilgilerin, basına kimliğini açıklamayan bir kaynak tarafından sızdırılmasından dolayı sanırım.”

Eve, köşeye sıkıştırılmaktan hiç hoşlanmıyordu. “Yardımların için sana minnettarım.”

“Sonuçlarını anlatacak kadar mı?”

Eve, “Her şey günün sonunda daha net bir şekilde belli olacak,” dedi, yavaşça omuzlarını silkerek. Pencereden dışarı bakıyor, şu anda uzaklarda olmayı arzuluyordu. “Simpson bütün meseleyi muhasebe firmasının üzerine yıkmaya çalışacak. Ama başarılı olacağını sanmıyorum. IRS vergi kaçırmaktan onu içeri atar. Büro içindeki soruşturma sonucu paranın

nereden geldiği tespit edilir. Simpson'ın karakterini göz önüne alırsak, standart komisyonlar, rüşvet ve avantalar olmalı.”

“Ya şantaj?”

“Avukatı Simpson'ı susturmadan önce, Sharon'a para ödediğini kabul etti. Cinayet işlemenin, şantaj karşılığı para ödemekten daha büyük bir suç olduğunu anlayınca, inkâr edeceğini sanmıyorum.”

Çağrı cihazını çıkardı, Feeney'ye bağlanmak istedi.

“Evet, Dallas.”

“Aldın mı?”

Feeney, Eve'in görebilmesi için, ekrana doğru küçük bir kutu uzattı. “Hepsi etiketlendi ve kaydedildi. Aşağı yukarı yirmi seneyi kapsıyor.”

“Son girişle başla, geriye doğru git. Yirmi dakika sonra gideceğimiz yere varmış oluruz. Senden durum hakkında bilgi almak için, en kısa zamanda ararım.”

“Hey, tatlı Teğmen,” dedi Charles, ekrandan gülümseyerek. “İyi iş becerdim mi?”

“Hem de çok iyi. Teşekkür ederim. İkinci bir talimata kadar her şeyi unut. Kasayı da, günlükleri de, her şeyi.”

Charles, “Hangi günlükleri?” dedi, Feeney onu kenara itmeye çalışırken göz kırptı ve ona bir öpücük gönderdi.

Feeney, “Ben şimdi Merkeze dönüyorum. Aramayı unutma,” dedi.

“Bitti,” dedi, Eve ve çağrı cihazını cebine koydu.

Roarke bir açıklama bekliyordu. “Tatlı Teğmen öyle mi?”

“Kapa çeneni, Roarke,” Gözlerini kapadı ama yüzündeki tebessüm hâlâ silinmemiştir.

Eve, indiklerinde, Roarke'ın isminin, kendi polis rozetinden daha fazla işe yaradığını gördü. Birkaç dakika içinde

bir kiralık araba içinde, Front Royal istikametine doğru yol almaya başlamışlardı. Yan koltukta oturmak hoşuna gitmiyordu ama Roarke arabayı kusursuz kullanıyordu.

“Indy’ye katıldın mı?”

“Hayır,” dedi Roarke, yan gözle Eve’e bakarak, 95 No’lu eyalet yolunda kurşun hızıyla –yüzün biraz altında– yol alırlarken. “Ama birkaç Grand Prix’de araba kullandım.”

“Belli oluyor,” dedi Eve. Roarke, aracı oldukça riskli bir şekilde trafik kurallarını hiçe sayarak –önündeki tıkanmış arabaların üzerinden– havalandığında, elleriyle dizinde tempo tutuyordu. “Richard iyi bir dost diyorsun. Sence nasıl bir insan?”

“Zeki, sadık ve kendi halinde. Söyleyeceği bir şey yoksa nadiren konuşur. Babasının gölgesi altında ezilmiştir ve onunla arasının iyi olduğu söylenemez.”

“Babasıyla ilişkisini nasıl tanımlarsın?”

Aracı tekrar yola indirdi, tekerlekler asfaltın yüzeyinde hafifçe kaydı. “Bana söylediklerinden anladığıma ve Beth’ten duyduklarıma göre kavgalı ve sinirli bir ilişki.”

“Ya kızıyla ilişkisi?”

“Sharon’ın tercih ettiği yaşam tarzı, onun ahlak anlayışına ve yaşam biçimine hiç uymuyordu. Seçim ve ifade özgürlüklerinin güçlü bir savunucusuydu, ama yine de her baba gibi kızının yaşamak için kendini satması hoşuna gitmiyordu.”

“Babasının son kampanyası sırasındaki güvenlik sistemini tasarlayan o değil miydi?”

Roarke daha kısa bir yol bildiğini mırıldanarak tekrar aracı havalandırdı ve yoldan çıkardı. Birkaç ev ve bir ağaç kümesinin üzerinden uçup aracı aşağıya تنها bir banliyö caddesine indirdiğinde, hâlâ sessizdi.

Eve işlediği trafik suçlarını saymaktan vazgeçmişti.

“Aile bağlılığı politikadan üstün gelir. DeBlass’ın düşüncelerini savunan bir adam ya çok sevilir ya da ondan çok nefret edilir. Richard babasıyla aynı fikirlerde olmayabilir, ama onun bir başkası tarafından öldürülmesini istemez. Güvenlik kanunları konusunda uzmanlaştığı için, bu konuda babasına yardımcı olmuştur.”

Babasını koruyan bir oğul diye düşündü, Eve. “Sence DeBlass oğlunu korumak için neler yapabilir?”

“Neden? Richard son derece sakin, kendi halinde, inandığı şeyleri bile sakince savunan ve mazbut bir aile yaşantısı olan bir insan. Onun—” Roarke Eve’in sorduğu sorunun önemini yeni anlamıştı. “Hedeften uzaklaşıyorsun,” dedi. “Hem de çok uzaklaşıyorsun.”

“Göreceğiz.”

Tepedeki ev son derece sakin görünüyordu. Kışın izlerinin hâlâ kaybolmadığı, çimenler arasında yavaş yavaş çiğdem çiçeklerinin boy göstermeye başladığı, soğuk mavi gökyüzünün altında sükûnetin hissedildiği bir yerdi.

Görünüş çoğunlukla yanıltıcı olabiliyor. Burası, zenginliğin tadının çıkarıldığı, düzenli bir yaşamın, kusursuz mutlulukların yaşandığı bir ev değildi. Eve bu parlak camların, pembe duvarların arkasında neler olup bittiğini çok iyi bildiğini düşünüyordu.

Kapıyı Elizabeth’in kendisi açtı. Eve’in onu son gördüğü zamana göre yüzü daha solgundu ve içine kapanık bir ifadesi vardı. Gözleri ağlamaktan şişmişti. Üzerindeki giysilerin erkeksi bolluğundan, son günlerde hayli kilo kaybetmiş olduğu anlaşıyordu.

Elizabeth, “Ah, Roarke!” diyerek kendini genç adamın kollarına attı. “Seni buraya gelmeye zorladığım için, üzgünüm. Seni rahatsız etmemeliydim.”

“Aptal olma,” dedi Roarke ve kadının çenesini öyle nazik bir şekilde kendine doğru kaldırdı ki, duygularını belli etmemeye çalışan Eve, göğsünde bir acı hissetti. “Beth, kendine hiç bakmıyorsun.”

“Hiçbir şey düşünemiyorum, yapamıyorum, her şey ayaklarımın altında dağılıyor, âdeta–” durdu, yalnız olma-dıklarını fark etmişti. “Teğmen, Dallas.”

Eve, Elizabeth’in soran gözlerle Roarke’a baktığını fark etti. “Beni Roarke getirmedi, Bayan Barrister. Ben onu getirdim. Buradan bugün bir çağrı aldım. Beni siz mi aradınız?”

“Hayır,” dedi, Elizabeth, bir adım geri atarak. Ellerini birbirine kenetleyip sıktı. “Hayır, ben aramadım. Catherine aramış olmalı. Dün akşam geldi. Aşırı gergin bir hali vardı. Annesini hastaneye yatırmışlardı, teşhis hiç iç açıcı değil. Geçtiğimiz haftaların stresi ona fazla geldi. Seni de onun için çağırdım, Roarke. Richard dağılmış vaziyette. Benim hiçbir yardımım olmuyor. Birine ihtiyacımız var.”

“Niye içeri girip, oturmuyoruz?”

“Salondalar.” Elizabeth sinirli bir hareketle döndü ve salona doğru baktı. “Sakinleştirici almayı kabul etmedi, hiçbir şey anlatmıyor. Kocasına ve oğluna telefon edip, –merak etmesinler diye– burada olduğunu bildirmekten başka bir şey yapmamıza izin vermedi. Gelmelerini istemedi. Tehlikede oldukları konusunda çılgınca bir saplantısı var. Sharon’ın başına gelenler, kendi çocuğu hakkında daha fazla endişelenmesine sebep oldu sanırım. Onu ne olduğunu açıklamayacağı bir şeylerden koruma saplantısı içinde.”

“Eğer beni arayan oysa,” dedi Eve, “belki benimle konuşur.”

“Evet, evet olabilir.”

Elizabeth, onları güneş ışınlarının aydınlattığı bir salona götürdü. Catherine DeBlass kardeşinin koluna yaslanmış vaziyette bir koltukta oturuyordu. Eve, Richard’ın onu sakinleştirmeye mi yoksa ona engel olmaya mı çalıştığından emin değildi.

Richard çökmüş gözlerini Roarke’a doğru çevirdi. “Gel-
diğine çok sevindim, Roarke. Perişan bir haldeyiz,” dedi
titrek bir ses tonuyla. “Perişan bir halde.”

“Elizabeth.” Roarke Catherine’in önünde diz çöktü.
“Niye bize kahve getirmelerini söylemiyorsun?”

Richard “Elbette, özür dilerim,” dedi.

“Catherine,” dedi Roarke, nazik bir ses tonuyla ve elini
kadının koluna koydu. Dokunmasıyla Catherine’in irkil-
mesi ve gözlerini fal taşı gibi açması bir oldu.

“Yapma. Ne? Sen burada ne arıyorsun?”

“Beth’i ve Richard’ı görmeye gelmiştim. Seni iyi gör-
mediğime üzüldüm.”

“İyi mi?” dedi, koltukta kıvrılıp, zorla gülmeye çalışarak.
“Bundan sonra hiçbirimiz iyi olmayacağız. Hepimiz yoz-
laşmışız. Hepimiz suçluyuz.”

“Neden?”

Başını salladı ve kanepenin en uzak köşesine büzüldü.
“Sizinle konuşamam.”

“Sayın Kongre Üyesi DeBlass, ben Teğmen Dallas’ım.
Kısa bir süre önce beni aramıştınız.”

“Hayır, hayır ben aramadım.” Catherine panik içinde
kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ben aramadım. Bir şey
söylemedim.”

Richard Catherine'e dokunmak için eğildiğinde Eve, uzak durmasını işaret etti. Özellikle aralarına girdi ve Catherine'in yanına oturarak elini avuçlarının arasına aldı. "Yardım etmemi istediniz. Size yardım edeceğim."

"Edemezsiniz, hiç kimse edemez. Sizi aramam yanılttı. Bu bir aile meselesi. Bir kocam ve çocuğum var." Gözlelerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "Onları korumam lazım. Uzaklara gitmem lazım. Çok uzaklara, onları ancak böyle koruyabilirim."

"Onları koruyacağız," dedi Eve sakın bir sesle. "Sizi de koruyacağız. Sharon'ı korumakta çok geç kaldık. Kendinizi suçlayamazsınız."

"Durdurmayı denemedim," diye fısıldadı Catherine. "Belki de artık benimle uğraşmadığı için memnundum."

"Bayan DeBlass, size yardım edebilirim. Sizi ve ailenizi koruyabilirim. Şimdi bana size kimin tecavüz ettiğini söyleyin."

Richard bu dehşet veren soru karşısında kendini tutamayarak bağırdı. "Aman Tanrım, siz neden söz ediyorsunuz? Ne—"

Eve adama doğru döndü, çok öfkelenmişti. "Sessiz olun. Artık sırlar yok."

"Sırlar," dedi Catherine titreyen dudaklarıyla. "Bu bir sır olarak kalmalı."

"Hayır, kalmamalı. Bu tür sırlar insanı kahreder. İçini kemirir ve seni yer bitirir. Seni korkutur, seni suçlu hissettirir. Bunun sır olarak kalmasını isteyenler bu korkuları, utançları ve suçu kullanırlar. Tek çıkış yolu her şeyi anlatmak. Söyle Catherine, kim tecavüz etti?"

Catherine'in nefesi sıklaşmıştı, kardeşine baktı, gözlerinde dehşet ifadesi vardı. Eve onun yüzünü kendine doğru çevirdi ve öyle tuttu.

“Bana bak. Sadece bana. Söyle, sana kim tecavüz etti. Sharon’a kim tecavüz etti?”

Kadın, “Babam,” diye haykırdı, acı dolu bir feryatla. “Babam. Babam. Babam.” Yüzünü ellerine gömdü ve hıçkırmaya başladı.

“Aman Tanrım!” diye bağırarak Elizabeth kahve servisini getirmekte olan hizmetçi robota çarptı. Porselen fincanlar paramparça oldu ve etrafa yayıldı. Halının üzerinde kocaman, kahverengi bir kahve lekesi oluştu. “Olamaz, zavallı bebeğim!”

Richard koltuktan fırladı ve karısını düşmek üzereyken yakaladı. “Bu sefer onu öldüreceğim. Onu öldüreceğim,” dedi ve yüzünü karısının saçlarına gömdü. “Beth! Ah Beth!”

Eve, Roarke’a “Onlara yardım et,” dedi, kendisi Catherine’e yardım ediyordu.

“Richard olduğunu düşünüyordun,” dedi Roarke, alçak bir ses tonuyla.

“Evet,” dedi Eve, bakışları donuk ve anlamsızdı. “Sharon’ın babası olduğunu düşünmüştüm. Belki de böylesine berbat bir pisliğin iki kuşak boyu sürebileceğini düşünmek istemedim.”

Roarke ileri doğru uzandı. Yüzü kaya gibi sertti. “Öyle ya da böyle, DeBlass artık ölü bir adam.”

“Arkadaşlarına yardım et,” dedi Eve. “Benim burada yapacaklarım var.”

ON SEKİZ

Gözyaşlarının Catherine'in acılarını hafifletmeyeceğini, yaralarına merhem olmayacağını bilmesine rağmen, Eve, kadının bir süre ağlamasına seyirci kaldı. O da bu durumun altından tek başına kalkamayacağını farkındaydı. Elizabeth ve Richard'ı sakinleştirmeye çalışan, hizmetçi robotu dökülenleri toplamakla görevlendiren ve zamanı geldiğinde yumuşak bir sesle Catherine'e çay getirmeyi öneren, Roarke idi.

Elizabeth çayı kendisi getirdi, arkasından salonun kapılarını dikkatlice kapatıp, fincanı görümcesine uzattı. "Hadi, canım, biraz iç."

"Üzgünüm," dedi, Catherine ellerini sıcak fincanın etrafında gezdirip ısıtmaya çalışarak. "Üzgünüm, tacizden vazgeçtiğini sanıyordum. Kendimi buna inandırmıştım. Aksi takdirde yaşayamazdım."

Elizabeth yüzünde boş bir ifadeyle "Her şey geçti," dedi ve kocasının yanına döndü.

"Bayan DeBlass bana her şeyi anlatmanızı istiyorum. Sayın Kongre Üyesi." Eve, Catherine dikkatini tekrar ken-

disine yöneltene kadar bekledi. “Bu görüşmenin kaydedildiğini biliyor musunuz?”

“Size engel olacak.”

“Hayır, olamayacak. Bunu bildiğiniz için beni aradınız, onu bir tek benim durdurabileceğimi biliyordunuz.”

“Sizden korkuyor,” dedi Catherine, fısıltı gibi bir ses tonuyla. “Sizden korkuyor. Bunu hissettim. Kadınlardan korkuyor. Bu nedenle onlara zarar veriyor. Anneme bir şey verdiğini sanıyorum. Aklını yitirdi. O her şeyi biliyordu.”

“Anneniz babanızın sizi taciz ettiğini biliyor muydu?”

“Biliyordu. Ama bilmiyormuş gibi davranıyordu. Yine de ben annemin gözlerine bakınca her şeyi bildiğini anlıyordum. Bilmek istemiyordu... Her şeyin mükemmel ve huzur içinde olmasını istiyordu, o zaman bir senatör karısı gibi davranabilir, partiler verebilirdi.” Bir elini kaldırdı, güneş gözlerini rahatsız ediyordu. “Babamın, benim odama geldiği gecenin ertesi günü, annemin gözlerinden her şeyi bildiğini anlıyordum. Onunla konuşup babamı durdurması için yalvardığım zaman, neden bahsettiğimi anlamıyormuş gibi davranmayı tercih etti ve beni hayal görmekle suçladı. İyi çocuk olmalı, aileye saygı göstermeliydim.”

Elini tekrar aşağıya indirdi ve iki eliyle fincanına sarıldı, ama içmedi. “Yedi ya da sekiz yaşlarındaydım, geceleri odama gelir ve beni okşardı. Bunun çok normal olduğunu çünkü babam olduğunu ve benim anneymiş gibi davranmamı istiyordu. Bu bir oyundu, sadece ikimizin oynadığı gizli bir oyun. Benden ona bazı şeyler yapmamı istiyordu, ona dokunmamı—”

Catherine şiddetle titremeye başladığında, Eve, “Her şey geçti,” diyerek sakinleştirmeye çalıştı.

“Kendisine itaat edilmesini isterdi. Mecbur tutardı. Evde hep babamın dediği olurdu. Değil mi Richard?”

“Evet,” dedi Richard ve karısının elini tutup sıktı. “Biliyorum.”

“Sana anlatamazdım. Çünkü çok utanıyordum ve korkuyordum. Annemin davranışı karşısında herhalde bu benim yapmam gereken bir aile görevi diye düşünüyordum.” Yutkundu. “On ikinci yaş günümde bir doğum günü partisi verdik. Bir sürü çocuk, büyük bir pasta ve midilliler. Midillileri hatırlıyor musun, Richard?”

Richard, “Hatırlıyorum,” diye karşılık verdi, gözyaşları yanaklarından akarken. “Hatırlıyorum.”

“Ve o gece, odama geldi. Artık büyüdüğümü ve büyüdüğüm için bana özel bir hediye vereceğini söyledi: Bana tecavüz etti.” Yüzünü ellerinin içine gömdü, hıçkırarak ağlamaya başladı. “Bir hediye olduğunu söylüyordu. Ah Tanrım! Durması için ona ne kadar yalvardım! Canım yanıyordu ve yaptığının yanlış olduğunu bilecek kadar büyümüştüm. Günahtı ve ben günahkâr olmuştum. Ama o durmadı. Hep gelmeye devam etti. Ben o evden kaçana kadar. Sonra koleje gittim, bana dokunamayacağı kadar uzağa. Ve bunları hiç yaşamadığıma kendimi inandırmaya çalıştım. Olanları hiç yaşamamıştım.

“Güçlü olmaya ve bir yaşam kurmaya çalıştım. Daha güvende olacağım düşüncesiyle evlendim. Justin çok nazik bir insandı, tam bir beyefendiydi. Hiçbir zaman canımı yakmadı. Ona hiçbir zaman anlatmadım. Bilseydi benden öğrenirdi. Bu olanları hiç yaşamadığıma kendimi inandırmaya çalışıyordum.”

Catherine ellerini aşağıya indirdi ve Eve’e baktı. “Bazen hakikaten inandığım zamanlar oldu. Kendimi evime,

aileme ve işime verdim. Ama bana yaptıklarının aynısını Sharon'a yaptığını görebiliyordum. Yardım etmek istedim ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. Annem gibi yaptım. Görmezden geldim. Onu öldürdü. Şimdi beni öldürecek.”

“Sharon’ı öldürdüğünü nereden biliyorsun?

“Sharon benim gibi zayıf karakterde bir insan değildi. Yaptıklarını ona karşı kullandı. Bir gün tartışmalarını duydum. Noel günüydü, babamın evine gidip bir aileymişiz gibi davrandığımız günlerden biri. Babamın çalışma odasına girdiklerini gördüm ve onları takip ettim. Kapıyı açtım, içerden sesleri geliyordu. Sharon’a çok kızmıştı, çünkü savunduğu her şeyi, bütün değerleri ayaklar altına alıyor, küçük düşürüyor, alay konusu olmasına sebep oluyordu. Sharon ona, ‘Beni sen orospu yaptın, Piç herif!’ diye bağıyordu. Bu sözler içimi ısıttı. Babama karşı çıkıyordu. Eğer bedelini ödemezse onu herkese rezil edeceğini söylüyordu. Her şeyi, bütün çirkinliği ile kaydettiğinden bahsediyordu. Artık oyunu onun kurallarına göre oynayacaklardı. Kavgaya devam ettiler, birbirlerine ağza alınmayacak küfürler savuruyorlardı. İşte tam o sırada...”

Catherine, önce Elizabeth sonra Richard’a baktı ve sonra gözlerini başka yere çevirdi. “Bluzunu çıkardı.” Elizabeth’in inlemesi Catherine’in sesinin yeniden titremesine sebep oldu. “Sharon babamın kendisine diğer müşterileri gibi sahip olabileceğini söyledi, ama daha fazla ödeyecekti. Babamın Sharon’a arzuyla baktığını biliyordum; ağzından salyalar akarak baktığını. Sharon benim olduğum yere bakıyordu. Orada olduğumu anlamıştı ve bana tiksinierek bakıyordu. Belki de nefretti, bilemiyorum. Çünkü engel olmak için hiçbir şey yapmamıştım. Kapıyı kapadım ve oradan koşarak uzaklaştım.

“Öldürüldüğünü duyduğum zaman, her şeyi anlamıştım. Cenazede onu izledim, onun da beni izlediğinin farkındaydım. Yanıma geldi, ellerini omzuma koydu, sanki beni teselli etmeye çalışıyormuş gibi davranıyordu. Kulağıma dikkatli olmam gerektiğini fısıldadı. Etrafıma bakmamı ve ailelerin sırlarını saklamadıkları zaman neler olabileceğini hep hatırlamamı istedi. Franklin’in ne kadar iyi bir çocuk olduğundan söz etti. Oğlum için büyük planları vardı. Oğlumla gurur duymalı ve dikkatli olmalıydım.” Gözlerini kapadı. “Ne yapabilirdim? O benim tek çocuğumdu.”

“Kimse çocuğunuza zarar veremeyecek,” dedi Eve, elini kadının elinin üzerine koyarak. “Size söz veriyorum.”

“Sharon’ı kurtarabilir miydim, bu sorunun cevabını hiçbir zaman bilemeyeceğim? Senin çocuğunu, Richard...”

“Şu anda elinizden geleni yaptığınızdan emin olabilirsiniz,” dedi Eve. Catherine’in elini hâlâ avucunda tutmakta olduğunun farkında olmadan ona güven vermek için hafifçe sıktı. “Bunu bir kez daha anlatmak ve bunları bir kez daha hatırlamak zorunda kalacağınız için üzgünüm. Biliyorsunuz, gerekirse mahkemede tanıklık yapacaksınız ve bu bir sansasyon yaratacak.”

“Asla bir mahkeme olmasına izin vermeyecek.”

“Ona bu şansı tanımayacağım,” dedi Eve, şimdilik cina-yettin değil ama cinsel tacizin hesabını verecek, diye düşünüyordu. “Bayan Barrister, görümceniz biraz istirahat etse iyi olur, onu yukarı götürür müsünüz?”

“Evet, elbette.” Elizabeth ayağa kalktı ve Catherine’i kaldırmak üzere yanına gitti. “Haydi, tatlım biraz uzanalım.”

“Çok üzgünüm,” diye mırıldanıyordu Catherine, Elizabeth’in koluna bütün gücüyle yaslanmış olarak odadan çıkarken. “Tanrım beni affet, çok üzgünüm.”

“Bizimle beraber çalışan bir uzman psikolog var, Bay DeBlass, kardeşinizin onu görmesi yararına olur sanırım.”

“Evet,” dedi kapanmakta olan kapının arkasından bakarak. “Birine ya da bir şeylere ihtiyacı olacak.”

Hepinizin buna ihtiyacı var, diye düşünüyordu, Eve. “Size birkaç soru sorabilir miyim?”

“Bilmiyorum. Çok sert ve geçinmesi zor bir insandı. Ama bu duyduklarımız onun bir canavar olduğunu gösteriyor. Babamın bir canavar olduğunu nasıl kabul edebileceğimi bilemiyorum.”

“Kızınızın öldüğü gece nerede olduğuna tanıklık edecek biri var,” dedi Eve. “Bu yüzden onu bu konuda suçlayamam.”

“Bir tanık mı?”

“Kayıtlar, Rockman’ın babanızla beraber, kızınızın öldürüldüğü gece sabah saat ikiye kadar çalıştıklarını söylüyor.”

“Rockman, babam ne isterse onu söyler.”

“Bir cinayeti gizlemek için olsa bile mi?”

“Bu işten sıyrılmak için, çok kolay bir yol. Niye babamın bu işle bir ilişkisi olduğunu düşünsünler ki?” Sanki aniden soğuk bir rüzgâr iliklerine işlemiş gibi irkildi. “Rockman’ın ifadesinin amacı patronunu bütün şüphelerden arındırmaktadır.”

“Babanız, Doğu Washington’dan New York’a kimsenin haberi olmadan nasıl gidebilir?”

“Bilmiyorum. Eğer kendine tahsis edilmiş uçakla gidip gelseydi mutlaka bir kaydı olması gerekirdi.”

“Kayıtlarla oynanabilir,” dedi Roarke.

“Evet,” dedi Richard, sanki arkadaşının orada olduğunu yeni fark etmişti. “Sen böyle şeyleri benden daha iyi bilirsin.”

“Kaçakçılık günlerimi kastediyor,” diye açıkladı Roarke. “Uzun zaman oldu. Ama yapılabilir. Pilota, hava mühendislerine ve teknisyenlere biraz rüşvet vermek gerekebilir.”

“Nereyi kurcalayacağımı biliyorum,” dedi, Eve. Eğer DeBlass’ın o akşam uçağıyla New York’a gittiğini kanıtlayabilirse, cinayet sebebi de ortaya çıkmış olacaktı. En azından Senatör’ü kıştırabilecek kadar. Eve, Richard’a “Babanızın silah koleksiyonu hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu.

Richard “Bilmem gerekenden fazlasını,” diyerek ayağa kalktı, kendini çok halsiz hissediyordu. Yakınındaki içki dolabına gitti ve kendine bir bardak içki doldurdu. Bardağı ilaç içermiş gibi bir dikişte boşalttı. “Silahlardan büyük zevk alır ve onlarla etrafa gösteriş yapmaktan çok hoşlanır. Gençken benim de kendisi gibi ilgi duymam için çok uğraştı. Ama olmadı, Roarke iyi bilir.”

“Richard, silahların insanlara zarar veren bir gücün sembolü olduğuna inanır. DeBlass’ın ara sıra karaborsadan da alışveriş yaptığını duymuştum.”

“Neden daha önce söylemedin?”

“Sormadın ki.”

Eve, uzatmadı. En azından şimdilik. “Babanız güvenlik konularında bilgi sahibi mi – teknik açıdan?”

“Kesinlikle. Kendini nasıl koruyacağını bilmekten gurur duyar. Tartışmadan konuşabildiğimiz nadir konulardan biridir.”

“Bir uzman olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Hayır,” dedi Richard yavaşça. “Yetenekli bir amatör.”

“Şef Simpson’la olan ilişkisi hakkında ne düşünüyorsun?”

“Onu kullanırdı. Simpson’ın aptalın biri olduğunu düşünürdüm. Babam aptallardan yararlanmayı çok iyi becerir,” dedi ve aniden kendini sandalyeye bıraktı “Özür dilerim,

devam edemeyeceğim. Zamana ihtiyacım var. Karıma ihtiyacım var.”

“Peki, Bay DeBlass. Babanızın gözaltına alınmasını isteyeceğim. Ona izlenmeden erişemeyeceksiniz. Bu yüzden sakın denemeyin.”

“Onu öldüreceğimi mi düşünüyorsunuz?” dedi Richard sinirli bir şekilde gülerek ve ellerine baktı. “İsterim. Kızıma, kız kardeşime yaptıkları için. Ama cesaretim yok.”

Dışarı çıktıklarında, Eve, Roarke’a bakmadan, doğru arabaya yöneldi. “Bundan şüpheleniyor muydun?” diye sordu.

“DeBlass’ın işin içinde olduğundan mı? Evet.”

“Ama bana söylemedin.”

“Hayır,” dedi, Roarke, kapıyı açmadan önce Eve’i durdurarak. “Sadece bir duyguydu, Eve. Catherine hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Kesinlikle hiçbir şey. Sharon ile DeBlass’ın ilişkilerinden şüpheleniyordum.”

“Çok temiz bir tanımlama bu.”

“Şüphelendim,” diye devam etti. “Çünkü, Sharon’la beraber çıktığımız akşam yemeğinde dedesinden söz etme biçiminden kuşkulandım. Yine söylüyorum, sadece bir histi, bir gerçek değil. Senin soruşturmana bir katkıda bulunamazdı.” Eve’in yüzünü kendisine doğru çevirerek, “Seni tanıdıktan sonra, bu duygudan sana özellikle bahsetmemeye çalıştım. İncinmeni istemiyordum.”

“Benimle ilgisi yok,” dedi Eve, derin bir nefes alarak. “Onu düşünemiyorum, Roarke. Düşünemem. Düşünürsem her şeyi berbat ederim. Ve ben her şeyi berbat edersem, yaptıkları DeBlass’ın yanına kâr kalır. Tecavüz ve cinayet, koruması gereken çocuklara cinsel tacizde bulunmak... Onun bu işten sıyrılmasına izin vermeyeceğim.”

“Catherine’e mücadele etmenin tek yolunun her şeyi anlatmak olduğunu söyleyen sen değil miydin?”

“Yapacak işlerim var.”

Roarke sinirlenmemeye çalıştı. “DeBlass’ın uçağının olduğu Washington Havaalanı’na gitmek istiyorsun sanırım.”

Genç kız, “Evet,” dedi ve Roarke direksiyonun başına geçmek için arabanın etrafından dolanırken, Eve koltuğuna oturdu. “Beni en yakın taksi istasyonuna bırakabilirsin.”

“Seninle geliyorum, Eve.”

“Pekâlâ. Güzel. Merkezi aramalıyım.”

Evden uzaklaşırlarken, Eve, Feeney’yi aradı. Feeney’nin konuşmasına fırsat vermeden. “Çok önemli gelişmeler var,” dedi. “Doğu Washington’a gidiyorum.”

“Önemli şeyler mi?” dedi Feeney, şarkı söyler gibi. “Son kayıttan ötesine bakmama gerek kalmadı Dallas. Sharon öldürüldüğü günün sabahı en son girişi yapmış. Bankaya niye götürdüğünü, Tanrı bilir. O gece yarısı bir randevusu varmış. Kim olduğunu asla tahmin edemezsin.”

“Büyükbabası.”

Feeney gözlerini devirdi ve yere tükürdü. “Vay canına, Dallas! Nasıl öğrendin?”

Eve bir an için gözlerini kapadı. “Bana ondan ismen bahsettiğini söyle, Feeney, ismen.”

“Senatör, diye hitap ediyor. Osuruğumun büyükbabası, diye bahsediyor. Her muamelesinden sonra ondan beş bin dolar almasından keyifle bahsediyor. Diyor ki, ‘Her tarafımı salya içinde bırakmasına değer doğrusu, sevgili büyükbamda ne tükenmez bir enerji var. Piç herif. Her on beş günde bir beş bin dolar hiç de fena değil. Parasının karşılığını zevkle veririm. Çocukken beni kullandığı zamanlarda değiliz. Şimdi roller değişti. Catherine Hala gibi kendimi

yiyip bitirmeye hiç niyetim yok. Şimdi ben onu kullanıyorum. Bir gün, artık canım sıkılırsa, günlüklerimi basına göndereceğim. Ben bunları söyleyince, kuduruyor piç herif. Bu akşam biraz daha kızdırıp, içine korku salmalıyım. Yüce Tanrım, bunca senedir bana yaptıklarından sonra onu kıvrandırabilecek güce sahip olmak ne güzel bir duygu.”

Feeney başını salladı. “Uzun zamandan beri devam ediyordu, Dallas. Başka kayıtlarını da biraz inceledim. Şantajdan iyi para kazanıyordu. İsimler ve alınan paralar. Ama bu giriş Senatör’ün cinayet gecesi orada olduğunu gösteriyor. Bu da, sevgili dostumuzun işi bitti, demek.”

“Bana bir tutuklama emri çıkarabilir misin?”

“Kumandanın, sen arar aramaz hemen bir tutuklama emri düzenlenip, sana gönderilmesi için talimatı var. Onu içeri almanı emrediyor. Birinci derece cinayet, üç cinayetle ilgili olarak.”

Eve derin bir nefes aldı. “Onu nerede bulabilirim?”

“Senato binasında. Ahlak tasarısını sunuyor.”

“İşte bu harika. Ben oraya gidiyorum,” dedi ve bağlantıyı kesti, Roarke’a döndü. “Bu şey, ne kadar hızlı gidebilir?”

“Şimdi anlarız.”

Eğer Whitney, tutuklama emri ile birlikte, saygılı davranması konusunda onu uyaran bir not göndermemiş olsaydı, Eve, kürsüye çıkıp DeBlass’ı senatör dostlarının gözü önünde kelepçeleyip, yaka paça merkeze götürecekti. Yine de yapmak üzere olduğu işten büyük keyif alıyordu.

Eve, Senatör’ün, doğum kontrolü, genetik mühendisliği ve herkesin rasgele birbiriyle serbestçe ilişkide bulunmasından doğan içten çürüme ve ülkenin ahlaki değerlerinin

çöküşü konusundaki heyecanlı konuşmasını bitirene kadar bekledi. Evlerde, işyerlerinde ve okullarda, dine yeteri kadar önem verilmeyişinin, gençliğin ahlaki değerlerinin azalmasına yol açtığından bahsediyordu. Yüce Tanrımızın biraraya getirdiği milletimiz, Tanrıyı inkâr eder hale gelmişti. Anayasal hakkımız olan silah taşıma izni, liberal solcular tarafından bizden nasıl alınmıştı. Rakamlarla belirttiği şiddet suçları, uyuşturucu kaçakçılığındaki artışlar, şehir hayatındaki yozlaşma, hepsinin sebebi, toplumsal ahlak çöküşünün, adli suçlardaki yumuşak politikanın ve sorumsuz seks özgürlüğünün desteklenmesinden kaynaklanmaktaydı.

Dinledikçe Eve'in midesi bulanmaya başladı.

"2016 yılında," dedi alçak sesle, "şehir ayaklanması sonunda, silah taşımanın yasaklanmasından önce, sadece Manhattan'a bağlı kasabalarda on binlerce ölü ve yaralı vardı."

Roarke elini, beline koydu. Eve, DeBlass'ı seyretmeye devam ederken, "Bu ülkede, orospuluğu yasal bir şekle sokmadan önce her üç saniyede bir tecavüze teşebbüs ya da tecavüz olayları yaşanıyordu. Tecavüz bugün de var, ama daha ziyade seksle ilgili, güç kullanmayla ilgili değil. Yine de rakamlar çok düştü. Lisanslı fahişelerin artık pezevenklere ihtiyaçları yok. Böylece dayak yemiyorlar ve öldürülmüyorlar. Uyuşturucu bağımlısı da olmuyorlar. Kadınların, kendi hayatlarını ve bebeklerinin hayatını tehlikeye sokarak, istenmeyen çocukları aldırma için kasaplara gittikleri zamanlar vardı. Genetik mühendislikten önce, bebekler kör, sağır ya da deforme doğuyordu. Şimdi ise bunlara daha ana rahminde çare bulunabiliyor. Her şeyin mükemmel olduğu bir dünyada yaşamıyoruz, ama bu adamı dinlersen eskiden her şeyin ne kadar kötüye gidebileceğini anlarsın."

"Gerçekler ortaya çıktığı zaman basın ona ne yapacak dersin?"

“Çarmıha girecekler. Umarım bu onu bir kahraman yapmaz.”

“Ahlaki değerlerin sesi, zina suçlusu, fahişelerle ilişki kuran ve onları soğukkanlılıkla öldüren bir katil. Sanmıyorum. Bana göre o bitti.” dedi Roarke. “Her anlamda.”

Salondan alkış sesleri yükseldi. Eve, alkışın şiddetinden, Senatör’ün adamlarının salonu kendi taraftarlarıyla doldurdıkları düşüncesine kapıldı.

Eve, oturuma ara verildiğini belirleyen tokmak sesini duyduğunda, saygının canı cehenneme, diye düşünüyordu. DeBlass’ın bulunduğu yere ulaşıncaya kadar üniformalı garsonlar, yardımcılar ve asistanlardan oluşan kalabalık bir grubun arasından geçmek zorundaydı. DeBlass, hararetli konuşmasını beğenen kişilerin kutlamalarını kabul ediyor, arkadaşları tarafından sırtına vurularak tebrik ediliyordu.

Eve, Senatör kendisini görene, bakışları neler olup bittiğini anlamak için onun ve Roarke’ın üzerine dikilene kadar bekledi. “Teğmen, benimle konuşmak istiyorsanız, kısa bir süre için sadece ikimiz ofisime geçebiliriz. Size on dakika ayırabilirim.”

“Daha çok zamanınız olacak, Senatör. Senatör DeBlass, sizi Sharon DeBlass, Lola Starr ve Georgie Castle’ı öldürmek suçuyla tevkif ediyorum.” Adam yüksek sesle tehditler savurmaya başladı. Etraftan mırıldanma sesleri duyulunca Eve, duyurabilmek için sesini daha da yükseltti. “Ayrıca kızınız Catherine DeBlass ve torununuz Sharon DeBlass’a rızaları dışında tecavüz suçları ile itham ediliyorsunuz.”

Yaşadıklarının şokundan olsa gerek, Eve Senatör’ü döndürüp bileklerine kelepçeyi taktığında adam donmuş gibi duruyordu. “Bir açıklama yapmanız gerekmiyor.”

Senatör, “Bu büyük saygısızlık!” diye patladı, Eve kanuni haklarını okurken. “Ben bir Amerikan Senatörü’yüm. Burası resmî bir makam.”

“Ve bu iki resmî ajan size eşlik edecek,” diye ilave etti Eve. “Bir avukat veya temsilci bulundurma hakkınız var,” diyerek haklarını okumaya devam ederken, müdahale etmek isteyen resmî görevlilerle ve izleyicilere bakışlarıyla engel oldu. “Haklarınızı anladınız mı?”

Eve onu kalabalığın arasından sürüklerken, DeBlass, “Senin rozetini alacağım, şıllık,” diye söyleniyordu.

“Bu anlamış olduğunu gösteriyor, Senatör. Nefesini kendine sakla. Burada kriz geçirmeni istemem,” dedi. Sonra kulağına eğilerek ekledi: “Sen benim rozetimi alamazsın, piç herif, ama ben senin işini bitireceğim.” Eve DeBlass’ı, beklemekte olan resmî ajanlara teslim etti. “Onu New York’ta bekliyorlar,” dedi kısaca.

O kadar çok gürültü vardı ki, kendi sesini bile duyması olanaksızdı. DeBlass haykırıyor ve hemen serbest bırakılmasını emrediyordu. Kalabalığın arasından ona doğru yaklaşmakta olan Rockman’ı gördü. Yüzünde soğuk ve kızgın bir ifade vardı.

“Hata yapıyorsunuz, Teğmen.”

“Hayır, yapmıyorum. Ama sen hata yaptın. Bu da seni yordakçı durumuna sokuyor. New York’a vardığımda bu konunun üzerinde daha iyi çalışma fırsatım olacak.”

“Senatör DeBlass saygın bir adam ve sen onu mahvetmek isteyen Liberal Partinin planlarına alet olan bir piyondan başka bir şey değilsin.”

“Senatör DeBlass, kendi ailesine zarar veren pis bir sübyancı, tecavüzcü ve katil. Ben de onu içeri tıkacak olan

polisim. Eğer sen de onunla beraber batmak istemiyorsan, kendine bir avukat aramaya başlasan iyi olur.”

Roarke Eve’i kapıp kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Eve, Senatonun koridorlarında, etrafını çeviren basın mensuplarının ve onların her kafadan çıkan sorularının farkında değilmiş gibi, bir an evvel kendini dışarı atmaya çalışıyordu.

“Tarzın çok hoşuma gidiyor,” dedi Roarke arabaya doğru yaklaşırlarken. “Hem de çok. Bilmeni isterim ki, artık sana âşık mıyım? diye düşünmüyorum, bundan eminim.”

Eve, mide bulantısını bastırmak için yutkundu. “Gidelim buradan, hemen gidelim.”

İradesinin gücü ile uçağa kadar dayanmayı başarabildi. Kumandanına rapor verirken de hiçbir şey belli etmemeye çalıştı, ama sonra dayanamadı: Roarke’in ona destek olmaya çalışan kollarından kendini güçlkle sıyrarak uçağın tuvaletine doğru koştu.

Kapının önünde Roarke, çaresiz bir halde kalakaldı. Genç kadını tanıdığı kadarıyla onu rahatlatmaya çalışmanın fayda yerine zarar vereceğini biliyordu. Uçuş görevlisine gerekli talimatları verdi, yerine oturdu. Beklerken asfalt pistin uçağın altından hızla kayışını seyretti.

Kapı açıldığı zaman başını kaldırdı. Eve’in gözleri çok büyümüş ve kararmıştı. Yüzü bembeyazdı. Her zamanki başı dik, kendinden emin yürüyüşünden eser yoktu.

“Üzgünüm, sanırım çok etkilendim.”

Oturduğu zaman, Roarke ona bir fincan uzattı.

“Bu ne?”

“Çay ve içinde biraz viski var.”

“Görevdeyim,” diye başlıyordu ki, Roarke sert ve öfkeli bir sesle, kelimeleri ağzına tıkadı.

“İç şunu, baş belası. Yoksa zorla içiririm.” Bir düğmeye bastı ve pilota kalkmalarını emretti.

Söyleneni yapmak, tartışmaktan daha kolaydı. Eve fincanı kaldırdı, ama hâlâ elleri titriyordu. Birbirine vurmalarına engel olamadığı dişleri arasından bir yudum aldı.

Vücudunun sarsılmasına engel olamıyordu. Roarke ona doğru uzandığında, kendini geriye çekti. Hâlâ kusacakmış gibi hissediyor, başı sanki çatlayacakmış gibi ağrıyordu.

Roarke, Eve’in “Babam bana tecavüz etti,” dediğini duydu. Kendi sesinden bu gerçeği duymanın şoku genç kadının gözlerinden Roarke’a yansıyor.

“Defalarca. Döverdi aynı zamanda, hem de defalarca. Karşı koyayım ya da koymayayım hiç fark etmezdi. Gene döver, gene tecavüz ederdi. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sana sevgi göstermesi gereken insanlar seni bu şekilde taciz ettikleri, kullandıkları ve yaraladıkları zaman yapabileceğin hiçbir şey olmaz.”

Roarke, “Eve,” dedi, elini avucunun içine aldı, çekmek istediğinde sıkıca tuttu. “Üzgünüm, hem de çok üzgünüm.”

“Dallas’ın ıssız sokaklarından birinde beni buldukları zaman sekiz yaşındaymışım. Bir kolum kırık ve kanlar içindeymiş. Beni oraya atmış olmalı. Bilmiyorum, belki de ben kaçmışımdır. Hatırlamıyorum. Beni hiç aramadı. Beni hiç kimse arayıp, sormadı.”

“Annen?”

“Bilmiyorum. Onu hiç hatırlamıyorum. Belki ölmüştü. Belki de Catherine’in annesi gibi bilmezden geliyordu. Sadece parça parça kötü anları anımsayabiliyorum. Gerçek ismimi bile bilmiyorum. Kimliğimi tespit edememişlerdi.”

“O zaman güvendeydin.”

“Hiçbir zaman sistemin çarkları arasında olmadığını nasıl belli oluyor. Güven diye bir duygu yoktur. Sadece acizlik vardır. Seni iyi niyetle çırılçıplak soyarlar,” dedi gözlerini kapatarak. Başını geriye attı. “DeBlass’ı tutuklamak istemedim, Roarke. Onu öldürmek istedim. Sanki bana yapılanların intikamını alacakmışım gibi, kendi ellerimle öldürmek istedim. İşe kişisellik karıştırdım.”

“Sen görevini yaptın.”

“Evet, öyle. Yapmaya da devam edeceğim.” Ama şu anda düşündüğü şey işi değildi. Hayatıydı. Kendisinin ve Roarke’in hayatı. “Roarke, sanki içimde sinsice hareket eden ve direncimin az olduğu zamanlarda üste çıkmaya çalışan bir mikrop var. Senin için akıllı bir seçim olduğumu sanmıyorum.”

“Ben kumar oynamayı severim,” dedi Roarke, Eve’in elini dudaklarına götürerek, “Neden yaşayıp da görmüyoruz? Belki ikimiz de kazanabiliriz,” dedi.

“Bunları daha önce hiç kimseye anlatmamıştım.”

“Yardıma oldu mu?”

“Bilemiyorum. Belki. Tanrım, o kadar yorgunum ki.”

Roarke, “Bana yaslanabilirsin,” dedi kolunu omzuna dolayıp, başını göğsüne yerleştirerek.

“Kısa bir süre için,” diye mırıldandı Eve. “New York’a varıncaya kadar.”

Roarke, “Kısa bir süre için o zaman,” dedi ve dudaklarını genç kızın saçlarına dokundurdu. Biraz olsun uyuyabilmesini ümit etti.

ON DOKUZ

DeBlass konuşmayacaktı. Avukatları onu, ne yapması, nasıl davranması gerektiği konusunda bilgilendirmiş olmalıydılar. Sorgulama süreci yavaş ve can sıkıcıydı.

Eve, artık bu davanın kişiselliğini inkâr etmiyordu. Basına konu olacak bir dava değil, bir itiraf istiyordu.

“Torununuz, Sharon DeBlass ile zina ilişkisi içindeydiniz.”

“Müvekkilim, bu iddiaları teyit etmedi.”

Eve avukatı görmezden gelerek, DeBlass’ın yüzüne bakmaya devam etti. “Sharon DeBlass’ın günlüklerinden bir bölümünün kopyası burada, öldürüldüğü gecenin tarihini taşıyor.”

Elindeki kâğıdı masanın üzerine koydu. DeBlass’ın avukatlarından şık, düzenli, gri sakallı ve açık mavi gözlü olanı günlüğü aldı ve incelemeye başladı. Hissettikleri her ne ise, sakın bir aldırmazlığın arkasına saklamayı çok iyi beceriyordu.

“Bunun bir anlam ifade etmeyeceğini umarım siz de biliyorsunuzdur, Teğmen. Ölü bir kadının zarar verme

amacıyla kaleme aldığı fanteziler bunlar. Ailesi tarafından reddedilen ve hiç de iyi bir şöhrete sahip olmayan bir kadının fantezileri.”

“Sharon ilk değildi, Senatör,” dedi Eve inatla, avukatlardan çok sanığı muhatap almaya devam ederek. “Kızınız Catherine’e de cinsel tacizde bulunmuştunuz.”

“Bu çok saçma bir iddia,” diye fırladı DeBlass, avukatının müdahale etmeye çalışmasına rağmen.

“Kongre Üyesi, Catherine DeBlass’ın tanıklar önünde yazıp imzaladığı ifadesi var,” dedi Eve ve ileriye doğru uzattı, Senatör’ün müdahale etmesine meydan vermeden, avukatı belgeyi Eve’in elinden kaptı.

Dikkatle inceledi, manikürlü elleriyle dikkatlice katlayarak masanın üzerine koydu. “Bilginiz olmayabilir Teğmen, ama talihsiz bir akli dengesizlik olayı ile karşı karşıyayız. Senatör’ün eşi şu anda ruhi bunalım nedeniyle gözetim altında.”

Eve, “Bilgimiz var,” dedi kısa bir an avukata dönerek. “Sebeplerini de, durumunu da araştırıyoruz.”

“Kongre Üyesi DeBlass da şu anda depresyon, paranoya ve stres belirtileriyle tedavi altında,” diye devam etti avukat, aynı önemsemeyen ifadeyle.

“Bunun sebebi araştırıldığında, Senatör DeBlass, kızınızın çocukluğunda, sizin tarafınızdan sistematik ve sürekli bir şekilde taciz edilmiş olmasından kaynaklandığı, ortaya çıkacaktır. Sharon’ın öldürüldüğü gece New York’taydınız,” diye devam etti, konuyu değiştirerek. “Daha önce belirttiğiniz gibi Doğu Washington’da değil.”

Avukatın onu engellemesine meydan vermeden öne doğru eğildi ve gözlerini DeBlass’ın yüzüne dikti. “İstersen nasıl yaptığını anlatayım. Sana tahsis edilen uçakla gel-

din, kayıtlara geçmemesi için pilota ve uçuş mühendisine avanta verdin. Sharon'ın dairesine gittin. Onunla yattın, ve kayıtlarını yaptın. Yanında otuz sekiz kalibrelik bir Smith & Wesson antika silah götürmüştün. Seninle alay ettiği, seni tehdit ettiği ve artık olası bir teşhir edilme riskini göze alamadığın için onu öldürdün. Ona üç kere ateş ettin, alnına, kalbine ve bacaklarının arasına.”

Eve, yüzünü DeBlass'ın yüzüne yaklaştırmıştı, kelimeler birbiri ardına ağzından dökülüyordu. Senatör'ün ter kokusunu duymak hoşuna gidiyordu. “Son atış çok akıllıcadı. Bütün cinsel ilişki bulgularını yok etmiş, bize hiç şans bırakmamıştı. Bacaklarının arasını paramparça ettin, belki kendini koruma güdüsü, belki de sembolik bir güdüyle. Niye silahı yanında getirmiştin? Daha önceden onu öldürmeyi planlamış mıydın?”

DeBlass'ın gözleri sağa sola kaymaya başlamış, nefes alıp vermesi sıklaşmıştı.

“Müvekkilim sözünü ettiğiniz silahın kendisine ait olduğunu kabul etmiyor.”

“Müvekkiliniz bir pislik.”

Avukat ayağa fırladı. “Teğmen Dallas, bir Amerikan Senatörü'nden bahsettiğinizi hatırlatırım.”

“Seçilmiş bir pislik o zaman. Seni şaşırttı, değil mi, Senatör? Kan, gürültü, silahın elinde sarsılışı. Belki yapabileceğine sen de inanmıyordun. O tetiği çekme anı geldiğinde becerebileceğini sanmıyordun. Ama bir kere yaptıktan sonra artık geri dönüş yoktu. Delilleri ortadan kaldırıma-lyydın. Seni mahvedecekti, sana asla huzur vermeyecekti. Catherine gibi değildi. Sharon kabuğuna çekilip günahlarına, kaderine ve utançlarına ağlayacak bir kadın değildi. Günahkârlığını sana karşı kullanmaya karar vermişti. Onu

öldürmeye mecburdun. Sonra da cinayetinin izlerini örtmek zorundaydın.”

“Teğmen Dallas–”

Eve gözlerini DeBlass’tan ayırmadan, avukatın müdahalesini görmezden gelerek, devam etti. “Heyecan vericiydi, değil mi? Kimse senden kuşkulalmazdı, Kurbanın büyükbabası, Amerikan Senatörü. Kimse senin yaptığını inanmazdı. Egonu belli edecek şekilde onu yatağa yerleştirdin. Tekrar yapabiliirdin, neden olmasın? Cinayet aklına yeni bir fikir getirmişti. Sanki bir seks manyağı varmış gibi göstermek, çok iyi bir fikirdi?”

Eve, DeBlass’ın bir bardak su için masaya uzanıp, hararetini gidermesini bekledi. “Başiboş bir manyağın işiymiş gibi bir görüntü verdin. Notu yazdın ve altına yerleştirdin. Giyindin, artık daha sakindin, ama heyecanın devam ediyordu. Hattı, iki elli beşte polisi aramak üzere ayarladın. Aşağıya inip, güvenlik disklerini silmek için zamana ihtiyacın vardı. Sonra uçağına atlayıp Doğu Washington’a döndün ve öfkeli büyükbaba rolünü oynamayı bekledin.”

Eve’in suçlamaları boyunca, DeBlass hiçbir şey söylemedi. Fakat yüzünde bir kas oynuyordu ve boş gözlerle bakmaktaydı.

“Harika bir hikâye, Teğmen,” dedi avukat. “Ama o kadar. Bir hikâye sadece. Bir varsayım. Polisin, medya ve New York halkı karşısında düştüğü zavallı durumdan kendini kurtarabilmesi için çaresiz bir çaba. Ve şüphesiz, Senatör’ün kanun tasarısının görüşülmesi sırasında, böylesine aptalca ve zarar vermeyi amaçlayan bir suçlamada bulunulması, zamanlamanın da özenle seçildiğini gösteriyor.”

“Diğer ikisini nasıl seçtin? Lola Starr ve Georgie Castle’ı nasıl seçtin? Dördüncü, beşinci ya da altıncı kurbanını be-

lirlemiş miydin? Durabileceğini sanıyor muydun? Seni o kadar güçlü, yenilmez ve erdemli yapan bir şeyden vazgeçebilir miydin?”

DeBlass'ın yüzü artık kırmızı değildi, grileşmişti. Nefes alışsı kesik kesikti ve bir terslik olduğunu gösteriyordu. Tekrar su içmek için bardağı uzandığında bu kez elinin titremesi bardağın yere yuvarlanmasına sebep oldu.

“Bu görüşme burada bitmiştir,” dedi, avukat ve ayağı kalktı, Senatör'ün kalkmasına da yardım etti. “Müvekkilimin sağlığı yerinde değil, acil tıbbi yardım görmesi gerekli.”

“Müvekkiliniz bir katil. Gideceğı hapishanede, hayatı boyunca tıbbi yardım göreceğinden kuşkunuz olmasın.” Bir düğmeye bastı. Sorgulama odasının kapıları açıldı ve üniformalı bir polis memuru içeri girdi. “Acil yardım ekibini çağırın,” diye emretti. “Stres Senatör'e yaramadı. Daha çok işimiz var,” diye ikaz etti ve tekrar Senatör'e döndü. “Daha başlamadım bile.”

İki saat sonra, trafikte arabasıyla ilerlemeye uğraşıyordu. Raporunu vermiş, savcıyla gerekli görüşmeyi yapmıştı. Sharon DeBlass'ın günlüklerinden önemli bir bölümünü de okumuştı. Şu anda onu düşünmek istemiyordu. Sapık bir adamın, genç bir kızı, nasıl kendisi gibi sapık bir hale getirdiğinin ibret verici hikâyesiydi.

Aynı şeyler çok basit bir şekilde onun da başına gelebilirdi. Kısmen gelmişti de. Dalgın bir şekilde, insanlar kendi yaşamları hakkında karar vermekte özgürdür, diye düşünüyordu. Sharon'ın kararı onu öldürmüştü.

Biraz kafasını dağıtmak ve olan biteni ayrıntılarıyla, kendisini anlayacak, dinleyecek ve destek olabilecek biriyle ko-

nuşma ihtiyacını duyuyordu. Bir süre için hayaletleriyle arasında durabilecek biri.

Roarke'ın evine doğru yol almaya başladı. Çağrı cihazı çaldığında, yeniden merkeze çağırmasınlar, diye dua etti. "Dallas."

"Hey, ufaklık." Ekrandaki yorgun yüz Feeney'nin yüzüydü. "Sorgulama disklerini izlemeyi şimdi bitirdim. İyi iş becerdin."

"Kahrolası avukatı ağız tadıyla bir sorgulama yapmama izin vermedi. Ona her şeyi itiraf ettireceğim. Yemin ederim."

"Senin üzerine bahse girdim. Ama, sana hoşlanmayacağın haberlerim var. DeBlass'ın kalp pili arıza yapmış."

"Ne diyorsun, umarım bizi suçlamazlar."

"Hayır, hayır. İlaç verdiler. Önümüzdeki hafta yenisinin takılacağı konusunda bazı konuşmalar duydum."

Eve, "İyi," dedi derin bir nefes alarak. "Onun daha uzun bir süre yaşamasını isterim, parmaklıklar arkasında."

"Delillerimiz çok sağlam, savcı ne dersek yapmaya hazır, ama Senatör şu anda dışarıda."

Eve bütün gücüyle frene bastı. Arkasından gelen korna sesleri aracını, Onuncu Caddenin kenarına, dönüş hattını bloke edecek bir şekilde atmasına sebep oldu.

"Dışarıda ne demek?"

Feeney, neler hissettiğini anladığını ifade edercesine göz kırptı. "Ömür boyu yurtseverlik onuru, Senatör olması ve rahatsızlığı göz önüne alınarak, kefaletle serbest bırakıldı. Ha, tabii, arkadaşı olan bir hakimi de unutmamak lazım."

"Kahretsin!" Eve, eğer acı hissetmese, saçlarını yolmakta olduğunu fark etmeyecekti. "Üç cinayetin faili olarak içeri aldık. Savcı kefalet yok demişti."

“DeBlass’ın avukatı öyle bir konuşma yaptı ki taşı göz yaşlarıyla ağlatacak, ölüyü kaldırıp bayrağımıza selama durduracak bir konuşmaydı. Savcı fazla direnemedi. DeBlass, şimdi Doğu Washington’da. Doktor gözetimi altında istirahat ediyor. Otuz altı saatten önce sorgulama yasak.”

Eve “Lanet olsun!” diyerek, elinin tersiyle direksiyona vurdu. “Fark etmez,” dedi acımasız bir ifadeyle. “İstediği kadar yaşlı, hasta senatör rolünü oynasın, elimden kurtulamaz.”

“Kumandan zaman kazanmasından endişe ediyor. Yarın saat sekizde savcı ile beraber oturup her şeyi masaya yatırarak, çalışmaya başlamamızı istiyor.”

“Yarın sabah oradayım, Feeney, attığım ilmikten kaçmasına izin vermeyeceğim.”

“İyi düğüm attığından emin ol yeter ufaklık. Sekizde görüşürüz.”

Eve “Tamam!” dedi ve tekrar trafiğin içine daldı. Eve gidip çalışmayı, ertesi güne hazırlanmayı düşündü. Ama, Roarke’in evine varmaya beş dakikadan az bir mesafe kalmıştı. Ondan ve onun fikirlerinden yararlanmayı tercih etti.

Roarke’tan şeytanın avukatı rolünü oynamasını isteyebilirdi. Böylelikle onlara hiç fırsat vermemiş olacaktı. Ayrıca, Roarke, onu sakinleştirebilir ve bütün bu şiddet duygularının işine karışmasına meydan vermeden düşünmesini sağlayabilirdi. Bu duygular dayanabileceği gibi değildi. Catherine’in kafasının içinde sürekli beliren hayaline dayanamazdı. Utanç, korku ve suçluluk duygusu.

Bunu diğerlerinden ayırması da çok zordu. Tanrı biliyor ya, DeBlass’ın üç kadının cinayetinin hesabını vermesini istediği kadar, Catherine’e yaptıklarının da cezasını çekmesini istiyordu.

Roarke'ın kapısındaki güvenliği geçti ve eve yaklaştı. Basamaklardan çıkarken nabzının hızla atmakta olduğunu fark etti. Aptal, dedi kendi kendine, ergenlik çağında bir genç kız gibi hissediyordu. Summerset kapıyı açtığında, Eve, hiçbir şey yokmuş gibi gülümsüyordu.

“Roarke'ı görmek istiyorum,” dedi ve yanından içeri girdi.

“Özür dilerim, Teğmen. Roarke, evde değil.”

“Ya.” Hayal kırıklığını belli ederek kendisini gülünç duruma soktuğunu düşünüyordu. “Nerede?”

“Bir toplantıda olduğunu sanıyorum. Avrupa'ya yapacağı önemli bir seyahati iptal edince, geç vakte kadar çalışmak zorunda kaldı.”

“Peki.” Kedicik basamaklardan aşağıya hopladı ve hemen Eve'in bacaklarına yapıştı. Eve eğildi ve kediye kucağına aldı. Hafifçe karnını okşamaya başladı. “Ne zaman döner?”

“Roarke'ın işlerini bilemem, Teğmen. Dolayısıyla ne zaman döneceği hakkında fikrim yok.”

“Bak, dostum. Değerli zamanını benimle geçirmesi için Roarke'ı tehdit etmiyorum. Şimdi, neden beni her görüşünde sanki iğrenç bir sürüngen görmüş gibi davrandığını anlat bakalım.”

Eve'in sözlerinin şoku, Summerset'in yüzünün rengini kâğıt gibi bembeyaz yaptı. “Kaba tavırlara alışık değilim, Teğmen, ama görüyorum ki sizin için öyle değil.”

“Bana, eski bir çift terlik gibi çok iyi uyar.”

“Gerçekten de,” diye devam etti, Summerset. “Roarke zevk sahibi, stiline düşkün ve nüfuzlu bir insandır. Yalnızca Kralların, Başkanların bilebileceği şeyleri bilir. Her zaman terbiyelerine ve asaletlerine kimsenin söyleyecek laf bulamayacağı hanımlara eşlik etmiştir.”

“Ve ben hem terbiyesizim hem de soylu değilim, öyle mi?” Başka zaman olsa bu laflara gülüp, geğerdi ama bu sefer iğnenin ucu biraz derine dokunmuştu. “Bazen Roarke gibi adamlar da, ne idüğü belli olmayan kadınlardan hoşlanabiliyor. Kediye aldığımı söylersin,” dedi ve dışarı çıktı.

Kendine, Summerset’in tahammül edilmez bir züppe olduğunu söyleyip durmak, etkisini göstermeye başlıyordu. Ayrıca kediciğin, eve yolculukları sırasında gösterdiği sessiz ilgi, tarif edilemeyecek derecede rahatlatıcıydı. Baston yutmuş bir uşağın onayına ihtiyaçı yoktu. Sanki bu düşünceye katıldığını göstermek istermiş gibi, kediciğın kucağına atladı ve baldırlarını yoğurmaya başladı.

Penęelerini pantolonuna geğirdiği zaman canı azıcık yanmasına rağmen Eve onu kucağından indirmedi. “Sana bir isim bulmamızın zamanı geldi, sanırım. Bugüne kadar hiç hayvanım olmamıştı,” diye mırıldandı. “Georgie’nin seni nasıl çağırıldığını bilmiyorum, ama biz yeni bir başlangıç yapacağız. Merak etme Fluffy gibi rüküş bir şey olmayacak.” Garaja girdiğinde kendisine ayrılan park yerinin duvarında sarı renkte bir ışığın yanıp sönmemekte olduğunu gördü. Park ücretini ödemede geciktiğini belirten bir uyarıydı bu. şayet kırmızıya dönüşürse arabasını park etmesini engelleyecek bir barikat oluşacaktı. İşte o zaman ayvayı yerdi.

Alışkanlıktan olacak, bir süre daha küfretmeye devam etti. Faturalarını ödemek için zaman bulamamıştı. Bankasındaki kredi hesabını toparlayabilmek için bir akşamını feda etmesi gerekecekti.

Kediciğın kucağında, asansöre doğru yürüdü. “Fred, belki,” dedi, ama kediciğin renkli gözlerine bakarak, başını

iki yana salladı. “Hayır, Fred’e benzemiyorsun. Tanrım, on kiloya yakınsın.” Çantasını öbür eline alarak, asansöre girdi. “İsim meselesini aceleye getirmeyelim, Tubbo.”

Dairesine girip kediciği serbest bıraktığında, kedi hemen mutfığa yöneldi. Eve bir hayvan sahibi olarak sorumluluklarının bilincindeydi. Kedinin peşinden gitti ve biraz süt ile Çin yemeği artıklarından oluşan bir kabı önüne koydu. Kediciğin iştahla tabağına saldırışından, yemek konusunda pek seçici olmadığı anlaşıyordu.

Eve, bir süre başka bir şey düşünmeden, onu seyretti. Roarke’la beraber olmayı istemiş, ona ihtiyaç duymuştu, Bu da düşünmesi gereken bir başka husustu.

Ona âşık olduğuna dair sözlerini ne kadar ciddiye almalıydı, bilemiyordu. Aşk, farklı insanlara, farklı şeyler ifade eden bir kavramdı. Aşk hiçbir zaman onun hayatının bir parçası olmamıştı.

Kendine bir bardak şarap koydu ve bir süre elinde öylesine tuttu.

Ona karşı bir şeyler hissediyordu, bu kesindi. Yeni ve çok güçlü bir şeyler. En iyisi her şeyi olurlarına bırakmaktı herhalde. Çabuk verilen kararlardan, çabuk pişmanlık duyulurdu.

Roarke niye evde değildi ki?

Elindeki kadehi bir kenara koydu, bir elini saçlarının arasında gezdirdi. Birilerine alışmanın getirdiği en büyük problem, diye düşündü, etrafta olmadıkları zaman kendinizi yalnız hissetmeniz.

Yapması gereken işler olduğunu hatırlattı kendisine. Birtirilmesi gereken bir dava, toparlaması gereken bir kredi hesabı. Belki uzun, sıcak bir banyo her şeye iyi gelirdi. Sabah savcıyla yapacağı görüşme için hazırlanmadan önce hiç de fena olmazdı hani.

Kediciği yemeğiyle baş başa bırakarak, yatak odasına gitti. Uzun ve yorucu bir gün geçirmiş olduğu için, içgüdüleri bir dakika gecikmeyle harekete geçmişti. Eli silahına gittiği anda, karşısında duran tabancanın uzun namlusu, hareketini tamamlamasına engel oldu.

Colt. Diye düşündü. Kırk-beşlik. Bir seferde altı kurşun atabilen cinsten.

“Bu yaptığının patronuna yararı olmayacak, Rockman.”

“Aynı fikirde değilim.” Adam saklanmakta olduğu kapının arkasından çıkıp elinde tuttuğu silahı Eve’in göğsüne dayadı. “Silahını yavaşça çıkar Teğmen ve yere bırak.”

Eve, gözlerini ondan ayırmıyordu. Lazer hızlıydı ama göğsüne dayalı bir Colt’tan daha hızlı olamazdı. Bu mesafeden göğsünde açılacak deliğin görüntüsü hiç de iç açıcı olmazdı. Silahını yavaşça yere bıraktı.

Rockman “Bana doğru tekmele!” dedi. Gülümsedi ve Eve elini cebine sokarken, “Ve çağrı cihazınız. Bu buluşmanın aramızda kalmasını isterim,” diye ekledi. Cihaz yere çarptığında ise, “Güzel,” diyerek memnuniyetini belirtti.

“Bazıları Senatör’e olan bu bağlılığını hayranlıkla karşılayabilir, ama ben aptalca buluyorum, Rockman. Yalancı şahitlik başka, bir polis memurunu tehdit etmek başka.”

“Kafan bayağı çalışıyor, Teğmen. Ama hâlâ aptalca hatalar yapmaya devam ediyorsun. Burada söz konusu olan şey bağlılık değil. Ceketini çıkarmanı istiyorum.”

Eve, bakışlarını ondan ayırmadan, yavaşça hareket ediyordu. Ceketini çıkarırken, cebindeki kayıt cihazını çalıştırmayı başardı. “Beni silahla tehdit etmenin nedeni Senatör’e bağlılığın değilse, ne o zaman?”

“Büyük bir zevk duymam ve kendimi koruma güdüsün-

den kaynaklanıyor. Seni daha önce öldürecektim, Teğmen, ama planlarımda nasıl olması gerektiğini belirleyemiyordum.”

“Ne planları?”

“Niye oturmuyorsun? Yatağın kenarına otur. Ayakkabılarını çıkar, biraz sohbet edeceğiz.”

“Ayakkabılarımı mı?”

“Evet, lütfen. Bu benim için başarılarımı biriyle tartışabileceğim ilk ve tek fırsat. Ayakkabıların?”

Eve, oturdu. Tele-link hattının bulunduğu tarafı seçti. “Başından beri bu işin içindeydin, değil mi?”

“Onu mahvetmek istiyorsun. Başkan olabilirdi ve böylece Dünya Milletleri Birliği’nin de başına geçebilirdi. Her şey çok iyi gidiyordu.”

“Ve sen de onun yanında olacaktın.”

“Elbette, onunla beraber, ülkeyi, dünyayı yeni bir doğrultuda yönetebilirdik. Ahlaki değerlere önem verilen, ülke savunmasının ön planda tutulduğu, yeni ve doğru bir yönde.”

Eve, acele etmiyordu. Diğerini çözmeden önce, ayakkabılarından birini yere düşürdü. “Ülke savunması mı? SafeNet’teki eski günlerini mi özledin?”

Adamın gözleri parlıyordu. “Bu ülke uzun zamandır diplomatlar tarafından idare ediliyor. Kumandanlarımız sadece tartışıyor ve pazarlık yapıyorlar, emir vermesini unuttular. Yardımla DeBlass bunu değiştirebilirdi. Ama sen onu mahvetmeye kararlıydın. Başkanlık için şimdi hiç şansı kalmadı.”

“O bir canı, sübyancı—”

“Bir devlet adamı,” diyerek Eve’in sözünü kesti Rockman. “Onu hiçbir zaman mahkemeye çıkaramayacaksın.”

“O mahkemeye çıkacak ve mahkûm edilecek. Beni öldürmen bunu değiştirmez.”

“Doğru, fakat senin iddialarına ve davanıza zarar verebilir – her ikinizin ölümünün ardından. Onu en son iki saat önce gördüğümde, Senatör, doğu Washington’daki ofisindeydi. Dört yüz elli yedi milimetrelik bir Magnum, oldukça kuvvetli bir silahtır. Senatör silahlarının arasından onu seçip ağzına sokarak, kahramanca kendisini öldürdüğünde yanında duruyordum.”

“Ulu Tanrım!” dedi Eve, düşüncesi bile onu sarsmaya yetmişti. “İntihar.”

“Kendi kılıcının üstüne düşen savaşçı.” Rockman’ın sesinde hayranlık vardı. “Ona tek çıkış yolu olduğunu söyledim, o da kabul etti. Aşağılanmaya dayanamazdı. Senin ve onun cesetleriniz bulunduğu, Senatör’ün itibarı iade edilmiş olacak. Senden saatler önce öldüğü kanıtlanacak. Seni öldürmüş olamayacağı anlaşılabilecek. Senin ölüm biçimin önceki cinayetlerle aynı olacağından ve söz verildiği gibi iki kişi daha öldürüleceğinden, Senatör’ü suçlayacak hiçbir delil kalmayacak. Aklanacak ve arkasından yas tutulacak. Ona yapılan bu hakaretin hesabını ben soracağım ve zaman içinde de ondan boşalan koltuğa oturacağım.”

“Bu politika değil, lanet olasıca,” dedi Eve ayağa fırlayarak. Ama yediği darbeye, etajerin üzerine düştü. Bıraktığı bardak yere yuvarlanarak, kırıldı. Eve, Rockman’ın silah yerine elinin tersiyle vurmuş olmasına şükreliyordu.

“Ayağa kalk.”

Eve, hafifçe inliyordu, yediği darbe yüzünden görüşü bulanmıştı, yanağı sızlıyordu. Elleriyle yerden destek alarak kalkmaya ve vücudunu açık bıraktığı çağrı cihazına siper ederek, aletin görünmemesini sağlamaya uğraşıyordu.

“Beni öldürmek ne işine yarayacak, Rockman?”

“Bayağı işime yarayacak. Soruşturmanın lideri sensin.

Daha önce şüpheliler listesinde olan bir adamla ilişkin var. Geçmişin ve duygusal yaşamın öldükten sonra çok fazla irdelenecek. Bir kadına yetki vermekle hata yaptılar.”

Eve, dudaklarındaki kanı elinin tersiyle sildi. “Kadınlardan hoşlanmıyor musun, Rockman?”

“Faydalı olmuyor değiller, ama hepsinin içinde orospuluk var. Belki sen kendini Roarke’a satmadın, ama o seni satın aldı. Seni ölümün, cinayetlerde uyguladığım yöntemle fazla aykırı düşmeyecek.”

“Senin uyguladığın mı?”

“DeBlass’ın böylesine titizlikle işlenmiş seri cinayetler işleyebileceğine ya da planlayabileceğine gerçekten inandın mı?” Rockman genç kadının anladığından emin olana kadar bekledi. “Evet, Sharon’ı öldürdü. Bir sinir anıydı. Daha önce böyle bir şeyi düşünmüş olacağını bile sanmıyorum. Sonra paniğe kapıldı.”

“Sen de oradaydın. Sharon’ı öldürdüğü gece onunla beraberdin.”

“Onu arabada bekliyordum. Onunla bütün buluşmalarında ona eşlik ettim. Arabayı ben kullanırdım, böylece her şeyi bilen, güvendiği tek insan olmuştum.”

“Kendi, öz torunu,” dedi Eve, konuşulanların yayında olduğundan emin olmak için, dönüp bakmaya cesaret edemiyordu. “Yaptığın işten tiksiniyor muydun?”

“Sharon beni tiksindiriyordu, Teğmen. Senatör’ün zayıflığından yararlanıyordu. Herkesin bir zayıf noktası vardır, ama o bunu kendi çıkarları için kullanıyor, Senatör’ü sömürüyordu. Ve tehdit etmeye başlamıştı. Öldükten sonra bunun en iyi çözüm olduğunu düşündüm. Çünkü Sharon onun başkan olmasını bekleyecek, sonra da kanını emmeye çalışacaktı.”

“Ve ona yardım ettin.”

“Elbette,” dedi Rockman omuzlarını kaldırarak. “Böyle, bir fırsatın doğmuş olmasına çok sevindim. Yaptığım işin başkasına mal edilmesi beni çok kızdırıyordu. Bunları kısa bir süre için bile olsa, seninle paylaştığım için çok memnun oldum.”

Kendini beğenmişlik, diye düşündü, Eve. Sadece zekâ değil. Gurur ve kibir. “Çabuk karar vermeye mecburdun,” dedi Eve. “Ve öyle de yaptın. Çabuk ve zekice.”

“Evet,” dedi, yüzünde geniş bir gülümsemeyle. “Beni aradı ve hemen yukarı çıkmamı istedi. Korkudan yarı deli bir haldeydi. Eğer onu sakinleştirmeyi başaramasaydım, Sharon amacına ulaşmış olacaktı.”

“Onu mu suçluyorsun?”

“O bir orospuydu. Ölü bir orospu.” Omzunu silkti. “Senatör’e bir sakinleştirici verdim ve ortalığı temizledim. Bu arada ona, Sharon’ı bir bütünün parçası yapmamız gerektiğini izah etmeye çalışıyordum. Sharon’ın başarısızlıklarını ve seçtiği mesleği kullanmamız gerektiğini anlatıyordum. Güvenlik disklerinin icabına bakmak çok basit bir işti. Senatör’ün cinsel hayatını kaydetme alışkanlığı bana cinayetleri, yöntemin bir parçası olarak kullanma fikrini verdi.”

“Evet,” diye, bir ses çıkardı Eve, sızlayan dudaklarının arasından. “Akıllıcaydı.”

“Her yeri sildim, silahı da sildim. Senatör, adına kayıtlı bir silahı yanında getirmeyecek kadar akıllı davranmış olduğundan, yine bir yöntem oluşturmak amacıyla, tabancayı orada bıraktım.”

“Silahı da kullandın, Senatör’ü de, Sharon’ı da.”

“Sadece aptallar ellerine geçen fırsatın kıymetini bilmezler. Oradan ayrıldığımız zaman kendini daha iyi hissetmeye

başlamıştı,” diye devam etti, Rockman. “Planımın gerisini ana hatlarıyla ona açıkladım. Simpson’ı soruşturma üzerinde baskı kurup bize bilgi sızdırması için kullanacaktık. Ne yazık ki, Senatör bana Sharon’ın günlüklerinden daha sonra bahsetti. Tekrar oraya dönme riskine girmek zorunda kaldım. Fakat, onları çok iyi saklamış olduğunu anlamış bulunuyoruz.”

“Lola Starr ve Georgie Castle’ı sen öldürdün. Birinci cinayeti kamufle etmek için.”

“Evet, ama Senatör’den farklı olarak, yaptığımdan zevk aldım. Sadece isimleri ve yerleri seçmek yeterliydi.”

Eve doğruyu tahmin ederek bilgisayarını yenmiş olmaktan keyif alacak durumda değildi. Ama kendisi haklı çıkmıştı. İki katil vardı.

“Onları tanı mıyordun? Tanı mıyordun, değil mi?”

“Tanımam mı gerekirdi,” dedi ve bir kahkaha atı. “Kim oldukları hiç önemli değildi. Önemli olan onların orospu olması ve benim orospulardan nefret etmem. Bacaklarını bir erkeği zayıflatmak için açan kadınlar bende nefret uyandırır. Sen de bende nefret uyandırıyorsun, Teğmen.”

“Diskler?” dedi. Akıllı Feeney’nin niye hâlâ gelmediği ve neden bir özel timin kapıyı kırmadığındaydı. “Diskleri niçin gönderdin?”

“Senin, tıpkı bir farenin kapandaki peyniri almaya çalışmasını andıran çırpınmalarını seyretmekten hoşlanıyordum – bir erkek gibi düşünebileceğine inanan bir kadın... Seni Roarke’a yönelttim ama onun seni ikna etmesine izin verdin. Çok tipikti. Beni hayal kırıklığına uğratmıştın. Çok duygusaldın, Teğmen. Ölümlere ve kurtaramadığın küçük kıza üzüldüm. Aslında şansın vardı. Ve o şans dönmeye başladı şimdi.”

İçine bir kamera yerleştirdiği elbise dolabının yanına gitti. Çalıştırmaya başladı. “Elbiselerini çıkar.”

“Beni öldürebilirsin,” dedi Eve, “ama bana tecavüz etmene izin vermeyeceğim.”

“Ne istersem onu yapacaksın. Sonunda hepsi yapar.” Silahı karnına doğru uzattı. “Diğerlerini tek kurşunla alınlarından vurdum, ani ve muhtemelen acısız bir ölümdü. Bir kırk beşliğin karnında açacağı deliğin vereceği acıyı düşünebiliyor musun? Bana seni öldürmem için yalvaracaksın.” Gözleri parlamıştı. “Soyun.”

Eve ellerini yanına indirdi. Acıyı göğüsleyebilirdi, ama kâbusu asla. İkiisi de o sırada odaya girmekte olan kediye fark etmediler.

“Sen istedin,” diyordu Rockman, kedinin bacaklarına sürtünmesinden irkildiği anda.

Eve, bunu fırsat bildi, ileri doğru atıldı ve bütün vücudunu Rockman’ı duvara yapıştırmak için kullandı.

YİRMİ

Feeney, elinde yarısı yenmiş bir soya burger ile kantinden dönüyordu. Kahve makinesinin başında biraz oyalandı, arkadaşlarıyla bir soygunun detayları hakkında dedikodu etti. Eve gitmeden önce bir kahvenin kendisine iyi geleceğini düşündü.

Elinde soğuk bir bira ile televizyon karşısında bir akşamın hayalini kurarken az kalsın ofisine uğramayı unutuyordu. Eğer şansı yaver giderse, karısı da hâlâ yatmamışsa biraz oynamak fena olmazdı.

Çıkmadan önce sevgili bilgisayarının kapalı olduğundan emin olmak için odaya girdiğinde, Eve'in sesini işitti.

"Hey, Dallas, hangi rüzgâr seni bura—" durdu, gözleriyle ofisini taradı. "Fazla çalışmaktan herhalde," dedi ve tekrar onu işitti.

"Onunla beraberdin. Sharon'ı öldürdüğü gece onunla beraberdin," diyordu Eve'in sesi.

"Aman Tanrım!"

Ekranda çok az şey görebiliyordu. Eve'in arkası, yatağın kenarı. Rockman görüntüde yoktu. Ama sesinden o

olduğunu anlamıştı. Feeney aracı ararken fazla geç kalmış olmamak için dua ediyordu.

Eve, Rockman'ın kuyruğuna bastığı kedinin canhıraş feryadını ve silahın yere düşerken çıkardığı sesi işitti. Rockman hem kilo hem de boy olarak Eve'den üstündü. Eve'in vücut darbesinden kendini çabuk kurtardı. Askerî eğitim aldığı hemen anlaşıyordu.

Eve kendini Rockman'ın ellerinden kurtarmak için büyük bir gayretle mücadele ediyordu. Dişlerini ve tırnaklarını da kullanıyordu.

Göğsüne inen bir darbe kısa bir süre nefes almasını engelledi. Yere düşeceğini anlayınca, Rockman'ı düşürdü. İkisi de yere çok sert düştüler. Kendini toparlamaya çalışmasına rağmen, Rockman, üzerine çıkmayı başardı. Baş yere hızla vurduğunda Eve'in gözlerinde yıldızlar çaktı.

Adamın bir eli Eve'in boğazındaydı, nefes almasına engel olmak için, sıkmaya çalışıyordu. Eve, onun gözlerine saldırdı, beceremeyince, tırnaklarını yukardan aşağı çekerek yanaklarını tırmalayıp kanattı. Rockman duyduğu acıdan dolayı ulumayı andıran bir sesle haykırdı. Diğer eliyle suratına bir yumruk indirse Eve'i bayıltması işten bile değildi. Ama Rockman silaha erişmeye çalışmaktan, bunu düşünemiyordu. Eve bir eliyle Rockman'ın dirseğine vurarak boğazını sıkan elini kaydırды, hem hava almaya çalışıyor, hem de Rockman'dan önce silaha erişmeye uğraşıyordu.

Ama Rockman bu konuda daha şanslıydı.

Roarke Eve'in apartmanının lobisine girerken kolunun altında bir paket taşıyordu. Kendisini ziyarete geldiğini duymak çok hoşuna gitmişti. Eve'in böyle bir alışkanlık

edinmesini ve bundan vazgeçmemesini istiyordu. Birkaç gün izin almasını isteyecekti. Batı Hindistan'da Eve'in de hoşuna gideceğinden emin olduğu küçük bir adası vardı.

Ziline bastığında, berrak mavi sulara, Eve'le çırılçıplak yüzmeyi, kızgın, beyaz güneşin altında sevişmelerini hayal edip tatlı, tatlı gülümserken, arkasından gelen sesler üzerine irkildi. Bir anda etrafı cehenneme dönmüştü.

Bir düzine üniformalı polis memuru ile beraber içeri dalan Feeney, "Çekil yolumdan," dedi. "Polis."

"Eve!" Roarke kanının çekildiğini hissetti. Hızla asansöre doğru koştu.

Feeney, Roarke orada değilmiş gibi davranıyor, sağa sola emirler yağıdırıyordu. "Bütün çıkışları kapatın. Nişancılar yerlerini alsınlar."

Roarke elleri yumruk halinde, sordu. "DeBlass mı?"

Feeney, "Rockman," cevap verdi. Kalbi hızla çarpıyordu. "Eve, elinde, yolumdan çekil, Roarke."

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Feeney gözlerini kısıtı, bu sivil haddini bildirmek için polislerden birini görevlendirecek hali yoktu. Üstelik içinden bir ses, bu adamın da Eve'in hayatını kurtarmak için, kendini feda etmekten çekinmeyeceğini söylüyordu. Tıpkı kendisi gibi.

"O zaman sana söylediklerimi yap."

Asansör kapısı açıldığında silah sesini duydular.

Roarke birkaç adım öndeydi, kapıyı omuzladı; olmadı. Küfretti. Bu arada Feeney de geldi. Bu kez beraber yüklendiler.

Eve'in canı bir buz parçası saplanmış gibi acıyordu. Daha sonra acının yerini öfke aldı. Eve Rockman'ın silahı tutan

elini yakaladı, tırnaklarını etine geçirdi. Rockman'ın yüzü Eve'in yüzüne çok yakındı ve vücudu sevişiyorlarmış gibi genç kızın vücudunu yere yapıştırmıştı. Eve'in tırnaklarını geçirdiği bileği kan içindeydi.

Eve eli kayınca, küfretti. Rockman gülümsemeye başlamıştı.

Rockman, "Kadın gibi dövüşüyorsun," dedi. Gözlerinin önüne düşen saçlarını arkaya attı. Yanağındaki yaradan kan akıyordu.

"Önce benim olacaksın. Ölmeden önce bir orospudan farkın olmadığını öğreneceksin."

Eve'in gömleğini yırttı

Genç kızın yumruğu dudaklarında patlayınca Rockman'ın gülümsemesi kesildi. Kanı sıcak bir yağmur gibi Eve'in üstüne akıyordu. Eve adamın şaşkınlığından yararlanarak bir yumruk daha savurdu, bu sefer burun kırıkdağının kırıldığını anlatan bir ses çıktı. Rockman'ın burnundan daha fazla kan akmaya başlamıştı. Eve bir kobra yılanı hızıyla saldırdı.

Bir vuruşta dirseği ile adamın çenesini dağıtırken, sanki bir yararı olacakmış gibi, haykırıyor, küfrediyordu.

Kapıdan gelen sesleri ve kapının kırıldığını duymadı. Öfkeyle Rockman'ı sırtüstü yatırdı ve yumruklarını birbiri ardına adamın suratına indirmeye başladı.

"Eve! Yüce Tanrım."

Roarke ile Feeney onu zorlukla, Rockman'ın üzerinden aldılar. Roarke Eve'in başını omzuna yaslayıncaya kadar, küfrederek adama vurmaya devam etti.

"Tamam, bitti. Bitti."

"Beni öldürecekti. Lola ile Georgie'yi o öldürmüştü. Beni de öldürecekti ama önce tecavüz etmek istiyordu." Geriye

çekildi, ağzından hâlâ kan geliyordu. “İşte orada hata yaptı.”

“Otur,” dedi, Roarke. Genç adamın elleri kan içindeydi ve titriyordu. “Yaralısın. Canın acıyor mu?”

“Henüz değil, birazdan acımaya başlar.” Derin bir nefes aldı ve bıraktı. Sen bir polissin lanet olası, diye hatırlattı kendine. Eve bir polisti ve bir polis gibi davranacaktı. “Çağrı cihazımı aldın mı?”

“Evet,” dedi Feeney, mendilini çıkarıp, yüzüne sıçramış kanı silmeye çalışırken.

Eve gülümsedi ve “Nerede kaldın o zaman?” dedi gülümseyerek. “Canın sıkılmış gibi duruyorsun, Feeney.”

“Lanet olsun! Yoğun bir gündü.” Feeney çağrı cihazını çalıştırdı. “Durum kontrol altında. Bir ambülans gönderin.”

“Sağlık merkezine gitmiyorum,” dedi Eve.

Feeney yerde yatmakta ve inlemekte olan Rockman’a bakarak, “Senin için değil, şampiyon. Onun için,” dedi.

“Onu temizledikten sonra Lola Starr ve Georgie Castle cinayetleri için içeri at.”

“Emin misin?”

Eve’in bacakları hâlâ titriyordu, ayağa kalktı ve ceketini aldı, kayıt cihazını göstererek, “Her şeyi kaydettim,” dedi. “DeBlass, Sharon’ı öldürdü, bu herif de ona yardım etti. Ayrıca onun bir polis memurunu öldürmeye ve tecavüz etmeye kalkışmaktan da suçlanmasını istiyorum.”

“Oldu bil,” dedi Feeney, kayıt cihazını ceketinin cebine koyarken. “Tanrım, Dallas, şu haline bak, feci durumdasın.”

“Sanırım, öyleyim. Onu buradan götürür müsün, Feeney, lütfen?”

“Hemen.”

Roarke öne doğru eğildi. “Sana yardım edeyim,” dedi. Rockman’ı kaldırdı ve “Hey, bana bak Rockman, beni görüyor musun?” diye sordu.

Rockman gözlerindeki kanı sildi ve “Evet, görüyorum,” diye cevap verdi.

“İyi,” dedi, Roarke ve yumruğunu bütün gücüyle Rockman’ın savaş meydanına dönmüş yüzüne indirdi.

Rockman gene yere yuvarlandığı zaman. Feeney yumuşak bir ses tonuyla, “Vay canına!” dedi. “Ayağa kalkacak durumda değil, sanırım,” Eğilip Rockman’ın bileklerine kelepçeyi taktı. “Yardım edin de onu buradan çıkaralım, çocuklar. Ambülansı benim için beklet. Ben de onunla gidiyorum.”

Plastik bir delil torbası çıkardı ve silahı içine koydu. “Güzel parça, ceviz ağacından kabzası var. Adamı parçalar herhalde.”

Eve, elini otomatik bir şekilde koluna götürerek, “Onu bana sor,” dedi.

Feeney, silaha övgüler yağdırmayı bıraktı ve ona baktı. “Bana bak Dallas, yaralı mısın?”

Eve rüyada gezer gibiydi. Roarke’in gömleğinin kolunu yırtmasıyla kendine geldi ve “Bilmiyorum,” dedi. “Ne yapıyorsun, Roarke?”

“Kolun sıyrılmış.” Genç adamın sesi yankı yapıyordu sanki. Eve’in gömleğinin kolunu tamamen yırttı ve akan kanı durdurmak için kullandı. “Tedavi edilmesi lazım.”

“Sanırım sen bu işi halledersin,” dedi Feeney, “Bu akşam başka bir yerde kalsan iyi olur, Dallas. Bir ekip göndereyim, izin ver, buraları senin için temizlesin.”

“Peki,” dedi Eve. kedicik yatağın üzerine atlarken. “Belki daha iyi olur.”

Feeney gülümsedi. “Yoğun bir gündü.”

Eve kedinin başını okşarken, “Olur böyle şeyler,” diye mırıldandı. Galahad diye düşünüyordu, benim beyaz şövalyem.

“Görüşürüz, ufaklık.”

“Görüşürüz, teşekkürler Feeney.”

Roarke söylediklerini Eve’in duyması için, kadının önünde diz çöktü. “Eve, şok geçiriyorsun,” dedi.

“Galiba, canım da yanmaya başlıyor.”

“Doktora ihtiyacın var.”

Genç kız, omuz silkti. “Bir ağrı kesici alabilirim. Elimi yüzümü yıkamam lazım.”

Eğildi ve kendi durumuna şöyle bir baktı. Bluzu yırtılmıştı, kan içindeydi. Elleri perişandı, derisi soyulmuştu ve her yerinde çürükler vardı. Elini tam bir yumruk haline getiremiyordu. Vücudundaki yüzlerce ezik yavaş yavaş acı-maya başlıyordu. Kolundaki sıyrık da yanmaya başlamıştı.

“Göründüğü kadar kötü olduğunu sanmıyorum, ama yine de bir kontrol etmem lazım,” dedi.

Ayağa kalkmaya çalıştığında, Roarke yardım etti. “Beni taşımandan hoşlanıyorum. İçim hopluyor ama sonra kendimi aptal gibi hissediyorum. Banyoda gerekli malzeme var.”

Eve’in vücudundaki hasarı kendisi de görmek istediği için, Roarke genç kadını banyoya taşıdı ve tuvaletin üzerine oturttu. Eve’in bahsettiği ağrı kesicileri, yarı boş bir ecza dolabının içinde buldu. Bir bez ıslatıp yaralarını silmeye başlamadan önce içmesi için Eve’e uzattı.

Eve sağlam eliyle saçlarını arkaya itti. “Feeney’ye söylemeyi unuttum. DeBlass kendini öldürmüş. Kafasını patlatmış derler ya, işte öyle. Ne biçim bir tanımlama değil mi?”

“Şimdi onu dert etme.” Roarke önce kurşun yarasını temizledi. Kanama yavaşlamıştı ama oldukça kötü görü-

nüyordu. İyi bir hemşire, birkaç dakika içinde dikebilirdi. Ama ellerinin titremesini engelleyemiyordu.

Eve karşı duvara bakarak, “İki katil vardı,” dedi. “Bir ara bu olasılığı düşündüm. Ama sonra kafamdan çıktı. Aptal bilgisayar olasılık dışı diye yorumlamıştı, düşünebiliyor musun?”

Roarke elindeki bezi duruladı ve genç kızın yüzünü silmeye başladı. Kanın çoğunun Eve’e ait olmadığını anlayınca kendini daha rahat hissetti. Genç kızın ağzında bir kesik vardı ve sol gözü hafifçe morarmaya başlıyordu.

Derin bir nefes aldı. “Bir sürü çürüğün olacak,” dedi.

“Daha önce de olmuştu.” Ağrı kesici etkisini göstermeye başlamıştı, acı gittikçe azalıyordu. Roarke onu beline kadar soyup öteki yaralarını incelemeye başladığında elinde olmadan gülümsedi. “Ellerin harika. Onların bana dokunuşu çok hoşuma gidiyor. Bana hiç kimsenin böyle dokunmadığını sana anlatmış mıydım?”

Roarke, “Hayır,” dedi. Eve şimdi anlattıklarını acaba daha sonra hatırlayabilecek miydi? Ama Roarke unutmamasına izin vermeyecekti.

Genç kız, “O kadar tatlısın ki; çok tatlı,” diye tekrar etti ve kanayan eliyle Roarke’ın yüzüne dokundu. “Bazen burada ne işin var? diye düşünüyorum.”

Roarke onun elini aldı ve incitmemeye çalışarak bir bezle sardı. “Ben de kendime aynı soruyu soruyordum.”

Eve aptalca gülümsedi. Raporumu vermem gerek, diye düşündü. “Bu olanlardan bir ders çıkarabileceğimizi düşünebiliyor musun? Roarke ve Polis.”

“Zamanla anlarız,” dedi Roarke. Eve’in vücudunda bir sürü ezik vardı ama Roarke’ı endişeye düşüren şey kaburga kemiklerinin üzerindeki morluktu.

“Belki biraz uzansam iyi olur, senin evine gidebilir mi-

yiz? Feeney buraya bir ekip gönderecekti. Raporumu vermeden önce biraz kestirsem iyi olur.”

“En yakın sağlık merkezine gidiyorsun.”

“Hayır, hayır. Doktorlarla, hemşirelere tahammül edemiyorum.” Kollarını ona doğru uzattı, gözleri baygın durumdaydı. “Bırak senin yatağında uyuyayım. Roarke, yıldızların altındaki o kocaman yerde. Tamam mı?”

Etrafta başka bir şey bulamadığından, Roarke ceketini çıkardı ve genç kızın omuzlarının etrafına sardı. Genç kızı kucağına alıp başını omzuna koyduğunda Eve’in içi geçmek üzereydi.

“Galahad’ı unutma. Kedicik benim hayatımı kurtardı. Kimin aklına gelirdi?”

“O zaman dokuz canı için havyarı hak etti,” dedi Roarke ve gelmesi için kediyi çağırdı. Kedicik hemen geldi.

Eve, “Kapı kırıldı,” dedi. “Yönetici bozuk çalacak. Ama onu nasıl susturacağımı biliyorum.” Roarke’in boynuna bir öpücük kondurdu. “Her şeyin bittiğine sevindim,” diyerek içini çekti. “Burada olduğuna çok memnunum, eğer hep yanımda olsan çok hoş olurdu.”

Roarke, “Hiç merak etme,” diyerek eğildi ve yanında getirdiği paketi aldı. Pakette yeni çekilmiş kahve vardı. Eve uyanıp da kendini hastanede bulunca, Roarke kahveyi rüşvet olarak kullanabileceğini düşünüyordu.

Genç kız, “Bu akşam rüya görmek istemiyorum,” dedi ve kendinden geçti.

Roarke kucağında Eve ile asansöre girdi, kedicik ayaklarının dibindeydi. “Haklısın,” dedi dudaklarını Eve’in saçlarında dolaştırarak. “Bu akşam rüya görmek yok.”

